

18+

SERIA "ITALIENI"
DATORIE ITALIANĂ II

O DATORIE CARE TREBUIE ACHITATĂ.
UN REGE NEBUN CARE VREA SĂ CONDUCA LUMEA.
O REGINĂ PREGĂTITĂ SĂ ÎȘI SACRIFICE COROANA PENTRU A OBTINE INIMA REGELUI.

IVO DIMA

Seria „Italieni”

Ivo Dima

Datorie italiană

Volumul 2

Vesper Books

București 2021

Datorie italiană

© Ivo Dima

© Vesper Books

Orice reproducere, integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Copertă: Andreea Căciulat

Vesper Books

București

Strada Zării, Nr 9, Sector 5

www.vesperbooks.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României DIMA, IVO

Datorie italiană / Ivo Dima. - București : Vesper Books, 2021

2 vol.

ISBN 978-606-9616-23-9

Partea 2. - 2021. - ISBN 978-606-9616-25-3

821.135.1

Pentru fetița mea, Ale
Sper să împărtășim aceeași pasiune pentru citit și scris

Cu aproximativ două luni în urmă...

— Soția e moartă, mă informează evitându-mi privirea.

Pumnul meu se lovește cu forță în blatul mesei de lemn și înjur. Cu putere. Fiecare cuvânt pe care mi-l amintesc.

— Blake Mitchell a rămas paralizat de la brâu în jos, continuă cu raportul său.

Furia din interiorul meu îmi alimentează venele și simt cum am nevoie de o eliberare potrivită. Cum aș vrea să îl am în fața ochilor pe el, pentru a-mi goli cartușul în corpul lui mizerabil și trădător.

M-a bătut! Aveam totul atât de bine stabilit. Pachetul meu de cocaină ar fi ajuns în posesia lui Blake Mitchell și l-aș fi înfundat. Familia lui ar fi fost atât de disperată să îl salveze și ar fi căzut cu toții în capcana mea. Aproape i-am avut în mână și s-a dus dracului totul.

— Și fata?

Privirea îmi e fixată pe vârfurile pantofilor mei și îmi frâng degetele fără să îmi pese de articulațiile care pocnesc ușor.

— Câteva răni minore. Va fi externată în câteva zile.

Vincenzo continuă să stea așezat cu fundul pe masa de cafea, cu ochii pironiți pe mine. Așteaptă semnalul meu cu pistolul cu amortizor agățat între degete, pregătit să împuște detectivul.

— Cum s-a întâmplat? cer detaliile accidentului.

Bărbatul își drege glasul și îl aud cum înghite în sec. Dacă îmi fixează privirea pe el, o să își ude și pantalonii de frică.

— Veneau de la absolvirea domnișoarei Mitchell, își deschide gura. Blake Mitchell a forțat semaforul de la intersecția dintre străzile Lake și Wacker, iar acolo au fost loviți din plin. Mașina s-a rostogolit de câteva ori pe stradă și, în cele din urmă, s-a oprit într-un stâlp de iluminat.

— Cine conducea mașina care i-a lovit?

Înghite în sec. *Cazzo!*

— Nu... nu am reușit să aflu, rostește cu o voce slabă.

Vincenzo pufnește amuzat, dezaprobând din cap. Și el știe că dobitocul de lângă mine nu e de niciun ajutor. Nu a fost niciodată.

— Serviciile tale nu mai sunt necesare, rostesc cu ochii fixați pe prietenul meu.

Își ridică pistolul și, cu o singură lovitură, dărmă trupul bărbatului la podea.

— Niciodată nu mi-a plăcut fața lui, rânjește în aceeași manieră ca fratele meu.

Ticăloși psihopați!

Îmi afund corpul tensionat în fotoliul din piele, apăsându-mi două degete pe tâmpla dreaptă, care-mi pulsează al naibii de tare. Trebuie să mă gândesc la o modalitate în care să întorc toată porcăria asta în favoarea mea. Dar cum dracu' să o fac? Mama e moartă, fiul paralizat și fiica complet inutilă. Niciodată nu am crezut că Justin e suficient de nebun, încât să își omoare propria familie. Dar planul său a eșuat lamentabil și, acum, eu sunt aici, înaintea lui. Și dacă nu mă gândesc la ceva repede, o să revină să termine slujba. Iar acum, cu siguranță, o va face cu propria sa mână.

— Drăguță prințesa, rostește Vincenzo cu ochii pe fotografia roșcatei.

O înșfacă din dosarul de lângă el, o analizează pentru câteva secunde, apoi se uită la mine.

— De ce n-o folosești pe ea? Fetele sunt o slăbiciune pentru tătici, nu?

Îmi deschid gura să îi spun cât de proastă e ideea asta, dar ceva mă împiedică să o fac. Cred că are dreptate. Unchiul Adriano a adorat-o pe Nina și ea a fost slăbiciunea familiei Ambrossi. La naiba, ea încă e veriga noastră slabă! Ar putea Libertine Mitchell să îl atragă pe tatăl ei în capcana mea?

— Ți-o poți imagina în patul tău, cu părul ăsta răsfirat pe cearșafurile albe? *Cazzo!* Eu, clar, aș vrea o tură cu ea,

chicotește.

Sexul e ultima mea problemă în clipa asta. Dar Vincenzo are dreptate. Pot să mă folosesc de păpușica asta mică și firavă până când îl omor pe Justin Mitchell. Și, apoi, mă voi descotorosi și de ea. Clubul are mereu nevoie de noi angajate, oricum.

Îmi scot telefonul din buzunarul pantalonilor, caut numărul lui Cairo și aștept să îmi răspundă.

— Schimbare de planuri, spun imediat ce îi aud vocea somnoroasă.

— Sper că implică și niște sânge, mormăie cu un căscat.

După cum spuneam, dement. Îi explic rapid ce a mai rămas din familia Mitchell și ce plănuiesc să fac în continuare.

— Ar putea funcționa, rostește gânditor. Dar asta înseamnă că o aducem în casa noastră și ne expunem.

— Nu o să vorbească, îl asigur.

Trebuie să fie de-a dreptul inconștientă ca să încerce să fugă de mine sau să își dea drumul la gură.

— Vorbesc cu *Nonno* imediat ce se trezește. Nu face nimic imprudent până nu își dă acordul, mă avertizează.

— Da, tati, bombăn și îi închid în nas.

Îmi arunc telefonul pe masă cu un oftat puternic, apoi îmi lovesc capul de spătarul fotoliului.

Toate planurile mele s-au dus la naiba. Trădarea lui Justin e o noua pată neagră pe cazierul meu în fața membrilor din *Cosa Nostra*. L-am lăsat să scape cu toate secretele noastre, pe care le va cânta în colivia lui Castellini. Trebuie să îl omor înainte să fim luați pe sus cu atacuri surpriză de către *Camorra*. Dacă planul ăsta cu fiica lui nu funcționează, nu cred voi putea să îmi spăl păcatele. Nu voi conduce niciodată.

— Cosimo l-a găsit, mă anunță prietenul meu.

Știam că nu va da greș. Cosimo e un afurisit de geniu când vine vorba de informatică și nimic nu e imposibil pentru el.

— Îl aduce chiar acum, rânjește cu ochii în telefonul său.

De obicei, nu împărtășesc mania pentru împrăștierea sângelui precum Vincenzo și Cairo. Prefer să mă joc cu victimele mele și să le duc spre moarte într-o manieră extrem de lentă.

Așa obțin și informațiile de la șobolanul care a provocat accidentul. E deja cu un picior în groapă, iar accidentul l-a lăsat cu un chip tumefiat și cu capul spart. După zece minute, timp în care îi arăt cât de priceput sunt în arta mânăuirii cuțitului, începe să cânte precum un canar afurisit și îmi oferă toate detaliile, inclusiv cele pe care nu mi le doresc. Justin i-a trimis banii într-o geantă cu instrucțiuni clare despre misiunea sa. Nimeni nu trebuia să supraviețuiască. Dar individul nu a reușit să ducă misiunea la bun sfârșit și, astfel, mi-a oferit porțița de scăpare.

Libertine Mitchell, bun venit în *Cosa Nostra*!

CAPITOLUL 21

LIBBY

Mă dau jos din pat, fericită că pot să las cârjele deoparte. Mai bine spus, ele stau bine, mersi pe podea, în timp ce Brutus și Maximus le ronțăie de parcă ar fi noile lor jucării preferate. Zâmbesc larg când trec pe lângă ei, auzind mârâitul lor jucăuș când își înfig dinții în metalul argintiu. Mă strecor în dressing pentru a-mi schimba pijamalele cu o pereche de blugi și o bluză roșie. Colierul cu diamant verde, cel pe care nu l-am mai dat jos din clipa în care Tristan mi l-a prins în jurul gâtului, alunecă între sâni mei, despărțindu-i într-o manieră elegantă. Îmi mișc ușor glezna, asigurându-mă că e bine și că pot să mă sprijin fără nicio problemă pe ea, apoi îmi las tălpile să alunece în adidașii negri. Fluier ușor când mă întorc în dormitor, încercând să atrag atenția câinilor, încă ocupați cu cârjele mele. Îi mângâi pe creștet pe amândoi – evident că nu sunt băgată în seamă – și las ușa deschisă când ies din încăpere, astfel încât să nu îi închid înăuntru și să mă trezesc cu surprize pe covor.

După o lună întreagă în care am folosit doar liftul, cobor pe scări, bucurându-mă nespus că pot să pășesc din nou pe treptele de marmură, iar gândul la cafeaua delicioasă făcută de Duca e singurul care mă încântă în acest moment. Timp de o lună întreagă, ceaiurile naturiste ale lui *don* Adorno mi-au încălzit stomacul, într-o încercare de a mă pune mai repede pe picioare. De parcă buruienile verzi din manualele de botanică ale lui *Nonno* pot lipi în mod magic un ligament! Însă am preferat să îl las să își facă numărul de *magie*, acceptând pe furiș cafeaua pe care Nina sau Duca mi-o strecurau fără știrea acestuia. Ajunsă pe ultimele trepte dintre etajul unu și parter, o văd pe mezină pe covorul de la intrare, dând agitată din mâini și pregătită să ia la bătaie pe cineva.

— De ce dirijezi o armată de oameni? spun imediat ce mă opresc în dreptul ei și văd angajații cu diferite obiecte în mâinile lor.

Bruneta se întoarce cu fața la mine și privirea furioasă i se îndreaptă asupra mea, în timp ce eu mă feresc de un băiat care încearcă să susțină o vază de flori mai mare decât el.

— Pentru că vreau ca petrecerea asta să fie perfectă, spune îmblânzindu-și ușor privirea.

— Și ce anume sărbătorim? întreb cu ochii fixați pe sculptura de gheață care e împinsă pe holul dinspre sala de evenimente.

Aș putea să jur că moaca acră a lui Cairo Ambrossi e sculptată în gheață transparentă.

Capul Ninei alunecă în partea dreaptă și furia se reaprinde în ochii ei, de parcă ar fi adăugat cineva benzină, iar mie începe să îmi fie frică de ea.

— *Nu acolo, idiților! Trebuie să mergă în beci, ca să reziste până diseară!* urlă la ei în italiană, lovindu-și tableta de coapsă.

Urechea mea dreaptă începe să țiuie.

Majordomul se apropie de mine cu zâmbetul pe buze, îmi întinde o cană plină cu cafea, așa cum îmi place mie, și, înainte să îmi deschid gura ca să îi mulțumesc, bestia dinăuntrul mezinei se înfige în el.

— *Duca, ai dus tortul în frigider?*

Majordomul aprobă din cap, fără să fie perturbat de atitudinea ei de psihopată nebună și îi întinde o cană de cafea, pe care scorpia o smulge și o bea imediat. Două secunde mai târziu, lichidul îi țâșnește pe gură și murdărește covorul.

— *E neagră și amară, Duca! Ce rahat?! izbucnește enervată, iar când văd zâmbetul ironic al majordomului, încep să hohotesc. Se retrage cu zâmbetul pe buze, lăsând în urmă o Nina care mai are puțin și scoate flăcări pe nări și pe urechi.*

— Deci, ce sărbătorim? Întreb din nou luând o gură din cafeaua mea, încercând în același timp să o îmbunesc.

— Măine e ziua lui Cairo, bombăne așezându-și ceașca pe una dintre cutiile care merg pe culoarul dinspre bucătărie, purtate de o fată mult mai înaltă decât mine. Și, apropo, *Nonno* te așteaptă în bibliotecă, mă informează.

Înșfăcând cana mea, nu ezită să o bea ca pe apă în câteva clipe. Bineînțeles, laptele îi mai taie din tărie.

— Am mai multă nevoie de ea decât ai tu, încearcă să se justifice și decid să o las în pace.

E mult prea țăfnoasă și chiar are mai multă nevoie de ea decât mine. Mă întorc pe călcâie, pășesc pe o treaptă de marmură, apoi pe următoarea, până ajung la primul etaj și îmi ghidez pașii către ușa dublă. O deschid și sunt imediat întâmpinată de imaginea lui *don* Adorno stând pe canapeaua din piele, cu ceainicul pe măsuta de cafea.

— Ai scăpat de cârje, remarcă cu zâmbetul pe buze, iar eu nu mă pot abține și fac o piruetă.

— Mă simt ca nouă, spun fericită, apoi privirea îmi alunecă pe ceașca sa. Nu ai vrea o cafea? Îl mituiesc cu zâmbetul pe buze.

Bătrânul începe să râdă, apoi dă ceainicul la o parte, să pot vedea cana de cafea din care ies aburi, iar expresia mea de fericire îi face zâmbetul să se lărgască.

— Când trăia Angela, obișnuiam să mă trezesc dimineața și să îi pregătesc cafeaua și micul dejun, îmi spune când mă așez lângă el și înșfac elixirul energiei.

Nu e greu să îmi imaginezi că bătrânul e genul de bărbat romantic, mai ales când aud cu câtă dragoste vorbește despre soția sa.

Tristan și Cairo – romantici? Misiune imposibilă.

Îl privesc cu compătimire, dorindu-mi enorm să simt o astfel de iubire copleșitoare, care să îmi taie respirația. Să mă facă să trăiesc în adevăratul sens al cuvântului, să îmi facă inima să se zbată în piept de parcă ar vrea să învie, chiar dacă nu s-a oprit niciodată.

— Angela a fost o femeie norocoasă, concluzionez cu voce tare, reușind să lărgesc zâmbetul bătrânului.

— Aș vrea să îți mulțumesc cum se cuvine pentru că mi-ai salvat viața, Libertine, spune și imediat văd cum îmi arată caietul cu schițe aflat lângă coapsa sa.

Simt cum mi se deschide gura, însă nu aud niciun cuvânt articulat cu ajutorul limbii. Așez aproape automat cana de cafea pe masa de lemn, iar când *Nonno* deschide la ultimul meu desen – chipul lui Tristan cu coarne de diavol –, căldura îmi explodează în obraji și tot sângele îmi năvălește în pomeți.

— Ai un talent incredibil, Libby, spune începând să treacă în revistă și celelalte schițe.

Portretul mamei, tatuajele pe care aș vrea să mi le imprim pe piele, Margot a lui Blake, toate creațiile mele.

— Nu am de gând să îți las talentul să se risipească și să stai în umbra unei facultăți inutile. O să primești lecții private de la un profesor care o să te pregătească pentru admiterea la *Istituto Marangoni*.

Pizda mă-sii a Sfintei unicornilor curcubeu!

Institutul Marangoni e cea bună școală de arte din Milano și cred că e echivalentul lui Parsons din America. Ce naiba spun eu? Cred că și profesorii ăștia europeni sunt mai buni decât toți sclifosiții ăia de acolo. Nici în cele mai frumoase visuri ale mele nu am îndrăznit să sper la așa ceva.

— *Nonno*, nu-i nevoie, șoptesc șocată, fiind conștientă că e prima oară când îi spun așa. Oricine în locul meu ți-ar fi salvat viața, rostesc argumentele din capul meu, chiar dacă inima urlă să tac din gură.

— Îți pot garanta că oricare altă persoană, în locul tău, ar fi profitat de ocazie să fugă cât mai departe. Și, oricum, *figlia*¹, nu ai niciun cuvânt de spus în privința asta, mă anunță reușind astfel să îmi închidă orice protest.

Figlia. Cuvântul are o rezonanță puternică în mintea mea, fiind pentru prima oară când îl aud. Valul de emoție îmi zguduie inima. Până acum, nu mi-am dat seama ce impact puternic poate să aibă un simplu cuvânt. Cât de mult îmi poate cutremura interiorul. Niciodată nu a existat o figură paternă în viața mea, chiar dacă Blake a făcut tot ce i-a stat în putință să acopere golul lăsat de Justin Mitchell. Dar, dacă aş putea să aleg un tată, cu siguranță l-aş alege pe Adorno Romano.

Zâmbesc, lăsându-mi trupul să se aplece spre al său și îmi apăs buzele de obrazul moale, simțind cum fericirea îmi inundă sufletul.

— Mulțumesc, *Nonno!* spun cu vocea încărcată de emoție. Habar nu ai ce înseamnă asta pentru mine.

Își întoarce capul pentru a mă privi, îmi mângâie creștetul ca un părinte și îmi zâmbește, ordonând în italiană ca ușa să se deschidă. Încerc să îmi iau cana de cafea imediat ce îmi îndrept spatele și rămân cu mâna întinsă când văd persoana care intră prin deschizătura ușii. Cred că seamănă tot cu una dintre sculpturile lui Michelangelo, chiar dacă nu există posibilitatea să-l detroneze în veci pe Tristan al meu.

Tocmai am spus Tristan *al meu?* *Futu-i!*

Blond și cu părul perfect aranjat, tuns scurt, cu o pereche de ochi albaștri asemănători oceanului și cu un zâmbet larg, bărbatul se apropie de mine – de noi –, iar eu, ca o fraieră, continui să stau cu mâna întinsă, voind parcă să prind muște imaginare.

— El e Giancarlo Sarto, noul tău profesor de design, aud vocea bătrânului de lângă mine, cu o urmă de amuzament în ea.

Mă ridic în picioare tot cu mâna întinsă, pe care o îndrept spre el și încerc să par cea mai relaxată persoană din lume, alungând gândul că, dacă nemernicul meu își face apariția, se lasă cu măcel.

— Bună, eu sunt Libby, și sper că vorbești engleză, încerc să glumesc ca să nu par o fraieră mută.

— Bună, Libby! Mă bucur să te cunosc și, da, vorbesc perfect engleză, îmi întoarce zâmbetul înainte să îmi strângă palma într-a sa.

Rămâne oarecum nemișcat în fața mea, luând poziția unei statui. *Nonno* îmi face semn să mă așez înapoi pe canapea, lăsându-mi noul profesor să stea în picioare. Conduce discuția, stabilind când trebuie să înceapă lecțiile, faptul că se vor desfășura doar în bibliotecă, sub atenta supraveghere a oamenilor săi, și știu că nu trebuie să mă împotrivesc și să accept condițiile pe care bătrânul le impune.

Casa lui, banii lui, regulile lui.

Înainte ca Giancarlo să se retragă, îmi oferă un zâmbet larg, apoi iese pe ușă și Vinnie îl urmează, încercând să bage o bruschetă în gură.

Serios, de unde are omul ăsta apetitul de lup?

Aștept să rămânem complet singuri și rostesc întrebarea care îmi stă pe vârful limbii din clipa în care l-am văzut pe profesor.

— Tristan ce părere are despre el? spun gesticulând spre locul în care a stat acum câteva secunde bărbatul frumos.

— Nu știe, replică cu un zâmbet amuzat, turnându-și o cană de ceai.

— Și crezi că-i o idee bună?

Privirea mi se oprește pe ceașca mea de cafea, care deja a început să se răcească și nu mai pot s-o beau. Regula de aur – dacă cafeaua e rece, nu mai e bună.

— O mică competiție nu strică, mă anunță cu nonșalanță, învârtind lingurița de zahăr în ceașcă.

Am nevoie de câteva secunde să îmi dau seama la ce se referă, apoi simt cum inima îmi alunecă în stomac și creierul îmi explodează.

— Cred că îți imaginezi lucruri, *don* Adorno, spun eu, simțind cât de tare îmi bate inima-n piept.

— Serios? mă întreabă. Vrei să spui că nu e vina ta că nepotul meu e mai furios decât un taur în cireada cu vaci?

Dumnezeule! Nu așa aş caracteriza lipsa sexului, dar nu l-am pus eu să se priveze de asta din cauza mea.

— Nu a dormit el în patul tău timp de o lună, nu v-ai uitat la filme, nu ai făcut schimb de salivă? mă tachinează în continuare şi mă întreb de unde naiba ştie toate astea.

Schimb de salivă? Pe bune?

— Hai să fim sinceri, *cara mia*, nu poţi să pleci în viaţă de aici, îmi spune un lucru prea evident şi pe care l-am acceptat de ceva vreme. Poţi să stai toată viaţa ca un accesoriu sau poţi lupta să cucereşti regele şi să conduci alături de el.

— Tristan nu simte nimic pentru mine, argumentez simţind o înţepătură în inimă. A fost drăguţ cu mine luna asta pentru că te-am salvat şi vrea să-şi arate recunoştinţa, adaug ridicând uşor din umeri, ascunzând adevăratele sentimente în spatele nepăsării.

— Atunci hai să testăm teoria ta, spune cu zâmbetul pe buze. Va da nas în nas cu Giancarlo şi, apoi, vedem cum reacţionează, mă provoacă cu un zâmbet larg.

De ce inima mea bate mai tare la simplul gând că Tristan ar putea fi gelos?

A doua zi, în dressing, continui să mă uit în oglindă, întorcându-mă în toate părţile pentru a-mi analiza trupul şi imperfecţiunile pe care le observ.

— Libby, eşti gata?

Rochia albă din dantelă se mulează superb pe corpul meu și încerc să mă conving că nu îmi scoate abdomenul în evidență. Lungimea nu e nici vulgară, nici nu mă transformă într-o călugăriță, reușind să îmi pună în evidență picioarele. Umerii îmi sunt goi, brațele acoperite de dantelă albă, transparentă, iar colierul cu diamant verde adaugă o pată minunată de culoare pe albul rochiei.

— Ce frumoasă ești!

Îmi întorc capul și privirea îmi alunecă pe trupul Ninei, acoperit de o rochie verde, extrem de mulată, care îi evidențiază sânii superbi, rotunjimile succulente și picioarele lungi și bronzate. Și-a prins părul într-o coadă joasă, perfect aranjată, iar machiajul îi accentuează ochii mari și frumoși, fapt ce mă face să o invidiez puțin.

— Tu ești mult mai frumoasă, spun cu un zâmbet imens.

Se apropie de mine, mă întoarce cu fața spre oglindă, apoi își înfige degetele în cocul meu și îmi eliberează imediat șuvițele, lăsându-le să atârne pe umeri.

— Acum ești perfectă, îmi confirmă cu zâmbetul pe buze. Picioarul e bine?

Privirea îmi alunecă pe glezna vindecată, o mișc puțin și zâmbesc, aprobând din cap. Sandalele cu toc sunt mai confortabile decât mi-am imaginat și mă simt pregătită să intru și mai adânc în bârlogul mafiei.

— O să fiu alături de tine, mă asigură imediat ce ieșim din camera mea și ne apropiem de treptele de marmură. Și o să fiu pregătită să pocnesc orice scorpie care încearcă să te desconsidere.

Mă uit cu atenție la femeia de lângă mine, continuând să coborâm scările și simt că îmi ascunde ceva.

— Ce se întâmplă?

Pășește pe prima treaptă ce desparte etaj unu de parterul conacului și observ cum trupul ei se tensionează. Abia când ajungem în holul de la intrare se întoarce cu fața la mine și oftează.

— Fosta iubita a lui Tristan e aici, spune cu o voce încărcată de nervi.

Nu ar trebui să mă afecteze asta. E viața lui, nu îmi pasă cu cine și-o trage sau nu. Poate e chiar atât de prost încât să stea în preajma fostei sale iubite și eu am distorsionat lucrurile. Nu contează că luna asta care a trecut a fost un adevărat cavaler și, cu siguranță, nu contează faptul că m-am obișnuit cu prezența lui în patul meu, cu brațele lui, cu căldura sa. Nu contează că timp de o lună întreagă ne-am tachinat și ne-am chinuit unul pe celălalt, reușind să ridicăm tensiunea sexuală la rang de artă. El o să-și îngroape scula în fosta iubită, iar eu o să mi-o frec în baie.

Futu-i!

Nu spun nimic și o las pe Nina să mă ia de mână și să mă conducă în sala de evenimente de lângă bucătărie. Intrarea separată a invitaților îi face să evite încăperile private ale conacului și numai membrii familiei și personalul au acces la această intrare secundară. E prima oară când pășesc în interiorul încăperii din capătul holului pentru că, până acum, mereu m-am oprit în bucătăria de lângă aceasta. Iar când Nina deschide ușa și mă lasă să intru prima, sunt uimită, din nou, de grandoarea acestui loc – pereții de culoarea vișinelor, tavanul auriu, stâlpii dintr-o combinație a acestor nuanțe, care încadrează sala dintr-un capăt în celălalt, covorul uriaș, asortat cu întreaga cromatică, mesele rotunde împrăștiate în mod strategic, podiumul înalt unde e amplasată orchestra, barul de lângă acesta și ușile de sticlă care te invită în grădină. Iar ringul de dans acaparează jumătate din capacitatea sălii.

Totul îți taie respirația și încep să mă simt tare mică și neînsemnată.

— Arătați superb, aud vocea lui Cairo, care se oprește în fața noastră cu două cupe de șampanie pe care ni le întinde.

Arată și el minunat, de parcă ar fi pregătit pentru o ședință foto profesională de model, în costumul său albastru, care i se mulează pe trupul lucrat. Părul blond e

aranjat cu minuțiozitate, iar ochii îi sunt jucăuși și gata de atac.

Nu e corect ca un nemernic așa mare să fie atât de frumos și succulent. Chiar nu e deloc corect.

— La mulți ani! îi urez acceptând paharul cu zâmbetul pe buze.

Acum îmi dau seama că nu i-am cumpărat niciun cadou, dar cu ce bani aş fi putut face asta? Nu muncesc și nici nu am de gând să îi cer vreun cent nemernicului principal.

Nina își apasă buzele pe obrazul fratelui ei, iar eu văd cum ursuzul o strânge la pieptul său și îi șoptește ceva la ureche, având un zâmbet de milioane pe buze. Cred că e prima oară când îi văd atât de apropiați, comportându-se ca doi frați adevărați și realizez că îmi e mai dor decât credeam de Blake. Îmi e dor de certurile noastre zilnice din motive stupide, îmi e dor de bătaia pe telecomandă, îmi e dor de îmbrățișările lui și de încercările de a mă trage de limbă în legătură cu băieții.

Mă uit în jurul nostru la invitați, observând cum aproape toate privirile sunt fixate pe noi sau, mai bine spus, pe mine. Iau o înghițitură din șampanie și încerc să nu mă las afectată de vizuina de lupi, chiar dacă inima îmi bate cu putere și obrații îmi ard de parcă focul infernului s-ar ascunde în ei.

— *De ce-i aici?* aud șoapta furioasă a brunetei.

— *Pentru că e un nătărău,* îi răspunde fratele ei în italiană, dar cu privirea ațintită asupra mea.

Vorbesc despre fosta iubită a lui Tristan și mă abțin tare mult să nu scanez încăperea în căutarea lor. Dacă o fac, o să trezesc suspiciuni.

— Trebuie să plec, spune imediat ce trece pe lângă el o roșcată cu o fustă extrem de scurtă și cu un zâmbet lasciv pe buze.

Dio! Asta nu-i cumva scârba pe care am văzut-o în camera lui Tristan? Cea care aștepta în patul lui, dezbrăcată?

Cairo îi încercuiește talia cu brațul său puternic, îndrugând ceva despre faptul că trebuie să-și deschidă cadoul, dar nu mai sunt atentă, căci femeia în fustă scurtă îmi zâmbeste pervers, urmând să îmi facă cu ochiul.

Futu-i! Chiar este ea! Țștia doi chiar împart totul?

— Hei, ești bine? Arăți de parcă ai mâncat caviar stricat, glumește Nina.

Aș prefera oricând asta, în locul gândurilor oribile din cap.

Am nevoie de alcool.

Cairo își lărgeste nodul de la cravată și pleacă imediat ce pe buzele sale se arcuiește un zâmbet larg. Asta îmi dă șansa să îmi arunc privirea printre invitați, căutându-l pe Tristan. Până când îl zăresc pe terasă, sprijinit de marginea de piatră. Lângă el, o femeie înaltă, blondă și extrem de sumar îmbrăcată se agață de gâtul lui de parcă ar încerca să își salveze viața. Poartă o rochie roșie, care abia îi acoperă fundul, cu spatele gol și deja îmi imaginez decolteul larg și vulgar pe care îl are în față. Măinile italianului meu afurisit sunt afundate în buzunarele pantalonilor. Menține un zâmbet slab pe buze și e prins între trupul ei și balustradă, dar nu face niciun gest să o îndepărteze de el pe femeie. Când capul individei se înalță spre chipul lui, cu scopul precis de a-l săruta, îmi cobor privirea în paharul de șampanie și încerc să îmi descifrez sentimentele. Îmi înfrânez lacrimile, care nici măcar nu știu de ce vor să îmi strice machiajul, inima se zbate în pieptul meu de parcă ar fi aproape de un atac de cord, iar palmele încep să îmi transpire.

— Hai să bem ceva mai tare.

Nina mă împinge amabil de la spate și sunt perfect de acord cu ea.

Nu ar trebui să mă afecteze imaginea lor. Nu e ca și cum eu și Romano suntem un cuplu, și nu e ca și cum el mă înșală. Atunci de ce inima mea se comportă de parcă tocmai ce a primit o lovitură sub centură?

— Care e povestea lor? Întreb imediat ce ne oprim în dreptul barului mobil.

Mica Ambrossi oftează cu putere, îmi întinde un pahar de vin roșu și le aruncă o privire dezaprobatoare înainte să vorbească.

— Numele ei e Stella Andreotti și cred că, în America, e cunoscută drept Stella Andrews, spune cu o voce încărcată de resentimente.

Stella Andrews e unul dintre cele mai bine plătite modele din ultimul an, reușind să apară în multe reclame și prezentări de modă. A apărut și în câteva seriale, chiar dacă e o actriță destul de slabă, dar e mereu prezentă în revistele de fashion și niciun designer nu o ratează când își prezintă colecția pe pasarelă. Cred că există o schiță în caietul meu, cu o rochie imaginată pe trupul ei.

— Eu le-am făcut cunoștință și încă regret asta amarnic, continuă cu privirea fixată pe individă exact în momentul în care ea încearcă din nou să îl sărute pe Tristan. Stella și cu mine am lucrat la aceeași cafenea timp de un an.

O analizez pe mezină cu un zâmbet ironic pe buze și chiar nu mi-o pot imagina ștergând mese și cărând tăvi pline cu tacâmuri.

— Am făcut o prostie atunci, iar băieții mi-au tăiat veniturile, explică simplu. Am adus-o la aniversarea lui Tristan, acum patru ani, li s-au aprins călcâiele imediat și, după ce și-au tras-o în beci, au început să iasă împreună. Stella mereu i-a spus că visul ei e să fie cel mai mare fotomodel din lume – de parcă asta ar putea să se întâmple vreodată – și fraierul a trimis-o la cea mai bună agenție din Roma.

Iau o înghițitură din propriul pahar de vin, fără să îmi pot desprinde privirea de pe imaginea care îmi face inima să se zguduie în piept.

— Contractele au început să apară, ea era foarte ocupată cu munca, apoi i-a spus că pleacă în America și că nu se mai întoarce înapoi, pufnește întorcând spatele celor

doi. Inima lui a fost frântă, pentru că idiotul chiar s-a îndrăgostit pe bune de ea și a fost o adevărată provocare să îl scoatem din norul negru în care a intrat.

Nu lăsa asta să te afecteze, Libby. Nu trebuie să îți fie milă pentru el. Te-a chinuit o lună întreagă doar să își descarce frustrările pe femeia pe care o iubește.

— A fost nevoie de multă răbdare, multe certuri ca, într-un final, *Nonno* să îl arunce în buncăr și să îi bage mințile în cap.

— Buncăr?!

Aprobă din cap cu buzele lipite de paharul său.

— E un spațiu închis de patru pereți de sticlă, la subsolul grotei, unde bunicul, de obicei, ne pedepsește când nu mai știe cum să ne aducă pe calea cea bună, îmi explică.

Cu siguranță, băieții sunt cei care l-au testat de cele mai multe ori.

Privirea mi se întoarce la italian și nu reușesc să îmi imaginez că își poate pierde controlul. E atât de calculat, de sigur pe acțiunile și deciziile sale, încât îmi vine greu să cred că ar putea ajunge în stadiul de a-și pierde mințile pentru o femeie. I-a oferit lumea, iar ea a ales să îi întoarcă spatele, să plece fără să îi pese că lasă în urma ei un bărbat rănit, vulnerabil.

Un mafirot fără inimă e letal, iar un bărbat fără suflet e condamnat să trăiască pentru restul vieții sale într-un abis sfâșietor, care te rupe în bucăți, fără posibilitatea de a te întregi.

— *Cazzo! Nonno* o să-l facă bucăți!

Urmăresc privirea Ninei până la masa unde *don* Adorno își plimbă paharul de bourbon între palme, discutând cu băbații din jurul său, însă cu privirea stăruind asupra moștenitorului lui, care cade din nou în păcat. Ignoră cu desăvârșire cuvintele partenerilor săi, iar când se ridică în picioare, simt cum se formează un nod în gâtul meu. Îmi împing paharul în mâna liberă a Ninei și mă îndrept hotărâtă spre terasă, reușind să ajung în dreptul cuplului înaintea

bătrânului. Tristan își înalță privirea asupra mea și ochii săi mă privesc provocator, analizându-mi ținuta din cap până-n picioare. Stella se desprinde de trupul lui, oferindu-mi o imagine deocheată a sânilor ei plini și rotunzi, exact cum îmi imaginam.

— Vrei să dansăm? Te rog, spun aruncând o privire rapidă peste umăr.

Îl văd pe *Nonno* cum se apropie furtunos de noi. Încerc să îmi întind mâna ca să prind brațul nemernicului, dar vocea dură a bătrânului îmi îngheață mișcarea și sângele în vene.

— O vorbă, *figlio*?

Italianul meu îmi aruncă o privire rapidă și văd cum zâmbetul i se reduce, iar privirea se transformă într-una dură. Când trece pe lângă mine, are grijă să își atingă palma de a mea, reușind să îmi scurtcircuiteze trupul, apoi mă lasă singură cu scorpia superbă care i-a frânt inima. Aceasta își sprijină fundul bombat de balustrada de piatră, își scoate pachetul de țigări din geanta sprijinită pe marginea terasei și îmi zâmbește cu o aroganță pe care vreau să o șterg cu un pumn.

— Deci tu ești micuța americană, spune așezându-și țigara între buzele roșii. Micuță și jalnică.

Atac din prima, exact cum mă așteptam de la vipera care crede că îi pășesc pe teritoriu. Își aprinde țigara, continuând să mă privească printre genele ei false, de parcă aș fi un nimic și ea, totul.

— Bucură-te de compania lui cât mai poți, spălăcito, mă atacă eliberând un fum cenușiu din gură. În momentul în care îmi reiau locul în casa asta, o să te întorci în gaura de șarpe de unde ai fost scoasă.

Pufnesc în râs, simțind-o pe Nina în spatele meu comportându-se precum un paznic.

— Exersezi pentru o nouă audiție la un serial de doi bani, care ar putea să accepte falsitatea din tine? i-o întorc

abținându-mă să nu îi înfig și un pumn în moacă și să îi sparg botoxul din buze.

— Stella, mai bine pleci până nu te faci de râs, adaugă femeia din spatele meu, încercând să își țină sub control furia.

Dar scorpia afurisită o ignoră cu desăvârșire, continuând să mă fixeze cu privirea veninoasă.

— Sunt singura pe care o iubește, singura pe care și-o dorește pentru restul vieții, spune trăgând din nou din țigară. Tu ești doar distracția de moment, chicotește arogantă, săltând din umeri.

Nina înjură copios și încearcă să o atace, însă îmi întind brațul și o țin pe loc, pentru că nu vreau să provoc o scenă și să atragem toate privirile asupra noastră.

— De asta o să se gândească la mine când o să ți-o tragă, o combat eu, reușind să mă surprind și pe mine însămi.

Stella își aruncă țigara jos, evident iritată de cuvintele mele, și nu pot să îmi rețin zâmbetul de victorie.

— Tristan e al meu, mă avertizează în momentul în care se oprește în fața mea și scuipă cuvintele cu venin. Nu ai putea să mi-l iei, nici dacă ți-ai da viața încercând.

— Mai vedem, afirm hotărâtă, dorind să o enervez și mai tare.

Și reușesc asta, pentru că trece pe lângă noi iritată peste măsură, iar chicotitul Ninei îmi confirmă că am reușit să îi stric blondinei buna dispoziție.

— Să înțeleg că te-ai decis să lupți pentru vindecarea sufletului său?

Îmi așez o șuviță de păr după ureche, apoi mă întorc cu fața la sala de evenimente, observând cum vipera îl caută pe Tristan fără încetare.

— O să salvez ambele noastre suflete.

Și asta e o promisiune.

CAPITOLUL 22

TRISTAN

Sunt la al doilea pahar de scotch, pe care barmanul l-a umplut mai mult decât e măsura lui. Simt cum îmi explodează tâmpile după discuția cu *Nonno* și încerc să nu îl pocnesc pe sărbătorit când se oprește lângă mine, aranjându-și hainele șifonate și duhnind puternic a sex.

Nenorocit norocos! Eu îmi târăsc ouăle de o lună întreagă, iar el și-o trage chiar în timpul petrecerii, fără pic de rușine.

— E prima oară când găsesc o femeie care nu are reflex de vomă când îmi bag scula în gâtul ei, se laudă făcându-mă să mă enervez și mai tare.

Drăcia naibii! Trebuie să îmi controlez impulsul de a-l pocni doar pentru că-l invidiez al naibii de tare în această clipă.

— Cu plăcere, bombăn ușor iritat și încerc să nu îmi dau de gol abținerea.

— Deci, ce s-a întâmplat cât mi-am primit cadoul de ziua mea?

Înșfacă paharul cu tărie de la barman, iar eu mă întorc cu fața spre ringul de dans, observând cum Nina flirtează cu unul dintre angajații companiei noastre și îi privesc partenerul cu atenție ca să văd unde își pune mâinile.

— *Nonno* mi-a ținut o predică de toată frumusețea pentru că m-a văzut cu Stella pe terasă, îl pun în temă, observând cum bunicul meu se plimbă printre invitați, cu brațul petrecut în jurul taliei păcatului meu.

— De ce naiba vrei să-ți faci mai mult rău? aud oftatul fratelui meu.

Aș vrea să știu și eu răspunsul ăsta. E prima oară când o văd pe Stella de când mi-a dat papucii, cu un an în urmă, și am vrut să știu cum o să reacționez în preajma ei. Însă

rochia vulgară nu mă mai incită așa cum o făcea în trecut și nici frecatul ei fără rușine de mine nu reușește să mi-o scoale și să mă înnebunească de plăcere. De o lună întregă, mintea îmi e acaparată de o roșcată cu gura mare și am început să număr afurisitele de zile până la vindecarea gleznei. Iar acum, când le am pe amândouă în aceeași încăpere, îmi dau seama că preferințele mi s-au schimbat și eu nici măcar nu am realizat.

— Știi că o s-o atace cu prima ocazie, nu? Îmi spune ceva ce deja știu.

Încuviințez. Încercarea lui Libby de a mă scăpa de furia bunicului e de apreciat și o să îi mulțumesc corespunzător pentru asta.

— Ai de gând s-o ierți pe Stella?

Nu am nevoie de timp de gândire ca să știu că răspunsul e *nu*. Oricât de mult ar încerca, nu o să reușească niciodată să îmi recâștige încrederea sau să mă convingă să o accept în viața mea, așezând-o pe același pedestal pe care l-a ocupat în trecut.

— Libby e de zece ori mai bună decât târfa aia oportunistă, aruncă și mai multe paie pe foc.

De când a reușit să obțină iertarea șoricelului, se comportă de parcă ar fi Cupidon pe pământ și îmi vine să îl împușc ori de câte ori deschide gura și abordează acest subiect. Sora noastră se apropie de noi cu un rânjete pe buze, încercând să își tragă sufletul după dans.

— Ți-a tăbăcit fundul? chicotește înșfăcând un pahar de vin de la barman.

— Nu așa cum ți-ar fi plăcut ție, bombăn dându-mi ochii peste cap.

— Ce păcat, oftează teatral, apoi mă lovește în braț. Ce naiba e greșit în creierul tău?

Dacă fratele meu face pe Cupidon de două săptămâni, Nina și-a asumat rolul chiar din momentul în care Libertine a pus piciorul în casa noastră.

În momentul în care unul dintre soldații mei se apropie de noi, ne prefacem că avem o conversație banală, răspundem salutului său cu o mișcare din cap, apoi Nina își scoate colții la mine imediat ce rămânem singuri.

— Ți-ai scuturat scula o lună întreagă cu gândul la Libby, doar ca s-o fuți acum pe Stella?

Băga-mi-aș în nenorocita de treabă!

O prind pe băgăcioasă de braț, smucind-o spre mine fără să îmi pese cine ar putea să ne vadă, însă fratele meu se pune în fața noastră și ne acoperă.

— Nu e treaba ta pe cine fut și pe cine nu, Adrianna! E ultima oară când îți mai bagi nasul în treburile mele, ai înțeles? mârâi pe un ton scăzut, folosindu-i cel de-al doilea nume ca să o fac să înțeleagă că vorbesc serios.

Degetele i se strâng în jurul paharului de cristal până ce vârfurile i se albesc și mă privește urât.

Nu mă impresionează gestul său.

— Încerc să am grijă de tine și să evit o răbufnire ca cea de anul trecut, spune smulgându-și brațul din strânsoarea mea. Credeam că ești mai mândru de-atât, frățioare!

Înainte să îmi înfig colții în limba ei ascuțită, Stella se oprește în fața mea, ușor amețită de paharele de băutură pe care le-a lăsat să alunece pe gât, unul după altul, și are un rânjet pervers pe buze, fixându-și privirea pe fermoarul meu.

— Nu te-ai plictisit de toată petrecerea asta? chicotește răsucindu-și o șuviță de păr pe deget.

Nina e mai mult decât pregătită să o atace, de aceea încerc să o avertizez din ochi să fie cuminte.

— Îmi stai în cale, *cara*, îi spune când își apleacă chipul spre urechea surorii mele.

Mezina noastră trănțește paharul pe blatul barului, se întoarce cu fața la fosta mea iubită și o înfruntă fără pic de teamă.

— Nu cred că vrei să fiu în fața ta, *cara*, aproape scuipe ultimul cuvânt, de parcă i-ar lua gura foc când îl pronunță.

Cairo îmi aruncă o privire rapidă peste umăr, încercând să îmi spună că dacă nu oprim bătaia dintre pisicile astea sălbatice, o să ne facem de râs.

— Micuța mea Alexandrina, șoptește cu un zâmbet răutăcios. Ți-ai făcut și tu, în sfârșit, o prietenă amărâtă și speri că o poți urca pe tron? Cât de naivă ești!

O înșfac pe Nina înainte să se arunce asupra viperei, aruncându-i o privire de avertizare și amețitei din fața noastră, însă aceasta e mult prea ocupată cu umilitul surorii mele.

— O să-mi pară atât de rău de ea când o să ajungă în club, răsucindu-și șoldurile pentru un bătrân cu bani. Sau poate are noroc și o cumpără, izbucnește într-un râs colorat.

Fratele meu se întoarce cu fața la noi, așteptându-mi reacția. Simt cum trupul brunetei se tensionează sub atingerea mea și, înainte să îmi deschid gura, pitica mi-o ia înainte.

— Să nu îți pară rău pentru ea, târâtură! Singura care o s-ajungă într-un bordel ești tu. Oh, stai! Ai făcut-o deja, adaugă cu răutate.

Furia sparge valul de amețeală de pe chipul Stellei și îmi dau seama că i-a atins o coardă sensibilă. Una pe care o bănuiam din momentul în care am văzut popularitatea ei crescută din America.

— Cum îți permiți, mucoasă proastă?! șuieră ridicându-și vocea și, înainte ca palma ei să atingă obrazul surorii mele, o prind pe bețivă de braț și o împing spre ieșirea invitaților.

— Gândește-te de două ori înainte să te atingi de familia mea, murmur printre dinți, îmbrâncind-o de lângă mine când părăsim sala de evenimente.

Încerc să îmi păstrez calmul, chiar dacă, în acest moment, aș vrea să îi rup mâna nenorocită și să îi fac multe altele pentru îndrăzneala ei. Poate că Stella e prima femeie pe care am iubit-o, dar nu o să îi permit niciodată să îmi atace familia.

— Tristan, nu poți s-o lași să îmi vorbească așa! țipă la mine făcând semn spre locul de unde am târât-o.

— Asta e casa Ninei și poate să îți vorbească după bunul ei plac, spun pe un ton periculos de jos. Ai avut șansa să conduci conacul și viața mea, dar ai preferat să îmi calci în picioare demnitatea și să pleci, continui încercând să împing resentimentele înapoi și să nu le las să îmi controleze mintea.

— *Amore*, iartă-mă, te rog, mă imploră.

Se folosește de o voce mieroasă, care îmi provoacă greață, apoi se agață de gâtul meu.

Inima îmi bate mai tare pentru o secundă, amintindu-mi de momentele în care o strângeam în brațe și eram fericit. Eram fericit alături de ea și nu îmi vine să cred că încă mai simt ceva. Încă îmi bate inima când sunt lângă nemernica asta, aceeași care a plecat împreună cu sufletul meu.

— E cam târziu, spun în cele din urmă și îi dau brațele la o parte, reușind să revin la realitatea brutală.

— *Amore mio*, încă nu e prea târziu, încearcă în continuare să mă convingă, întinzându-și brațele spre mine. Încă putem fi fericiți.

Reușesc să evit atingerea ei, o apuc de braț și o târăsc spre rândul lung de mașini de pe alee, până la Mercedesul cumpărat din banii mei, pe care i l-am lăsat de prost.

— Vreau să pleci și să nu te mai întorci în casa mea niciodată, o avertizez rezemând-o de vehicul. Nu mai ai ce căuta aici, nu o să fim niciodată împreună și nu o să mai ai ocazia să mă manipulezi și să pui mâna pe banii mei.

Nu o să înțeleg niciodată cum poate o femeie să plângă la comandă, însă, când îi văd lacrimile din ochi, remarc că nu mai sunt impresionat de ele și nici nu mai îmi doresc să le fac să dispară.

— O iubești pe ea?

Furia îmi escaladează rapid pe șira spinării și asta se întâmplă doar pentru că gura ei murdară o menționează pe pacostea care m-a dat peste cap în ultimele săptămâni.

— Nu e treaba ta, îi spun întorcându-i spatele pentru a reveni la petrecerea fratelui meu.

Refuz invitația de a intra într-o conversație cu doi dintre Căpitanii mei, îndreptându-mă spre masa familiei.

— Unde e Libby? întreb imediat ce mă opresc în dreptul surorii mele, care își umple gura cu o farfurie de scoici.

Nu se uită la mine, înfigând cuțitul și furculița în farfurie, chiar dacă nu are de ce să le folosească împreună și ridică din umeri, arătându-se neștiutoare. Îmi dau seama că nu o să scot nicio informație de la ea – doar am învățat-o cum să își țină gura indiferent de situație. Dracu' să o ia de treabă! Toată nebunia asta se îngreunează de la o zi la alta. Mă apropii de Nonno, strecurându-mă între el și prietenul său de o viață, aplecându-mi buzele spre urechea sa.

— Ai văzut-o pe Libby? șoptesc astfel încât să mă audă doar el.

— Nu.

Simplu, scurt, merit să mă trimită la naiba, pentru că încă e supărat pe mine.

De ce a trebuit să îmi complic viața și să o aduc aici pe afurisita roșcată, când ar fi trebuit să o omor pe loc?

Îmi evită privirea, antrenat în discuția cu prietenul său și menținându-și zâmbetul pe buze, folosindu-se de masca sa socială pentru a ascunde furia și dezamăgirea pe care i le-am provocat din nou.

Cazzo!

Privirea mi se intersectează cu cea a fratelui meu, care îmi face semn spre ieșirea de pe terasă. Îi mulțumesc cu o mișcare a capului, bucurându-mă că măcar el e de partea mea. Părăsesc petrecerea, ghidându-mi pașii spre treptele de piatră, pe care le cobor rapid, și îl văd pe Vincenzo în apropierea zonei dedicate sculpturilor lui Bernini². Îi fac semn umbrei să dispară imediat ce o văd pe micuța mea răzvrătită și simt cum respirația mi se oprește când mă apropii de ea.

Arată ca o zeiță din mitologie, în rochia ei albă, cu părul roșu și lung care i se revarsă pe umeri și trupul absolut superb, scăldat în lumina lunii pline. Mai devreme, nu am avut timp să îi spun cât e de frumoasă și cum apariția ei mi-a tăiat răsuflarea. Cum a reușit să o facă pe Stella să pară cea mai ștearsă femeie de pe lumea asta. Cairo are dreptate, la naiba! E de zece ori mai bună decât oportunistă aia care și-a înfipt gheara în inima mea și mi-a smuls-o din piept.

— Pluto și Proserpina, rostesc când mă opresc lângă ea și îi urmăresc privirea fixată pe statuie. Bernini a sculptat-o în 1622, după ce a auzit povestea lor din mitologie.

Nu își deschide gura păcătoasă, strângându-și trupul cu propriile brațe.

— Vrei să știi care e istoria sculpturii? insist cu afurisita de piatră cioplită, pentru că nu știu ce să spun.

Privind-o atent, văd tristețea de pe chipul angelic, ceea ce reușește să atingă o emoție în interiorul meu și îmi stăpânesc impulsul de a o lua în brațe. Murmură un *îhm* slab și, pentru o secundă, privesc cum sânii i se ridică și coboară, reușind să îmi înfierbânte sângele.

— Se spune că zeița Proserpina culegea flori împreună cu surorile ei, Atena și Artemis, apoi Pluto – Zeul Infernului – a ieșit din pământ și a răpit-o, încep relatarea imediat ce îmi mut privirea asupra statuii. Mama ei, zeița Demetra, a căutat-o neîncetat, iar apoi a aflat că a fost răpită de Pluto, unchiul ei, care a fost mereu îndrăgostit de Proserpina.

Mă apropii mai mult de roșcata mea, observând cum respirația i se intensifică, iar eu pot să îmi simt propria inimă cum bate mai tare.

Ce naiba se întâmplă cu mine?

— Pluto o duce pe tărâmul umbrelor, iar Proserpina nu se mai poate întoarce la părinții ei, așa că devine soția răpitorului său și amândoi conduc tărâmul umbrelor. Dar Proserpina și-a iubit mama cu desăvârșire și a făcut o înțelegere cu soțul ei, spun întorcându-mă cu fața la ea.

Jumătate din an și-o va petrece cu mama ei, zeița Demetra, și cealaltă jumătate – cu el.

Cunoștințele mele despre mitologia antică nu prea o impresionează, iar când se întoarce pentru a mă privi, observ cum încearcă să își țină furia sub control și să se tempereze.

— Nu ar trebui să fii în bârlogul tău și să te freci de fundul Stellei?

Direct la subiect și pregătită de atac. Se pare că luna care a trecut a chinuit-o și pe ea la fel de mult ca pe mine, iar apariția fostei mele nu i-a plăcut absolut deloc.

— E cam greu să fiu în două locuri în același timp, spun afișând un zâmbet care știu că o să o pună în dificultate.

— Oh, dar nu mă lăsa să te rețin, *caro*, pronunță cu ironie, apăsându-și degetele pe braț. La urma urmei, sunt doar o distracție până când iubita ta o să-mi arunce fundul într-o groapă.

Îmi afund mâinile în buzunarele pantalonilor și privesc cum furia îi cucerește stăpânirea de sine, scoțând la iveală roșcata focoasă care mă atrage atât de tare.

— Sună ca și cum ai fi geloasă, *topolina*, o provoc, dorindu-mi să scot la suprafață o reacție mult mai puternică.

Un adevăr.

— De ce-aș fi geloasă? Pentru că mi-ai întins hormonii până la limita joasă a răbdării? Pentru că te-ai strecurat în fiecare noapte în patul meu, m-ai luat în brațe și mi-ai înțepat fundul cu erecția ta? rostește întrebările una după alta, scrâșnind din dinți și înfigându-și degetele până la refuz în materialul alb care îi acoperă brațele. Da, clar, nu sunt geloasă pe toate astea și nici pe faptul că vaca aia îmbrăcată într-o batistă o să primească roadele torturii mele.

Îmi mușc buza de jos, înăbușindu-mi astfel un chicotit.

— Dar nu-mi fac griji, adaugă lăsându-și brațele să cadă pe lângă corpul ei perfect. Înăuntru sunt destui bărbați cu care să-mi consum tensiunea sexuală, mă chinuie cu un

zâmbet imens. Mai ales că unii chiar m-au rugat să le rezerv un dans, adaugă reușind să spulbere orice amuzament din mine.

Îmi îndrept spatele, simțind cum nările mi se dilată, de pe buze mi se topește zâmbetul și îmi stopez impulsul de a o strânge de gât. Sunt un bărbat al naibii de posesiv și mai degrabă o omor cu mâinile mele decât să o văd în brațele altui bărbat, chiar sub acoperișul meu.

— De ce să nu o facem în grup? continui jocul ăsta periculos. Eventual, schimbăm și partenerii, îi fac cu ochiul, simțind cum schimbul de replici îmi alimentează și mai mult dorința nebună de a i-o trage.

— Oh, categoric, dar eu o să vin cu doi parteneri, dacă nu te superi, spune aranjându-și o șuviță de păr după ureche.

Fac un pas spre ea, reușind să îmi înfrânez animalul și îmi fixez privirea în ochii ei verzi în momentul în care își dă capul pe spate.

— *O să îi omor din primul moment în care o să pună mâna pe tine*, rostesc amenințător în limba mea maternă.

— *Aș prefera să o faci după ce sunt satisfăcută*, mi-o întoarce în italiană, făcându-mi creierul să pocnească.

Mă uit intens la chipul ei luminat de un zâmbet cinic și îmi strâng pumnii cu putere, ca să nu ajungă pe gâtul ei și să îl pocnesc dintr-o singură mișcare. Am pierdut bani frumoși pe cei mai proști detectivi particulari, care nu au reușit să îmi ofere informații utile. Cum ar fi că nemernica știe mandarina și afurisita de italiană.

— Drăguț secret, rostesc imediat ce șocul se scurge din mine.

— Nu e un secret, domnule Romano, îmi spune.

Să îmi fut una dacă nu mă excită mai tare când îmi spune domnule Romano!

— Nu m-ai întrebat niciodată dacă îți știi limba.

Pentru că nu m-am obosit să o cunosc. Am vânat-o până când i-am închis orice porțiță de salvare, am torturat-o până

în punctul în care a reușit să trezească sentimentul de milă în mine, ceea ce am crezut că e pierdut pe veci și am avut grijă să îmi cunoască doar limba din gură, nu și pe cea pe care o vorbesc în afurisita de insula pe care-o dețin.

— Deci, mergem să ne luăm partenerii? mă provoacă, continuând să mute pionii în jocul ăsta al preludiului.

— Da, rostesc simțindu-mi penisul atât de umflat în boxeri, încât începe să mă doară.

— Bine.

— Bine, sunt de acord cu ea.

Dacă o să îmi înfig scula în cineva, ea o să fie norocoasa, și o să i-o bag atât de adânc, încât o să o marchez pe vecie, astfel încât niciun alt bărbat să nu o mai poată atinge.

Îi susțin privirea timp de două secunde, apoi haosul erupe din noi în același timp. Gura mea îi zdrobește buzele pline, mâinile ei îmi înlănțuie gâtul, lipindu-și trupul delicios de mine și nu ezit să o împing în statuia de lângă noi, îngropându-mi erecția între coapsele sale.

— Nimeni nu are voie să te atingă, spun vârându-mi mâna în buclele lungi și îi trag capul pe spate, trasând cu limba pielea de pe gât.

Degetele ei îmi împing sacoul peste umeri și o strivesc între statuie și pieptul meu, reușind să scap de haină și să nu o las nici pe ea să îmi scape.

— Ești a mea! mârâi smucindu-i rochia în sus pe talia subțire și îmi las mâna să alunece între picioarele ei.

— Mai devreme nu aveai aceeași părere, rostește cu respirația sacadată.

Îmi strecor degetele în bucata de dantelă care îi acoperă locul fierbinte dintre coapse și rânjesc când tresare în brațele mele. Un deget îmi alunecă între labiile catifelate, descoperind că e udă și mai mult decât pregătită să fie posedată. De mine, desigur.

— Nu mai contează ce s-a întâmplat mai devreme, rostesc grăbit, trăgând de materialul rochiei până îi

descopăr sânii rotunzi. Futu-i!

Capul îmi alunecă pe pieptul său, îi tachinez sânii cu gura, reușind să îi smulg gemete care se imprimă în creierul meu precum o sonată. Dinții mi se strâng în jurul sfârcului erect și simt cum penisul îmi zvâcnește când unghiile ei se înfig în părul meu și trage de șuvițe.

— Până când?

Îi închid gura în momentul în care îmi apăs buricul degetului mare pe clitorisul ei, făcând-o să suspine intens și să își apese șoldurile în degetul meu. Falangele mi se afundă în coapsele ei perfecte, ancorând-o de trupul meu și îi las mâinile să alunece pe curea, simțind o eliberare a dracului de perfectă când îmi împinge pantalonii și boxerii peste șolduri.

— Până când am eu chef, șuier enervat. Acum, dacă ai terminat cu întrebările stupide, aș vrea să te fut, Ursula!

Își urăște numele, așa cum și eu îl urăsc pe al meu, iar de când ea și afurisita de Nina au început cu glumele despre jocul video, am ajuns să îl detest.

— Mai spune-mi Ursula mult, și o să-ți bagi scula într-o scorbură de copac, Mario, încearcă să mă amenințe cu o privire urâtă.

Drept răspuns, îi smulg bucata de material care îi acoperă păsărica și mă înfig în trupul ei, absorbindu-i țipătul cu gura mea când îmi apăs buzele peste ale sale.

— Eu sunt singurul bărbat de care ai nevoie, îi spun cu posesivitate.

Nu m-am simțit niciodată atât de complet, de parcă cineva s-a născut pentru mine. Totul a început ca o pedeapsă, dintr-o dorință de a-mi răzbuna orgoliul rănit de tatăl ei, însă, acum, îmi dau seama că e mai mult de atât. În preajma ei, o parte din mine – pe care am crezut-o moartă – se trezește la viață și pulsează năvalnic.

— Nu o să mai fie nimeni altcineva, Libertine, îi promit cu buzele lipite de ale ei. Doar eu. Pentru totdeauna.

Mâinile mele îi acaparează fesele rotunde și ferme, degetele mi se agață în pielea fină și îi privesc ochii superbi, arcuindu-mi buzele într-un zâmbet ștrengar.

— Și acum e timpul să plătești pentru preludiul cu care m-ai chinuit timp de o lună.

Îmi retrag penisul, iar apoi mă înfig complet în ea, făcându-i trupul să se izbească de statuie. Gura mea îi soarbe un țipăt. Îi strâng fesele cu putere, fără să îmi pese că o să îi las urme pe piele și încep să pompez, urmărind cu fascinație cum inhibițiile și teama i se topesc cu fiecare pătrundere adâncă. Mâinile i se strecoară pe sub cămașa mea, iar afurisita își bagă unghiile în pielea care îmi acoperă pectoralii, reușind să mă facă să şuier și să o penetrez cu și mai multă forță, atingând un punct care îi taie răsuflarea.

— Chiar acolo... mai tare... Dumnezeu! rostește printre gâfâieli, sprijinindu-și capul de statuie pentru a se abandona în flăcările plăcerii.

Nu îmi plac ordinele în timpul sexului, nu le tolerez și nici nu țin cont de ele, însă, acum, rugămințile ei fierbinți aruncă un val de plăcere asupra mea și mă determină să îmi potrivesc mișcărilor, astfel încât să îi lovească locul dorit și să o facă să își piardă mințile.

— De câte ori ai visat, în ultimele săptămâni, că o să fii futută astfel? murmur imoral, conturându-i lobul urechii cu limba.

Își mușcă buza de jos cu putere, unghiile îi coboară pe abdomenul meu, lăsând în urma lor o durere de scurtă durată. Simt cum mușchii vaginului i se contractă în jurul penisului meu, de parcă ar vrea să smulgă toată vitalitatea din el.

— Cât de mult ți-ai imaginat că vei fi în brațele mele și o să îți placă atât de mult? continui să o tachinez, zvâcnindu-mi șoldurile în trupul ei fără încetare.

— În fiecare zi, recunoaște brusc, privindu-mă în ochi. Ar trebui să-mi fie frică de tine, de ce ai putea să-mi provoci, dar ai reușit să îmi faci demonii să se ascundă într-un colț.

Tocmai tu, geme adânc, trăgându-mi capul pentru a mă săruta.

Futu-i mama mă-sii!

Limbile noastre se învârt una în jurul celeilalte, absorbindu-se și alimentând focul stârnit între noi de atâta timp. Îmi desprind gura de a ei pentru a-mi oxigena plămânii, iar imaginea mă lovește direct în moalele capului. Părul ciufulit, obraji roșii, buzele umflate în urma săruturilor și sâni naturali, perfecți, care se mișcă cu fiecare pătrundere.

Băga-mi-aș! Nu mi-am imaginat vreodată că o femeie poate să fie atât de perfectă când e futută.

Mâinile i se strâng pe abdomenul meu, dinții i se înfig în buza de jos și simt cum se contractă în jurul penisului meu, alimentându-mi propriul orgasm.

— Doamne, Tristan! Țipă de data asta, fără să mai încerce să își ascundă plăcerea, iar mie nu îmi pasă câtuși de puțin de cine o poate auzi.

Așa, știi cu toții că ea e a mea și nimeni nu va îndrăzni să o atingă.

Orgasmul o lovește cu putere, fruntea îi alunecă pe umărul meu și se înmoaie în brațele mele. Continui să o pătrund, lăsându-mi capul pe spate, pradă propriei plăceri, apoi, cu o ultimă zvâcnire a șoldurilor și cu un geamăt puternic, îmi dau drumul în interiorul ei. Rămânem nemișcați și cu respirațiile sacadate, în lumina lunii, ascunși de statuia lui Bernini. Simt cum îi tremură tot trupul, ceea ce mă face să afișez un zâmbet arogant și victorios. E complet a mea.

— Poți să stai în picioare?

Își mișcă fruntea asudată pe umărul meu, iar eu îi cobor picioarele pe pământ și mă dau un pas în spate, privind cât de ciufulită e. Își aranjează rochia, acoperindu-și sâni și coapsele și încearcă în zadar să își aranjeze șuvițele încâlcite.

— Poți să îți ștergi rânjetul ăla de pe buze? A fost doar sex, nu ai câștigat niciun premiu, mârâie iritată, ceea ce nu face decât să îmi lărgască zâmbetul.

Îmi trag boxerii și pantalonii pe mine, încercând să nu râd de comportamentul ei pueril când își întoarce spatele. Îmi aranjez hainele, astfel încât să nu atrag toată atenția asupra mea la petrecere. Aud geamătul roșcatei, apoi urmăresc privirea ei și văd o mulțime de persoane pe terasă. Grădina cu statui e ascunsă de lampioanele aurii pe care Nina le-a cerut firmei de organizare. Da, sora mea adoră să organizeze petreceri și e foarte excentrică. De această dată, ar cam trebui să-i mulțumesc. Noi suntem ascunși vederii, dar, din locul în care suntem, putem vedea terasa împânzită de invitați care fumează și își savurează vinul.

— Felicitări, tocmai le-ai arătat tuturor că ai o târfă nouă!

Înainte să o prind și să îi spun ce părere am despre afirmația ei stupidă, pleacă de lângă mine și se îndreaptă hotărâtă spre intrarea principală, fugind de viperele de la petrecere. Chiar e atât de naivă încât să creadă că aş expune-o într-o asemenea manieră? Nimeni nu a văzut partida noastră. De asta poate fi sigură.

Femei! Uite de ce am preferat distanța după toată porcăria cu Stella. Prea complicate, prea sensibile și cu o dorință nebună de a scurge sufletul din bărbați. Ca să nu mai spun că se supără prea repede și din motive mult prea neimportante.

Exact când am impresia că facem progrese, totul se întoarce cu fundul în sus.

CAPITOLUL 23

TRISTAN

A doua zi, când îmi târăsc picioarele în living pentru micul dejun, îi găsesc pe Cairo și *Nonno* la masă, discutând cu zâmbetele pe buze. Îmi ocup locul în dreapta bunicului meu și încerc să nu simt cuțitul din inimă când acesta mă ignoră și zâmbetul i se micșorează vizibil.

E o greșeală minoră, nu e ca și cum i-am tras-o afurisitei de Stella, am băgat-o în dormitorul meu și i-am pus inelul pe deget.

Îmi întind mâna spre pâinea prăjită, evitând privirea fratelui meu, iar Duca își face apariția, așezând ceainicul fierbinte pe suportul de plută.

— Au plecat fetele? se aude vocea bunicului adresându-i-se majordomului care îi toarnă băutura în cană.

Acesta îl aprobă din cap și apoi se retrage, lăsându-ne singuri. Astăzi avem o ședință cu membrii din *Cosa Nostra*, pentru a-i informa în legătură cu pactul încheiat cu Triadele și ce câștiguri vom obține de pe urma acestuia. Tot astăzi, *Nonno* trebuie să anunțe momentul în care o să se retragă de la conducere ca să îmi predea ștafeta. Tatăl meu a preluat-o la douăzeci și cinci de ani și a fost un *Padrino* al dracului de bun până ce a fost executat și toată puterea s-a reîntors la bunicul meu. Până acum, nu am fost considerat eligibil, nici din punctul de vedere al bunicului, nici din punctul de vedere al Căpitanilor, care i-au susținut decizia. Chiar dacă urmează să împlinesc douăzeci și opt de ani, ei mă consideră mult prea imprudent și repezit, pentru că dorința de răzbunare e vie în sufletul meu. Asta a condus numai la decizii stupide, iar *Famiglia* a fost pusă adesea în pericol. Sper că munca mea din ultimii trei ani, pactul cu chinezii și comportamentul exemplar să fie de bun augur.

Și pentru că ședința are loc în aripa vestică a casei, fetele au fost trimise la cumpărături până când fiecare membru al mafiei dispare din casa noastră. Nina e obișnuită cu ei, uneori chiar îi place să flirteze cu soldații de vârsta mea, însă nu vrem să o expunem prea mult pe Libby, în special pentru că mulți Căpitani sunt celibatari și abia așteaptă o prospătură pe care s-o agațe.

Mușc din pâinea prăjită îndulcită cu gemul de caise al Gretei și mintea mea fuge la evenimentele din noaptea trecută, la afurisita mea și cum partida nătărăului din fața mea a distrus totul. Evident că și-a „deschis cadoul” mult prea devreme – o roșcată, să nu mai tânjească la a mea – și, așa, femeile s-au risipit peste tot. Crezând că persoanele care erau pe terasă ne-au văzut, Libby s-a supărat și a plecat de la petrecere. Nu ar fi avut cum, mai ales că distanța este una foarte mare. În plus, ideea Ninei ne-a menținut la adăpost și departe de orice privire curioasă.

Totuși, eu m-am ales cu o Libertine care nu mi-a mai deschis ușile, dar și cu o erecție nouă. De unde naiba a reușit să găsească cheia pentru ușa de legătură dintre camerele noastre nu știu.

— Duca, e totul pregătit în sala de conferințe? aud întrebarea când acesta se întoarce.

Majordomul îi așază medicamentele lângă mână, împreună cu un pahar de apă și îi răspunde cu o mișcare din cap. *Nonno* are câteva probleme de sănătate care îi dau bătăi de cap din când în când, cum ar fi sechelele infarctului pe care l-a suferit când singurul său fiu a fost ucis. Evenimentul aproape m-a lăsat complet orfan în acea perioadă neagră din viața mea.

De-asta mă doare al dracului de tare că se simte dezamăgit de mine.

Notificările care se aprind pe telefoanele noastre ne anunță că musafirii încep să sosească, ceea ce ne face să ne ridicăm în picioare, să părăsim salonul și să ne apropiem de intrarea separată în aripa vestică. Nu permitem

membrilor organizației să intre în spațiile noastre private, chiar dacă prietenii noștri mai reușesc să se strecoare în bucătărie și să plângă la picioarele Gretei pentru mâncare. Pot să jur că acea femeie pune în genunchi orice mafiot înfometat.

— Ești pregătit?

Șoapta fratelui meu îmi răsună în ureche.

Să preiau frâiele și să devin cel mai bun? Poți să fii sigur că da.

Aprob încet din cap, ieșim prin bucătărie în grădina din spate și văd câinele blănos al lui Libby cum scormonește de zor sub o tufă. Dezaprobat din cap.

— De ce a trebuit să îi iei câine? Întreb enervat de gestul fratelui meu și de faptul că roșcata mea iubește sacul de purici.

— Ești doar gelos că am reușit să-o dau pe spate, spune mândru, umflându-și pieptul.

Îmi dau ochii peste cap, urmând pașii bătrânului nostru până la scările de piatră ce duc la sala de conferințe și acolo așteptăm musafirii, ca niște gazde perfecte ce nu suntem. Primul care își face apariția e Paolo Carlucci, cel mai vechi prieten al bunicului meu, care se apropie cu un zâmbet larg, urmat îndeaproape de nepotul său, Giosue. Fiul lui Paolo a murit în același atac cu tatăl meu, fiind unul dintre soldații care aveau grijă de pielea lui Patrizio Romano. Eu și Cairo suntem complet ignorați de bătrânul Carlucci, care își deschide brațele pentru a-l cuprinde pe *Nonno* și împreună pășesc pe treptele dure.

— Pentru doi bătrâni, sunt prea matinali, se plânge Giosue imediat ce ajunge lângă noi, având ochii roșii și arătând de parcă a trecut un tren peste el. Abia am reușit să mă trezesc din beția de aseară, bombăne iritat, întinzând mâna pentru a ne saluta.

A uitat de numărul paharelor la petrecere, dezlănțuindu-se pe ringul de dans, agățându-se de câteva ospătărițe și chiar și de singura prezență feminină din orchestră.

— *Principessa* nu-i aici? întreabă cu o urmă de speranță în voce.

E îndrăgostit de sora mea de ani buni și nu a ezitat niciodată să îi spună asta. Și-a expus intențiile în fața mea și a lui Cairo, dorindu-și aprobarea noastră înainte să lanseze o cerere de căsătorie în fața bunicului, însă promisiunea noastră față de mătușa Minerva i-a ucis orice speranță. Amândoi am jurat că nu o să o forțăm pe Nina într-o căsnicie aranjată și încă ne respectăm cuvântul dat.

— Golește contul bancar cu noua ei prietenă, îi răspunde Cairo.

Bărbatul își scoate o țigară din pachet, apoi ne întinde câte una și zâmbeste, cotrobăindu-și buzunarele după brichetă.

— Pisicuța roșcată pe care a pus ochii Lazaro?

Degetele mi se strâng pe pachetul de tutun, reușind să îl distrugă în totalitate, iar prietenul meu înghite în sec când îmi vede privirea furioasă.

— Ce vrei să spui?

Vocea mea de oțel îl face să îi arunce o privire rapidă fratelui meu, care are un rânjel stupid pe buze și își aprinde țigara. Încă doi *Caporegime* trec pe lângă noi fără să se oprească și continui să îl fixez pe Giosue cu privirea, așteptând o explicație.

— Aseară au dansat împreună și, aparent, au avut o discuție foarte interesantă despre da Vinci³, își deschide gura și capul mi se întoarce spre fratele meu, care ridică neajutorat din umeri. Se pare că vrea s-o ceară de la *don Adorno* după ședință.

Pachetul de țigări îmi alunecă dintre degete, ca mai apoi mâna să mi se oprească în gâtul prietenului meu. Am crescut împreună, conducem lumea asta împreună și mă cunoaște suficient de bine cât să știe că, în momentul în care nebunia mea preia controlul, nimeni nu e în siguranță.

— Ce naiba s-a întâmplat cu regula *Nu împușca mesagerul*, omule? spune cu vocea sugrumată de strânsoarea degetelor mele.

Cairo îi salvează gâtul, reușind să mă îndepărteze de el și simt privirea ciudată a prietenului meu asupra mea.

— Lasă-ne singuri, Gio, îl alungă de lângă noi și ăsta e cel mai bun lucru în acest moment.

Simt nevoia să îmi înfig pumnii în nenorocitul care crede că poate să o fure pe Libby de lângă mine după o singură seară. E în casa mea de aproape două luni, am trecut-o prin flăcările infernului ca să îi distrug demonii și să îi eliberez inima, iar dobitocul ăla crede că poate să pună mâna pe ea după un rahat de dans?

— Sper că realizezi că există șanse ca *Nonno* să accepte propunerea, nu? Chiar dacă Libby nu e din sângele nostru, ea nu se poate întoarce în America.

Aruncă paie pe focul furiei mele, alimentând dorința de a-l pocni chiar și pe el.

— Lazaro e un soldat bun, anul viitor o să preia conducerea familiei sale și...

— Nu o să o aibă pe ea, urlu fără să îmi pese cine dracu' mă poate auzi.

— E o femeie frumoasă, singură și care atrage atenția oricărui idiot care are doi ochi, continuă neperturbat de țipătul meu. Îl scoți pe Lazaro din schemă, dar o să apară altul și, cu siguranță, bunicul nu o s-o țină închisă în conac pentru restul vieții ei, doar pentru că așa îți dorești tu.

Cuvintele lui nu fac altceva decât să îmi urce furia la o limită extremă.

— E a mea, las animalul posesiv din mine să împingă vorbele pe gură.

— Atunci, revendic-o, mă sfătuiește cu un zâmbet larg și simt că am căzut într-o capcană letală.

Să-mi bag! Poate că sunt un egoist, dar nu voi permite nimănui să o scoată din casa mea, mai ales idiotului de Lazaro Sancti, care vede în orice femeie o târfă în care să își

scuture scula. Simplul gând că el ar putea să o atingă, să o sărute, să îi mângâie părțile intime mă face să vreau să îmi scot pistolul și să îl împușc chiar în momentul în care intră pe poarta mea.

Cairo mă târăște în sala de conferințe exact în clipa în care mașina nenorocitului intră pe proprietate, amintindu-mi de ce aș putea risca dacă îmi pierd cumpătul și îl omor pe viitorul *Caporegime* al familiei Sancti. Îmi stăpânesc impulsurile de ucigaș, intru în încăperea spațioasă și mă așez pe scaunul din dreapta bunicului meu fără să scot un cuvânt. Simt privirea curioasă a lui *Nonno* asupra mea, însă continui să îmi țin buzele presate între ele. Mă abțin să nu îi dau un șut între picioare fratelui meu când se așază în fața mea. Mă privește de parcă aș fi un copil care primește un moment de afecțiune în urma unei muștrări. Scaunele sunt ocupate de Căpitani, soldații lor rămân în picioare și discuția începe. Lazaro stă în spatele unchiului său, zâmbind cu gura până la urechi și cred că deja își imaginează ce o să îi facă roșcatei mele în noaptea nunții. Cretinul!

— Castellini a omorât întreaga familie Bertozzi, sperând că va reuși să cucerească Palermo, spune bunicul fără ocolișuri. Daunele sunt minore, însă au nevoie de un conducător potrivit acolo și unul loial nouă.

Rafael Castellini e *Padrino* pentru *Camorra* – organizația din Napoli și rivală declarată *Cosa Nostra*. Dar nu asta e cel mai grav, ci puterea care îi alimentează venele nenorocite. Vrea să devină cel mai puternic *Padrino* din Italia, să fie stăpânul absolut al mafiei, iar pentru asta este nevoie să conducă și *Cosa Nostra*. Toată lumea a crezut că s-a mulțumit să ucidă familia consilierului Adriano Ambrossi, dar nemernicul nu a renunțat până când nu a ajuns și la tata. Cairo a rămas la noi acasă, sub protecția familiei mele și, astfel, el a reușit să scape. Dar Nina? *Dio!* Nina a fost scoasă din automobil înainte ca acesta să explodeze și nici până acum nu am descoperit cine a făcut gestul care i-a salvat viața. La acea vreme, Rafael Castellini nu aflase că

moștenitorii Ambrossi supraviețuiseră accidentului provocat de el, dar tot nu s-a lăsat până ce nu a ajuns și la tatăl meu, ucigându-l.

Așadar, dacă pune piciorul în Sicilia, Castelinni e un om mort, însă nu putem să riscăm și să îl atacăm în afara teritoriului nostru, oricât de mulți polițiști, miniștri și senatori am avea sub aripa noastră. De ani de zile încearcă să distrugă *Famiglia*, să îi șteargă pe toți cei care nu i se supun de pe fața pământului, doar pentru a-și demonstra supremația. În public, ne abținem de la schimbul de gloanțe și de masacre sângeroase, dar, în spatele cortinei, lucrurile stau altfel, iar eu și Cairo așteptăm de prea mult timp ca el să facă o mișcare greșită și să ne răzbunăm părinții.

— Nicolo, aș vrea ca tu și familia ta să preluați conducerea în Palermo și să te asiguri că soldații știu cine are grijă de ei.

Nicolo de Vito se ridică în picioare pentru a se apropia de conducătorul său, își apleacă capul în clipa în care cade în genunchi și îi sărută mâna bunicului.

— Nu o să te dezamănesc, *Padrino*! jură cu o voce hotărâtă, apoi se întoarce la locul lui cu un zâmbet larg pe buze.

Nicolo e felicitat de majoritatea membrilor, mai puțin de Ottavio Sancti, care nu pare mulțumit de faptul că un bărbat mai tânăr decât el primește această onoare. Abia așteaptă ca nepotul lui să i se alăture în colțul frustrărilor.

— Tristan, de ce nu le spui despre ultima ta cucerire? mă îndeamnă bunicul meu, lăsând să se simtă mândria din vocea sa.

Era și timpul, țap bătrân.

Arunc o privire în jurul mesei, apoi îmi deschid gura și le dau vestea că pactul cu Triadele e activ, marfa e pregătită să plece din portul nostru și afacerea urmează să ne aducă o mulțime de bani, la care ei doar au visat. Observând privirile de apreciere, dar și pe cele de invidie, știu că mi-am asigurat locul de conducător și că, de data asta, dacă o să

fie supusă votului decizia de a prelua șefia, majoritatea va vota *pentru*. Reprezintă viitorul pentru *Famiglia* și prevăd unul al dracului de strălucit. Sunt convins de asta, dar, aparent, bunicului meu îi place să îmi taie aripile.

— Predarea ștafetei generației următoare este o treabă dificilă și știu că îți dorești asta, *figlio*, mi se adresează. Cu toții apreciem munca și eforturile tale, însă nu pot să te numesc *Padrino* în acest moment, Tristan.

Simt cum pământul îmi fuge de sub picioare și încerc să îmi ascund adevăratele sentimente în spatele măștii de indiferență. Dezamăgirea, durerea, furia pură și sălbatică sunt o combinație fatală pentru un bărbat ca mine, care stă extrem de prost la capitolul răbdare. Asta e răzbunarea lui pentru că am adus-o pe Stella la petrecere. Încearcă să mă învețe o lecție, pe motiv că am fost suficient de prost să îmi ascult inima pentru ultima oară. Nu pot să mă transform într-un animal rănit și să răbufnesc de față cu toți, ca să dau crezare cuvintelor sale usturătoare. Oricât de mult mă doare, îmi strâng pumnii pe coapse și doar aprob din cap, reușind să afișez o privire aprobatoare.

În timp ce aud cum Paulo Carlucci îi predă conducerea familiei lui Giosue, ochii mi se pironesc pe chipul fratelui meu, care are o privire inexpresivă, exact ca mine. Mila nu e un sentiment pe care îl împărtășim între noi pentru că doar ne înfurie mai tare și am căzut de acord că e mai bine să îl facem să dispară. Își apasă arătătorul pe inelarul de la mâna stângă, făcându-mă să înțeleg care e următoarea mea mișcare. Familia e baza societății în lumea noastră, iar *Nonno* pune mare preț pe ea și e ceea ce am nevoie ca să îmi asigure scaunul de *Padrino* odată și pentru totdeauna. Înainte ca Lazaro să se apropie și să ceară discuția privată, îmi deschid gura și i-o iau înainte.

— Înainte să terminăm, aș vrea să anunț faptul că mi-am găsit o soție.

Bunicul se relaxează în scaunul său, privindu-mă cu o urmă de curiozitate, iar Cairo și Gio zâmbesc larg.

— E una din fiicele mele, nu-i așa? afirmă Otello Favro, *Caporegime* și conducătorul regiunii Marsala.

Are trei fiice la fel de urâte ca nevasta lui și nu m-aș apropia de ele oricât de mult ar încerca să mi le bage pe gât.

— Mă voi căsători cu Libertine Mitchell, spun cu privirea fixată pe Lazaro și zâmbesc când entuziasmul i se scurge de pe chip.

Aud murmure în jurul meu, văd fețele surprinse, căci toți știu cine e ea și ce a făcut tatăl ei, dar să fiu al dracului dacă îmi mai pasă de asta.

— Ești sigur de asta?

Simt neîncrederea din tonul bunicului meu, chiar dacă încă îl țintuiesc pe Sancti cu privirea și îmi lărgesc zâmbetul.

— E timpul să mă așez la casa mea și să încep să umplu conacul cu moștenitori. Doar avem atâta loc, adaug eu, reușind să scot câteva chicoteli din partea Căpitanilor.

Șah-mat, Lazaro, amice vechi. Tocmai am cucerit regina.

Mă ridic în picioare, așteptând ca sala să se golească și încerc să nu izbucnesc într-un râs isteric când fraierul pleacă cu coada între picioare, fără să îmi arunce măcar o privire.

— Înseamnă că ai nevoie de o petrecere a burlacilor, aud vocea veselă a noului *Caporegime* Carlucci când rămânem singuri.

— Poți să fii sigur, adaugă fratele meu cu un zâmbet larg și se așază cu fundul pe masa lungă de lemn.

— Îți dai seama că afurisitul ăsta a deschis cutia Pandorei? În capul bunicului meu, sigur, s-au aprins becuțele și o să insiste până când o să mă însor, spune Gio cu un oftat.

Mă apropii de barul încărcat cu băutură, aliniez trei pahare de cristal, înșfac sticla de bourbon și las lichidul să alunece între pereții de sticlă.

— Să te asiguri că îl aduci și pe Sancti la petrecere, spun în clipa în care mă apropii de ei cu băutura.

Amândoi încep să râdă, primesc bucuroși câte un pahar și le ciocnim între ele. Poate că viitorul meu în *Famiglia* se amână puțin, dar măcar am reușit să mă asigur că nimeni nu o să îmi ia femeia. Cairo și Gio încep să râdă, probabil gândindu-se că sunt un nebun masochist și, înainte ca vreunul dintre ei să spună ceva, vocea dură a bătrânului taie aerul.

— Aș vrea să vorbesc cu tine, Mario! Între patru ochi, adaugă cu privirea ațintită asupra prietenilor mei.

Futu-i! Trebuie să fie nervos rău de tot dacă folosește prenumele pe care-l urăsc. Cairo și Gio își lasă paharele pe masă, apoi se grăbesc să iasă pe ușă și mă lasă singur cu bărbatul pe care îl ador și care are puterea de a se juca cu emoțiile mele.

— Vrei să te însori cu Libby?

Mă uit la lichidul maroniu din paharul meu, mâna liberă mi se scufundă în buzunarul pantalonilor și îmi arcuiesc buzele într-un zâmbet înainte să îmi întorc privirea spre bunicul.

— Nu te bucuri? M-am gândit că nu știi ce să faci cu ea și mi-am zis că e o idee bună, îl provoc încercând să îl înțep.

De când i-a salvat viața, bunicul are o viziune complet diferită asupra guralivei. Mereu a apreciat sinceritatea ei, tăria cu care a înfruntat testele și inteligența cu care mi-a întors familia împotriva mea. Însă, timp de o lună, s-au apropiat enorm de mult. Ceaiul împreună dimineața în bibliotecă, prânzul în seră și discuțiile interminabile despre cărți, sculpturi și *Nonna*. Drăcușorul ăla mic a găsit punctul slab al lui Adorno Romano și nu a ezitat să îl folosească pentru a-și face un aliat.

— Asta e exact atitudinea pentru care nu obții ce vrei. Ai impresia că totul e o joacă și că poți să-ți încerci cărțile până îți pică combinația perfectă, tună bătrânul, fixându-mă cu o privire sfredelitoare.

— Am făcut totul pentru *Famiglia*! Absolut totul! Îmi pierd cumpătul, trântind paharul pe masă. Am pupat în cur

chinezii, reușind să obțin cea mai importantă afacere de când există organizația și tu îmi furi dreptul din cauza unei greșeli. Unei afurisite de greșeli care a rănit micuța inimă a protejatei tale.

Nu are rost să nege, pentru că nu sunt prost și îmi dau seama cât de ușor i s-a băgat Libertine pe sub piele.

— Am reușit să aduc toate afacerile, atât pe cele legale, cât și pe cele ilegale, pe culmile succesului. Am renunțat la multe din planurile personale de răzbunare împotriva lui Castelinni ca să mă pot concentra pe cele ale organizației. Ce mai vrei de la mine? continui să țip, eliberându-mă de frustrări.

— Pentru cât timp? vrea să știe. Imediat ce o să pui mâna pe scaunul ăsta, spune înfigându-și palmele în spătarul îmbrăcat în piele, o să te folosești de toată puterea ta și o să pleci după Rafael, fără să îți pese că ai putea omorî oamenii care te urmează orbește. Când dracu' o să înțelegi asta? țipă la rândul său, trântind scaunul la podea.

— Tatăl meu e mort pentru că a așteptat prea mult și pentru că l-a subestimat pe Rafael Castelinni. S-a agățat de strategiile voastre de rahat și a căzut în capcană.

— Tatăl tău a fost un om inteligent, care a înțeles ce înseamnă să fii un lider, chiar dacă inima îți este smulsă din piept. Te-ar bate până ai ajunge în comă dacă te-ar auzi în clipa de față.

Dacă mi-ar fi dat un pumn, ar fi fost mult mai bine decât să taie în carne vie prin intermediul cuvintelor sale. L-am adorat pe tata, a fost eroul meu și a reușit să îmi insufle multe dintre principiile după care se ghidează *Famiglia*, iar gândul că aş putea să îl dezamăgesc mă sfâșie într-un mod barbaric.

— Crezi că Patrizio nu a vrut să se ducă după el? Crezi că nu s-a gândit la mormintele Minervei și al lui Adriano când și-a calculat deciziile? Pentru numele lui Dumnezeu, Tristan, a plâns o săptămână întreagă lângă patul Ninei, jurându-i că o să-l omoare! Tu și Cairo aveți impresia că vă

scoateți jucăriile, vă jucați de-a supereroii și totul se termină cu bine?

Îmi țin gura închisă, încercând să uit cât de distrus era tata când și-a înmormântat prietenii pe care mereu îi considerase o a doua familie. Încercând să uit trupul imobilizat al surorii mele pe patul de spital.

— Cairo are norocul că e singurul Ambrossi rămas în viață care poate deveni *Consigliere*. Dar tu, dacă mai continui să te porți ca un copil care a rămas fără jucăria preferată, o să obții șefia abia când o să mor eu. Și să știi că am de gând să trăiesc mult și bine, adaugă răutăcios. Șaptezeci de ani e a treia tinerețe.

Cazzo!

Cum dracu' a ajuns toată situația în punctul în care să nu mă mai pot înțelege cu propriul bunic? Îmi împung obrazul pe interior cu vârful limbii, susținând privirea furioasă a bătrânului fără niciun menajament sau rușine.

— Dorința asta bruscă de a te căsători are legătură cu predarea ștafetei?

Mă joc cu cele trei pahare, observând cum expresia lui începe să se detensioneze, deși refuz să îi răspund.

— Tristan, o căsnicie pe care nu o dorești nu o să-mi schimbe părerea, oftează cu putere, așezându-se pe scaunul său după ce îl ridică de la podea.

Agit unul dintre pahare între degete, neștiind ce să îi spun. Da, vreau să mă căsătoresc cu scopul de a mai câștiga o bilă albă de la el, dar, în același timp, vreau să mă asigur că nimeni altcineva nu se atinge de ceea ce este al meu.

— Am nevoie de o soție, rostesc într-un final și îmi privesc bunicul.

Privirea i se îmblânzește, îmi face semn să mă așez și mă simt din nou ca un copil, amintindu-mi de momentele în care mă urca în poala sa și mă pune să îi spun problemele mele. Desigur, acum sunt prea mare și clar s-ar alege cu o fractură.

— Înțeleg că Stella a deschis o rană veche care. Una care încă nu a avut timp să se cicatrizeze complet. Dar ești sigur că asta e o idee bună? Știi foarte bine că nu există divorț în *Cosa Nostra*.

Îndepărtez o scamă inexistentă de pe pantaloni imediat ce îmi scot mâna din buzunar și încerc să nu las amintirile să iasă din colțul negru în care le-am exilat.

— Am convenit să mă ocup exclusiv de Libertine din momentul în care intră în casa noastră. Nu te bagi peste testele mele sau peste modul în care gestionez situația cu ea, spun amintindu-i înțelegerea noastră, ceea ce îi displace. Pentru că opțiunile i s-au schimbat între timp.

Mă privește serios, încercând să descopere secretele din spatele ochilor mei și, în cele din urmă, zâmbeste.

— Și ești sigur că ea va accepta?

Asta e o provocare pe care o accept cu mare drag.

— Nu are de ales, spun cu un zâmbet mândru, gândindu-mă la furia care o va cuprinde când va afla.

Libertine Mitchell, americanca mândră și cu valori prestabilite de societatea în care s-a născut, să fie forțată într-o căsnicie? Asta va fi interesant.

Să înceapă jocurile.

CAPITOLUL 24

TRISTAN

După discuția cu bunicul, mă retrag în biroul meu, știind că mă așteaptă o mulțime de e-mail-uri la care trebuie să răspund și care nu suportă amânare. Cu prima ocazie, trebuie să ajung în Napa Valley și să schimb întregul personal de la companie cu altul competent, care nu mă face să pierd bani în fiecare zi. Mă trântesc pe scaunul meu, pornesc monitorul unde văd notificările și oftez cu putere, fără niciun chef să rezolv problemele administrative în clipa asta. Îmi întind mâna și deschid sertarul biroului, scoțând la iveală cele trei dosare albe, trântindu-le pe blatul pupitrului. Blake Mitchell, Amanda Mitchell și Libertine Ursula Mitchell. Trag mai aproape de mine ultimul dosar, numele viitoarei mele logodnice acoperind jumătate din coperta albă, dosar pe care îl deschid și zâmbesc la imaginea ei în uniforma de la cafeneaua la care a lucrat. Citesc din nou toate informațiile despre ea, despre activitățile ei zilnice, despre familia ei și fiica senatorului Webster. Dând paginile una după cealaltă, ajung la raportul despre Peter Kaun.

10 Noiembrie 2018

Persoana de interes are o relație amoroasă cu Peter Kaun, singurul fiul al lui James Kaun, căpitanul poliției din Chicago. E văzută destul de des în preajma acestuia, participând la petreceri organizate.

Poza în care dobitocul are un braț în jurul umerilor ei, iar ea zâmbește fals ar fi trebuit să îmi dea de gândit, chiar dacă judecata îmi era întunecată de răzbunare.

6 Decembrie 2018

Persoana de interes a vizitat a treia oară salonul de tatuaje Hoodie Boys împreună cu Miranda Webster. Apoi, s-au oprit la cafeneaua Ray's, unde subiectul și-a început tura.

Tatuajul cu future de pe încheietură. Busola de pe spate. Floarea de lotus de pe coaste. Încercarea de a șterge amintirile urâte lăsate de atingerea lui. Dracu' să-l ia de nenorocit! Ar fi trebuie să acționez în acea clipă.

15 Februarie 2019

Domnișoara Libertine Ursula Mitchell își urmează orele la facultate, după orarul atașat raportului, petrecând cel mai mult timp în compania prietenei sale și la locul de muncă. În schimbul unei remunerații potrivite, am reușit să obțin informații de la apropiații lui Peter Kaun. Am aflat că acesta o manipulează până când subiectul nu se atinge de mâncare, deseori alegând un pahar cu apă sau o salată minusculă.

Privesc fotografia în care râde cu gura până la urechi între prietenii ei și nu pot să nu mă molipsesc, astfel că îmi arcuiesc buzele într-un zâmbet.

23 Martie 2019

Domnișoara Mitchell ajunge la spital, pe care îl părăsește patru ore mai târziu, alături de prietena sa. Copia fișei de internare este atașată raportului.

Privirea îmi alunecă pe hârtia care poartă emblema spitalului și simt cum furia năvălește în mine, împreună cu sentimentul intens de vinovăție. Sunt un monstru, asta nu e ceva ce trebuie dezbătut, dar dacă aș fi acționat în acel moment, poate aș fi reușit să o salvez. Raportul este unul sumar, pentru că detectivul meu idiot mi-a trimis copia fișei de internare, unde sunt aruncate câteva răni superficiale, o tăietură mai adâncă pe coapsa stângă și o vânătăie în zona

coastelor. Nu mi-a obținut o fișă de externare, să văd toate pagubele pe care nenorocitul ăla i le-a provocat când a încercat să o violeze. Ca să nu mai spun că am plătit degeaba investigatorul, care mi-a prezentat cazul ei extrem de scurt, lăsând în umbră adevăratele probleme pe care roșcata le-a înfruntat. Hărțuirea psihică în legătură cu trupul ei, încercările repetate de a o manipula ca să facă sex, încercarea de a o forța să consume drogurile pe care i le oferea.

Timp de o lună de zile, am dormit în același pat cu ea, am strâns-o în brațele mele ori de câte ori coșmarurile s-au întors să o destabilizeze. I-am șters lacrimile din timpul somnului, încercând să îi liniștesc inima chinuită și sufletul descompus, și atunci am realizat că există o singură metodă prin care poate să fie eliberată. Nu și-a ascuns niciodată temerile de mine, lăsându-mă să intru în sufletul ei torturat și arătându-mi că vrea mai mult de la mine. Că vrea să împartă cu mine fricile, nopțile nedormite și coșmarurile. Caută protecția mea pentru că știe că pot să i-o ofer fără discuție. Nu mă vede ca pe o fabrică de bani, așa cum a făcut-o Stella. Mă vede ca pe un bărbat simplu, care îi poate oferi ceea ce are nevoie la nivel emoțional. Ce tânjește să aibă.

Trebuie să fac ceva și să îi demonstrez că nenorocitul nu mai are cum să îi facă rău, că nu mai poate să o atingă în niciun fel și nici să o dezechilibreze psihic.

Iau pachetul de tutun de pe birou, pun țigara între buze și mă întind apoi după bricheta argintie de pe suprafața biroului, formând în același timp numărul de telefon al vechiului meu prieten, imediat ce îmi aprind tutunul. Privesc ceasul de pe birou și zâmbesc, știind că o să mă înjure de îndată ce răspunde la telefon.

— Am nevoie de o favoare, spun repede și nu îi las timp.

Se aude un pufăit scurt, ca al unui somnoros care abia acum ce s-a trezit. Zâmbesc. Își drege scurt glasul și pufnește.

— *Cine mă-ta mai ești și tu de ai nevoie de o favoare de la mine?* mă ia în cel mai politic mod al său, făcându-mă să rânjesc și îmi dau seama că apelul meu tocmai a întrerupt rutina dracului.

— Așa saluți tu un vechi prieten? îl întreb amuzat de explozia sa și eliberez fumul de țigară printre buze. Și eu care credeam că am un loc special în inima ta, îl iau peste picior.

— *Tristan Romano*, îmi pronunță numele apăsător. *Afurisitule...*, mă alintă specific lui.

Rânjesc din nou. Eram sigur că o să mă recunoască.

— Dacă știam că încă ești supărat pentru cum ne-am despărțit, îți trimiteam flori, mormăi, luându-l peste picior și încerc să îmi ascund surâsul.

— *Poți să ți le bagi în cur cu tot cu spini*, mi-o întoarce și pufnește, timp în care eu scutur țigara în scrumieră și mă ridic din scaunul de piele, distrat peste măsură de cuvintele lui somnoroase.

— De ce presupui că ți-aș fi luat trandafiri? vreau să știu, lungindu-mi zâmbetul până la urechi.

Pot jura că și-a dat ochii peste cap.

— *Ai face bine să îți ștergi zâmbetul ăla idiot de pe moacă înainte să ți-l șterg eu*, mă amenință direct. *Treci odată la subiect, Romano! Nu mă mai lua pe ocolișuri și spune-mi de ce m-ai sunat, de fapt*, vrea să știe repede, doar că nu merg chiar așa treburile.

— Am nevoie să îmi livrezi un pachet, îi spun verde în față, cu privirea pironită pe mașina surorii mele care intră pe aleea principală.

Mă încrunt când roșcata mea coboară de pe locul din dreapta, arătând cam șifonată și pare pusă pe hartă, după modul în care țipă la Nina și nu pot să nu zâmbesc. Nebuna mea focoasă cu ochii verzi, torturată de coșmarurile crunte ale vieții. Îmi întorc privirea într-o altă parte și revin la interlocutorul meu.

Trebuie să mă ajute și e singurul care știu că o poate face. Când l-am cunoscut pe Cross, era doar un puștan de aproape douăzeci de ani care își făcea veacul luptând în meciurile ilegale de la periferia orașului Miami, în locurile cele mai periculoase și rău famate. În ziua aceea, era în căutare de o distracție, ceva care să-mi pună sângele în circulație, așa că am vrut să văd o luptă adevărată, nu una regizată prost și cu câteva scâncete pe fundal. Și-am primit ce căutam, nu doar banii ce mi-au intrat în buzunare, ci și un prieten de nădejde. Dacă n-ar fi fost Cross să-mi salveze viața dintr-un punct critic în care nu crezusem vreodată că voi ajunge, azi n-aș mai fi fost pe aici. Drept mulțumire, i-am oferit un al doilea job, deoarece știam că are nevoie – nu pentru el, ci pentru fratele lui.

Am rămas surprins cu câtă dăruire se îngrijea de puștiul bolnav. Ar fi fost în stare să-și ofere și sufletul în schimbul unei vieți cât de cât normale. Tot ce trebuia să facă la slujba pe care i-am oferit-o era să-mi aducă „pachetele” până în punctul în care oamenii mei se ocupau de ele. Totul a mers strună o vreme, asta până când lucrurile au început să o ia la vale. Cross se hotărâse să se retragă, mie nu-mi convenea asta – îl voiam aproape datorită valorii pe care o avea –, dar știam că nu aveam niciun drept asupra lui. Își plătise datoriile față de mine, la fel cum o făcusem și eu față de el. Dar când a intrat la închisoare, legăturile noastre au murit cu totul până în ziua de azi, când, pentru ultima dată, am nevoie de ajutorul lui.

— *Nu mă mai ocup cu așa ceva, Romano!* mi-o trânteste iritat. *Caută-ți pe altcineva!*

Încearcă să mă expedieze și simt că nu mai are mult și îmi închide apelul în nas, așa că decid să fiu sincer.

— Ești singurul în care am încredere, Cross! i-o spun serios, chiar dacă e posibil ca el să nu mă creadă. E personal, adaug cu o voce scăzută.

Încerc să îmi reprim pufnetul de râs când văd cum Vincenzo e împins de furtuna cu părul roșu și încerc să mă

concentrez pe conversație, nu pe distrageri.

— *Îmi vine greu să cred asta*, îl aud rostind și știu că trebuie să încerc mai mult de atât.

Oftez cu putere și întorc spatele ferestrei, amintindu-mi de chipul torturat după un coșmar al lui Libertine în subconștientul meu, ceea ce mă motivează și mai mult să continui cu planul ăsta.

— E vorba despre șobolanul care a încercat să îmi violeze logodnica, îi mărturisesc în cele din urmă motivul pentru care l-am sunat, știind că e mai mult decât suficient cât să îl conving să mă ajute.

— *Drace!* Înjură din toți răunchii.

Nu știu dacă asta înseamnă ceva, dar continui.

— Vreau doar să îl aranjezi puțin, eventual să-i rupi vreo coastă-două și să îl predai băieților mei, îi comunic ceea ce ar trebui să facă, sperând totuși să accepte. De acolo se vor ocupa ei de el. E foarte simplu, exact ca în vremurile bune, completez și încerc încă o dată să îl conving.

După o liniște de câteva secunde, îl aud cum oftează cu putere.

— *Nu știu ce să spun, Tristan*, ezită și îmi vine să mă duc până în Miami și să îi trag una după ceafă ca să-și revină.

Dau cu șutul în mingea de fotbal pe care o țin în birou și cred că e timpul să apelez la partea sentimentală. Știu că are așa ceva, iar *pisicuța* aia a lui, așa cum o alintă, pare să fie ceva important pentru el. Sau poate mă înșel, însă voi vedea imediat dacă va da roade sau nu. Deschid sertarul, de unde iau un nou dosar și mă uit la prima pagină.

— Dacă era Karin în locul logodnicei mele? spun repede, privind cu atenție fișa din mâna mea, cea în care stau adunate câteva informații esențiale.

Îl aud cum șuieră lung în urma șocului, iritat că am adus-o în discuție pe pisicuța sa, ceea ce mă face să zâmbesc și mai larg. Sunt sută la sută sigur că l-am prins cu asta.

— *De unde dracu' știi tu de ea?* sâsâie, vădit enervat că i-am invadat spațiul personal.

Doar nu era să pornesc o conversație fără să îmi fac temele, nu?

Aud cum inspiră și expiră, încercând să se calmeze.

— Am sursele mele, după cum bine știi, Mason! îi rostesc numele și încerc să nu izbucnesc în râs, pentru că aș risca să stric negocierea.

— *Suntem doar prieteni*, bombăne într-un final, dar o face destul de apăsător, încercând să își ascundă sentimentele.

Pe mine nu mă prea păcălește tonul lui.

Bietul fraier! Dacă ar ști că suntem în aceeași oală, probabil că mi-ar face capul calendar, aruncându-mi vrute și nevrute.

— Te cred, amice! Așa am zis și eu, și uite acum unde am ajuns, mă însor, replic, dându-i de înțeles că așa este, deși adevărul e cu totul altul.

Doar că, de multe ori, și minciuna e un adevăr spus pe jumătate, mai ales că mă însor din cu totul alte motive, iar dragostea nu se numără printre ele.

— *Hmm! De parcă te-aș crede*, mi-o aruncă sceptic, în timp ce se aud câteva foșnete în jurul său.

— Crezi ce vrei, dar ăsta e purul adevăr, chicotesc, dorindu-mi să îl enervez până în punctul de a-l scoate din minți. Mă ajuți sau nu? îl iau tare, căci răbdarea începe să-mi cam piară.

Pufăie enervat și, chiar și prin difuzorul telefonului îi aud pașii puternici călcând apăsător.

— Gândește-te, Mason, ar putea fi ea, îl ațâță și mai mult.

— *Suntem doar prieteni, de ce dracu' nu înțelegi asta?* urlă la mine, scos din minți.

— Eu doar zic, pentru că și prietenii pot fi răniți...

— *Mă ameninți cumva, Romano?*

— Eu doar încerc să te fac să înțelegi cum stau lucrurile, întrucât nu cred că ai vrea ca vreunul din prietenii tăi să

pățească ceva, inclusiv Karin, apelez la șantaj, vorbindu-i pe un ton serios.

Doar blufez, desigur, dar el nu știe asta.

Sunt sută la sută sigur că acum l-am convins.

— *Fie, scrâșnește din dinți, dar îmi rămâi dator până în gât, Romano!* cedează în cele din urmă, iar șutul meu trimite mingea direct în poarta improvizată din coșul de gunoi.

— Știi bine că mereu îmi plătesc datoriile, amice! rânjesc cu gura până la urechi, auzind țipetele feminine din interiorul conacului.

— *Așa să fie, altfel, îți jur că vin până în Sicilia și-ți mut moaca din loc!*

Mă amenință în cel mai serios mod, fără menajamente sau mai știu eu ce, și îl cred pe cuvânt când spune asta, deoarece e în stare de așa ceva. Mi-ar rupe și capul dintre umeri dacă nu m-aș ține de compromisurile astea dintre noi.

În momentul în care ușa biroului meu e deschisă, îmi întorc capul pentru a o vedea pe americanca roșcată cu o privire furioasă în ochi. Și încă nu a aflat că o să ne căsătorim. Atunci să vedem ce-o să erupă nervii din trupul ei minuscul.

— Îți trimit detalii în curând, rostesc în microfonul telefonului și apoi întrerup conversația.

Privirea îmi alunecă pe trupul său și mă încrunt. Părul prins în coadă e ciufulit, obrații îi sunt roșii, evidențiind o tăietură pe pometele drept, mânecile tricoului sunt rupte, la fel și partea din față, pe care era lipit colantul colorat. E plină de zgârieturi pe brațe, iar când privirea îmi alunecă pe fusta ei și apoi pe picioare, unde îi văd genunchii roșii, simt cum sprâncenele mi se unesc. Înainte să îmi deschid gura să întreb ce naiba s-a întâmplat cu ea, vulcanul izbucnește.

— Cățeaua ta turbată m-a atacat într-un magazin de haine!

Cățeaua mea turbată? Cine mama naibii mai e și asta? Nedumerirea mea o enervează și mai tare, fapt ce o face să

se apropie de mine și să mă tranșeze cu privirea.

— Am fost hărțuită suficient de fostele iubite ale lui Peter și n-o să accept ca hiena aia plasticată să mă atace cu fiecare ocazie pe care o prinde!

— Stella ți-a făcut asta?! mormăi neîncrezător, făcând semn spre urmele haosului din fața mea.

— Normal că afurisita de Stella a făcut asta! țipă lovindu-și palmele de blatul biroului. Cine altcineva? Mai ai vreuna?

Mă așez pe scaunul meu, fiind complet depășit de situația asta. Să urmăresc un nenorocit, să îl omor fără să clilesc, să îl torturez până când sufletul îmi cântă de fericire e floare la ureche. Dar asta...

— M-a găsit în magazinul de haine, m-a luat prin surprindere în cabina de probă, și-a scos ghearele false și a sărit pe mine, bombăne întinzându-și brațele pentru a-mi arăta rănilor ei.

Ecranul monitorului meu se aprinde când primesc un nou e-mail și vreau să îl ignor până când văd că e de la Leonardo și conține un clip video cu titlul *Bătaie între pisici*. Degetele mi se opresc pe mouse și deschid fereastra, auzind mârâitul roșcatei.

— Pe bune?! Eu fierb de nervi și aș vrea să îți dau și ție una, iar tu răspunzi la mesaje?!

Apăs pe butonul de redare și gura lui Libby se închide când aude vocea rivalei sale.

Să-mi fut una! Leonardo a filmat întreaga nebunie.

Sălbatica mea se apropie de mine și nu scoate niciun sunet, lăsând videoclipul să se deruleze. Stella o atacă fără nicio reținere, pălmuind-o cu ardoare pe micuța mea și simt cum furia explodează în mine, dorindu-mi să o am în fața mea și să i-o plătesc. Libby nu ezită să își bage mâna în părul inamiceii și văd cum șuvițele blonde se desprind de capul ei, ceea ce mă face să o privesc pe roșcata de lângă mine.

— Extensii, spune ridicând ușor din umeri.

Îmi rețin râsul care reușește să atenueze puțin din furie și mă întorc cu privirea la monitor exact în momentul în care pumnul lui Libby se înfinge în nasul Stellei. Cade pe spate cu un urlet, iar Libby sare imediat pe ea și încep să se zgârie una pe cealaltă. Vincenzo primește un cot în gât pentru încercarea de a le despărți, iar sora mea savurează un pahar de șampanie. Stella reușește să ajungă deasupra roșcatei pentru câteva clipe, ca mai apoi să fie trântită pe podea și pălmuită de nebuna cu părul de foc.

E greșit că mă excită ceea ce văd?

Paznicul meu reușește să o smulgă pe Libertine de pe inamica ei doar preț de două secunde, pentru că războinica își înfinge capul în gura blondinei rămasă fără extensii, se eliberează, înșfacă tava de argint pe care sunt așezate două pahare de șampanie și lovește fața operată a modelului în plină forță.

— *O să-ți trimit factură pentru manopera nasului, javră!*

Hohotul de râs care erupe din interiorul meu îmi face furia să se risipească de tot și aud geamătul puternic al logodnicei mele, care se apleacă peste birou și închide fereastra. Profit de ocazie și o trag în poala mea, apăsându-i fundul între picioarele mele și o înlănțui cu brațele.

— Nu e amuzant, Romano, mârâie încercând să se elibereze. Nebuna aia o să-mi vină de hac.

— O să am grijă să nu se atingă de tine, murmur cu buzele în părul ei încâlcit.

— Mda, nu ai făcut o treabă prea bună până acum, pufnește enervată. De ce s-ar schimba ceva?

— Pentru că o să fii soția mea, o informez fără nicio avertizare și simt cum se tensionează sub atingerea mea.

O las să se ridice în picioare și îmi dau scaunul în spate în momentul în care ea se întoarce cu fața la mine.

— Glumești, nu?

Mă privește de parcă aş vorbi o limbă străină, sprijinindu-se cu fundul de biroul meu și încerc să mă abțin de la comentarii răutăcioase.

— Chiar deloc, o asigur cu un zâmbet arogant. Ca viitor *Capo*, am nevoie de o soție și un moștenitor. Tu nu poți să te întorci acasă și va trebui să contribui, într-un fel sau altul, la familia asta. Nu suntem o organizație de caritate, doar știi foarte bine, adaug cu un zâmbet arogant și îi aștept reacția.

Mă fixează cu o privire care îi trădează neliniștea, nările îi sunt dilatate de respirația accelerată și degetele sunt înfipite în bucata de lemn de care se sprijină.

— Nu, mersi, reușește să spună cu dinții strânși.

Se desprinde de birou îndreptându-și spatele, se apropie de ușă cu o postură mândră și tensionată, iar eu îmi întind piciorul, apăsând cu vârful piciorului butonul ascuns, destinat blocării ușii. Privesc amuzat cum trage de clanță și când se întoarce cu fața la mine, mă bucur de izbucnirea ei.

— Dacă tu ai impresia că o să mă mărit cu tine, ești complet nebun!

Încearcă din nou să deschidă ușa, lovind bucata de lemn cu mâinile și mă ridic în picioare pentru a mă apropia de ea.

— E blocată și sunt singurul care o poate deschide, chicotesc și îi prind încheietura, izbind-o în ușa din spatele său înainte ca palma ei să îmi atingă obrazul.

— Nu mă mărit cu tine!

Dacă ar fi spus *da* din prima aș fi fost al dracului de dezamăgit.

— Ai prefera să te dau unuia dintre oamenii mei? Care ar putea să te violeze, să te bată, să te tortureze? o chinui cu vorbele mele, dorindu-mi să o împing spre pragul nebuniei și să realizeze că sunt singura ei opțiune viabilă. Ți s-a povestit despre tradiția căsătoriilor aranjate, nu?

Aprobă din cap, continuând să mă privească de parcă ar vrea să mă omoare.

— Dacă asta e ceea ce îți dorești, se poate aranja, *topolina*, o asigur mințind cu nerușinare.

Nimeni altcineva nu o să pună mâna pe ea.

— Mă manipulezi din nou, mârâie izbindu-și pumnul în pieptul meu.

Mișcarea reușește să mă facă să îi eliberez încheietura și să mă dau un pas înapoi.

— Încerci să-mi demonstrezi că ești singura mea opțiune.

O nouă lovitură în piept care nu mă clintește niciun afurisit de centimetru.

— Crezi că ești mai bun decât ei doar pentru că îi conduci? Doar pentru că ți se supune toată lumea, vrei ca și eu să fac asta? Du-te la dracu', Romano! Nu o să fiu niciodată sclava ta!

Înainte ca o nouă lovitură să se înfigă în pectoralii mei, îi prind încheieturile cu o singură mână, o târăsc până la pupitru și o întind pe blatul dur, ținând-o cu spatele la mine și îndepărtându-i picioarele cu genunchiul.

— Poate am fost prea drăguț cu tine, Ursula, dar lasă-mă să îți amintesc că te-am revendicat, spun rar, simțind cum calmul începe să se descompună din vocea mea. Și pot să fac ce vreau cu tine, continui cu o voce joasă, apăsându-mi genunchiul de coapsa descoperită.

— Du-te la dracu'!

Dio! Ador certurile cu femeia asta și modul în care mă eliberează de orice tensiune. Modul în care mă excită.

— Îți ofer șansa să devii regina mea, Libertine, șoptesc grav, apropiindu-mi buzele de urechea ei.

Savurez din plin geamătul care îi scapă când îmi lipesc erecția de fundul său.

— O să îți ofer totuși ocazia să îți reconsideri răspunsul, murmur mișcându-mi buzele pe lobul urechii. Ai timp până diseară să îmi spui dacă te căsătorești cu mine sau dacă vrei să ajungi soția unuia din oamenii mei.

O ridic în picioare, îi eliberez mâinile și o întorc cu fața la mine. Îmi recapăt controlul când o văd privindu-mă năucită și cu buzele întredeschise.

— Sunt convins că vei lua decizia potrivită. Doar ești fată deșteaptă, afirm cu seriozitate, pișcând-o de bărbie.

O las să plece pentru că știu că va veni de bunăvoie la mine. Așa cum a făcut în America.

CAPITOLUL 25

LIBBY

Ies din birou în momentul în care aud că se deschid ușile, încercând să nu smulg clanta din cauza furiei și simt cum sunt pe cale să explodez. Cum îmi permite nemernicul ăsta să îmi controleze viața într-o asemenea manieră? Cum îmi imaginează că o să pot să accept condițiile lui de rahat și să mă închid singură într-o colivie de aur pentru restul vieții? Dintre toate prostiile pe care ar fi putut să le gândească și să le scoată pe gură, tocmai asta?

Dio mio, ajută-mă să nu îl omor!

Nina coboară scările de la etajul al doilea îmbrăcată în haine sport, fredonând o melodie cu buzele închise și cu nasul în telefon. O înșfac de braț, reușind să o sperii, iar telefonul îi cade pe podea și, dintr-o singură mișcare, îmi prinde încheietura și mi-o întoarce la spate într-o strânsoare dureroasă.

— Libby! Nu mă mai speria! mă avertizează eliberându-mi imediat mâna.

— Trebuie să vorbesc cu tine, murmur frecându-mi pielea lezată.

Familie de oameni nebuni! Își ridică telefonul de pe podea, apoi mă urmează pe trepte până în camera mea, dar fără să scoată vreun cuvânt, probabil analizând trupul meu încordat și mersul înțepat.

— Te-ai certat cu Tristan?

Pufnesc enervată, amintindu-mi de conversația mea cu nemernicul și deschid ușa dormitorului. Îmi smulg elasticul din păr, simțind cum trag și câteva fire în urma mișcării furioase și aștept ca bruneta să închidă ușa înainte să vorbesc.

— M-a anunțat cu nonșalanță că o să ne căsătorim, izbucnesc trăgând de fermoarul fustei pentru a-l deschide.

Femeia nu spune nimic, privindu-mă atent în timp ce haina alunecă pe podea. Urma ei de zâmbet, pe care încearcă în zadar s-o ascundă, îmi aruncă furia în aer.

— Și, aparent, am timp până diseară să-i spun dacă devin târfa lui sau a unuia din oamenii săi, mârâi rupând ultimele bucăți din tricoul de pe mine și îl arunc pe podea lângă fustă.

— Bine, hai să ne liniștim puțin, ce zici?

Mă urmează în dressing, privind cu veselie cum smulg o pereche de blugi rupți de pe raft și o cămașă albă care să îmi ascundă zgârieturile de pe brațe.

— Ți-am spus care e treaba cu femeile din mafie, încearcă să mă calmeze, dar e complet opusul.

— Dar eu nu m-am născut în mafie, Alexandrina! Țip în timp ce Țopăi ca să îmi trag pantalonii pe coapse. Nu am fost crescută să fiu considerată un obiect.

Se duce la dulapul cu accesorii pentru păr, ridică o perie rotundă și se apropie de canapeaua din încăpere.

— Dar acum faci parte din ea și nu prea ai de ales.

Am fost conștientă de asta din clipa în care am aflat cine sunt ei în spatele măștilor, însă e greu să accept situația. Mama și Blake m-au încurajat mereu să îmi urmez inima și să iau deciziile potrivite pentru mine. Niciodată nu au încercat să îmi impună o hotărâre sau să o ia ei pentru mine. Am fost *liberă*. Iar acum trebuie să ascult ordinele unui bărbat, să mă conformez deciziilor sale și asta devine al naibii de dificil.

Mă așez cu spatele la mezina familiei, îmi închei nasturii cămășii și o las să îmi descurce părul.

— Bărbații din *Cosa Nostra* sunt adevărați monștri, *cara*, murmură încercând să nu mă tragă de păr. În mâinile lor, dacă nu le oferi moștenitorul pe care și-l doresc, o să ajungi doar un sac de box până când o să obțină de la tine ceea ce își doresc. Apoi, vei fi în siguranță câțiva ani, până când copilul e suficient de mare ca să fie antrenat pentru inițiere, și te vei reîntoarce la statutul de sac de box.

Înghit în sec pe măsură ce cuvintele ei ajung la mine și simt cum îmi bâjbâie degetele pe ultimii doi nasturi.

— Părinții mei s-au iubit la nebunie și au reușit să găsească o cale de a lega iubirea de datoria lor, șovăie mângâindu-mi părul în urma periei.

— Și părinții lui Tristan?

Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu ei, de ce *ea* și-a abandonat fiul și familia.

— Nu mi-o aduc aminte prea bine pe mătușa Mary. Amnezia a șters-o din capul meu, iar când m-am trezit din comă, ea era deja plecată. Știu doar că a reușit să ucidă ultima fărâmbă vie din sufletul lui Tristan când a plecat fără să se uite în urma ei.

Vocea sa suavă și compasiunea care se simte atât de puternic îmi fac furia să cedeze în favoarea unui mic impuls de milă pentru mafiotul încăpățânat.

— Și, după Stella, a devenit incapabil să iubească o femeie, conchid cu privirea fixată pe peretele din fața mea.

Nu trebuie să ai ochi de vultur ca să vezi cât de mult ține nemernicul la familia lui și mai ales la moștenirea pe care și-o dorește atât de tare.

— Nu cred că a iubit-o vreodată pe Stella, bombăne Nina și mă face să protestez când peria se oprește în firele încâlcite. Da, au avut parte de o relație bună, mai mult bazată pe sex decât pe sentimente reale, însă ea a refuzat să se căsătorească cu el și el a lăsat-o să plece.

— A cerut-o de soție? întreb cu gura căscată când îmi întorc capul spre brunetă.

Îmi privește stupoarea de pe chip încurcată, apoi oftează și aprobă din cap.

— A vrut să-și urmeze visul, indiferent de ceea ce lasă în urmă. A știut că dacă se căsătorește cu Tristan, va trebui să renunțe la cariera de model și să devină soția celui mai puternic om din Sicilia.

Și ea l-a refuzat, continui în gând în clipa în care gura Ninei se închide. Și, încă o dată, a fost abandonat de o

femeie pe care a iubit-o și în care a avut încredere. Femeia cu care a vrut să își clădească propria familie. Dracu' să-l ia de nemernic sângeros și rănit, care mă tulbură atât de tare!

— Știi că e o decizie importantă și nu îți spun să-ți urmezi inima, pentru că tu nu-l iubești pe Tristan, dar încearcă să vezi partea plină a paharului, mă încurajează cu un zâmbet vag pe buze. O să fii tratată ca o regină și o să ai mereu tot ce îți dorești. Blake poate veni aici dacă asta vrei tu, adaugă de parcă încearcă să mă convingă să cumpăr o mașină nouă.

Privirea îmi e fixată pe un tricou albastru de pe raft, iar mintea mea cântărește fiecare cuvânt pe care l-a rostit Nina.

— Nu sunt virgină și sunt o străină, îmi susțin singurele argumente, chiar dacă știu că sunt inutile.

— Crede-mă că nimeni nu va îndrăzni să o jignească pe doamna Romano, mă asigură cu un surâs.

Trag aer adânc în piept, simțind cum acele din torace se strâng cu putere în jurul inimii mele.

— Și speranțele mele? Mereu mi-am dorit să am parte de o iubire care să mă hrănească și să înlocuiască sângele din venele mele.

— Atunci, fă-l să se îndrăgostească de tine, spune de parcă ar fi extrem de simplu să fac asta.

— Nu cred că se va întâmpla.

Incertitudinea asta mă epuizează psihic, mă consumă, mai ales că, pe zi ce trece, mă conving tot mai mult că nevoia de iubire a lui Tristan este mai profundă decât a mea.

— Acum el e confuz și posesiv, *cara*. Lazaro, blondul cu care ai dansat aseară și v-ați contrazis cu privire la Mona Lisa⁴, a vrut să îi ceară lui *Nonno* mâna ta azi dimineață, la ședință.

Bărbații ăștia cu siguranță au fost scăpați în cap la naștere. Cum își imaginează ei că pot lua astfel de decizii, care implică restul vieții, după o simplă conversație?

— Și Tristan nu a fost de acord, remarc eu.

Nina aprobă din cap, își lărgeste zâmbetul și observ cum privirea îi cade pe bijuteria din jurul gâtului meu.

— De la posesivitate la iubire e doar un pas, spune ridicându-și ochii spre chipul meu. Trebuie doar să îi arăți cum să-l facă.

— Nu era cumva *de la ură la iubire e doar un pas*? întreb încruntată.

Începe să râdă, se ridică în picioare și își înfinge degetele între țepii de plastic pentru a scoate firele de păr rupte.

— Am adaptat cuvintele la situația ta, spune dându-și ochii peste cap.

Încep să râd, căci varianta ei chiar se potrivește, și mă apropiu de raftul cu papuci, agățând o pereche de teniși albi între degete.

— O să ai nevoie de-o petrecere a burlăcițelor, spune entuziasmată.

De parcă ar ști care e decizia mea.

— Nu am spus *da*, îi atrag atenția, lăsându-mi tălpile să alunece în interiorul încălțărilor.

— Spune-i asta cui te crede, chicotește și eu mă abțin să nu îi dau un șut în fund.

Urăsc când cineva își dă seama ce gândesc sau când îmi știe deciziile chiar înainte să le știu eu. Dar presupun că are dreptate și, din nou, Tristan – *Nemernicul* – Romano e răul cel mai mic.

Cazzo!

Părăsesc camera împreună cu Nina, care are un rânjet imens pe buze și țopăie lângă mine, de parcă e vorba de o căsnicie între ea și iubirea vieții ei. Îmi deschid telefonul pentru a verifica cât e ceasul în Chicago, deoarece simt nevoia să vorbesc cu Blake despre asta. Nu pot să accept toată nebunia fără să știu ce părere are fratele meu despre asta. Șapte dimineața. Sunt sigură că o să mă înjure pentru că-l trezesc, însă nu pot să mai aștept. O las pe Nina să bombăne în timp ce se apropie de bucătărie, mă strecor în

living și, răsuflând ușurată când nu văd pe nimeni prin preajmă, intru în lift și apăs butonul pentru garajul subteran. Nimeni nu mă va găsi aici pentru că toți vor presupune că sunt în seră sau în bibliotecă. Deschid aplicația Facetime și apăs pe numele fratelui meu, aranjându-mi șuvițele cu ajutorul camerei frontale care mă filmează.

Blake mă întâmpină cu un zâmbet radios și un chip vesel imediat ce camera i se conectează prin intermediul aplicației.

— *Hei! Eram pe punctul de a te suna să-ți dau o veste colosală.*

Mă sprijin de mașina preferată a Ninei și simt cum emoțiile mă cuprind precum o avalanșă. E prima oară în două luni când îl văd pe fratele meu atât de fericit și entuziasmat.

— Despre ce e vorba?

— *Logan, cu sprijinul lui Tristan, a reușit să aducă un medic din Elveția. El va folosi o nouă tehnică pe mine. Se cheamă electrostimulare, e descoperită de anul trecut și are niște rezultate uimitoare, Libbs. Am văzut rapoartele studiilor și pacienții care au început să meargă în doar cinci luni de la începerea tratamentului.*

Entuziasmul din vocea sa mă face să plâng de fericire și încerc din răsuputeri să îmi țin lacrimile în frâu.

— E exact ce ai nevoie, șoptesc cu o speranță uriașă în suflet.

— *Îți dai seama ce înseamnă asta, Libbs? Recuperarea o să fie floare la ureche cu metoda asta și cred că într-un an o să fiu ca nou.*

O să poată merge din nou. O să-mi recuperez fratele, familia, toate datorită italianului cu ochii de smarald.

— E perfect, spun lăsând câteva lacrimi să mi se rostogolească pe obraji.

Și chipul lui Blake e cuprins de emoție, luptându-se cu propriile sale lacrimi. Urăște să își arate sentimentele, să se

simtă slab din cauza lor deoarece le consideră un punct vulnerabil pe care vrea să îl țină ascuns.

— *Partea proastă e că o să am un dispozitiv care vibrează în mine în tot acest timp și cred că o să înțeleg mai bine femeile care folosesc vibratoare.*

Încep să râd cu forță, spunându-i că e un mare măgar și că sper ca vibrațiile să îl urce pe pereți.

— *Știu că o să îmi pară rău că spun asta, începe imediat ce valul de râs se sparge, însă apreciez mult ajutorul lui Tristan.*

— Apropo de Tristan, spun trecându-mi vârful limbii peste buze. Mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

Aștept să urle la mine, să îmi spună că, dacă accept propunerea lui, iau cea mai proastă decizie din lume și că voi avea numai probleme. În schimb, el oftează cu putere și mă fixează încruntat.

— *Știu, m-a sunat mai devreme să îmi ceară permisiunea.*

Îmi deschid gura, însă nu aud niciun cuvânt care să-mi iasă pe buze și doar mă uit la chipul fratelui meu.

— *Am avut o discuție ca de la bărbat la bărbat și i-am spus că o să-i rup toate oasele dacă te face să plângi.*

Oh, frățioare, ești asta neștiutor! Dacă ai ști că l-ai amenințat pe capul Cosa Nostra, ți-ai pierde mințile.

— Crezi că e o idee bună?

Oftează cu putere, își trece o mână prin părul deranjat de pernă, apoi mă privește prin intermediul camerei.

— *Libby, ai renunțat toată viața la dorințele tale din cauza situației noastre financiare și pentru că ai vrut să ne mulțumești pe mine și pe mama. Și știu că am dreptate, îmi închide gura înainte să îl mint. Nu ai nevoie de aprobarea mea, surioară, niciodată nu ai avut. Dacă simți ceva pentru Tristan și vrei să fii alături de el pentru restul vieții, eu o să te sprijin în decizia ta.*

Ușile ascensorului se deschid și îl văd pe italianul meu cum se apropie de mine, complet relaxat.

— *Ai ajuns în mâinile lui ca să mă salvezi și să îmi asiguri recuperarea de care am nevoie, adaugă, dar ochii îmi sunt fixați în cei ai bărbatului din fața mea. E timpul să iei și deciziile care să te facă pe tine fericită, Libbs. Să-mi fut una, ăla e noul Porsche Panamera?!*

Încep să chicotesc când văd că pasiunea pentru mașini a fratelui meu preia controlul, un zâmbet se arcuiește pe buzele mafiotului, iar mâinile îi alunecă în buzunarele pantalonilor.

— *Vreau să fii fericită, chiar dacă asta înseamnă că o să fim pe alte continente, bine? Te iubesc, Ursula!*

Îmi dau ochii peste cap când aud numele oribil, urăsc când zâmbetul nemernicului se lărgeste și imediat ce închid conversația, așez telefonul pe capota mașinii de care mă sprijin și îmi fixează privirea pe trupul relaxat din fața mea.

— Cum ai știut că sunt aici?

Îmi face semn spre camera de supraveghere din colț, ceea ce mă face să zâmbesc și să simt cum inima îmi bate cu putere.

— I-ai cerut lui Blake mâna mea? Întreb serioasă, încercând să îmi țin impulsurile sub control când face un pas spre mine.

— Așa e corect. În *Famiglia*, femeile se cer de la capul familiei, mă informează înainte să îmi atingă șoldul cu mâna pe care o scoate din buzunar.

Și Blake e capul familiei mele. E singura familie care mi-a rămas până când o să intru în nebunia dură a lor. Mâinile mi se încleștează pe tricoul său, îl trag mai aproape de mine și îmi lipesc buzele de ale lui, închizându-mi ochii pentru a savura momentul. Palmele sale puternice se apasă pe șoldurile mele, mă saltă pe capota vehiculului și adâncește sărutul când își bagă limba printre buzele mele. Se strecoară între picioare, lipindu-se complet de trupul meu și geamătul mi-e înăbușit de gura lui.

— O să accept doar dacă vei câștiga, reușesc să murmur când buzele noastre se desprind.

Mă privește încruntat, fără să înțeleagă la ce mă refer.

— Noi doi, în ringul din sala de sport, șoptesc mângâindu-i obrazul, dar fără să îmi desprind privirea de pe chipul său frumos. Dacă ieși învingător, o să fiu soția ta.

— Ai de gând să mă faci să lupt, chiar dacă știi deja că voi câștiga?

Își apropie buzele de ale mele, dar nu mă sărută.

— Da. Pentru că niciodată nu o să cedez ușor în fața ta, domnule Romano, șoptesc simțind cum respirația mi se intensifică.

— Aș fi dezamăgit dacă ar fi altfel, recunoaște, iar eu îl împing de lângă mine înainte să se răzgândească și să mă sărute.

Îmi înlănțuie încheietura cu degetele sale lungi, apoi mă trage spre lift, apăsând butonul rotund ca să deschidă ușile. Când apasă și butonul pentru etajul unu, îi arunc o privire încruntată, apoi îmi dau seama că vrea să avem lupta asta chiar acum.

— O să-mi fie greu să mă mișc în blugi, mă plâng încercând să ignor valul de căldură provocat de atingerea sa.

— Stai liniștită, *amore*, nu apuci să te miști prea mult, mă asigură îngâmfat.

Îmi dau ochii peste cap, aproape mușcându-mi limba să îmi țin comentariile răutăcioase în frâu. Ușile de sticlă se deschid la etajul corespunzător și pășim împreună pe holul acoperit de covor, lăsându-l pe Tristan să mă conducă spre sala de gimnastică. Imediat ce ușile duble se deschid, îl văd pe Cairo cum își descarcă pumnii în sacul de box suspendat de tavan. Degetele lui Tristan îmi părăsesc încheietura pentru a scăpa de tricoul său, iar când văd pachetul de șase pătrățele și V-ul sculptat de înșiși zeii romani, îmi dau seama că sunt o fată stupid de norocoasă pentru ca el să îmi devină soț.

— Asta ar trebui să mă intimideze? Încerc să râd de el.

Chiar dacă – în realitate – îmi vine să salivez.

— *Doar în pat, draga mea, rostește cuvintele senzuale în limba lui maternă și îmi face cu ochiul.*

Vocea lui gravă mă face să înghit în sec, iar un val de căldură mi se răspândește în tot corpul.

Amândoi intrăm în ring, față în față, și încerc să nu râd de prostia mea. E mai puternic decât mine, mai înalt, mai antrenat. O să mă pună-n fund într-o clipită. Îmi strâng pumnii, apoi îi ridic în față, într-o poziție de apărare care îl face pe Tristan să rânjească.

— Hai, atacă, mă îndeamnă amuzat.

Nu ezit nicio secundă când îmi mișc picioarele, alergând spre el și încerc să îl lovesc în abdomen, urmând să se aplece și să îi dau un pumn în bărbie, însă lovitura îmi este blocată, palma i se înfinge în stomacul meu și ajung în fund. *Futu-i!* Nemernicul nu mă ajută să mă ridic în picioare, continuând să rânjească, iar chicotitul lui Cairo înrăutățește situația.

— Ești gata să renunți?

— Nu fără o luptă, mă răzvrătesc.

Aleg spre el și, înainte să mă lovească, alunec în genunchi, încercând să îl dobor cu o lovitură în spatele rotulei și să îmi creez un avantaj. Pumnul mi se înfinge în punctul slab, piciorul îi cedează, îl înșfac de gât și reușesc să îl dobor și să îl încalec.

— Asta a fost o mișcare murdară, bombăne ofticat.

— Dă-mă în judecată! Ah, ce păcat, nu poți! îi întorc rânjetul arogant.

Degetele mele îi mângâie pielea de pe gât, simțind sub vârfurile acestora cum pulsul i se zbate în vena proeminentă. Văd sclipirea din ochii săi frumoși, apoi, în următoarea secundă, Tristan îmi capturează încheieturile, mă trânteste pe podea făcând schimb de locuri și mă privește cu o insolență ce mă scoate din minți.

— Știu cât de mult vrei să mă pocnești, *topolina*, dar nu o să reușești vreodată să mă rănești, spune amuzat, apropiindu-și buzele de gura mea.

Vrea să mă facă să renunț folosindu-se de efectul pe care îl are asupra mea. Trebuie să recunosc că e destul de excitantă joaca dintre noi, pentru că nu se poate numi luptă, dar nu o să-i ofer satisfacția de a mă doborî. Și pot să mă folosesc și eu de seducție. Îmi trec limba peste buze într-un mod provocator, observând cu atenție cum nările i se dilată și respirația i se oprește pentru o secundă. Îmi ridic capul, dar ochii îmi rămân pironiți pe buzele lui. Faptul că își imaginează că urmează să-l sărut îl determină să slăbească presiunea din jurul încheieturilor mele, astfel că reușesc să mi le eliberez.

— Cine a spus că vreau să te rănesc?

Îmi ridic lent piciorul, plasându-mi genunchiul pe abdomenul său, îi privesc încruntătura de pe chip și profit de clipa de neatenție, folosindu-mă de toată forța mea și de ceea ce m-a învățat Blake ca să îl arunc pe podeaua ringului. Înjurătura sa găsește un contrast perfect în hohotul de râs al fratelui său și eu mă ridic în picioare.

— Îți place să joci murdar? mârâie enervat că și-a lăsat garda jos și a fost pus la pământ de o fată.

Se ridică de la podea încordându-și mușchii, iar eu îmi înalț pumnii și îl provoc printr-o ridicare a sprâncenelor la o nouă etapă. Își pocnește degetele, iar sunetul articulațiilor sale îmi trimite un fior pe șira spinării. Dintr-un singur pas reușește să mă izbească într-unul din stâlpii ringului și să mă înghesuie în colțul pierzătorului.

— Ador jocul murdar, șoptește cu buzele lipite de lobul urechii mele și pot să jur că încep să mi se ude chiloții. Mai ales când tu ești partenera mea, adaugă coborându-și buzele pe claviculă și eu inspir zgomotos.

— Băga-mi-aș! Din cauza voastră, acum am nevoie de sex, aud vocea lui Cairo și apoi ușa care se închide în urma lui.

Îi mângâi pieptul, aud cum respirația i se accelerează când degetele mi se rotesc în jurul sfârcurilor sale, apoi îmi înfig brațul în gâtul lui și reușesc să scap din capcana sa.

Tușește cu privirea ațintită asupra mea, încearcă să îmi recapete respirația și îmi mușc buza de jos când văd dorința din smaraldul ochilor săi.

— Chestia asta, spune cu vocea răgușită făcând semn între noi, e un preludiu?

Se apropie de mine precum un leu care își revendică prada și rămân imobilizată de parcă aș fi o căprioară în lumina farurilor.

— Ești udă pentru mine, Libertine? mă tachinează și respirația mi se oprește când palma i se așază între coapsele mele.

Înghit nodul de emoție din gâtul meu, mă las hipnotizată de ochii săi și îmi ghidez mâna pe pantalonii lui ca să îi cuprind erecția.

— Vrei să fiu în interiorul tău, Libertine?

Îmi dau capul pe spate când se apropie mai mult de mine și aprob din cap, simțind cum întreaga mea ființă e cuprinsă de un sentiment sufocant și copleșitor.

Mă îndrăgostesc de el.

— Te dai bătută?

Are nevoie de supunerea mea completă, de capitularea mea. Are nevoie de mine așa cum eu am nevoie de el, tocmai de el dintre toți oamenii.

— Mă dau bătută, spun cu o voce pe care nu o recunosc.

— O să te măriți cu mine, declară în timp ce-mi rupe nasturii de la cămașă și o împinge peste umeri.

Aprob din cap.

— Nu mă vei părăsi niciodată, rostește cu o voce puternică, care îmi face sângele să înghețe în vene. Nu vei putea divorța niciodată de mine!

Teama de abandon e una extrem de urâtă și faptul că i s-a întâmplat de două ori e prea mult pentru el. Îmi dau seama cât de sfâșietor trebuie să fie pentru un bărbat atât de mândru să fie părăsit de o femeie. Mâinile îi coboară pe blugii mei, trage de nasturele tip capsă, apoi deschide fermoarul.

— Tu ești doar a mea!

Mâinile i se strecoară sub blugi, palmele îmi cuprind fesele, degetele i se apasă în carnea mea și un suspin îmi iese printre buzele deschise.

— Nu plec nicăieri, Tristan, șoptesc înainte de a mă ridica pe vârfuri și a-l săruta.

Cu un geamăt profund, limba îi intră în gura mea, îmi înlănțuie talia cu brațele sale și mă întinde pe spate, strivindu-mă între pieptul său și suprafața rece care îmi face pielea să se încrețească. Scapă de blugii mei dintr-o singură mișcare, aruncându-i într-un colț al ringului, apoi mâinile noastre se unesc pe pantalonii săi, care sunt împinși împreună cu boxerii, expunându-i penisul erect. Ne privim în ochi cu o intensitate care îmi taie respirația, îi simt inima cum bate cu putere sub palma mea și îmi urc degetele pe chipul lui, încercând să îi demonstrez că sunt aici și că am de gând să rămân pentru totdeauna. Mă îndrăgostesc de mafiotul ăsta nemilos și nu vreau să mai fie abandonat, să guste din aroma dulce a iubirii ca apoi să îi fie înlocuită de gustul amar al singurătății.

— Sunt doar a ta, suspin apropiindu-i chipul de al meu până când buzele noastre se unesc.

Simt vârful membrului său întărit între labii, îmi deschid gura ca să îi primesc iarăși limba și, cu o singură mișcare, pătrunde în mine și îmi simte geamătul pe buzele sale păcatoase. Mă pierd complet în sărutul pasional, în timp ce șoldurile i se lovesc cu putere de coapsele mele, penetrându-mă cu o forță care îmi face capul să se învârtă.

— Nu te grăbi, spun apăsându-mi mâinile pe șoldurile sale pentru a-i domoli mișcările. Fă dragoste cu mine, Tristan, pentru că rămân lângă tine pentru totdeauna. Nimeni nu mă poate lua de aici, șoptesc mângâindu-i pielea caldă din dreptul inimii.

Privirea din ochii săi întunecați de dorință îmi face pieptul să tresară, palma lui îmi mângâie obrazul și, când îmi capturează buzele într-un sărut tandru, simt că e o luptă

pe care am câștigat-o. Mă pătrunde blând, reușind să umple golul din mine și mă face să îl simt atât de aproape, încât am impresia că mă absoarbe în interiorul său. Îmi plimb mâinile pe brațele lui vânjoase, apăsându-mi vârfurile degetelor pe bicepșii încordați și îmi ridic șoldurile ca să îi vin în întâmpinare, intensificând frecarea dintre trupurile noastre. Capul îmi alunecă pe spate, lăsându-mi gâtul pradă buzelor sale și sunt hipnotizată de sunetele pe care le scot corpurile noastre împreunate.

— Ai reușit să stai ascunsă de mine toată viața ta, mormăie printre gemetele sale. Dar, acum, îmi aparții în totalitate, rostește cuvintele ca o avertizare.

Dar nu am nevoie de ele ca să știu că, după el, nu o să mai existe nimeni pentru mine. A reușit să mă scape de trecutul sufocant și chiar dacă viitorul pare foarte îndepărtat, prezentul pe care mi-l oferă e paradisul de care am nevoie.

— Ești atât de frumoasă când te lași pradă plăcerii, șoptește pe pielea mea înainte să își strângă dinții în jurul unuia dintre sfârcurile excitate.

Gem cuprinsă de un val amețitor de excitație, simțind cum orgasmul își face apariția timid, în timp ce italianul meu continuă să își miște șoldurile în mine fără să îmi dea timp să îmi recapăt respirația.

— Dumnezeule! izbucnesc și îmi mușc buza de jos în momentul în care vârful indexului i se rotește pe clitorisul meu.

Îmi ridică piciorul stâng, reușind să alunece atât de adânc în mine și să atingă punctul de presiune din interiorul meu, aruncându-mă într-o spirală amețitoare a emoțiilor. Asta și mângâiatul punctului cu terminații nervoase mă fac să îmi bag unghiile în pectoralii săi și să le cobor spre abdomen, smulgându-i o înjurătură.

— Doamne, Tristan! Chiar acolo, spun când simt cum orgasmul se apropie periculos de repede, reușind să mă facă să gem cu forță și să umplu camera cu sunetele mele.

Își dă capul pe spate când orgasmul se sparge în trupul meu precum o bombă, mușchii vaginului se contractă în jurul penisului și, după două împingeri puternice, se eliberează în interiorul meu și mă strivește de podeaua dură. Gâfâim cu putere, încercând să recuperăm doza de oxigen de care avem nevoie și îi simt buzele alunecând pe tâmpla mea.

— Presupun că ai o nuntă de pregătit, doamnă Romano.
Futu-i! Chiar mă mărit cu Nemernicul.

Se ridică în picioare, îmi întinde mâna ca să mă ajute să fac la fel și îi mulțumesc cu un zâmbet, apoi mă aplec să îmi adun hainele de pe podea.

— Trebuie să încetezi să le mai rupi, bombăn în timp ce îmbrac cămașa distrusă.

— Nu o să se întâmple. Îmi place să sfâșii bucățile de material și să te sfâșii pe tine.

Își trage pantalonii peste șolduri, zâmbindu-mi cu obrăznicie și îmi dau ochii peste cap înainte să îmi trag chiloții pe mine.

— Vreau să dăm vestea familiei, spune apropiindu-se de mine.

Mă întind după blugi, îi agăț între degete doar ca să îmi fie smulși brusc și aruncați lângă tricoul bărbătesc, care încă zace pe podeaua din ring.

— Nu o să ai nevoie de ei, chicotește și, înainte să îmi deschid gura, mâinile i se înfig în coapsele mele și mă saltă la pieptul lui, făcându-mă să îi înconjur mijlocul cu picioarele. Avem nevoie de un duș.

Nu știu cum reușește să iasă din ring fără să mă scape, dar brațele mi se strâng în jurul gâtului său și îmi ascund fața când părăsim sala de forță. Pot să aud clar și răspicat cum inima lui bate cu putere într-un ritm care se imprimă imediat în urechile mele. Urcă scările spre etajul al doilea al conacului și, chiar dacă materialul cămășii mă acoperă îndeajuns, încerc să nu fiu afectată de privirea rușinată a

uneia dintre menajere când trecem pe lângă ea. Îl pișc pe nemernic de pectoral când îi aud chicotitul.

— Știai că ești *extrem* de arogant?

Deschide ușa camerei sale, o închide cu piciorul și se îndreaptă spre baie, unde mă lasă jos. Analizez întreaga încăpere, complet neagră, cu excepția vasului de toaletă, acesta fiind singurul alb. Brunetul se apropie de dușul imens din fața ușii pentru a porni apa. Privirea îmi alunecă pe cada rotundă din partea stângă, înălțată pe o treaptă de marmură și care oferă o imagine superbă asupra Mării Mediterane. Degetele mele se plimbă pe chiuveta din marmură, iar când ochii mi se înalță în oglinda pătrată văd părul ciufulit, buzele umflate și obraji roșii.

— Ai de gând să te privești toată ziua în oglindă?

E învăluit de jetul de apă, complet gol, imaginea sa reușind să îmi facă stomacul să primească un pumn invizibil. Las cămașa să alunece pe podea, îmi îndepărtez chiloții și pășesc lângă viitorul meu soț.

Cât de ciudat sună asta!

Mâna i se apasă pe șoldul meu și mă lipește de peretele rece, făcându-mă să tresar la contactul dintre pielea mea fierbinte și suprafața dură. Mă sărută fără să mai ezite vreo secundă și mă revendică din nou și din nou, până când simt că mi se topește pielea sub atingerea lui.

Nu am avut niciodată astfel de sentimente pentru nimeni. Peter a fost o atracție stupidă care a dispărut în clipa în care a început să își arate adevărata fire și să mă transforme într-o victimă. Sentimentul nou care înfloarește în inima mea e copleșitor, sufocant și îmi doresc atât de mult să simtă și el asta. Să simtă cum inima îi bate cu putere în piept și să trăiască cu adevărat.

Jumătate de oră mai târziu, după ce mă îmbrac cu o rochie subțire și scurtă, îl găsesc pe Tristan așezat pe patul meu, cu telefonul în mâini și cu capul îndreptat spre ecranul luminat.

— Să știi că nu am nevoie de escortă, îi spun când mă opresc în fața lui și zâmbesc.

Mormăie un *îhm* cu ochii fixați în mobilul său, își apasă degetele pe ecran și apoi înjură furios.

— Probleme în *Paradisul Păcătoșilor*? mă interesez eu, lăsând balerinii din mâinile mele să cadă pe podea.

Își înalță capul cu o sprânceană arcuită, apoi începe să râdă când își dă seama la ce mă refer.

— Băieții se vor amuza copios pe noua poreclă, chicotește și apoi își blochează telefonul, așezându-l lângă el.

Îmi analizează trupul cu atenție, din vârful picioarelor până la chipul care începe să se îmbujoreze. Ne uităm unul la celălalt fără a rosti vreun cuvânt și simt cum mă răvășește cu ochii săi stăruitori. Dar când își deschide gura, mă ia complet prin surprindere.

— Cine ți-a rupt cireașa?

Vocea profundă și privirea serioasă nu reușesc să îmi oprească hohotul de râs ce erupe din adâncul plămânilor, cauzat de expresia tipic americană pe care o folosește când se referă la pierderea virginității. Se pare că amuzamentul meu nu e deloc molipsitor, fiindcă mă privește la fel de impasibil și probabil așteaptă răspunsul la întrebarea pe care mi-a adresat-o încă de când am făcut sex pentru prima oară.

— De ce are importanță cu cine mi-am pierdut virginitatea?

Îmi aruncă o privire care îmi spune clar *Tu de ce crezi?* și mă uit la el uluită, complet surprinsă de direcția în care ajunge posesivitatea lui.

— N-o să-l omori pe tipul cu care mi-am tras-o la șaișpe ani, Romano, încerc să îl ameninț cu arătătorul.

Când zâmbetul lui se lărgeste, îmi dau seama că am căzut în capcana sa ca ultima fraieră. Murmur o înjurătură în barbă, îmi las brațul să cadă pe lângă corp și îmi încălț balerinii cu un oftat.

— Ai vrut să experimentezi?

Nu o să renunțe până când nu o să obțină ce vrea, sunt absolut convinsă de asta.

— Aveam șaispe ani, repet eu, de parcă ar conta. Am mers la o petrecere, m-am îmbătat și m-am lăsat convinsă de căpitanul echipei de baschet. Ești mulțumit acum? Întreb iritată de obsesia lui de a ști și controla totul.

— De ce nu ai avut orgasm?

Doamne, Dumnezeule! O să-mi pierd mințile cu întrebările lui stupide.

Refuz să îi răspund și încerc să ies din cameră pentru a încheia conversația asta enervantă. Apuc să deschid ușa și mă gândesc că am câștigat, însă palma italianului se izbește pe bucata de lemn și o închide la loc.

— Nu o să pleci de aici până nu aflu tot adevărul.

Sprijinindu-și brațul de toc, mă cercetează cu atenție. Îmi dau ochii peste cap, abținându-mă să țip la el și să îi spun că e complet dus cu pluta.

— De ce contează atât de mult? Pentru mine, tu ai fost primul, Tristan, mârâi enervată. Asta este tot ceea ce ar trebui să conteze.

Îmi dau capul pe spate și sper să înțeleagă din privirea mea că nu mai vreau să continuăm discuția asta. Brațul i se desprinde de pe ușă, mâna i se apasă pe clanță și mă lasă să ies pe coridor, știind că o să îmi imprim în cap rânjetul lui triumfător.

Afurisit manipulator!

Îmi ghidez pașii spre treptele de marmură, cobor primele patru scări și aud ușile ascensorului.

— Pe bune?! Întreb văzând cum se urcă în lift și continuă să surâdă.

Îmi face din mână în clipa în care începe să dispară și dezaprobat din cap, coborând treptele de la ambele etaje și mă îndrept spre salon. Nemernicul e deja așezat la masă și eu sunt singura care lipsește. Îmi ocup scaunul de lângă Nina, care zâmbește cu subînțeleș și mă abțin să îi trag un

picioar pe sub masă lui Cairo. Normal că i-a spus surorii sale de aventura mea și a lui Tristan, iar acum o să mă tachineze cu asta ori de câte ori va avea chef. Accept bucuroasă paharul de vin oferit de Duca, îmi umplu farfuria cu cartofi copti și o bucată de pui, refuzând de data asta pastele apetisante cu fructe de mare. Văd cum ticălosul se umflă în pene înainte să își deschidă gura și iau o înghițitură de vin, așteptând să spună orice prostie, mai puțin cea pe care o articulează.

— *Amore, de ce nu dai tu vestea minunată familiei?* mă întreabă în italiană, reușind să mă facă să scuipe vinul înapoi în pahar. *Oh, am descoperit ieri că micuța noastră vorbește și italiană*, adaugă provocându-mă cu un zâmbet.

Futu-ți, Romano!

Trei perechi de ochi se fixează asupra mea. Până și Duca își întoarce capul spre mine în drumul său spre bucătărie și simt cum palma mea arde să facă cunoștință cu obrazul viitorului meu soț. Las paharul pe blatul mesei, trag aer adânc în piept și înfrunt italienii.

— Da, știu să vorbesc italiană și, da, n-am spus nimănui pentru că am vrut să am un as în mânecă.

Nina începe să chicotească lângă mine, Cairo devine brusc prea serios, iar *Nonno* nu pare deloc surprins de această descoperire.

— Mai ai și alte secrete? aud întrebarea care iese de pe buzele încordate ale Consilierului Ambrossi.

Se pare că am ajuns iarăși în topul listei cu persoanele pe care nu le tolerează.

— Nu e un secret, spun ridicând ușor din umeri. Nu măi întrebati niciodată dacă știu să vorbesc și altă limbă în afară de engleză.

Mă săgeată cu ochii săi sfredelitori și trebuie să recunosc că e destul de intimidant, chiar dacă nu ajunge la nivelul lui Tristan.

— Hai să o tratăm ca pe o mică omisiune și să ne continuăm masa, bine? sugerez cu un oftat.

Îmi întorc privirea spre logodnicul meu, care molfăie o bucată de carne fără nicio preocupare și se bucură enorm de faptul că m-a aruncat în cușca cu lei. E așa un ipocrit, încercând să pară eroul din poveste doar pentru că îi lasă pe alții să îi facă treburile murdare.

— Era vorba de o veste? salvează Nina situația când vede că fratele ei nu își revine din șoc.

Nemernicul numărul unu mă fixează cu privirea și aruncă o bucată de cartof în gură, voind să îmi arate că nu o să fie el cel care va vorbi.

— Tristan mi-a cerut mâna și eu am acceptat, spun și îmi doresc să îl lovesc și pe nemernic în același timp. Chiar dacă nu a avut bani de inel, adaug răutăcios.

Nina își scuipă vinul în pahar, izbucnind într-un hohot de râs, iar *Nonno* mustăcește cu nasul afundat în farfuria sa. Însă Cairo, ei bine, cred că și dacă ar fi înghițit un șarpe veninos, iar acesta l-ar fi mușcat de ficat ar fi fost mult mai bine dispus decât e în această clipă.

Dragul meu italian nemernic și logodnic își mestecă cu grijă carnea înainte să vorbească, căutând în tot acest timp să îmi sfârtece capul de pe umeri.

— Nu ți-am cumpărat unul pentru că mă gândeam la un altfel de inel, rânjește coborându-și privirea asupra sânilor mei.

Și cu asta reușește să îmi închidă gura, să scoată un nou hohot de râs de la Nina și chiar să îl facă pe fratele său să zâmbească. O să am o viață lungă și plină de evenimente alături de mafiotul ăsta arogant.

A doua zi, Nina preia conducerea pentru pregătirile de nuntă și, aparent, două săptămâni reprezintă un timp extrem de scurt pentru nebuna obsedată de control. Și-a amânat întoarcerea la Roma până după nuntă și s-a preschimbat într-un demon al organizării. După nebunia de ieri, Cairo s-a transformat iar într-un afurisit înțepat și mi-am propus să avem o discuție imediat ce termin cu prima lecție de desen. După două luni petrecute în conacul Romano,

descopăr pentru prima oară interfonul lipit de peretele din camera mea în clipa în care vocea groasă a lui Duca erupe din difuzor și mă anunță că profesorul meu mă așteaptă în bibliotecă. Îmi iau ustensilele de care am nevoie, încerc din nou să o sun pe Randy când ies pe ușă și mă rog ca de data asta să îmi răspundă și să îi dau vestea ciudată că mă căsătoresc. Mă aleg cu un nou apel ratat, ceea ce mă face să mă încrunt, dar mă ciocnesc de o Nina nervoasă, care urlă în microfonul telefonului și își lovește tableta de coapsă. Nici măcar nu pierde timpul să îmi arunce vreo privire și coboară treptele spre parterul conacului, continuând să fie o adevărată scorpie cu oricine vorbește. Dacă face așa la nunta mea, nu vreau să îmi imaginez ce o să fie când o să fie vorba de propria ei nuntă.

Mă îndrept spre biblioteca imensă, care a devenit unul dintre locurile mele preferate din toată casa, deschid ușa și îl văd pe bărbatul blond admirând unul dintre tablourile lui *Nonno*. Am apucat să citesc o mică parte din CV-ul său stufos, cel pe care *don* Adorno mi l-a arătat imediat ce prezentările au fost făcute.

Giancarlo este un absolvent *magna cum laude*⁵, cu numeroase distincții și diplome. A obținut un stagiu de pregătire în atelierul Versace, ceea ce l-a ajutat să câștige un premiu la Mittelmoda – The Fashion Award⁶. A studiat la Marangoni, în Londra, unde s-a perfecționat în Fashion Design și Accesorii, urmând să se reîntoarcă de curând în Milano, devenind profesor de artă. A participat la diferite concursuri pe perioada studiilor și experiența aceasta îl face candidatul perfect pentru nevoile mele.

— Bună dimineața, *maestro*⁷, spun cu zâmbetul pe buze.

Cuvântul meu în italiană îl face să își îndrepte privirea spre mine, oferindu-mi un zâmbet larg.

— Bună dimineața, *mia studentessa*⁸, mi-o întoarce imediat.

Mă apropii de canapea și îmi las caietul nou și creioanele pe care le-am cumpărat ultima oară când am fost în oraș pe masa de cafea. Vincenzo reușește să îmi atragă atenția când mormăie enervat de pe terasă, cu telefonul în mână și cu o țigară între buze. Cu siguranță, el iar pierde la Candy Crush. Majordomul își face apariția ținând tava cu nelipsitul ceainic, dar farfuria de biscuiți calzi mă face să salivez. Sunt convinsă că gurmandul de pe terasă o să apară imediat ce va simți mirosul de proaspăt copt.

— *Grazie*⁹, Duca, spun înșfăcând un biscuit înainte ca Vinnie să apară și să îi înfulece pe toți.

Majordomul îmi aruncă o privire amuzată când aude replica în italiană, iar eu ridic nevinovată dintr-un umăr și mușc pofticioasă din fursecul copt. Mă așez pe canapeaua confortabilă, continuând să mestec gustarea și văd cum profesorul meu se așază lângă mine, pune mâna pe ceainic și toarnă lichidul fierbinte în cele două cești de porțelan.

— Să înțeleg că nu ești fan al cafelei? întreb amuzată, observând gropița din obrazul stâng.

Futu-i! Italienii ăștia chiar trebuie să fie atât de atrăgători?

— Ceaiul negru are o concentrație destul de mare de cafeină care o să îți stimuleze mintea. Și eu vin cu un mic impuls.

Mâna i se strecoară în buzunarul pantalonilor și scoate la iveală un mic flacon maroniu, cu o etichetă verde. Desface capul alb, apoi înclină recipientul peste ceașca mea și, înainte ca prima picătură să se amestece cu ceaiul, Vincenzo îi smulge violent flaconul.

— Ce-i asta?

Dumnezeule! Simt cum obrații mei iau foc din pricina rușinii și încerc să îl ameninț cu privirea pe paznicul meu.

— Ginkgo biloba. E un tonic cerebral care crește capacitatea de concentrare și randamentul intelectual,

spune bărbatul, neperturbat de ieșirea violentă a umbrei mele.

Vinnie analizează eticheta flaconului, îl aruncă în brațele lui Giancarlo, înșfacă un biscuit și alunecă pe fotoliu, dar fără să îl scape din ochi pe străin.

— *Don* Adorno a fost de acord cu ele. Nu aş face nimic care să îți pună viața în pericol, Libby, adaugă cu privirea pironită asupra mea.

Doar aprob din cap, pentru că sunt prea rușinată să îmi deschid gura și îl las să adauge câteva picături în ceai.

— Deci, cu ce începem astăzi? spun deschizându-mi caietul cu coli albe.

Flaconul alunecă în buzunarul pantalonilor înainte să se întindă după mapa sa albastră. O deschide, scoate câteva foi din interiorul acesteia și le întinde pe suprafața liberă a mesei, reușind să mă lase fără cuvinte. Sunt schițe ale unor rochii superbe, minunat conturate, accentuate doar cât trebuie și care mă fac să mi le doresc și în viața reală.

— Acceptarea la Institut e destul de simplă. Pe lângă dosarul tău personal, va fi nevoie de o parte din ideile tale creative, spune întinzându-mi ceașca cu ceai, pe care o prind între degete cu zâmbetul pe buze. Ei cer șase planșe pentru admitere, dar aş vrea să exersezi pe cât mai multe posibil. Să avem de unde alege pentru dosar, adaugă imediat.

Iau o înghițitură din lichidul cald, așez ceașca pe masă și observ cum îmi tremură mâna când degetele mi se agață de creionul negru.

— O să fie perfecte, pentru că ai un talent extraordinar și sunt convins că o să fie floare la ureche să fii acceptată, mă încurajează și privirea i se oprește asupra mâinii care-mi tremură.

Zâmbesc sub căutătura sa atentă și îmi aranjez o șuviță de păr după ureche, încercând să îmi păstrez calmul. Asta e șansa mea să îmi îndeplinesc cel mai mare vis și nu o să las pe nimeni să ia asta de lângă mine.

— Ce spui dacă începem cu silueta de model?

la creionul între degete, își trage propriul caietul mai aproape și îmi aruncă o privire rapidă înainte să așeze magia pe foaia albă.

— Dar mai întâi trebuie să-ți bei ceaiul, spune cu ochii fixați pe pagina goală. I-am promis lui *don* Adorno că o să am grijă de tine.

Îmi iau ceașca între mâini, sorb o înghițitură și privesc cum Giancarlo umple foaia cu o ușurință pe care încep să o invidiez. La fiecare mișcare îmi explică tehnica și sunt atentă pentru a prinde cât mai multe trucuri de la el. Când îmi întinde creionul său și îmi face semn spre coala de pe caietul meu, îmi las degetele să alunece pe foaie și mă folosesc și de explicațiile sale. O oră mai târziu, când Duca anunță că prânzul e gata și Vinnie e mai mult decât pregătit să mănânce, mă uit la ceea ce am creat și nu sunt deloc mulțumită de rezultat.

— E nevoie de exercițiu, chicotește profesorul meu când își adună lucrurile.

Mă ridic în picioare în același timp cu el, aud cât de flămândă e umbra mea și încerc să nu râd.

— Răbdarea e o virtute, bombăn când ieșim pe ușă.

— Pe care o s-o stăpânești, sunt sigur. Nu te pierde înainte să atingi visul, Libby, mă îndeamnă cu o voce blândă.

Mormăitul dezaprobat al lui Vincenzo, care se află în spatele meu mă face să îmi înfig cotul în stomacul lui și să îl fac să tușească. Se agață de balustrada scărilor și mă înjură șoptit în timp ce încearcă să își recapete respirația.

— Ai încredere în tine.

Își așază palma pe umărul meu când ajungem la parter, arătându-mi ambele gropițe din obraji săi când îmi zâmbește și, înainte să mă scutur de atingerea sa, ușa se deschide, iar Tristan și Cairo își fac apariția, având deja priviri posace pe chipuri și sânge pe cămăși. Îngheț cu ochii

fixați pe pumnii strânși ai logodnicului meu, care au urme roșiate pe ei.

— *Cine naiba ești tu?*

Vocea e dură, implacabilă și mă sperie al dracului de mult. Dacă el amenință doar cu privirea, Cairo își scoate pistolul, având mâinile mânjite de sânge, exact ca fratele său, și îl îndreaptă spre Giancarlo. Îmi mișc trupul înainte ca mâna bărbatului de lângă mine să se desprindă de umărul meu, alerg spre Tristan și nu apuc să îl ating, căci el mă înșfacă de braț și mă ascunde în spatele său.

— *Sunt Giancarlo Sarto, profesorul lui Libby,* aud prezentarea și simt frica din vocea lui.

— *Ce tip de profesor?* mă întreabă Tristan privindu-mă peste umăr.

Nici măcar nu mai realizează că vorbește în continuare în italiană. Înainte să îmi deschid gura și să îi răspund, Giancarlo mi-o ia înainte.

— *De artă.*

Cei doi frați fac un schimb de priviri, iar eu aud cum maniacul de lângă mine își pregătește arma. Reușesc să ies din transă și să mă pun în fața lor.

— Pune pistolul jos, îi cer cu vocea gătită de teamă.

Cairo rânjește, sperându-mă și mai mult cu uitătura lui de psihopat care i se imprimă pe chip. Sunt complet nebuni. O să-l împuște, pur și simplu?

— Giancarlo e profesorul meu de artă și e aici să mă ajute să intru la *Istituto Marangoni*. A fost angajat de *Nonno*, adaug sperând că o să-l pot convinge înainte să fie prea târziu.

Își coboară privirea spre mine, arătându-mi pentru prima oară o față a sa care mă sperie. Încruntătura, felul în care arată, gândul la victima sa, toate mă fac să realizez că sunt doar o idioată naivă și cu prea multe speranțe. Care pretinde prea mult de la viitorul conducător al uneia dintre cele mai mari organizații criminale din Italia.

— Artă?

Aprob automat din cap, urându-mă pentru modul în care trupul îmi tremură și pentru că îi arăt cât de mult mă sperie.

— Îmi place să desenez și *Nonno* mă ajută să intru la institutul de artă din Milano, explic, apoi tresar puternic când mâna lui se apropie de obrazul meu.

— E prima lecție?

Aprob din cap.

— Vincenzo a fost prezent? întrebă cu privirea îndreptată peste capul meu.

Îi răspund cu o nouă aprobare din cap, dar știu că își primește răspunsul de la umbra mea. Își apasă buzele peste ale mele într-un sărut puternic, menit să demonstreze celor care sunt în preajma noastră cui aparțin. Iar faptul că privirea îi e îndreptată asupra profesorului meu îmi întărește impresia.

Câteva secunde mai târziu, buzele noastre se despart și răsuflu ușurată când aud ordinul de a lăsa pistolul jos. Cu o mișcare a capului îi face semn profesorului spre ușă și văd cu coada ochiului cum acesta se repede spre ieșire, vrând să își salveze viața.

— Trebuie să am o discuție cu bunicul, spune ciupindu-mi ușor bărbia și apoi dispare.

Cairo mă fixează cu privirea, ochii mei se uită la pata roșatică de pe cămașa albă și nu îndrăznesc să o îndepărtez de pe acel punct.

— Nu te mai comporta ca un iepure speriat. N-o să te împușc, mă asigură. Dacă nu-mi dai motive, completează răutăcios, învârtind pistolul în degete.

De data asta îmi adun curajul și îmi înalț capul, ajungând la ochii săi, care mă privesc neîncrezători.

— Înțeleg că simți nevoia să-ți protejezi familia, Cairo, oftez relaxându-mă puțin. Îmi pare rău pentru omisiunea mea, spun accentuând ultimele cuvinte și reușesc să depistez o mișcare ușoară a colțurilor buzelor sale. Dar nu înțeleg ce am făcut atât de grav, încât să te întorci la a fi un afurisit cu un morcov în fund.

Începe să chicotească, face un pas spre mine și mă privește amuzat.

— Încrederea e o virtute de bază în lumea noastră, Libertine, și majoritatea bărbaților mor pentru că o trădează.

Privirea îmi alunecă involuntar pe sângele uscat și încerc să îmi țin temerile sub control.

— Părinții noștri au murit pentru că au avut încredere în cine nu trebuia, continuă făcând abstracție de locul în care îmi sunt fixați ochii. Dacă mai ai ceva de ascuns, ar fi bine să spui acum, înainte să fie prea târziu. Îmi place de tine și sunt convins că Tristan ar fi tare nefericit dacă ar trebui să îți înfigă un glonț între ochii ăștia frumoși, mă avertizează atingându-mi scurt baza nasului.

Trece pe lângă mine, urcând cu repeziciune scările către primul etaj și. înainte să îmi liniștesc sufletul, brațele Ninei se aruncă în jurul meu și chicotitul ei vesel îmi răsună în ureche.

— Ești pregătită pentru petrecerea burlăcițelor din seara asta?

Nu pot să am o pauză afurisită cu familia asta.

CAPITOLUL 26

TRISTAN

Îl găsesc pe bunicul în birou, cu nasul în laptopul său, probabil căutând un nou puzzle. De când i-am făcut cadou unul cu chipul bunicii Angela de ziua lui, a devenit obsedat de ele. În dulapul de lângă pupitru are cel puțin o sută de astfel de chestii.

— Aș vrea să îmi explici de ce nu mi-ai spus despre dobitocul care îi dă lecții de artă logodnicei mele, îi cer explicații, încercând să îmi mențin tonul într-un registru jos.

Înainte să mă așez pe fotoliul din piele, privirea lui se fixează asupra mea și eu înjur în gând. Când sunt plin de sânge, nu am voie să îi pătez mobila.

— Am uitat, spune simplu, întorcându-și capul spre calculator.

Îmi vine al naibii de tare să râd de toată situația asta stupidă și mă enervează teribil faptul că bunicul încă mă pedepsește pentru invitația Stellei la petrecere.

— Atunci, cred că voi uita și eu data viitoare când îl mai văd cu labelle pe Libertine și o să îi înfig un glonț în frunte.

Mârâi enervat și încerc să nu mă las afectat de urma de zâmbet pe care se forțează să o ascundă. Dezaprob din cap, simțind cât de mult am nevoie de un pahar de tărie, așa că mă apropiu de cabinetul cu băutură. Caut sticla de whisky, dar aceea e goală, evident, și mă agăț de cea de vodcă și îmi umplu un pahar.

— Să înțeleg că acum sunt în competiție cu tine și Cairo pentru atenția ei?

Mai întâi cu câinele afurisit, apoi cu profesorul și nici nu vreau să menționez modul în care Nina o acaparează complet. Din cauza lor, eu nu pot să o mai torturez și să mă joc cu mintea ei. Nu pot să o mai fac să scoată fiara la suprafață și să o îmblânzesc.

— E ceva ce și-a dorit mereu, iar acum, că avem posibilitatea, vreau să i-o ofer, încercă să mă convingă de acțiunile sale.

— De asta i-ai adus o replică de-ale lui Ken¹⁰? bombăn golind paharul dintr-o înghițitură.

Alcoolul îmi arde gâtul imediat ce alunecă pe esofag și mă bucur de întreaga atenție a bunicului. Mă privește cu un zâmbet, de parcă încercă să mă provoace să mă las pradă nervilor.

— Asta e încercarea ta de a o înlocui pe Stella? vreau să știu.

— Funcționează? mi-o întoarce.

Habar nu am. Nu știu ce naiba se întâmplă cu mine în preajma guralivei și de ce nu vreau altceva decât să o leg de patul meu și să o țin acolo pentru totdeauna. Nu o iubesc, sunt mai mult decât convins de asta. Însă sunt al dracului de atras de ea și mă intrigă faptul că nu reușesc să o fac să mi se supună. Ador să văd cum își înfrânează nervii în fața tuturor și cum erupe în momentul în care suntem singuri. Stella făcea tot ce voiam eu, atât timp cât obținea bani sau sex de la mine. Cu oricât de mulți bani aș mitui-o sau oricât de tare aș excita-o, Libby e în stare să îmi zică *du-te la dracu'* la final. Am știut că o să fie a mea din prima clipă în care i-am văzut fotografia. Apoi, când mi-a închis ușa în nas, am știut că va fi o provocare care să îmi placă la nebunie.

— Ai reușit să extragi informațiile? mă întreabă când vede că nu mai răspund.

— Doar numele și faptul că ne-au interceptat transportul, mormăi dezamăgit.

Transportul de heroină a fost oprit de către clanul *Camorra* înainte de a ajunge în Lazio. Nenorocitul de Castelinni începe să pună și mai multe piedici în calea noastră și acum trebuie să găsim alte rute ca să îmi distribuim drogurile pe continent. Chiar dacă am reușit să-l

prindem pe unul dintre soldații săi, nu am aflat nimic. În cele din urmă, l-am dezmembrat și i l-am trimis lui Castellini în diferiți saci de pânză.

— M-am gândit la câteva rute, dar vreau să le testez înainte să le propun Căpitanilor.

Mă aprobă cu o mișcare a capului, apoi scoate cutia roșie de catifea din sertarul pupitrului.

— Duca a luat inelul azi dimineață, spune deschizând capacul.

Inelul e absolut minunat și observ asta eu, care nu mă prea pricep la bijuterii. Stella își comanda ce voia, iar eu plăteam la final. Însă, acum, trebuie să fiu prea prost ca să nu recunosc că e o piesă minunată și abia aștept să îl văd pe degetul roșcatei mele.

— Știu că nu sunt cel mai potrivit să îți spun asta, *figlio*, dar încearcă să te salvezi prin căsnicia asta, mă îndeamnă cu blândețe. Încearcă să nu ții păcatele părinților tăi asupra ta.

Maxilarul mi se încordează imediat ce mă gândesc la relația lor și încerc să nu mă las copleșit de sentimentul de furie care mă încearcă. Iau cutia de catifea și părăsesc biroul fără să îi mai adresez vreun cuvânt bărbatului care m-a crescut.

În lumea asta, nu poți să îți permiți slăbiciuni, pentru că inamicul o să profite de fiecare dintre ele să te doboare. Tatăl meu a fost prea orbit de iubirea față de soția sa și a ajuns să fie executat, iar eu am jurat că nu o să cad în aceeași capcană a sentimentelor. Am lăsat-o pe Stella să se joace cu mintea mea, dar am făcut-o pentru că am fost obsedat de trupul ei și de sex. Am fost suficient de inteligent să mențin secretă relația dintre noi și doar familia mea a știut. În momentul în care m-a părăsit și am masacrat doi dintre spionii *Camorra* de unul singur, soldații mei s-au convins că trebuie să se teamă de mine. Până atunci, fusesem considerat un împiedicat care știa să care câțiva pumni și să mânuiască un pistol. Apoi, au realizat că nu

degeaba sunt un Romano și că ucigașul din mine o să îi conducă cu o mână de fier.

O căsnicie fără dragoste e comună în *Cosa Nostra* și mereu am știut că o să vină momentul în care va trebui să mă conformez acestei situații. Ca viitor *Capo*, trebuie să am un moștenitor. Asta e una din principalele mele datorii și doar la asta o să mă gândesc când o să mă strecur între picioarele lui Libertine și o să îi savurez gemetele.

Cazzo! Măcar dacă mintea și trupul meu ar fi de acord și nu mi-aș pierde orice urmă de rațiune în clipa în care o ating.

Mă întâlnesc cu Duca la baza scărilor, el coborându-le pe cele spre parter, iar eu le urc pe cele ce conduc spre etajul dormitoarelor și urmez holul din dreapta.

— Ai două minute?

Cairo mă întâmpină în fața camerei mele, cu aceeași cămașă pătată de sânge și cu o privire obosită. În ultimele zile, amândoi am încercat să rezolvăm rahaturile făcute de mâna lui Castelinni și, chiar dacă fratele meu nu are nevoie să demonstreze că face o treabă extrem de bună ca și Consilier, asta nu îl oprește să mă ajute să îmi demonstrez abilitățile. Îi fac semn să mă urmeze în momentul în care deschid ușa și intru în dormitorul meu.

— Nava a plecat din port acum câteva minute și o să fiu anunțat în momentul în care ajunge în Sardinia.

Arunc cutia cu inelul pe pat, îmi smulg cămașa de pe mine și o arunc în coșul de gunoi din baie.

— Câtă încredere putem să avem în Primo? Întreb cu o urmă de îndoială în voce.

Încerc să îmi fac drogurile să ajungă prin Sardinia, după ce am auzit că puterea lui Castelinni asupra insulei a început să slăbească.

— E un soldat puternic, loial și dornic să demonstreze multe. Familia lui a fost dată afară din Sardinia în momentul în care Rafael și-a pus propriii oameni la conducere.

Îmi pornesc dușul și scap de pantalonii murdari, aruncându-i lângă cămașă. Cairo se oprește în ușa și se sprijină de tocul ei, continuând să vorbească fără să fie deranjat de nuditatea mea.

— Crezi că e o idee bună să preia insula?

Vreau să îi fur toate teritoriile nenorocitului, să dețin supremația pe continent și să îl jupoi ca pe un porc mistreț.

— E un pic prea devreme să ne gândim la asta, spune enervându-mă cu tactul și logica lui.

Când vine vorba de a omorî pe cineva, Cairo e mai imprudent decât un copil cu un pistol cu apă, iar când vorbim despre strategii și afaceri, e al dracului de calculat și de inteligent. Iar la mine e exact invers și acesta este motivul pentru care știu că o să fim o pereche imbatabilă în *Cosa Nostra*. Pot să îmi pun viața în mâinile sale și să am încredere că o să o protejeze. Am fost crescuți să ne apărăm unul pe celălalt și ne-am dorit aceeași relație strânsă pe care au avut-o tații noștri. Ne-au fost testate limitele și inamicii au încercat, de-a lungul anilor, să ne întoarcă unul împotriva celuilalt. Dar au eșuat lamentabil, pentru că invidia nu e un sentiment căruia îi facem cinste. Eu îmi știu locul, așa cum Cairo îl știe pe al său. Unul fără celălalt nu se poate în *Cosa Nostra* și am reușit să facem aspectul ăsta clar pentru toată lumea. Fie el prieten, fie inamic.

— Mai întâi, trebuie să găsim o soluție ca să golim laboratoarele de droguri, să le închidem gurile boșorogilor cu bani și, apoi, urmează dominația mondială.

Încep să râd, strecurându-mă sub jetul fierbinte care încearcă să îmi spele păcatele de pe piele.

— Ai alterat inelul bunicii, aud vocea calmă și îl văd ținând cutia de catifea în mână.

Analizează diamantul verde care a înlocuit piatra albă din centrul inelului, arcuindu-și buzele într-un zâmbet leneș.

— I se potrivește, concluzionează când își ridică ochii spre mine.

Da, o să arate minunat pe pielea ei albă ca porțelanul și o să fie un accesoriu minunat pentru ochii mari și verzi.

— Încă mai crezi că o să ne trădeze?

Gândul ăsta îmi sfâșie mintea din clipa în care am adus-o în casa noastră. A reușit să treacă de teste, ba chiar să câștige încrederea lui *Nonno* și pe cea a Ninei, dar eu și Cairo suntem diferiți. Poate oamenii au impresia că ne cunosc, că avem încredere în ceea ce fac, dar suntem cu ochii pe ei și descoperim orice intenție ascunsă.

— Nu știu, admite aruncând cutia dintr-o mână în cealaltă. Trebuie să recunosc că e inteligentă și știe cum să-și folosească avantajele.

Un zâmbet îmi arcuiește colțul gurii, îmi întind mâna spre gelul de duș și șterg petele uscate de sânge de pe piept.

— Dar ea îmi place mai mult decât mi-a plăcut vreodată Stella, mi-o trânteste cu o privire serioasă. Vă potriviți mult mai bine.

Îmi era frică că o să spună asta. Fratele meu mă cunoaște cel mai bine, știe ce gândesc chiar înainte să o știu eu însumi. Dincolo de monstrul cu care a vrut să o sperie în acea zi se află bărbatul torturat de amintirile urâte și tânjește după afecțiune. Exact ca mine. Dar amândoi suntem perfect conștienți că afecțiunea ne subjugă și trebuie să îi tăiem rădăcina înainte ca nenorocita să ne acapareze.

— Suntem perfecți în pat, recunosc mângâindu-mi mădularul cu un zâmbet larg pe buze.

— Ești un mare idiot, murmură dezaprobat.

Lasă cutia pe marginea chiuvetei, îmi întoarce spatele și pleacă cu un zâmbet ciudat pe buze.

Două săptămâni, și o să fiu un bărbat însurat cu o americană superbă, dar care habar nu are ce înseamnă lumea mea. Și, chiar și așa, reușește să îmi doboare barierele.

Cazzo!

Spre seară, deschid ușa de legătură dintre camerele noastre și apuc să fac un pas înainte să îngheț precum un iepure înaintea unui lup când o văd în fața oglinzii. Imaginea ei mă face să o dau dracului de nepăsare, să smulg rochia de pe trupul ei și să o îndes între așternuturi până când îmi satisfac impulsul dement. Rochia vișinie e prea decoltată, ireal de scurtă și cireașa de pe tort e spatele gol care îi evidențiază tatuajul.

— Ești complet ținut, mormăie în ecranul telefonului și dezaprobă din cap.

Lanțul pe care i l-am făcut cadou e prins în jurul gâtului, iar piatra verde și-a găsit locul între sâni ei rotunzi. Cred că mă uit prea mult la ei, pentru că își ridică privirea din telefon cu o îngruntătură.

— *Mi-e dor de sex*, se aude vocea oftătoare a lui Mitchell Jr. prin difuzorul mic al telefonului.

Ochii îmi alunecă pe picioarele lungi și înghit în sec – la dracu' – când mi le imaginez strânse în jurul meu. Ce naiba se întâmplă cu mine și de ce mă comport ca un adolescent hormonal?

— Te recuperezi după un accident major, Blake! mormăie când privirea i se oprește asupra mea și se întoarce cu spatele la oglindă. Asta ar trebui să fie ultima ta problemă.

Privirea ei, ochii ăia mari, mă hipnotizează și le ordon picioarelor să se desprindă de pe podea ca să mă apropie. Întind mâna liberă spre ea și, fără să ezit, îmi apăs palma între coapsele ei, rânjind când tresare. Aud niște bombăneli despre un oral din partea unor asistente, dar nu dau doi bani pe dorințele sexuale ale lui Blake Mitchell, ci mă concentrez pe căldura care îmi sărută degetele.

— Trebuie să plec, frățioare. Stai departe de asistentă! Îl avertizează înainte să îi închidă în nas.

Execută un pas în lateral, îndepărtându-se de atingerea mea și își încrucișează brațele la piept, reușind să își înalțe sâni și să se joace și mai tare cu mintea mea.

— Așa ai de gând să pleci la petrecere?

Zâmbetul ei obraznic îmi face sângele să fiarbă în vene și acum sunt mai mult decât convins că nu trebuie s-o las doar în compania lui Vincenzo la club. Arătând așa, orice prost cu sculă în pantaloni va încerca să o atingă și, sigur, se va lăsa cu victime multiple în seara asta.

Și abia am reușit să curăț sângele de la ultima victimă.

— Eram sigură că o să-ți placă, *amore*, mă provoacă cu obrăznicie.

— O să îmi placă mai mult când o voi da jos de pe tine, i-o întorc pervers, apropiindu-mă din nou de ea.

Îmi cobor buzele spre urechea ei, îi ling lobul și îl prind între dinți, respirând profund.

— Apoi o să mă asigur că toate rochiile tale o să fie atât de lungi, încât să te împiedici în ele.

Chicotitul ei are efectul unui pumn în stomac, iar când mâinile sale se așază pe pieptul meu realizez cât de greu îmi este să nu o închid în camera asta pe vecie.

— Ești drăguț când devii atât de posesiv, mă tachinează și mă împinge de lângă ea.

Sunt *drăguț*? Ultima oară când cineva mi-a zis că sunt drăguț aveam doisprezece ani și mi-am înfipt cuțitul în ochiul său.

— Am vrut să îți dau asta, spun imediat ce scot cutia de catifea din buzunarul pantalonilor.

Deschid capacul pentru a lăsa bijuteria să se zărească și zâmbesc când respirația i se oprește și ochii i se măresc. Inelul din aur alb se închide în jurul unui diamant oval verde, încadrat de trei diamante albe în formă de lacrimă, dispuse de o parte și de cealaltă a pietrei centrale.

— A fost al bunicii, sparg liniștea și iau bijuteria între degete.

Îi cuprind mâna stângă cu a mea, strecor inelul pe degetul ei subțire și simt nodul din gâtul meu când degetele mi se strâng în jurul pielii albe. Angela Romano a îndeplinit dintotdeauna rolul mamei mele și aș fi vrut să am aprobarea

ei. Aș fi vrut să îmi spună dacă fac alegerea bună cu căsătoria asta atipică sau dacă ar trebui să respect tradițiile și să mă căsătoresc cu cineva din *Famiglia*.

— E superb, rostește cu emoție în glas.

Își retrage ușor mâna din strânsoarea mea, ca, mai apoi, să își miște palma în diferite poziții pentru a admira bijuteria cea nouă.

— Deci, totul e oficial. Nu mai există scăpare, nu-i așa? explică în clipa în care își ridică capul și îmi vede înfruntarea.

Îmi strecur mâinile în buzunarele blugilor negri ca să nu o ating pe ea și să risc să fac ceva ce aș regreta. Buzele îmi rămân închise, căci nu știu ce să îi spun.

— Măcar o să mă iubești vreodată?

Rahat! Eram sigur că trebuia să vină întrebarea asta la un moment dat și chiar nu aș fi vrut să fiu un măgar în seara asta.

— Iubirea nu există, Libertine. E un mit stupid exploatat până la refuz de industria cinematografică și de cărțile siropoase, dau glas gândurilor din capul meu. Există instincte primare și dragostea nu face parte din ele.

— Și sexul face? mi-o întoarce cu o voce ciudată.

— Da, răspund fără nicio ezitare. Sexul te face să trăiești și să îți descoperi limitele, iar voi, femeile, confundați asta cu dragostea. Prinții din filmele romantice și eroii din cărți nu există în viața reală, *cara*. Nici măcar cei din cărțile erotice, care își dau seama pe parcurs că se pot schimba. Alb și negru – asta domină lumea.

Își privește inelul, învârtindu-l în jurul degetului și apoi se uită la mine cu o privire care ar face un fătălău să îi cadă la picioare și să i le sărute până când i-ar șterge tristețea de pe chip.

— Deci, o să fiu doar o bucată de carne care o să îți încălzească patul noaptea, un incubator pentru moștenitorii tăi și bona lor până când vor fi suficient de mari ca să își ia zborul?

Futu-i! Începe să înțeleagă prea bine lumea mea și nu știu dacă e un lucru bun.

— Cam așa ceva, recunosc cu voce tare, apoi înjur când văd cum î se măresc ochii în urma șocului.

— Și dacă n-o să-ți ofer moștenitori? continuă de parcă ar vrea să mă testeze. Ce urmează pentru mine? Exilul pe Etna¹¹? Prostituația în cluburile tale?

Cazzo! De ce naiba reușește să mă lase fără cuvinte și să presupună toate porcăriile astea?

— Sau poate o să umbli din pat în pat, până când vei obține ce-ți dorești, bombăne ridicând ușor din umeri. O să devin bona bastarzilor tăi, Tristan?

Îmi țin gura închisă, susținându-i privirea, pentru că nu știu ce să îi spun și cum să răspund la presupunerile astea. Își coboară brațul pe lângă corp, iar eu observ cum încearcă să nu sară la gâtul meu și să îmi dea una. Jur că i-aș accepta o lovitură, pentru că sunt conștient că o merit. Văd cum ochii încep să-i strălucească, apoi, cu o voce de gheață, reușește să distrugă toată liniștea dintre noi.

— Atunci, mă bucur că lucrurile sunt clare, *domnule Romano!* sâsâie apăsător înainte să iasă din camera ei.

Rahat! De ce mă enervează atât de mult reacția ei dacă asta gândesc? Și de ce a trebuit să îmi complic viața și să o includ și pe ea?

Îmi scot mâinile din buzunare împreună cu telefonul și îi dau un mesaj fratelui meu să ne întâlnim în garaj în zece minute. Cele două împielite vor avea timp suficient să ajungă înaintea noastră și să dea pe gât primul cocktail. Mă întorc în camera mea, mă dezbrac de tricoul negru și îl înlocuiesc cu o cămașă de aceeași culoare, verificând poziția roșcatei prin intermediul aplicației de pe telefon. Încă e la intrarea principală, iar când termin de încheiat nasturii, punctul roșu începe să se deplaseze pe harta instalată. Îmi prind tocul de piele în jurul pieptului, așezându-mi cele două pistoale la locurile lor, îl ascund în spatele sacoului și ies pe

ușă. Mă întâlnesc cu Cairo în fața liftului, văzând cum își fixează cuțitul în propriul toc prins în jurul brațului.

— Mergem la club, nu?

Aprob din cap, urc în lift și aștept ca ușile să se închidă.

— Chiar aveam nevoie de-o gagică, rânjește în timp ce își verifică prezervativele din buzunar.

Aș vrea să spun și eu același lucru, dar, de ceva timp, nu mă pot gândi decât la Libby. Orice femeie pe care o am în față, o văd având chipul ei, ochii ei, zâmbetul ei. Am crezut că, odată ce îi intru în chiloți, mi-o scot din cap, o angajez la club și scap de ea definitiv. Dar mereu mă trezesc vrând mult mai mult, astfel încât am devenit al dracului de posesiv. Și, pentru că nu am fost în stare să țin asta sub control, mă însor cu diavolița guralivă. Înșfac cheile de la Tesla când ajungem în garaj, dezactivez alarma și mă urc în spatele volanului.

— Nemernicul de Gio e deja acolo, bombăne cu ochii în telefonul său.

De ce nu ar fi? Sărbătorește faptul că a preluat o funcție importantă, spre deosebire de mine. Ratatul familiei, considerat mult prea volatil pentru a conduce. *Să-mi bag!* Degetele sugrumă volanul din piele și apăs accelerația până la fund în clipa în care ieșim pe porțile domeniului.

— La anul, pe vremea asta, o să fii cel mai afurisit *Padrino* pe care l-a cunoscut insula, mă încurajează când își dă seama ce gândesc.

Îmi țin gura închisă pentru că nu mai știu ce să cred. Am muncit pe brânci ca să îmi merit locul, să le demonstrez tuturor că eu sunt viitorul lor și că e unul al dracului de strălucit. Mă simt ca la olimpiada de alergare, iar linia de sosire e lungită cu câte un kilometru înainte să o ating.

Parcurgem restul drumului în liniște, bărbatul din dreapta mea fiind preocupat de telefon și eu sunt recunoscător pentru asta. Nu am chef de discuții, mai ales că, în clipa asta, probabil sunt cel puțin zece dobitoci care o sorb din priviri pe logodnica mea. Opresc în parcare

clubului, cobor din mașină și mă strecor pe ușa din spate. Nu e nevoie să mă ascund, pentru că ea nu are cum să mă vadă printre atâția oameni și sunt convins că Nina îi toarnă băuturi pe gât. Dar – clar – nu mă așteptam să le văd așezate pe două scaune, în timp ce doi bărbați în chiloți dansează pentru ele. Văd roșu în fața ochilor, fac un pas ca să mă apropiu de dobitocii îndopați cu hormoni de creștere și să le rup capetele, însă mâna lui Cairo se așază pe umărul meu și mă ține pe loc.

— E doar un dans de striptease, ți-pă să se facă auzit.

Într-una din zilele astea, o să o strâng de gât pe sora mea și o să îi bag ideile stupide în fund.

Îmi desprind privirea de la scena dezgustătoare, încercând să ignor zâmbetul larg al viitoareii mirese și urc în biroul meu, locul de unde pot vedea întregul club.

— Unde naiba e Vincenzo? mârâi înșfăcând pachetul de țigări de pe pupitru.

Scanex camera după bodyguardul idiot, care o să o încaseze iar, și îl găsesc lângă bar, cu un rânjel tâmp pe buze, în timp ce una dintre dansatoare se freacă de el. Leonardo e în aceeași situație și își împinge, fără nicio reținere, limba în gâtul târfei. Îmi dau seama că sunt singur când îl văd pe Cairo cum se îndreaptă spre una dintre camerele din spate, cu noua dansatoare de la bară după el.

Dio! Îmi vine să îi omor pe toți.

Continui să o urmăresc precum un uliu, îmi torn un pahar de whisky, îmi lipesc țigara de buze și, înainte să trag din ea, înjur copios când îl văd pe Lazaro Sancti lângă roșcata mea. Idiotul de Giosue dansează cu Nina, foarte aproape unul de celălalt, iar Vincenzo nici măcar nu vede că imbecilul e prea aproape de logodnica mea. În momentul în care ea se apleacă peste bar și îi face semn barmanului, rochia i se ridică. Dobitocul rânjește ca un pervers afurisit și își fixează ochii pe spatele ei gol. *Băga-mi-aș!* Nina a fost destul de clară când mi-a spus că n-am voie să intervin în seara asta stupidă a fetelor, așa că îmi scot telefonul și îl

apelez pe paznicul ei inutil, iar forța dintre degete face ca paharul să se spargă în mâna mea.

— Futu-i morții mă-sii, Vincenzo! Scoate-ți limba din gura târfei și fă-ți treaba! izbucnesc când apelul meu e preluat.

Idiotul sare de pe scaunul său, reușind să o trântască pe femeia din poală pe podea și o caută cu privirea pe mica pacoste. Pacostea care a reușit să se strecoare de sub observația mea.

Futu-i!

Izbesc telefonul de blatul pupitrului, îmi arunc sacoul pe spătarul scaunului de piele, apoi scot pistolul din toc și ies din birou. Pornesc aplicația de urmărire pe ceas, coborând în grabă scările arcuite și măresc imaginea pe ecranul tactil. Vincenzo se oprește lângă mine, alb la față, știind că o să își piardă capul din cauza asta, dar îi fac semn să mă urmeze spre ieșirea din spate. Furios, mă năpustesc cu pumnul asupra ușii pe care a intrat fratele meu, întrerupându-i partida afurisită de sex. Continui să mă zgâiesc la ecranul ceasului.

— Hei, ce se-ntâmplă?

Cairo iese din penultima cameră de pe coridor, aranjându-și cămașa în pantaloni și doar murmur numele ticălosului care o să moară foarte curând. Ies în parcare din spatele clădirii, scanând fiecare automobil în parte și încercând să o găsesc. Ochii îmi cad pe ceas și, înainte să o găsesc pe hartă, îi aud glasul.

— Dă-mi drumu'!

Îmi întorc capul în partea dreaptă, văzând picioarele de sub Porsche-ul Cayenne. Mașina lui Lazaro. Le fac semn celor doi să o ia în direcții opuse, apoi mă apropiu încet de vehiculul care îi ascunde.

— O să mă distrez tare mult cu tine, *bellezza*¹². Dacă îți deschizi picioarele pentru Romano, o vei face și pentru mine, se aude glasul șobolanului.

Îmi lipesc trupul de mașină și văd momentul în care pumnul roșcatei mele se înfinge în nasul bărbatului și mă simt mândru.

— Ești un om mort!

Poți să fii sigură de asta, iubito.

Libby încearcă să se îndepărteze, însă e rapid izbită în portieră și aud clar și răspicat geamătul de durere, fapt ce îmi alimentează valul de furie.

— Dar măcar o să mușc din fructul succulent al lui Tristan Romano, pronunță cu o voce menită să stârnească panica femeii.

Văd cum o strivește între el și automobil, îi fac semn lui Cairo să iasă din spatele limuzinei parcate la două mașini distanță de Porsche, apoi aud înjurătura puternică a nenorocitului și tocurile roșcatei. O prind de talie când ajunge lângă botul bolidului, o las să țipe și îmi strâng brațul în jurul ei.

— Eu sunt, murmur cu o voce calmă, dorindu-mi să o liniștesc când tot ce vreau e să scurg viața din soldatul blestemat.

Palma mi se așază pe spatele ei gol, simt cum tremură în brațele mele și îmi apăs buzele pe creștetul său, lăsând-o să îmi înconjoare mijlocul cu brațele. Fratele meu reușește să îl pună la pământ pe nemernic dintr-o singură mișcare, apăsându-și genunchiul pe gâtul lui ca să îl imobilizeze. Rânjetul de psihopat pe care îl are pe buze când o privește pe ea mă convinge și mai tare de ceea ce vreau să îi fac. Ușa se lovește cu putere de perete, apoi Nina se oprește lângă noi și imaginea pe care o are în fața ochilor îi sparge cu siguranță valul de amețală provocat de băutură. Giosue înjură fără nicio reținere, apropiindu-se de victimă, și-l aud cum își pocnește degetele. Nimeni nu o să îi plângă moartea lui Lazaro. Nici măcar unchiul său, care ar fi trebuit să îi predea șefia.

— Sper că te-ai distrat suficient, mă reped la sora mea, agățându-mă de ultima fărâmbă de răbdare pe care o mai

am.

Își ține gura închisă când vede cât de tare tremură femeia înțeleștată de mine și sper să înțeleagă de ce este nevoie de pază și protecție.

— Du-l în camera de tortură, îi ordon lui Cairo și văd cum el și Gio îl înșfacă pe dobitoc de câte un braț.

Își linge buzele când privirea i se oprește din nou asupra logodnicei mele și ea mai are puțin și intră cu totul în interiorul meu. E conștientă că oamenii mei sunt mai periculoși decât fostul ei iubit și anturajul acestuia. Le fac semn celor două umbre să se apropie, ordonându-le să le urce în mașină și să le ducă cât mai repede acasă. Îi desprind brațele din jurul meu, o privesc în ochii speriați și îmi apropiu buzele de chipul ei.

— În sertarul de la noptiera mea o să găsești un calmant. Vreau să îl iei și să te bagi la somn, îi dau instrucțiunile de parcă ar fi un copil mic.

— O să-l omori?

— Da, spun fără nicio ezitare.

A atins-o pe femeia mea, se crede îndreptățit să pună mâna pe ea doar pentru că nu e născută în mafie. Nu există altă soluție pentru el.

— E prietenul tău, șoptește cu lacrimi în ochi.

Bunătatea din inima ei, compasiunea pe care o simte pentru idiotul ăsta care a speriat-o e ceva ce nu o să înțeleg niciodată. Cum o să corup vreodată îngerul ăsta ca să îl transform în diavolul de care am nevoie?

— Atunci ar fi trebuit să stea departe de ce-i al meu, i-o întorc îndepărtându-mă de ea. Dacă îl iert, o să las impresia unui bărbat slab, care nu își poate apăra femeia. Și o să încerce din nou. O să fiu catalogat drept un conducător mediocru chiar înainte să preiau șefia.

Își îmbrățișează trupul, apoi o lasă pe Nina să o cuprindă la pieptul ei și o urmă de zâmbet se arcuiește pe buzele roșcatei.

— O singură greșeală și ești mort, șoptește adevărul din spatele acțiunilor mele. Alb și negru.

Exact. Greșelile îți aduc moartea, iar tatăl meu a învățat asta pe propria-i piele. Nu o să se întâmple și cu mine.

Cele două trec pe lângă mine, cu Leonardo urmându-le îndeaproape, iar când Vincenzo se apropie de mine, mâna liberă se înfige în gâtul său și îi izbesc capul de capota Porsche-ului.

— Ar trebui să te omor și pe tine, prostule! Ai o singură slujbă afurisită, mârâi folosindu-mă de tonul periculos de rece pe care îl folosesc înainte să îmi omor victimele. Să ai grijă să nu pățească nimic.

Țeava pistolului meu îi împunge coastele, văd cum respirația sa o ia razna, însă nu îi e teamă. Nu îi e teamă să moară, pentru că știe că a făcut o greșeală și asta ar fi pedeapsa cuvenită.

— E vina mea, aud vocea logodnicei mele. L-am amenințat ca să mai slăbească lesa.

Îmi mușc limba ca să nu izbucnesc într-un râs puternic și îmi reduc amuzamentul la un rânet.

— Atunci te pedepsesc pe tine.

Aprobă din cap, continuând să își fixeze paznicul cu privirea. Până și tâmpitul ăsta a căzut în capcana ei.

— E *ultima* greșeală, Vincenzo, îl ameninț. Data viitoare, *ăsta*, mârâi apăsând pistolul și mai tare în coastele lui, o să îți lase un glonț în cap.

Mă dau un pas în spate și intru în clădire, înainte să renunț la planul meu și să o duc personal pe Libertine acasă ca să o pedepsesc. Pășesc pe coridorul larg, ferindu-mă de o pereche de adolescenți beți, care probabil se duc să facă sex în mașină, apoi intru în camera pe care o folosim să extragem informațiile de la trădători și alte victime. Camera mea preferată. Pereții gri, acoperiți de sânge uscat, podeaua rece, salteaua murdară, veche, care ascunde amintirile trupurilor pregătite de carnagiu.

Și scaunul de metal de care sunt legați înainte să își piardă ultima suflare.

Acolo îl găsesc pe Lazaro Sancti.

— Recunoaște, Ambrossi, că și tu vrei o bucătică din americanca frățiorului tău, râde curajos.

Gio dezaprobă din cap cu un zâmbet amarnic, iar Cairo își pregătește cuțitul ca să înceapă să îl jupoaie și, nu, nu e doar o expresie.

— Corcitura din *Famiglia*, îmi aruncă în față jignirea pe care majoritatea lașilor o rostesc pe la spatele meu.

Sunt câteva familii în *Cosa Nostra* care nu mă consideră suficient de pur ca să conduc organizația. Mă consideră o corcitură pentru că mama mea nu e italiancă și nici nu a făcut parte din vreuna din familiile cu sânge pur ale Siciliei. *Nonno* a ucis o mare parte din ei, încercând să facă un exemplu din trădători, însă, din câte se pare, au mai rămas câțiva șobolani.

— Nu meriți să conduci *Famiglia*, scuipe la picioarele mele.

Îmi înfig pumnul în fața sa, trosnindu-i osul nazal.

— Și tu meriți? întreb retoric, apoi pumnul mi se oprește în maxilarul bărbatului. Așa cum crezi că o meriți și pe logodnica mea?

Un al doilea pumn în același loc îl face să scrâșnească din dinți și trebuie să recunosc că prostul știe cum să încaseze bătaie. Îi arunc lui Gio pistolul meu și încep să îmi suflec mânecile de la cămașă. Am de gând să mă distrez când îl aduc aproape de moarte.

— Ai vrut-o doar pentru că prostul ăsta ți-a zis despre propunerea mea, spune făcând semn spre Giosue. Altfel, ai fi continuat să o ții ca pe-o prizonieră. Toată lumea știe că-i târfa ta. Ba chiar umblă vorba c-o împarți cu frățiorul tău și restul umbrelor.

Pumnul mi se lipește de mandibula lui atât de tare, încât un dinte îi sare pe podea și sângele începe să i se prelingă printre buze. Continui cu al doilea, în același loc, smulgând

urletul de durere din gâtlee. A treia lovitură se oprește în ochiul stâng.

— Atunci, de ce ai vrut-o doar pentru tine?

— Pentru că e o femeie a dracului de frumoasă și nu sunt singurul care a observat asta. Târfă perfectă în pat și doamnă la dineurile oficiale, mă tachinează, încercând să forțeze un zâmbet.

Nu aveam nicio îndoială. Am văzut privirile șacalilor la petrecere, am văzut cât de ușor îi analizau trupul când bunicul o plimba la brațul său. Am știut în acea clipă că nu mai are nicio șansă la libertate. Chiar dacă eu o eliberez, ceilalți membri o vor vâna fără încetare.

— N-o să fii niciodată un *Padrino* adevărat, Romano, scuipe saliva încărcată cu sânge la picioarele mele. Corciturile merită să spele podeaua, nu să poarte coroana.

Chipul îi e transfigurat de durere, chiar dacă ochii îi sunt sfidători și sângele i se prelinge în barbă. Cuțitul lui Cairo se înfinge fulgerător în coapsa lui Lazaro, lama e răsucită și urletul de agonie îmi acaparează urechile precum o sonată.

— Vorbe mari pentru un om mort, Lazaro, mormăie Gio când se apropie de el cu foarfecele de grădină. Nu cred că mai ai nevoie de urechea asta, având în vedere că nu știi să asculți.

Lamele ascuțite sunt potrivite pe cartilaj și, cu o singură mișcare, urechea cade pe podea. Gio se dă la o parte pentru ca sângele să nu îl murdărească, iar Lazaro lasă urletul animalic să îi erupă din gâtlee. Poate bătrânii sunt împotriva mea, dar generația care le urmează îmi este fidelă mie și știu că nu o să îndrăznească niciodată să îmi iasă din cuvânt. O să mă asculte, o să mă urmeze și, împreună, vom fi generația de aur care o să conducă *Famiglia*.

Îmi scot al doilea pistol din toc, trag siguranța și îmi îndrept țeava spre fruntea nenorocitului.

— O să mă asigur că familia ta o să moară împreună cu tine. Corcitura o să vă trimită pe toți în iad, rânjesc ca un maniac. Să îmi țineți tronul cald.

Apăs pe trăgaci, glonțul îi străpunge craniul și, într-o fracțiune de secundă, viața se scurge din trupul mizerabil.

— Cheamă echipa de curățenie, ordon așezând pistolul în tocul de piele. Să îl arunce în fața ușii lui Ottavio.

Îmi sustrag a doua armă ca să o așez la locul ei și aștept ca fratele meu să termine convorbirea ca să plecăm acasă. Simt cum oboseala mă cuprinde încetul cu încetul și nu îmi doresc decât să ajung în pat și să îmi închid ochii. Cinci minute mai târziu, ne îndreptăm spre Tesla, lăsându-l pe Giosue să aștepte băieții de la curățenie.

— A vorbit invidia din el, mă încurajează Cairo în momentul în care alunecăm pe scaunele din piele.

— Știm amândoi că tot ce a spus e adevărat. Bătrânii nu mă consideră suficient de bun ca să îi iau locul lui *Nonno*, mârâi imediat ce pornesc motorul automobilului și părăsesc parcare.

— Dă-i dracu'! În doi ani, nu vor mai exista bătrâni cu idei învechite și o să avem sub conducere doar Căpitani și soldați loiali, care o să ne urmeze fără ezitare.

Aș vrea să fiu convins de cuvintele sale, însă incertitudinile sunt din ce în ce mai mari. Să conduc e dreptul meu din naștere, e dreptul pentru care lupt de când am fost inițiat, la paisprezece ani, și de când am depus jurământul. Dar parcă totul îmi scapă printre degete cu fiecare decizie pe care o iau. Conduc în liniște până acasă, simțind cum tâmpilele îmi sunt pe punctul de a exploda, iar în clipa în care opresc mașina în garaj oftez prelung și rămân fixat în scaunul meu.

— O să le depășim toate așteptările și nu o să mai aibă nimeni ce să zică împotriva noastră, încearcă să mă consoleze, dar nu am nevoie de așa ceva.

Ies din automobil cu gura închisă, arunc cheile în dulap lângă celelalte și aștept ca ușile ascensorului să se deschidă. Cairo mi se alătură în interiorul de sticlă și, pentru că nu poate să își țină gura închisă, îl aud.

— Regreți căsătoria cu Libby?

Îmi închid și deschid pumnul, sprijinindu-mi spatele de peretele transparent al liftului.

— Trebuia să o fac la un moment dat. Bunicul ar fi putut să mă cupleze cu una din femeile urâte și cu nasul mare din *Famiglia*, recunosc observând cum becul roșu trece de la un etaj la altul.

— Deci, e doar de conveniență? mă ispitește.

— Ce altceva ar putea fi? mă arăt enervat de întrebările astea idioate.

Aș vrea să îi dau un pumn și să îi șterg zâmbetul arogant de pe buze, însă sunt prea obosit ca să fac asta. Ies din ascensor înaintea sa, îmi apăs tălpile pe coridor, grăbindu-mă, să nu mai aud chicotitul său enervat. Când intru în dormitorul meu, îi trântesc ușa în nas cu un bombănit, apoi privirea îmi rămâne fixată pe femeia din patul meu. Femeia mea. A schimbat rochia de club cu una de noapte, din mătase neagră, care îi scoate rotunjimile în evidență. Se ridică în picioare imediat ce mă vede și privește atentă la pumnii mei răniți.

— Ar trebui să dormi, mormăi când trec pe lângă ea.

Îmi desprind tocul armelor din jurul trupului, aruncându-l pe noptieră înainte să intru în baie.

— Am vrut să te aștept.

Dio! Nici măcar nu suntem căsătoriți și se comportă ca o soție afurisită. Îmi spăl mâinile sub jetul de apă caldă și încerc să nu mă las cucerit de imaginea ei apetisantă.

— E mort? șoptește cu groază și îmi vine să râd.

Cu câte trebuie să se obișnuiască micuța asta!

Mă dezbrac, rămânând doar în boxeri, și rânjesc.

— În curând, o să fie și îngropat, iar tu trebuie să dormi.

Se dă doi pași în spate în momentul în care ies din baie, iar eu văd pe noptieră paharul de apă pe jumătate gol, ceea ce înseamnă că a înghițit calmantul.

— Pot să dorm aici? întreabă cu o voce suavă, blândă și care reușește să mă înmoaie.

Aprob din cap, apoi îi fac semn spre așternuturile reci. Se urcă în patul meu cu un mic zâmbet pe buze, iar eu inspir profund și mă strecor sub cearșaf, înfrânându-mi dorința de a o atinge.

— Tristan?

— Hm?

Se întoarce cu fața la mine, așezându-și palmele împreunate sub cap. Arată ca un înger.

Dio, ce fel de tortură e asta?

— Mulțumesc pentru că m-ai salvat, murmură cu un zâmbet atât de inocent, încât tulbură animalul din mine.

Eu am salvat-o? Ce ironie! A reușit să supraviețuiască accidentului pe care nenorocitul de taică-su l-a provocat și a ajuns în brațele mele. Nu am crezut niciodată că Justin Mitchell e capabil să își ucidă întreaga familie doar să se asigure că niciunul dintre ei nu ajunge pe mâna mea. El e cel care a plătit mercenarul din State să provoace accidentul fatal în care au fost implicați cu toții. Nu înțeleg nici acum de ce nu i-a cerut să îi execute pe loc, preferând o variantă nu tocmai sigură, așa cum s-a dovedit a fi. Detectivii mei m-au informat despre evenimentul tragic imediat ce familia Mitchell a ajuns la spital. Și nu am stat pe gânduri în acel moment. M-am urcat în avion, blestemându-mă că nu am ajuns mai devreme la ei. Înaintea lui. Dacă aș fi avut întreaga familie la dispoziția mea, el ar fi căzut – cu siguranță – în capcana mea mult mai repede. Aș fi terminat numaidecât cu viața sa mizerabilă.

I- am urmărit de la distanță, având grijă să îmi aliniez piesele pe tabla de șah, urmărind cu prisosință regina. Blake e în siguranță. Dar pe ea nu am putut să o las acolo. Justin ar fi încercat, din nou, să o ucidă. Libby e mult mai prețioasă în viață, în casa mea. O pasăre într-o colivie de aur, cu ajutorul căreia să prind motanul viclean. În acest moment, ea crede că sunt eroul poveștii ei, dar adevărul e că nu sunt decât unul dintre monștrii care au bântuit-o. Și, dacă va afla vreodată că o folosesc pe post de momeală pentru tatăl ei,

va fi rănită. Trebuie să mă asigur că nu o să îmi descopere niciodată secretul. Și, când va veni vremea, mă voi bucura enorm să îl omor pe Justin Mitchell și să rămân și cu fiica lui lângă mine. Pentru că va fi prea târziu pentru ea să plece.

Doar aprob din cap, sperând că o să își închidă ochii și o să adoarmă.

— Vreau să mă ții în brațe.

Cazzo! Diavolul a trimis-o să mă tortureze și să mă obișnuiască cu flăcările iadului. Îmi întind brațul ca să o las să se lipească de mine și să își sprijine capul pe antebraț. Piciorul ei gol se împletește cu al meu, căldura sa mă cuprinde instantaneu și simt cum inima mi se zguduie când palma ei se așază pe pieptul meu.

— Știu cine e *Tristan Romano*, dar eu te văd *pe tine*. Doar pe tine. Iar tu ești cel cu care mă văd căsătorită pentru tot restul vieții. Chiar dacă mă vei transforma în bona copiilor tăi din flori, adaugă la final și mă face să înjur în gând.

De două ori, *cazzo!* Femeia asta se încăpățânează să devină cea mai mare slăbiciune a mea.

În ziua cea mare, stau în fața altarului, cel pe care Nina l-a amplasat pe marginea stâncii și mă întreb cum l-a convins pe *Nonno* să pună o sută de scaune în grădină. Aștept sub arcada de flori albe și galbene, avându-l lângă mine pe Cairo, amuzat teribil de ceremonia asta. Covorul alb delimitează cele două grupuri de scaune, ocupate de diverși membri din *Famiglia* și de prietenii mei, oprindu-se fix sub picioarele mele. Îmi vine să vomit de toată sclipirea de auriu și alb care mă înconjoară.

— Amintește-mi, de ce trebuie să cheltui banii pe așa ceva? mormăi aranjându-mi cravata.

Nina aleargă pe culoarul alb, în rochia ei de domnișoară de onoare verde smarald, cu casca în ureche și răsuflă ușurată când își ocupă poziția în fața mea.

— *Cazzo!* Am uitat să aduc o mătură, sunt primele cuvinte care îi ies pe gură.

— Pentru ce?

— Ca să-ți adun fața de pe jos, mă provoacă arcuindu-și sprâncenele.

Oftez cu putere, înfigându-mi cotul în stomacul fratelui meu când începe să chicotească. Ființa asta e complet dusă cu pluta. Ieri, nu am putut să o văd nici măcar o secundă pe logodnica mea, pe motiv că ar aduce ghinion. Apoi, a țipat la mine pentru că nu am vrut să aprob sculptura de gheață. Sincer, chiar nu știu care e obsesia ei pentru sculpturi de acest tip. La finalul acestei nunți, e posibil ca mica mea soră să se aleagă cu o excursie în buncăr.

Îmi întorc capul spre capătul altarului și o văd. *Futu-i!* Arată ca o regină pregătită să își ocupe tronul. Rochia albă din voal e absolut divină, acoperită de o broderie aurie în formă de flori, strâmtă pe talia subțire și cu umerii goi. Voalul îi acoperă chipul, însă părul roșu i se evidențiază sub materialul alb și pe creștet are o coroană din argint încrustată cu smaralde. Obiceiul spune că nu trebuie să porți obiecte din aur, în afară de verighetă, pentru că aduce ghinion. Iar verdele este aducător de noroc. Pietrele colorate de pe coroană, colierul cu sistemul de urmărire și ochii ei sunt cele mai frumoase accesorii pe care le poartă și, *să-mi fut una*, dacă regret vreo clipă faptul că ființa asta e pe cale să devină soția mea.

Nonno are un zâmbet larg pe buze, care se transformă într-unul imens când începe să pășească pe covorul alb și să se apropie de mine. În situații normale, tatăl miresei ar trebui să o conducă la altar. Ce glumă! Preotul se așază lângă mine, în haina sa albă, complet relaxat. Bunicul meu

se oprește în fața altarului, îi ridică voalul roșcatei și, apăsându-și buzele pe fruntea ei, murmurele din jurul nostru se declanșează.

Libby e o străină, americană până în măduva oaselor și nu ar trebui să facă parte din familia asta. *Nonno* se întoarce spre invitați, reușind să le închidă gurile cu o singură privire. Îmi întind mâna spre roșcata mea, simțind cum aerul îmi părăsește plămânii. E superbă! Ca o adevărată regină. Regina mea. Își așază palma în mâna mea, iar eu o trag mai aproape de mine și încerc să nu zâmbesc. Nu pot să afixez emoții de niciun fel, nimic din ce ar putea da de bănuț că Libby e o armă pe care cineva să o folosească împotriva mea.

— *Tristan și Libertine*, începe preotul după ce își termină predica. *O să vă iubiți și onorați unul pe celălalt pentru restul vieții?*

Degetele ei lungi îmi strâng palma, iar în ochi îi văd emoția și un sentiment care îmi e complet străin. Amândoi spunem *da* în același timp.

— *Puteți să vă roștiți jurămintele.*

Îi iau și a doua mână într-a mea, inspir profund și continui să mă uit în ochii frumoși.

— *Eu, Tristan Mario Romano, te iau pe tine, Libertine Ursula Mitchell, ca să îmi fii soție. Promit să fiu alături de tine la bine și la rău. Promit să te iubesc și să te onorez până la sfârșitul zilelor mele.*

Niciodată nu am spus o minciună cu un nod în gât. O minciună pe care să vreau să o transform în adevăr.

Ea își rostește jurământul cu zâmbetul pe buze, strângându-mi palmele între degetele sale. Imediat ce termină, iau verigheta de la Cairo și o strecur pe degetul potrivit.

— *Acest inel este simbolul iubirii și al devotamentului meu*, mint cu nerușinare.

Se întoarce spre Nina, prinde verigheta de aur în degetele ei și o pune pe inelarul meu.

— *Cu acest inel, îți promit iubire, fidelitate și încredere. Un partener de viață care să te asculte, să te consoleze și să îți fie alături chiar și în cele mai negre zile.*

Italiana ei e impecabilă și sunt convins că a reușit să îi surprindă și pe invitați, mai ales pe încuiații bătrâni, care nu se așteptau la asta din partea sa. Iar promisiunea ei? Nu știu cum naiba, dar reușește să crape zidul de gheață din jurul inimii mele și să o facă să bată, pentru o secundă, mai tare.

— *Poți săruta mireasa*, aud vocea preotului.

Îmi aplec capul spre chipul ei frumos, buzele mi se apăsă pe gura sa ispititoare și încerc să îmi stăpânesc impulsul de a-mi băga limba în gura ei. Atingerea mea e posesivă, iar ochii ei îmi spun că e conștientă de nebunia în care s-a băgat. E a mea. Pe vecie. O iau de mână, conducând-o pe culoarul alb, primind și acceptând felicitările false și încurajările cu un zâmbet și mai fals.

— Toată *Famiglia* e atât de ipocrită?

Deșteaptă fată. Mă abțin să nu izbucnesc în râs la comentariul ei și îi arunc o privire rapidă, observând cât de frumos strălucesc smaraldele de pe tiară în razele soarelui. Ne oprim la intrarea în sala de evenimente și așteptăm șacalii să ne prezinte felicitările în persoană.

— Îmi place coroana, zâmbesc făcând semn spre accesoriul din părul său.

— Demnă de soția unui *Padrino*?

Mâna mi se așază pe șoldul ei, îmi strâng degetele într-un mod posesiv pe rochie și o apropii de mine.

— Demnă de o regină, susur cu buzele aproape de ale sale și, înainte să o sărut, *Nonno* îmi întrerupe plăcerea.

Își pune mâna pe umărul meu, zâmbind cu gura până la urechi, un gest de o sinceritate profundă, menit să mă emoționeze.

— Nu am crezut că o să ajung să trăiesc și ziua asta, *figlio*, recunoaște privindu-ne pe amândoi.

— O să erupă Etna foarte curând și mi-e milă de bieții oameni din Catania, își deschide gura și băgăcioasa de Nina

când ajunge lângă noi.

Libby începe să râdă până când o pișc de șold și mă aleg cu un toc în picior, pe care îl încasez cu zâmbetul pe buze.

— O să te doară fălcile de la zâmbetul ăsta forțat, *fratello*, mă tachinează mezina lovindu-mi ușor obrajii înainte să își apese buzele pe ei. Sper să n-o dai în bară, șoptește în urechea mea când mă îmbrățișează. Meriți să fii fericit.

Îmi închid brațele în jurul trupului micuț, ascunzându-mi chipul pentru câteva secunde în părul ei buclat.

— Mă pot baza pe tine să mă tragi de mânecă când sunt un dobitoc prea mare.

Îmi face cu ochiul când se desprinde de mine și îl lasă pe fratele nostru să mă privească posomorât.

— De-acum o să merg singur la curve, bombăne supărat, cu mâna pe umărul meu și se alege cu o privire urâtă de la soția mea.

Soția mea. Cuvântul ăsta nu mă sperie așa tare cum credeam că o să o facă.

— Mai scutește-mă, vulpe afurisită! Nu-i de-ajuns că mi-ai furat partenerul?

O trage în brațele lui, mârâind când ea îl calcă pe picior și îi zâmbește inocent. Libby se întoarce lângă mine și continuăm să le zâmbim membrilor din *Cosa Nostra* la fel de fals cum o fac și ei. Ottavio Sancti se oprește în fața noastră, sprijinindu-se într-un baston, complet singur. Soția lui a murit recent, fiica e căsătorită cu unul dintre soldații din America, iar pe nepotul său, moștenitorul, l-am ucis cu două săptămâni în urmă.

— Felicitări! spune cu gura aproape închisă. Abia aștept să văd viitorii moștenitori alergând prin conac.

Libby tresare violent lângă mine și îmi pun mâna pe spatele ei ca să o liniștesc. Nu cred că posibilitatea de a avea copii o sperie, ci amenințarea ascunsă sub forma unor felicitări absolut jalnice. Nenorocitul trece pe lângă noi,

mulțumit de efectul cuvintelor sale asupra soției mele și simt cum sângele îmi fierbe în vene. Dezaprob din cap când Libertine se uită la mine și aștept să se termine șirul de oaspeți, afișând o mască de impasibilitate când sub ea mocnește furia. Ottavio nu dă doi bani pe nepotul său. Mereu l-a considerat o oaie neagră și nedemn de numele familiei sale. Însă era moștenitorul lui, iar acum, că noi l-am scos din schemă, familia Sancti o să dispară din *Cosa Nostra* și nu va mai avea nicio legătură cu organizația. Banii se vor scurge din mâinile lor, casele, mașinile și luxul vor dispărea, soldații îi vor părăsi și boșorogul o să rămână singur. Iar acum vrea răzbunare.

— E din cauza lui Lazaro? mă întreabă în clipa în care rămânem singuri.

— Nu îți face griji pentru asta, mormăi văzând cum Nina dă semnalul orchestrei și acordurile muzicale răsună între pereți.

Îi înăbuș protestele conducând-o în mijlocul ringului de dans, îmi așez palma pe spatele ei să o apropii de mine și fac un pas de dans. Mă urmează imediat, lăsându-se condusă de mișcările mele, însă nu mă pot concentra asupra dansului. În timp ce o învârt într-o piruetă, privirea îmi cade pe Sancti și pe modul în care se gudură pe lângă bunicul meu. Vrea să se asigure că își menține capul pe umeri, cel mai probabil.

— Vom fi mereu în pericol, nu-i așa?

Cuvintele ei mă fac să îmi desprind ochii de la masa lui *Nonno*, îi lipesc spatele de pieptul meu și o simt cum tremură.

— Nimeni nu o să îți facă rău, Libby. Nu cât timp sunt eu în viață, îi promit cu buzele lipite de urechea ei.

O întorc cu fața la mine și, în același timp, fac semn orchestrei să omoare muzica, să termin și să mă ocup de nenorocit. Cairo se apropie de noi, cu intenția de a fura mireasa pentru un dans, dar îl opresc înainte să o atingă.

— Am nevoie de tine pentru ceva mai important, apucă să spun înainte ca ringul de dans să se aglomereze de cupluri.

Zâmbetul i se topește de pe buze când îmi vede chipul tensionat.

— Eram sigur că s-a întâmplat ceva, bombăne în clipa în care ne apropiem de masa de prezidiu.

Înainte să îmi deschid gura, Nina și Gio încep să își lovească paharele cu lingurițele și mârâi vizibil enervat, dorindu-mi să le bag paharele pe gât. Mai ales când încep să li se alăture și alte persoane.

— Ce se întâmplă?

Îi prind bărbia cu degetele, îi ridic chipul spre al meu, apoi îmi apăs buzele peste ale ei, uitând pentru câteva secunde de rahaturile care mă înconjoară. Aș vrea să mă absoarbă cu puritatea ei și să mă salveze. Dar nimeni nu poate salva un diavol care a păcătuit mai mult decât îi este permis.

— Când se lovesc paharele, invitații vor ca mirii să se sărute, îi explic când îmi îndepărtez gura de a sa. Stai cu Nina până rezolv situația cu Sancti.

Aprobă din cap, surprinzându-mă că nu am parte și de un protest din partea ei, dar presupun că e mult prea copleșită și speriată de toată situația. Ies pe terasă urmat de aproape de fratele meu și îi ordon lui Vincenzo, care fumează relaxat o țigară pe una dintre trepte, să se ducă și să îl aducă pe *Nonno* aici.

— Dobitocul m-a amenințat în față că o să aibă grijă de moștenitorii mei, șuiet când rămânem singuri.

Accept țigara cu marijuana de la el, trag un fum prelung și mă sprijin de balustrada de piatră.

— Mă așteptam la asta, recunoaște când întinde mâna după țigară. Moartea lui Lazaro înseamnă și moartea familiei lui.

Oh, o să am grijă ca partea asta să fie adevărată. Și o să mă asigur că îi învăț o lecție și pe restul nerozilor care cred

că pot să mă doboare așa ușor. Mai trag un fum, eliberându-l printre buze în clipa în care bunicul se apropie de noi.

— Orice ar fi, nu vreau vărsare de sânge astăzi, ne avertizează și simt cum speranțele lui Cairo se dezumflă.

— Sancti trebuie să dispară. Definitiv, adaug controlându-mi furia.

Nu pare surprins de ceea ce spun și aruncă o privire în interior, la recepție, apoi oftează cu putere.

— E un Căpitan puternic, loial, iar familia lui are rădăcini vechi în *Cosa Nostra*, spune întorcându-și privirea spre noi.

— E un șobolan nenorocit, care abia îmi așteaptă copiii ca să îi execute, izbucnesc ridicându-mi vocea.

Noroc că muzica reușește să îmi acopere furia și nimeni nu ne bagă în seamă. Fac un pas spre bunicul, privindu-l în ochi.

— Mereu a dorit ca familia lui să conducă *Cosa Nostra*. Fiul său nu a ezitat să îl trădeze pe tata când i s-a oferit șansa, iar nepotul a încercat să îmi violeze femeia, împing cuvintele pe gură afară, alimentând nervii cu fiecare amintire. Sunt un neam de lipitori care nu ne fac cinste și nu am de gând să îl las să încropească planul de execuție al viitorului meu.

Copiii mei sunt viitorul. Al meu, al organizației, al familiei Romano. Nimeni și nimic nu o să îi atingă.

— Ottavio e singurul care a mai rămas în viață, presez în continuare. Nu mai are niciun moștenitor care să îi locul și nu o să aștept ca moartea naturală să îmi facă vreun favor.

— Mâine, aprobă ordinul de moarte și nu pot decât să zâmbesc.

Familia e slăbiciunea bunicului și oricine atentează la asta e un om condamnat. De aceea a fost de acord cu decizia mea când am terminat cu Lazaro, dar se pare că prietenul său vechi nu a înțeles lecția și trebuie să i-o arăt pe propria-i piele.

Când mă întorc în sală, înșfac o cupă de șampanie de la unul dintre ospătari și îmi caut soția cu privirea. Nina și

Kiara, sora lui Giosue, se dezlănțuie pe ringul de dans și înjur în barbă. I-am spus să stea lângă sora mea. *Futu-i!* Deschid aplicația de urmărire pe telefon și pornesc după roșcata neascultătoare. Ies din sală, pășind pe coridorul din fața bucătăriei și continui să îmi ghidez pașii spre holul principal. Măresc imaginea când mă opresc pe covor, apoi urc treptele spre primul nivel al conacului și mă îndrept spre biroul meu, unde pare că se află și soția mea. Ce naiba caută aici acum? Opresc aplicația, apoi blochez telefonul și îl las să alunece în buzunarul pantalonilor.

Aud vocea atât de cunoscută prin ușa întredeschisă și îngheț chiar înainte să îmi iau pistolul.

— *Crezi c-o să te las să devii târfa lui Tristan Romano?*

Justin Mitchell e aici.

CAPITOLUL 27

LIBBY

Mă simt că o ciudățenie de la circ și toată lumea se uită la mine, așteptând să îmi încep spectacolul și să le dau motive în plus ca să vorbească pe la spatele meu. Încerc să mă concentrez asupra dansului dintre Nina și Kiara, abținându-mă să râd când Giosue încearcă să se bage între ele. Are o pasiune pentru micuța Ambrossi, iar după spusele ei, nu înțelege semnificația cuvintelor „nu sunt interesată”. Într-o altă situație, probabil ar fi fost căsătoriți deja, însă Nina se bucură de libertatea sentimentală pe care mama ei a reușit să i-o facă cadou înainte să moară.

— *Signora*¹³, pentru dumneavoastră!

Ospătarul îmi așază paharul de vin roșu în față, împreună cu biletul împăturit și se retrage spre o altă masă. Iau bucata de hârtie între degete, o deschid și zâmbesc.

Biroul meu. Acum! ***Tristan***

Sper că o să îmi spună că situația s-a rezolvat și o să îmi eliberez sufletul de frica întunecată pe care mi-a stârnit-o bătrânul Sancti mai devreme. Știu că lumea mafiei e dură, violentă și crudă, dar știu și că ierarhia e cea mai importantă pentru ei, iar prima treaptă a acesteia trebuie respectată și urmată orbește. Treapta pe care soțul meu o să se așeze curând. Îl caut cu privirea printre invitați, apoi pe terasa de lângă sala de evenimente și nicio urmă de el. Mă ridic de pe scaun, încercând să o anunț pe Nina că plec, însă e prea prinsă în piruetele lui Giosue ca să fie atentă la mine. Îmi îndrept pașii spre coridorul lung, ieșind prin ușa secundară, care conectează conacul de sala de evenimente, apoi continui pe trepte până la etajul unu. Inima îmi bate din

ce în ce mai tare cu fiecare pas pe care-l fac pe hol, de parcă trupul meu anticipează dezastrul înaintea creierului. Ușa e întredeschisă și intru în încăperea întunecată, apoi mâna mea împinge bucata de lemn și lampa de pe pupitru se aprinde, expunând un bărbat mai înalt decât mine, îmbrăcat în aceleași haine ca ospătarii de jos. Are un zâmbet larg pe buze.

— Bună, Libby, rostește sigur pe el, iar privirea lui nu îmi place deloc.

— De unde îmi știi numele? Întreb șocată și îmi amintesc imediat de cuvintele lui Sancti.

Am căzut într-o capcană și vrea să mă facă să dispar atât de repede? A reușit să i-o ia înainte lui Tristan? Mă uit cu atenție la părul său, care e cu o idee mai închis decât culoarea mea spălăcită, iar ochii săi verzi mă privesc de parcă aș fi o comoară pierdută pe care abia a descoperit-o.

— Eu ți l-am pus. Sunt tatăl tău, Libertine, aruncă bomba de parcă nu ar fi lipsit atâția ani din viața mea.

Tatăl meu. Nenorocitul care s-a speriat de responsabilități, a fugit fără nicio remușcare, lăsându-și datoriile pe umerii familiei pe care a abandonat-o. E în fața mea, într-o zi care ar trebui să fie cea mai fericită din viața unei femei, o zi pe care o să mi-o distrugă. Șocul care mă învăluie e de-a dreptul copleșitor și am nevoie de câteva secunde ca să îmi pot recăpăta respirația. Să îmi fac creierul să funcționeze din nou.

— Ce vrei de la mine? reușesc să îmi găsesc vocea și să întreb, blestemându-mă pentru timbrul care îmi vibrează.

— Vreau să te scot de aici înainte să devii victima lui.

Cât de cinic! Acțiunile sale au fost cele care m-au împins în lumea asta murdară și ascunsă, iar acum încearcă să mă salveze. Cineva ar trebui să îi dea trofeul pentru cel mai de rahat tată al secolului. Nu poate să apară tocmai astăzi, după atâția ani de absență și să susțină că îmi vrea binele, când nu s-a deranjat niciodată să mă caute, să mă sune, să mă vadă. El nu e aici pentru binele meu, vrea doar să

răsucească cuțitul în rana lui Tristan și să distrugă orice progres am făcut până acum în relația noastră.

— Ești atât de frumoasă, iubito, șoptește făcând un pas spre mine.

Tristan o să creadă că îl trădez. Exact cum au făcut Stella și mama lui. I se vor confirma suspiciunile, cele pe care nu am reușit să le îndepărtez, indiferent de încercări. Și, acum, când îl privesc pe tatăl meu, îmi dau seama cât de ușor poate să fie distrusă fericirea – într-o singură secundă.

— Dacă chiar îți pasă de mine, de fericirea și bunăstarea mea, dacă ai o urmă de respect pentru mine, o să pleci din casa asta înainte să te vadă cineva. Și n-o să te mai întorci vreodată, spun cu un nod puternic în gât.

De ce îi dau șansa să fugă? Ar trebui să trag de timp și să-l ajut pe Tristan să-l înhațe, așa cum i-am promis.

— Bărbatul ăsta e mai periculos decât crezi.

— Și atunci de ce i-ai furat banii? De ce l-ai condus spre noi? Spre mine? izbucnesc apăsându-mi unghiile în palme până simt cum îmi taie pielea.

— Nu am crezut niciodată c-o să ajungă la tine, recunoaște cu o voce slabă.

Mă uit la bărbatul din fața mea, nevenindu-mi a crede cât de ipocrit poate să fie.

Încep să râd.

— Recuperatorii din State, când nu au dat de tine, au știut unde să-ți găsească familia și tu vrei să mă prostești cu minciuna asta? Că mafia siciliană nu ne poate atinge? Cât de prostesc e asta din partea unui om care a furat milioane de euro și a scăpat basma curată! îmi ridic vocea, sperând să nu fiu auzită de nimeni altcineva și să pornesc un război. Nu te-ai obosit niciodată să mă cunoști, pentru că ți-ai luat tălpășița imediat ce m-am născut și acum ți-ai găsit să fii tatăl grijuliu? Tocmai acum?!

Furia din mine mă consumă, îmi înghite sufletul cu totul și mă învâрте într-o spirală neagră și adâncă.

— Cară-te, Mitchell, îi rostesc numele cu ură, dorind să ascund durerea care se încolăcește în mine, strângându-mi măruntaiele.

— Libby, șoptește înainte să îl atac.

— La grădiniță, am tras o colegă de păr și, a doua zi, tatăl ei a venit să mă pună la punct. În școala generală, toți râdeau de mine și de felul în care alergam, apoi, în liceu, au început glumele despre cum m-am născut cu părul roșu.

Maxilarul i se încordează, pumnii i se strâng pe lângă corp și se comportă de parcă ar avea dreptul să se enerveze sau să-mi oprească vorbele care se revarsă în cascadă. De parcă ar avea dreptul să se simtă ca un tată rănit când aude problemele copilului său.

— Nu ai fost niciodată alături de mine și n-am nevoie să începi tocmai acum, mârâi enervată. În viața asta de rahat, el e singurul bărbat care m-a protejat când am avut cea mai mare nevoie și n-am de gând să te las să-mi furi și asta, îi reproșez. Tristan Romano – dușmanul tău de moarte – e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. *Unicul*.

Fac un pas spre el, privindu-l direct în ochi și îmi doresc să am un pistol ca să îl scot din viața mea definitiv și să nu îmi mai amenințe viitorul.

— Nu o să-l părăsesc niciodată, mai ales dacă *tu* îmi ceri asta, împing cuvintele printre dinții strânși. Du-te înapoi în gaura din care te-ai târât și uită de existența mea! N-ar trebui să fie greu, doar ai exersat timp de douăzeci și doi de ani.

Mi-am imaginat de multe ori prima întâlnire dintre mine și tatăl meu, dar niciodată în asemenea condiții. Mereu mi-am dorit să mă arunc în brațele lui, să aud când îmi spune că mă iubește și să ștergem complet trecutul. Asta când încă eram fetița inocentă care credea în basme și în reîntâlniri miraculoase, așa ca cele din filmele penibile. Dar experiența cu Peter și tot ceea ce am trăit din clipa în care am pășit în conacul Romano m-au schimbat. Sunt mai hotărâtă ca niciodată să lupt pentru fericirea mea, oricâte

obstacole o să întâlnesc în calea mea și oricâte persoane ar fi împotriva mea.

În momentul în care își scoate pistolul și îl îndreaptă spre mine nu sunt deloc surprinsă. La urma urmei, a trăit suficient în mafie ca să le deprindă obiceiurile și să le folosească cu desăvârșire. Chipul său e o mască tensionată, gata să crape în orice secundă.

— Crezi c-o să te las să devii târfa lui Tristan Romano? rostește cu o voce dură. Te folosește, apoi o să te omoare fără să clipească.

Zâmbesc când îi aud cuvintele, bucurându-mă de mușchiul care îi zvâcnește pe obraz și prind curaj să vorbesc, chiar dacă arma lui mă sperie.

— Sper să nu scufunzi insula în lacrimile tale când o să afli de moartea mea, îl provoc, dorindu-mi să își piardă cumpătul.

Suficient cât să își lase garda jos și să îl atac.

— Atunci, prefer să te omor eu înainte, declară și aud cum își pregătește pistolul.

Înainte ca degetul să apese trăgaciul și să îmi curme viața, ușa se trânteste de perete și Tristan pășește în birou cu propria armă în mână. Se oprește în fața mea, protejându-mă de ținta lui Justin și, după zâmbetul tatălui meu, realizez că e exact ce aștepta să se întâmple. A venit aici ca să îmi distrugă nunta și să mă urce în topul listei de victime ale lui Tristan Romano.

— Ești al meu, Mitchell! amenință italianul și, înainte deschidă focul, Justin i-o ia înainte.

Apasă pe trăgaci, încercând să mă împuște pe mine, ceea ce îl face pe soțul meu să mă trântască pe podea. Trupul mi se izbește de parchetul dur, aud înjurătura brunetului și iadul se dezlănțuie. Împușcăturile răsună între cei patru pereți, completate îndeaproape de amenințări și înjurături care își pierd ecoul puțin câte puțin. Mă prind de marginea pupitrului pentru a mă ridica în picioare și îmi dau seama că sunt singură. Răsuflu greu, simțind cum inima mi

se scufundă într-o mare de amărăciune care îmi îngreunează sufletul. Privirea mi se fixează pe peretele din fața mea, unde glonțul s-a înfipt în suprafața acestuia. A fost o diversiune, pentru că a anticipat mișcarea inamicului înainte ca el să o gândească. Și-a oferit porțița de scăpare.

Mă sprijin cu fundul de marginea biroului și îmi îmbrățișez trupul, încercând să liniștesc tremuratul spasmodic. Tristan mă va pedepsi ca să îmi calmeze orgoliul și să nu se considere slab. Iar eu va trebui să accept asta și să fac tot ce îmi stă în putere ca să sparg zidul de gheață și să ajung la inima lui. Chiar dacă asta înseamnă că trebuie să mi-o pierd pe a mea.

Mă întreb dacă invitații de la nuntă și-au dat seama ce s-a întâmplat. Mă întreb dacă i s-au alăturat lui Tristan în căutarea răzbunării. Pentru prima oară de când sunt în biroul ăsta, observ portretul impunător de pe peretele din partea dreapta. Bărbatul adorat, cel care a cunoscut partea frumoasă a iubirii, care a condus lumea cu inima intactă. Oare ar fi fost de acord cu mine alături de fiul său? Tristan ar fi fost la fel de crud dacă tatăl lui ar fi trăit? Atât de mulți de *dacă* fără răspuns. El l-a iubit pe tatăl său la fel de mult cum am iubit-o eu pe mama. Mama lui l-a abandonat, așa cum tata m-a abandonat pe mine. Apoi, amândurora ne-au fost smulse persoanele vitale, care ne făceau să respirăm mai ușor și ne alinau când aveam nevoie, destinul lăsându-ne cu doi lași egoiști care și-au pus propriile interese mai presus de bunăstarea copiilor lor.

Îmi șterg lacrimile cu podul palmei și suspin, cuprinsă de valul de emoții. Îi aud pașii apăsați pe hol prin ușa deschisă, degetele mi se adâncesc în pielea de găină și înghit în sec în clipa în care pășește în încăpere și trânteste ușa în spatele său. Geamurile se clatină în balamalele lor, podeaua vibrează în urma impactului și aș putea să jur că și inima mea s-a zguduit pentru o secundă.

— Micuța mea soție, scuipe cuvintele în mod batjocoritor, folosindu-se de un ton care reușește să mă

sperie al naibii de tare.

Dacă ăsta e cel pe care îl folosește cu victimele sale, pot să înțeleg de ce este așa de temut. Își aruncă pistolul pe canapea, apropiindu-se de mine ca un leu pregătit de atac.

— Trebuie să recunosc că ești mult mai deșteaptă decât am crezut. Ai așteptat să devii soția mea să mă trădezi, pentru că ai știut că nu pot să te omor, continuă cu același ton impunător și continuă să avanseze spre mine.

— N-am nicio legătură cu el, încerc să îl conving, însă zâmbetul său batjocoritor îmi spune că o fac degeaba.

— Crezi că sunt atât de prost încât să te cred? M-ai trădat, Libertine! urlă lovindu-și palma în blatul pupitrului și tresar violent. Ți-am spus să nu faci asta, te-am avertizat că nu o să scapi ușor dacă o faci.

— De ce-i atât de greu să crezi că sunt nevinovată? i-o întorc ridicându-mi vocea. Crezi că sunt atât de proastă încât să risc să-ți stârnesc mânia, când știu exact ce înseamnă asta?

Îmi lovesc palmele de pieptul său înainte să își deschidă gura, lăsând furia să îmi pună frica la pământ.

— Și dacă aș fi spionul lui, de ce ar vrea să mă omoare? țip încercând să îi demonstrez că totul e greșit și că nu l-aș trăda niciodată.

— Poate nu i-ai dat ce are nevoie și s-a răzgândit, spune fără nicio noimă, doar ca să își demonstreze că are dreptate.

— Am trăit în casa asta suficient cât să știu ce trebuie să fac ca să evit o condamnare la moarte, Tristan. Dacă ai impresia că o să risc vreodată viața mea și a fratelui meu ca să urmez planurile stupide ale unui bărbat care m-a părăsit, înseamnă că ești un mare prost.

Îmi vine să plâng atât de tare, tot pieptul mă doare de parcă ar fi străpuns de o mie de ace în același timp. Gâtul îmi arde, ochii mă înțepă și mă chinui să nu îmi arăt vulnerabilitatea. Să nu îi arăt cât de tare mă doare neîncrederea lui.

— Măsoară-ți cuvintele, Libertine! mă amenință cu un mârâit.

— Altfel, ce? îl provoc privindu-l în ochii furioși. Ai așteptat momentul ăsta. Ai așteptat să fiu pusă într-o situație compromițătoare, să mă consideri un gândac și să mă strivești. Ca să-ți satisfaci orgoliul de mascul alfa, îl acuz.

Fiecare cuvânt al meu are un impact asupra lui. Unul care îl face să își intensifice respirația, să își încordeze mușchii feței și să își dorească să îmi închidă gura.

— Niciodată n-ai văzut dincolo de faptul că sunt fiica lui, continui să-i alimentez furia. M-ai păcălit cu gesturi tandre, cu atingeri blânde, cu sex, până când...

M-am îndrăgostit ca o proastă de tine, aș vrea să urlu exact când inima mea începe să bată cu putere în torace.

— Până când? mă îndeamnă să continui. Haide, *amore*, devin interesante scuzele tale.

Împing înapoi cu o înghițitură nodul de emoție și cuvintele. Ce rost are să îi spun că încep să-l iubesc, dacă el n-o să mă creadă niciodată? Ce rost are să încerc să-i ating inima, dacă ridică noi ziduri în jurul ei, când eu cred că am mai dărmat unul?

— Până când m-ai făcut să cred că poți fi uman. Că, undeva, sub monstrul de la suprafață, se află un bărbat abandonat, trist și nefericit, care nu vrea altceva decât să cunoască iubirea și să guste fericirea pe propria-i piele, spun simțind cum vocea îmi scapă de sub control și o lacrimă mi se prelinge pe obraz.

Ah, Tristan!

— Dacă așa ți-ai propus să fie viața noastră, plină de neîncredere, de suspiciuni și de cuvintele urâte, atunci ar fi trebuit să îl lași pe Lazaro să mă aibă sau pe Justin Mitchell să mă omoare.

Mă lipește de marginea biroului cu trupul său, chipul transformându-se într-o mască a furiei. Ereția sa se lipește pe abdomenul meu și simt cum i se întărește la simpla

atingere dintre noi. Capul îmi alunecă pe spate ca să îl pot privi în ochi și văd dorința și posesivitatea din smaraldele irisurilor. E nebunie curată! Îl provoc dorind să îi împing limitele la extrem. Să-l las să își satisfacă orgoliul rănit și să îl atac atunci când o să-și dea seama de greșelile comise. Atunci când o să realizeze că singurul meu păcat e că m-am îndrăgostit de partea umană din spatele măștii pe care o poartă.

— Doar pentru că tatăl tău a scăpat crezi că poți să faci și tu la fel? Îmi oferă un zâmbet rece, iar când mă prinde de gât inspir zgomotos. Ești o Romano acum! O să fac ce dracu' vreau cu tine, mă avertizează.

Degetele i se strâng pe gâtul meu, reușind să mă sperie destul de tare și continui să îi susțin privirea, încercând să ignor cât de tare îmi tremură trupul.

— În Sicilia, tradiția spune că mirele trebuie să taie rochia de pe mireasa lui înainte să împartă patul pentru prima oară. Dar tu deja știi cum să îți desfaci picioarele, pentru că ești o târfuliță ușor de prostit.

Palma mi se ridică și îl lovesc tare peste obraz, spre surprinderea amândurora. Maxilarul său se transformă într-unul de piatră, iar furia din ochi mă face să tremur și mai tare. Nu am crezut vreodată că o să-mi fie frică de Tristan. Frică pură. Nu când a reușit să îmi alunge demonii. Nu când a reușit să mă facă să mă îndrăgostesc de el. Degetele lui se încheștează pe gâtul meu, îngreunându-mi respirația.

— Să nu mă mai lovești niciodată!

Înghit în sec la tonul vocii de oțel, pielea mi se încrețește în urma fricii și continui să mă uit în ochii săi.

— Nu mă mai jigni, mormăi cu vocea răgușită.

Râsul lui are efectul unui pumn în stomac pentru mine, iar mâna îi alunecă de pe gâtul meu. Respir ușurată pentru două secunde, înainte să văd cum își scoate cuțitul din buzunar, deschide lama ascuțită și rânjește ca un maniac.

— Îmi plac tradițiile mele, spune potrivit lama pe materialul decolteului. Mai ales când implică violența,

adaugă înainte să distrugă rochia cu o singură mișcare.

Materialul cedează sub tăișul lamei, expunându-mi sânii goi când rupe broderia cu mâinile sale. Rămân nemișcată, voind să nu risc o tăietură în timp ce el continuă să sfâșie cel mai frumos obiect pe care l-am avut vreodată. Când termină, își aruncă satisfăcut cuțitul pe podea.

— Dă-i jos! ordonă făcând semn spre chiloții mei.

Degetele sale se opresc pe curea neagră de piele, pe care o desface încet, fără să își ia privirea flămândă de pe trupul meu.

— O să mă tratezi ca pe una din curvele cu care ești obișnuit? Încerc să aflu gândurile sale, dar fără să respect și ordinul lui.

— O noapte, două în patul meu, și apoi văd pentru ce ești bună. Parcă asta ți-am promis în America, nu? Îmi amintește cuvintele sale și simt cum stomacul mi se contractă.

— Asta e promisiunea unui laș, lansez cuvintele înainte să le trec prin filtrul minții.

— Repetă ce-ai spus! rostește cu o urmă de șoc pe chip, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Ești un laș, care și-a trăit viața în umbra a două femei care au profitat de el! Te doare când vezi că nu sunt ca ele, nu? Când trebuie să-mi înscenezi capcane, doar să-ți hrănești orgoliul.

Privirea lui – Dumnezeuule, privirea asta – e în stare să mă distrugă atât de ușor. Durerea din ochii lui, pe care am reușit să o trezesc cu câteva cuvinte, e mascată în spatele furiei. Ochii întunecați îmi pârjolesc fiecare centimetru din piele.

— Cine ți-a spus ție că ești îndeajuns de femeie pentru mine, Libertine? mi-o întoarce.

În timp ce își scoate furios curea și o lasă să cadă pe podea, eu privesc cum își deschide nasturii și fermoarul și îmi analizez, de data asta, cu grijă cuvintele. Vrea să mă

rănească. Vrea să își răzbune mândria călcată în picioare, distrugându-mă pe mine.

— Sunt *singura* femeie de care ai nevoie, dar ești prea orb să vezi asta, spun și înjur în gând, simțind cum îmi tremură buza de jos. Și când o s-o faci, va fi prea târziu.

— Dă-ți chiloții jos, *mia cara moglie*¹⁴! mârâie pe un ton aspru și mă face să tresar.

Îmi ridic bărbia, sfidându-l cu nerușinare, pentru că nu am de gând să-i permit să mă doboare, chiar dacă frica mă consumă în acest moment. Am de gând să îi sparg toate zidurile, să îi topesc toate suspiciunile și să îl fac să mă iubească cu aceeași disperare cu care mă agăț și eu de el.

— Va trebui să-i dai singur, i-o trântesc repede, încercând să ascund tremurul din voce.

— Îmi convine.

Rânjește într-un mod periculos, mă înșfacă de umăr și, întorcându-mă cu spatele la el, mă izbește de blatul biroului.

Sânii îmi sunt presați sub lemnul rece și dur, în timp ce fiorii anticipării mă fac să mă cutremur. Degetele se strâng pe materialul din dantelă albă, reușind să mă înfioare când pielea lui se atinge de fesele mele. Gem când trage cu putere de materialul care sapă în pielea mea înainte să se rupă și să mă lase goală. Îmi smulge voalul din păr, își împinge erecția în fundul meu și se apleacă peste mine până când pieptul i se lipește de spatele meu.

— O să ți-o trag până nu o să mai poți gândi. O să îmi imprim urmele în trupul tău, astfel încât nimeni altcineva să nu te mai poată atinge. O să te marchez atât de profund, încât o să fii distrusă pentru oricare alt bărbat, șoptește în urechea mea.

Mâna i se strecoară între trupurile noastre pentru a-și elibera penisul din boxeri. Probabil crede că mă sperie cu promisiunile sale. Îl las să-și hrănească monstrul interior, continuând să ascundă îngerul din spatele măștii.

— Îmi aparții complet, Libertine, mârâie mângâindu-mi pliurile cu vârful penisului. Ești la mâna mea și, din păcate, nu te pot omorî, pentru că deja ai devenit soția mea. În schimb, o să mă bucur să te distrug. Bucățică cu bucățică. Dar, crede-mă, spune cu o voce răgușită, pentru ziua de azi, nu aș fi ezitat să îți înfig un glonț în inimă.

Îmi deschid gura să îi dau o replică, dar printre buze îmi iese doar țipătul puternic provocat de pătrunderea sa violentă. Mâna i se adâncește în părul meu cu putere, degetele se închid în jurul șuvițelor de păr și îmi trage capul pe spate, penetrându-mă cu o forță care îmi taie respirația. Sâni îmi sunt lipiți de blatul negru, frecați într-un mod brutal care sigur o să îmi lase urme. Mi-o trage exact cum mi-a promis, animalic, reușind să mă pătrundă mai adânc ca niciodată, dorind să mă sfâșie pe jumătate. Mâna liberă i se încleștează pe șoldul meu, pelvisul i se lovește de fund, iar sunetele scoase de trupurile noastre împreunate și gemetele sale sunt singurele care se aud în încăpere.

— De ce ai făcut-o? mă întreabă și mă face să țip când dinții i se adâncesc în gâtul meu și mă mușcă cu putere.

— Nu te-am trădat, murmur cu respirația întretăiată.

Cuvintele mele mai tare îl enervează, șoldurile sale își măresc intensitatea și îmi înfig unghiile în lemnul dur de sub mine.

— Vreau să te cred atât de mult, Libertine, șoptește depunând un sărut blând pe mușcătură. Dar știu că o femeie nu va fi niciodată sinceră. Nici măcar dacă viața ei depinde de asta.

Îmi eliberează părul brusc, iar capul îmi alunecă între umeri și coroana îmi cade în fața ochilor.

— Nu sunt mama ta sau Stella.

Palma i se strânge pe șoldul meu și gem când simt durerea care izbucnește din acel loc.

— Mi-ar fi plăcut să fii Stella, măcar m-aș fi simțit bine în clipa asta, spune răutăcios, răscolindu-mă.

Simt cum trupul mi se tensionează din pricina cuvintelor sale și încerc să îl împing de lângă mine, însă el îmi împiedică răzvrătirea cu o singură mișcare când mă prinde de ceafă și mă ține liniștită, continuând să pompeze în mine și să se joace cu emoțiile mele.

— Pachetul complet. Frumoasă, deșteaptă, zeiță a sexului și nici nu a trebuit să umblu pe cioburi de sticlă în preajma ei ca să i-o trag, continuă să mă rănească.

Cu fiecare cuvânt pe care îl rostește mă pătrunde mai puternic, mai adânc, reușind să îmi facă corpul să se supună atingerilor sale și să îmi distrugă inima în același timp.

— Ți-ai pierdut virginitatea beată, apoi ai primit primul orgasm pentru că, din nou, erai beată. Nu ești în stare să îți lași emoțiile libere fără alcool, nu? Dacă Peter Kaun era suficient de deștept cât să te îmbete, ar fi ajuns chiar aici, spune cu o împingere puternică în vaginul meu.

Nenorocitul! Palmele mi se lipesc pe blat și încerc să mă ridic, dar strânsoarea lui e atât de puternică, încât ar putea să îmi rupă gâtul.

— Ești nervoasă, *amore*? mă ia peste picior. Vrei să urli, să țipi, să lovești? Vrei să îți eliberezi frustrările? continuă să mă chinuie, mișcându-se ca un diavol. Ești fără apărare, Libertine, complet la mila mea, și o să fii o pradă ușoară ori de câte ori voi vrea să mușc din tine.

Respirația i se intensifică, degetele se adâncesc în ceafa mea și trupul i se tensionează.

— Nu o să fii niciodată la fel de bună ca Stella și regret că nu e ea în locul tău. Ea ar trebui să fie soția mea.

Îmi distruge sufletul cu cuvintele sale.

După două împingeri puternice, Tristan își dă drumul în mine, iar când se lipește de spatele meu, lacrimile mi se preling pe obraji, în timp ce inima mea plânge după el. După bărbatul care mi-a arătat că poate fi diferit. Gâfâie pe pielea mea și văd cum mâna i se întinde după coroana pe care am avut-o pe cap și o ia între degete.

— Ai fost o regină pentru câteva ore, iar pentru restul vieții o să fii o decăzută. După ce bunicul o să moară, tu îl vei însoți la scurt timp, apoi Stella o să îți ia locul.

Mă eliberează, iar trupul meu cade pe podea și îmi trag bucățile rupte din rochia de mireasă, încercând să îmi acopăr goliciunea. Se apleacă să își ia cureaua, iar privirea lui stăruie asupra mea. Însă ochii îmi sunt fixați pe inelul meu de logodnă și las lacrimile să se prelingă pe obraji. Se lasă pe vine pentru a mă privi în ochi și îmi doresc atât de mult ca totul să fie un vis urât. Un vis din care să mă pot recupera mai ușor decât din oroarea realității. În inconștienta mea, chiar am crezut că pot să cuceresc un rege nebun, dar adevărul este că el a fost de prea mult timp cucerit de către întuneric. Și, acum, nu pot să fac altceva decât să mă las cuprinsă de abis și să găsesc o cale prin care să ne salvăm amândoi.

Îmi întind mâna spre pieptul său, continuând să îl privesc în ochi în tot acest timp. Degetele mele reușesc să agațe cuțitul recuperat de pe podea și deja fixat în tocul de piele și îl trag spre mine. Tristan mă privește cu ochii mari și nu pot să nu zâmbesc când apăs pe butonul rotund și eliberez lama ascuțită.

— Ce vrei să faci cu ăla?

Trupul îi e tensionat, pregătit să oprească orice atac pe care l-aș putea îndrepta asupra sa și trebuie să recunosc că mă doare. Ba nu, mă *ucide* gândul că mă crede în stare să îl rănesc, să îi fac rău, când tot ce îmi doresc este să îi repar sufletul descompus.

Fără să mă gândesc de două ori, apăs tăișul ascuțit al lamei pe pielea de pe palma stângă și trasez o linie de-a lungul acesteia, lăsând sângele să erupă din tăietură. Soțul meu privește scena înmărmurit, neștiind ce să facă. Ca și cum înăuntrul lui se desfășoară o luptă pe care nu știe dacă o să piardă sau nu. Ignor durerea și continui cu planul meu nebunesc, chiar sub privirea atentă a italianului. Îmi șterg sângele de materialul alb al rochiei, având grijă să mânjesc

din belșug puritatea cu semnele culorii păcatului și simt cum o altă lacrimă mi se prelinge pe obraz.

— Poftim, Romano, îi spun aruncând bucățile murdare în brațele sale. Țsta e cadoul meu de nuntă pentru tine.

Fac semn spre materialul murdar care zace pe podea, pentru că el nici măcar nu l-a atins.

— Orgoliul tău de bărbat.

Arunc cuțitul încă mânjit cu sângele meu la picioarele sale, peste rochia distrusă, și încerc să îmi mențin atitudinea, chiar dacă în interior sunt goală.

— Ți-l redau, pentru ca nimeni să nu știe că te-ai însurat cu o femeie care nu a fost numai a ta.

O liniște apăsătoare se așterne între noi și ne privim în ochi secunde, minute întregi. Pare o eternitate. O veșnicie în care inima mea se sfărâmă, iar orgoliul său triumfă.

Din nou, o zi perfectă din viața mea este distrusă.

Din nou, eu m-am ales cu lacrimi și suferință.

Din nou, destinul mi-a demonstrat că nu am dreptul la fericire.

— Spune-mi unde îl pot găsi pe tatăl tău și o să uit totul, îmi cere cu o voce pe care nu o recunosc,

— Eu s-ar putea să nu uit, șoptesc lăsând inima mea frântă să vorbească pentru mine.

Îmi privește buzele cu intensitate, făcându-mă să cred că o să mă sărute cu blândețe. Că o să mă scoată din coșmarul ăsta și o să îmi facă inima să bată din nou cu speranță. Se ridică în picioare, își aranjează hainele și pleacă fără să îmi mai adreseze vreun cuvânt sau să îmi arunce vreo privire. Îmi lovesc capul de pupitru și observ coroana care, mai devreme, a fost în mâinile lui. Îmi închid degetele în jurul ei, trecându-le peste smaralde. O arunc în perete, țipând din pricina frustrărilor și a neputinței mele. Încep să râd în timp ce lacrimile continuă să alunece pe pielea mea, îmbinându-se pe bărbie, ca, mai apoi, să se desprindă în picături și să cadă pe podea. Îmi trec o mână prin părul încâlcit și tot ce îmi doresc e să îl am în fața mea

pe Justin Mitchell și să îl împușc. Apoi să continui cu Tristan Romano și să îl rănesc la fel de tare cum m-a rănit el pe mine. Să îi smulg inima din piept, să o strivesc între degete și să o calc în picioare înainte de a o sfâșia cu pumnalul.

Când Nina deschide ușa, e lovită în plin de imaginea mea jalnică. Compasiunea de pe chipul ei mă înfurie, însă sunt mult prea obosită să mă lupt cu asta. Prea epuizată să îi cer să nu mă privească de parcă aș fi un câine rănit. Îmi întinde o mână și mă ajută să mă ridic de pe podea, apoi îmi ține halatul roșu, cel pe care l-am pregătit pentru noaptea nunții. Îmi introduc brațele în mânecile fine, îmi învâluiesc trupul în satinul răcoros, apoi îmi cuprind propriul trup.

— Îmi pare atât de...

— Aș vrea să fiu singură în seara asta, i-o tai și ies din birou, fără să aștept vreun răspuns din partea ei.

Îmi apăs pașii pe covorul care acoperă holul, urc treptele spre etajul al doilea și îi întorc spatele lui *Nonno* când iese din ascensor și încearcă să mă oprească. Îmi continui drumul până în dormitorul meu, trântesc ușa în urma mea, apoi mă arunc între așternuturile reci. Când capul mi se așază pe pernă, încep să îmi plâng inima care sângerează și să mă blestem pentru dragostea pe care Tristan nu a reușit să o distrugă.

CAPITOLUL 28

TRISTAN

În momentul în care trântesc ușa de la birou și mâna mi se strânge pe clanța rotundă, inspir puternic. Încerc să mă liniștesc, să nu mă întorc la ea și să o iau în brațe, altfel o să par al naibii de slab. Mă îndrept hotărât spre sala de evenimente, căci, probabil toți se întreabă unde au dispărut mirii. În momentul ăsta încerc să mă gândesc la cea mai potrivită scuză pe care o pot inventa fără să îmi pese dacă cineva o să mă creadă sau nu.

Când picioarele mi se opresc pe covorul de la parterul conacului, îl văd pe bărbatul în vârstă cum se apropie de mine și încep să fac exerciții de respirație.

— Tristan, aş putea să vorbesc cu tine? Între patru ochi?

Sunt pe punctul de a-mi pierde afurisitele de minți pentru că Justin Mitchell a scăpat din nou din mâinile mele, tocmai mi-am brutalizat proaspăta soție și știu că o să fiu bântuit pentru restul vieții. Privirea ei rănită, lacrimile din ochi, imaginea răvășitoare. Mă simt de parcă aş fi distrus cel scump porțelan din lume și nu o să reușesc vreodată să îl repar. O discuție cu unul din Căpitani mei e ultimul lucru pe care mi-l mai doresc în ziua asta de rahat.

— E urgent, Rosario?

Bărbatul cu zece ani mai tânăr decât bunicul meu aprobă din cap, aruncând o privire rapidă peste umăr. Tresare aproape instantaneu, apoi umerii i se relaxează când îl vede pe Cairo. Ce mama naibii se mai poate întâmpla?

— E vorba de Ottavio Sancti, șoptește aproape speriat și reușește să îmi atragă atenția imediat.

Trupul mi se tensionează la simpla sa menționare și îmi intersectez privirea cu cea a fratelui meu. Îi fac semn Căpitanului să meargă spre coridorul din partea mea

dreaptă și îl urmărm până în bucătărie. Cairo îi aduce unul dintre scaunele de la masă și îl îndeamnă să se așeze pe el.

— Plănuiește de mult timp să înlătore familia Romano de la conducere și să o pună pe a lui pe tronul *Cosa Nostra*, iar acum, că l-ai ucis pe Lazaro, intenționează să grăbească lucrurile.

Fac un schimb de priviri cu fratele meu, apoi îmi întorc capul spre bătrânul din fața mea.

— Și tu de unde știi toate astea?

Poate fi o capcană afurisită. Același tip de rahat care l-a dus pe tatăl meu în fața execuției sale.

— Adorno mi-a cerut să mă infiltrez în grupul celor care vor să trădeze *Famiglia* și să îi raporteze tot ce aflu. Acum, el îl distrage pe Ottavio pentru ca noi să avem această conversație, spune reușind să mă surprindă cu jocurile bunicului meu.

Capul îmi alunecă pe spate, căci nu e ceva ce vreau să aflu în ziua nunții mele și să îmi complice și mai mult viața. Ca să nu mai spun că e posibil ca *Nonno* să mă strângă de gât când va afla ce i-am făcut protejatei sale.

— Câți?

— Patru, afirmă el, provocându-mi un oftat prelung.

Începe să enumere Căpitani care complotază împotriva familiei mele și înjur. Patru din restul de opt, pentru că *Siracuza* îmi aparține mie. Patru provincii ale Siciliei care lucrează împreună pentru a distruge numele Romano.

— Soldații lor îi urmează? întreb când privirea mi se oprește pe chipul îmbătrânit.

— Foarte puțini. Cei care li s-au alăturat o fac pentru mai mulți bani și o poziție privilegiată. Ceilalți au cerut ajutorul lui Adorno și așteaptă semnalul lui pentru a-i lichida pe trădători.

Mă sprijin cu spatele de frigider, încrucișându-mi brațele la piept.

— Familiile lor sunt de acord cu asta? aud întrebarea lui Cairo și sunt fericit că preia el partea de interogare.

Abia mai sunt în stare să formulez o întrebare coerentă, căci am creierul zob. Nunta, apariția lui Justin, complotul ăsta nenorocit. Și Libby. Lacrimile ei afurisite, provocate de mine, care mă vor bântui de acum înainte. De ce trebuie să mă simt vinovat de ceea ce i-am făcut? E doar o femeie pentru care nu simt nimic și pe care o folosesc pentru scopurile mele. De care am nevoie să ajung la Justin Mitchell.

Data viitoare, trebuie să fiu cu un pas înaintea lui și să nu îl mai las să scape.

— Cei mai mulți moștenitori au fost convinși să fie de acord cu planul. Fiica lui Rocco Morelli a îndrăznit să îi spună că planul lor e sinucidere curată și este ținută în beci de mai bine de două săptămâni.

Nenorocitul! Tradiționaliștii din *Famiglia* mereu au considerat bătaia drept o formă de educație, mai ales când vine vorba de propriii copii.

— Cum vrei să procedăm?

Întrebarea mi-e adresată mie, ambele priviri sunt fixate asupra mea și realizez că e responsabilitatea mea să tai răul de la rădăcină. Să scap de nenorociții trădători și să îmi asigur un viitor având alături oameni de încredere.

— O să mă ocup personal de Sancti mâine, după ce își bea cafeaua. Vreau fiecare trădător executat chiar în casa lui, îi spun lui Cairo. Vreau să te ocupi personal de *Ragusa* și o vreau pe fiica lui Morelli în siguranță.

Nu o să execut o femeie doar pentru că tatăl ei s-a decis să mă trădeze. În lumea noastră, nimeni nu se atinge de femei și de copii.

— Nu e promisă nimănui, mă informează.

Cairo știe mereu porcăriile astea și cred că n-ar strica să își deschidă o agenție de matrimoniale.

Aprob din cap, însă îmi țin buzele închise. Nu mă pot gândi în acest moment la o căsătorie pentru ea și sunt

convins că o să aibă nevoie de timp de recuperare după ce va fi scoasă din cuibul de vipere în care a trăit.

— Pune-l pe Gio să îl aranjeze pe De Rossi în *Catania*. Îl vreau pe Stefano în *Messina*, spun pe măsură ce mă gândesc la soldații mei loiali și la regiunile unde urmează să fie trimiși.

— Salvatore e mai mult decât dispus să te ajute, își încearcă Rosario norocul.

Fiul său, rezultat din a doua căsnicie, e cu doi ani mai mic decât mine – un soldat puternic, dar izolat. I se spune *monstrul* pentru că nu ezită să își tortureze victimele până când acestea imploră să fie omorâte. Am crescut împreună cu toți moștenitorii tradiționaliștilor, pe câțiva dintre ei îi consider prietenii mei, însă Salvatore Greco nu a încercat niciodată să se apropie de noi. Dar poate e timpul să iasă din cochilia sa și să își dea seama că nu poate sta de unul singur.

— Foarte bine! Poate să meargă în *Agrigento* și sper să nu mă dezamăgească, îl avertizez pe bărbatul din fața mea.

Mă aprobă din cap și știe ce înseamnă asta. Mă aștept să îmi demonstreze că își merită porecla, să nu clipească când trage cu arma, să nu ezite și să nu lase niciun supraviețuitor care ar putea să caute răzbunare.

— Vreau să fie filmați în direct pe *Darkweb*¹⁵, pentru ca toți să învețe o lecție, apoi serverele vor fi șterse. Spune-i lui Cosimo să se ocupe de treaba asta și să ne piardă urma.

Cairo încuviințează, păstrându-și expresia impasibilă. La fel procedează și Rosario.

— Cred că ar trebui să vorbim și cu hacker-ul nostru, să fim siguri că nu lăsăm nicio urmă, sugerează fratele meu și sunt complet de acord cu el.

Analizez întregul plan, lăsând un rânjel să mi se arcuiască pe buze și ignor cu desăvârșire privirile îndreptate asupra mea. Nu am mai avut de mult timp o astfel de

vărsare de sânge. Monstrul din mine e mai mult decât fericit.

O să fie o noapte înfiorător de lungă și știu că nu voi putea închide nici măcar un afurisit de ochi. Nici dacă aş vrea nu m-aş putea apropia de dormitorul meu. Nu când ea e alături, plângând, cel mai probabil.

— Tristan.

Îmi întorc capul spre ieşire, unde Dante ține imobilizat un chelner care nu pare să aibă mai mult de optsprezece ani.

— El i-a pus biletul, e tot ce îmi zice.

Mă uit cu atenție la tânăr, la modul cum tremură din toate încheieturile și mă privește cu ochii mari. Un pion în jocul lui Justin.

— Du-l în grotă! îi ordon omului meu și oftez cu putere.

Uneori, chiar mi-ar plăcea să fiu un simplu bărbat, cu o muncă de birou și cu Libby care să mă aștepte între așternuturi în fiecare noapte. Da, poate într-o viață viitoare.

Mă îndrept spre cabinetul cu băutură din încăpere, la rezerva lui Duca, înșfac sticla de bourbon și iau un pahar de cristal din suport.

— Adună-i pe toți în grotă. Avem de planificat un atac, îi spun fratelui meu în timp ce îmi umplu paharul.

— Să nu uiți de dovadă, îmi amintește cu o mină serioasă.

Lua-le-ar dracu' de tradiții de rahat și toate porcăriile pe care trebuie să le urmez!

Golesc paharul dintr-o singură înghițitură, apoi părăsesc bucătăria. Îmi las pașii să mă conducă până la biroul meu, acum gol. Privesc timp de câteva clipe lungi locul și îmi aduc aminte de clipele de mai devreme. Când am brutalizat-o și am umilit-o.

Sunt cel mai mare prost!

Iau de jos rochia ruptă și mă grăbesc să scap cât mai repede de obligațiile pe care le am. O arunc pe masa de prezidiu fără nicio ceremonie, apoi îmi întorc spatele și nu

mă uit în urma mea până când nu ajung în grotă. Înconjurat de oamenii mei, plănuiesc cu atenție momentul în care o să preiau conducerea afurisitului de imperiu pe care mi-l doresc atât de mult.

La sfârșit, după o noapte întreagă de organizare, de strategii și de încercări de a uita ce i-am făcut ei, simt cum oboseala pune stăpânire pe mine, alimentându-mi și mai tare nevoia de sânge.

Mă uit la băiatul legat de scaun, care tremură convulsiv și plânge de câteva ore. A făcut pe el de frică, udându-și pantalonii, fața îi e umflată și își mai poate ține deschis doar un ochi.

— V-am spus tot ce știam. Un coleg în vârstă mi-a dat zece euro ca să îi dau bilețelul miresei, încercă să își salveze viața.

Justin mi-a scăpat pentru a doua oară printre degete. Motocicleta îl aștepta în fața casei, iar oamenii de la poartă au fost împușcați înainte să am eu ocazia asta. Mereu a fost în avantajul său faptul că fiecare colț al conacului îi este cunoscut, știe locurile ascunse, fiecare schimb al paznicilor, locurile unde sunt amplasate camerele ascunse. Trebuie să schimb asta cât de curând, altfel o să intre în casa mea ori de câte ori va avea chef.

— E un student nevinovat, care a venit aici să facă bani pentru facultate, mormăie Cairo la urechea mea.

Încearcă să îl cruțe pentru că îl consideră nevinovat și nu e de acord cu ceea ce facem în momentul ăsta. Și eu aș fi preferat să îl am pe Mitchell și să îmi descarc furia pe el. Să scot monstrul la suprafață și îi arăt că a făcut un pas al dracului de greșit încercând să fure, din nou, ceva ce e al meu.

— Administreză-i pastila de memorie, spun aruncându-mi pumnalul pe masa de arme.

— E încă în stadiul de experiment.

Laboratorul meu dezvoltă o producție nouă de medicamente care să ne ajute la extragerea informațiilor.

Pastila de memorie se numără printre ele și ar trebui să șteargă memoria oamenilor. Un amestec de Oxiconon¹⁶ și Rohypnol¹⁷. Chimistii încă nu au descoperit formula optimă – care să șteargă memoria și să mențină și victima în viață –, de aceea, moartea e principala reacție adversă.

— Fă-o! îi ordon înainte să îi întorc spatele și să urc scările.

Nu am nevoie de muștrări de conștiință în acest moment, când trebuie să mă concentrez asupra planului și să nu mă gândesc la posibile distrageri.

Mă trântesc pe canapeaua din sufrageria deschisă a *bârlogului* și oftez cu putere, simțind cum tâmpile îmi explodează. Înșfac sticla de bourbon de pe masa de cafea, umplu un pahar, apoi iau o înghițitură din lichidul amar și tare. Amintirile din noaptea trecută mă bântuie fără încetare și nu pot să le scot din capul meu oricât de mult aș încerca. Cuvintele pe care i le-am spus, minciunile care au făcut-o să plângă, violența cu care am posedat-o. *Cazzo!* Mi-am promis că nu o să o fac să îi fie frică de mine. Mi-am promis că nu o să fiu violent. Și ce dracu' fac la o oră de când a devenit soția mea? Las monstrul să pună stăpânire pe mine, să îmi consume furia și îmi violez soția.

Iau o gură de bourbon, fixându-mi privirea pe sticla de alcool și învârt paharul între degete. Vreau să cred că nu e o trădătoare, la dracu', vreau atât de mult să cred asta! Dar mândria rănită din mine și creierul meu refuză să fie de partea ei. Refuză să fie de acord cu ceea ce spune inima mea.

Cuvintele ei – *m-ai făcut să cred că poți fi uman* – creează un vârtej în mintea mea. Partea umană din mine a fost mereu rezervată celor apropiați, singurii care îmi cunosc fricile și slăbiciunile. Libby a reușit să se infiltreze în familia mea și să îi atragă de partea ei, dar asta nu înseamnă că e pregătită pentru *Cosa Nostra* și cred că a venit timpul pentru inițierea soției mele în noua ei lume.

Termin paharul de băutură, îl trântesc pe masă, lângă sticlă și îmi scot telefonul din buzunarul blugilor. Caut numărul de care am nevoie în agenda de contacte, apăs pe ecran pentru a se conecta apelul și activez difuzorul, apoi îmi aprind o țigară.

— Bună dimineața, rază de soare! zâmbesc, eliberând fumul printre buze și mă aștept la o înjurătură din partea lui.

— *Ce draci vrei?* mârâie iritat de îndată ce răspunde apelului și sunt sigur că își dă ochii peste cap. *Îți place să mă trezești doar cu noaptea în cap?* continuă când își dă seama cât e ceasul în Miami.

— Te credeam mai activ noaptea, Cross! rânjesc, trăgând din nou din țigară.

Mă sprijin de speteaza canapelei, lăsându-mi ceafa să se lipească de marginea acesteia și mai trag un fum cât vocea lui se aude din nou, batjocoritoare.

— *De unde știi tu că nu sunt activ, Romano?* se ia de mine, așa cum mă iau și eu de el.

Mai mult ca sigur i-ar veni să-mi șteargă rânjetul arogant de pe moacă dacă m-ar vedea, dar cum nu poate pentru că ne desparte un ocean, nu are ce face decât să mă înghită.

— *Îmi ții cumva lumânarea, luând notițe despre cum să-ți satisfaci iubita... pardon, soția?* mă lovește sub centură, dar i-o plătesc eu înapoi.

Aș prefera să nu mă gândesc la ea în maniera asta, mai ales după ultima noastră întâlnire. Nu pot să-mi explic de ce continui să mă simt ca un nenorocit când mă gândesc la ea.

— Notițele pe care aș putea să le iau de la tine încap pe un colț de șervețel, i-o întorc eu, încercând să mă agăț de umor ca să nu îl reped și să îmi descarc nervii pe el.

Sunt sigur că mi-ar reteza-o cât ai pocni din degete, apoi mi-ar închide telefonul în nas, trimițându-mă la dracu'.

Relația mea cu Mason Cross e una destul de simplă. La douăzeci și unu de ani, Cairo și cu mine am plecat în America pentru a studia la Universitatea Columbia din New

York. Amândoi ne-am ales cu diplome MBA¹⁸, folositoare când revendicăm compania și lanțul hotelier. Am fost soldați simpli ai celor cinci familii care reprezintă sindicatul de crimă organizată din New York. Familii italiano-americeane, cu rădăcini în Sicilia și care ne-au primit cu brațele deschise. Au ajutat la dezvoltarea noastră ca și *Made men*, iar o misiune m-a dus tocmai în Florida, unde am ajuns să îl cunosc pe arogantul ăsta. Nu știe cine sunt pentru că atât eu, cât și fratele meu am decis să fim simpli studenți plini de bani și cu mult timp liber. Am profitat de slăbiciunea lui Mason pentru fratele său mai mic, oferindu-i o slujbă care să fie și în interesul meu. I-am spus că sunt un fiu de senator din Italia, trimis pe meleagurile străine ca să îmi dovedesc valoarea și să îmi spăl păcatele. Din fericire, Cross a înghițit minciuna. Sunt convins că și-a pus multe întrebări în legătură cu cerințele slujbei sale, cu cantitatea de bani cu care am fost dispus să îl plătesc, dar a preferat să nu le spună cu voce tare. La urma urmei, ne ajutam unul pe celălalt.

Pufnește în râs când aude ce scot pe gură și își drege puternic glasul înainte să mai spună ceva.

— *Te ține cu ouăle pline, să înțeleg!* se amuză pe seama mea. *Du-te și fă o labă și vorbim după ce te mai destinzi puțin, amore!* mă tachinează.

Continui să trag fumul din țigară în plămâni. Cu el, nu am fost niciodată mafiotul Romano, ci doar Tristan, copilul rebel și bogat, care îi întorcea glumele și îl plătea bine când rupea câteva oase și îi înfășura misiunile în bandă adezivă. Uneori, îmi doresc să mă reîntorc la zilele când eram doar Tristan. Așa, poate aș fi avut o șansă mai bună cu Libby.

— Ești expert în domeniul ăsta, Cross. De ce nu vii încoace să mi-o freci tu? bombăn ușor scos din minți, expirând fumul gros și cenușiu printre buze.

Toată discuția asta despre sex nu îmi face deloc bine, ba, din contră, mă agită și mă face să-mi doresc să mă înfig

dur în ceva. Sau, mai bine spus, în cineva. Drac nemernic ce e! Știe cum să mă facă din câteva vorbe. Poate i-am permis prea multe, dar, chiar și așa, nu regret. Însă aș aprecia să fie așa când capul nu mi-ar plesni atât de rău. Am de rezolvat câteva probleme colosale și nu pot să mă gândesc decât la lacrimile ei. Lacrimi ce parcă mă bântuie.

— *Nici de-ai fi ultimul bărbat de pe planetă și eu aș fi gay!* mi-o întoarce arogant și expir obosit.

Mă abțin destul de tare să nu îi zic ceva de sănătate, ceva ce l-ar face să anuleze favoarea pe care trebuie să mi-o onoreze.

— *Cum îmi strici tu mie dimineața*, sâsâie iritat și aud cum se mișcă în pat.

— Adaugă dimineața asta la ziua care va urma în contul meu, i-o întorc strivind restul țigării în scrumiera de pe masă. Am nevoie de pachetul ăla!

— *Plata va fi una costisitoare, că astfel de binefaceri sfinte nu cad din cer, Romano!* mârâie în urechea mea și geme somnoros.

Îmi afund mâna liberă în buzunarul pantalonilor și mă apropiu de fereastră de îndată ce mă ridic de pe canapeaua confortabilă, fixându-mi privirea pe conac.

— Sunt convins că nu o să dau faliment, chicotesc tare, știind că astfel de sume sunt o nimica toată pentru mine. Ai primit mesajul meu?

Genul acesta de cerințe le trimit de pe o adresă specială, protejată prin tot felul de criptări și viruși care i-ar trimite pe curioși în toate punctele din lume, făcându-i să se piardă în mii de adrese proxy și să renunțe după doar câteva secunde. Un mod foarte bun ce ne protejează de multe, în special de poliție, altfel am fi fost la pârnaie încă din scutece. După ce destinatarul primește mesajul electronic, în șaptezeci și două de ore acesta se șterge automat și orice posibilă legătură dispăre. I-am trimis datele personale, o fotografie a lui Peter și câteva detalii de care o să aibă nevoie ca să îl recunoască pe nemernic.

— *Care mesaj?* bombăne și îmi dau ochii peste cap, simțind cum răbdarea mi se scurge. *Sper că nu mi-ai trimis vreo poză deocheată cu tine. Nu vreau să știu ce lenjerie porți, păstrează-o pentru soția ta, perversule!* glumește în stilul său caracteristic, ceva ce am apreciat dintotdeauna la el, pe lângă sinceritatea de care dă dovadă, aruncându-mi în față exact ceea ce gândește, fără teamă de consecințe.

Oftez scurt și mă întorc la canapea, trântindu-mă pe suprafața moale. Nu o să mai rezist mult în asemenea manieră, de aceea am nevoie de o eliberare potrivită pentru vulcanul din mine, care stă să erupă. Problema e că nu mai știu care ar fi eliberarea cea mai bună.

— Credeam că încă îți plac boxerii cu Batman, i-o întorc amuzat. Dar presupun că pisicuței tale îi place de Superman, ha? Ți-ai descoperit kriptonita¹⁹, Clark? îl iau peste picior, gândindu-mă că asta e și situația mea.

Libby e kriptonita mea.

Pufnește în râs într-un mod ironic când îmi aude cuvintele ce îmi alunecă printre buzele slobode.

— *Pentru informația ta, îi preferă pe cei cu iarba mâței, căci are cu ce să se joace*, o spune cu mândrie în glas și presupun că a avut parte de un oral bun de e atât de satisfăcut.

— Aș prefera dacă ți-ai ține gemetele pentru doamna ta și nu ți-ai da drumul cu mine la telefon, i-o tai când îmi dau seama că începe să viseze cu ochii deschiși. Știu că am un efect euforic asupra ta, dar nici chiar așa, *amore!*

Cred că, într-o altă viață, am fi fost cei mai buni prieteni și mi-ar prinde bine unul de seama lui Mason în *Cosa Nostra*. Ar reuși să bage frica în victimele mele și să mă mai scutească de câteva vărsări de sânge. Păcat că nu există nicio metodă să îl conving să vină aici, să îl inițiez și să mă aleg cu un nou partener sângeros. Pot doar să visez, căci știu sigur că asta nu se va întâmpla vreodată.

— *Gemetele mele sunt ultima ta problemă, ofticatele! Sau îți provoacă poftă, că prea pari crispat după felul în care vorbești, iar mă ia peste picior cu asta și simt că mă strâng pantalonii dacă mai continuă cu aluziile la sex.*

Dacă ar ști câtă suferință e în ei, n-ar înceta nici mâine să se ia de mine. Arogantul dracu', prea se laudă cu scorurile sale, chiar și atunci când tace.

— *Îți aduc o găleată, că prea îți curg balele.*

— Nu, mersi! Nu vreau să ne amestecăm saliva, i-o întorc dezgustat. Citește afurisitul de e-mail, Cross! Tun, pierzându-mi răbdarea și îmi masez tâmpilele cu două degete ca să mă calmez. Nu te-am sunat să împărțăm confesiuni sexuale.

— *Of! Și eu care credeam că ai nevoie de ponturi despre cum să-ți satisfaci soția. Știi tu... cu limba, că din funduleț cred că dai ca robotul, pe repede-nainte, și uiți de ce are și ea nevoie, boule!*

— Cross!

— *Bine, bine, calmează-te, nefututule! Mă pun să-l citesc. Drace!*

În astfel de momente îmi doresc să fiu singur pe o insulă pustie, departe de toți idioții. Îmi închid ochii, încercând să îmi păstrez răbdarea intactă, atât cât mi-a mai rămas din ea, însă liniștea ce se aude ca un ecou în difuzor mă face să nu mă mai pot abține.

— Ai nevoie de un abecedar să înveți să citești? mormăi enervat cu ochii pe ceas.

— *Și uite de ce aveai nevoie de găleata aceea plină cu bale, vorbește într-un final, făcându-mă să mă încrunt. Te aprinzi mult prea repede și-ar cam trebui să te stingi, altfel îți va lua și creierul foc de la atâtea gânduri. Vezi c-o să faci hernie la materia cenușie dacă mai continui astfel. Calmează-te, amore!*

Băga-mi-aș! Chiar nu mai pot să mă prefac. Inhalez o cantitate mare de aer în piept, umplându-mi plămânii cu acesta, apoi o las să iasă afară pe gură cât timp mă aplec în

față, sprijinindu-mi coatele pe genunchi și îmi prind baza nasului între degete, oftând cu putere.

— Mason, chiar nu am dispoziția necesară pentru glume, răcnesc cât pot de tare ca să-l fac să înceteze. Am de rezolvat o mulțime de rahaturi, așa că fii – măcar pentru un minut – serios, accentuez ultimul cuvânt, voind să își dea seama la ce mă refer. Știi bine că tachinările dintre noi mă destind, însă, acum, nu prea au rezultat. Nu mă pot gândi decât la faptul că vreau să mă calmez într-un cu totul alt mod.

Liniște, e al dracului de liniște dintr-odată și am sentimentul că tocmai mi-am ratat șansa de a-l aduce pe gunoiul acela aici prin intermediul prietenului meu vechi. Nu e tocmai bine să forțezi norocul cu Cross, căci iese dracul la suprafață și nu mai ai cu cine discuta. Se aud foșnete deodată, un glas care se drege puternic și câțiva pași pe podea.

— *E ca și rezolvat.*

Glasul său neutru, cu o tonalitate joasă îmi ajunge în timpane și îmi dau repede seama că vorbește serios acum.

— *Și, orice ai făcut, du-te și îndreaptă înainte să fie prea târziu, mi-o trânteste pe nepusă masă.*

Am uitat că mă poate citi doar din vorbe.

— Te crezi vreun guru?

— *Nu! Doar un nemernic care știe să respecte femeia, mi-o trage sub centură. Te anunț când s-a rezolvat.*

CAPITOLUL 29

LIBBY

Amorțeala e prima care mă întâmpină când îmi deschid ochii, apoi durerea din mușchi ce mă face să gem și, într-un final, pulsația acută din tâmpile completează tabloul clinic. Privesc tavanul simțindu-mă goală, simțind lacrimile uscate pe piele, amintindu-mi de cuvintele lui. Mă dau jos din pat, ghidându-mi pașii până în baie, las halatul să cadă pe podea și mă cutremur când văd consecințele zilei de ieri. Vânătaia de pe gât, roșeața de pe sâni, însemnele aspre lăsate pe șoldul meu. Și tăietura din palmă. Îmi dau părul la o parte și observ și urmele de pe ceafă, încercând să nu îmi amintesc și momentul în care mi le-a imprimat pe piele. Oftez cu putere și intru în duș, lăsând jetul de apă să se îmbine cu lacrimile mele și să le șteargă. Îmi sprijin palmele de perete, amintindu-mi de ultimul duș împreună. Amintindu-mi de atingerea blândă care nu ar fi putut vreodată să îmi rănească pielea. Chiar am crezut că o să pot câștiga jocul ăsta? Că pot să descopăr latura umană din el?

Îmi las capul pe spate, tresărind puternic când vocea Ninei se face auzită.

— Ies imediat, țip sperând că va aștepta să termin.

Îmi spăl trupul și părul, opresc apa, îmi înfășor un prosop în jurul meu și, ieșind din baie, o văd așezată pe patul meu. A adus micul dejun.

— Bună dimineața! îmi zâmbeste dulce și nu pot să nu îi întorc zâmbetul.

Nu merită furia mea, nu merită nimic din furia îndreptată asupra fratelui ei adoptiv. El ar trebui să o primească pe toată. Îmi întinde cana cu cafea, rânjind pe sub mustăți și presupunând că e de ajuns să mă facă să mă simt mai bine.

— N-o să mă ajute prea mult, bombăn acceptând momeala.

Suspin fericită când lichidul îmi ajunge pe limbă și cred că e cea mai bună cafea pe care Duca mi-a făcut-o de când am venit aici. Îi fac semn brunetei să mă urmeze în dressing și pot să îi simt privirea fixată pe vânătaia de pe gât.

— Ai venit să examinezi pagubele?

Nu ar trebui să spun asta, dar deja am obosit să mă port drăguț și să fiu pocnită direct în față. Poate că a venit să vadă cum mă simt, dar sunt convinsă că are curiozități mai mari de atât.

— Ține-ți ghearele pentru lupii cei mari, *cara*, îmi spune serioasă.

Iau lenjeria intimă din dulap, alegând-o pe prima care-mi vine la mână, apoi mă mut spre raftul cu tricouri și iau unul verde cu dungi albe.

— Bănuiesc că vrei să știi cum s-a terminat nunta, bolborosește în timp ce se așază pe canapea.

— Uimește-mă, i-o trântesc smulgând o pereche de pantaloni negri de pe raftul corespunzător.

— Păi, Tristan s-a întors în sală și a anunțat că primul act sexual din viața ta a fost un real succes. Era cu capsă pusă, dar cu toții au presupus că nu e mare fan al tradițiilor. A făcut un real spectacol când a aruncat rochia distrusă pe masă și a plecat fără să scoată o altă vorbă. Din câte am auzit, s-a ales și cu o nouă poreclă. *Bestia* Romano.

Mă opresc brusc din îmbrăcatul pantalonilor și nu știu dacă să râd sau să fiu oripilată de cât de dezgustători pot fi tradiționaliștii din organizația asta afurisită. Mă așez pe canapea aproape mecanic și încerc să asimilez informațiile.

— Deci, presupun că l-au crezut, pentru că eu nu am fost virgină nici măcar când m-am culcat prima oară cu el.

Mâna ei se așază pe genunchiul meu, într-o formă de alinare și încurajare.

— Ești soția lui și nimeni nu are voie să nu te respecte. *Nonno* a garantat virginitatea ta, iar Tristan a oferit

spectacolul care să susțină asta.

— Și dacă membrii din *Famiglia* nu cred asta? Întreb simțind cum obrazii îmi iau foc.

— Atunci ar fi bine să-și țină gura închisă. Dacă vor să trăiască, mi-o trănestește cu nonșalanță.

Îmi umezesc buzele cu vârful limbii, apoi o prind pe cea inferioară între dinți, lăsându-mi inima să bată cu putere.

— Crezi că avem vreo șansă? șoptesc întrebarea de parcă mi-ar fi frică de ea.

Nina mă privește cu atenție, cântărindu-și cu grijă cuvintele înainte să vorbească.

— Da, mă încurajează punând presiune pe rotula mea. Dar trebuie să îl faci să vadă lumina înainte să fie prea târziu, mă îndeamnă cu capul sprijinit de umărul meu.

— Și cum fac asta?

— Îl bați la propriul joc, chicotește aproape de urechea mea. Arată-i că nu ești fetița naivă și speriată pe care a adus-o din America. Arată-i că ești o adevărată Romano. O regină.

Ai fost o regină pentru câteva ore, iar pentru restul vieții o să fii o decăzută. Cuvintele lui se întorc să mă chinuie, să răsucească cuțitul în rana din inima mea. Trebuie să-i arăt că sunt partenera perfectă pentru lumea lui. Că sunt capabilă să conduc alături de el și să fiu soția de care are nevoie.

— Bunicul ți-a chemat profesorul, te așteaptă în bibliotecă. S-a gândit că o să ai nevoie de o mică relaxare.

Dragul de *Nonno* și încercările lui de a împăca pe toată lumea.

Zâmbesc involuntar când mă gândesc la trecutul bătrânului. Cu siguranță, el a fost la fel de dur ca nepotul său și sunt sigură că soția sa, Angela, a trecut prin multe până să devină dragostea vieții sale. Păcat că nu e aici să îmi spună cum să cuceresc un Romano.

Termin cu îmbrăcatul, o las pe Nina să îmi usuce părul și să îl pieptene și, involuntar, îmi aduc aminte de Randy. De

petrecherile în pijama la mine acasă, pentru că eu aveam accesul interzis în casa Webster după ce mama ei a crezut că i-am furat un obiect de artă scump. De momentele în care îl imobilizam pe Blake și îi furam telecomanda. Îmi e tare dor de ea și sper să o văd cât mai repede și să fie în siguranță.

Părăsim dormitorul împreună.

— Când te întorci la Roma? deschid subiectul plecării sale, care mă sperie și mai tare în acest moment.

— Peste două zile. Dar o să mă întorc la final de săptămână să stau cu tine, mă asigură cu un zâmbet larg.

Mă opresc în capătul scărilor ca să mă întorc cu fața la ea și îi returnez zâmbetul.

— Mă descurc și singură, *cara*, o asigur. Trebuie să-ți trăiești viața și, sincer, nu aș vrea să fiu răspunzătoare pentru o despărțire. Voi fi bine.

Știu că are un iubit secret și își dorește mult să se întoarcă la el. Nu vreau să fie la fel de nefericită ca mine, pentru că nu merită. Vincenzo iese din lift, molfăind jumătate de sandviș și bombăne un *bună dimineața* cu gura plină.

— Scările nu îți plac, Vincenzo? îi reproșează Nina.

— Nu îi lasă mâncarea să se depună unde trebuie, adaug și eu frecându-mi abdomenul cu palmele.

Izbucnim amândouă în râs, în timp ce umbra mea își dă ochii peste cap și își termină micul dejun de parcă ar fi un rechin flămând. Coborâm împreună treptele până la primul etaj, apoi Nina își continuă drumul până la parter, iar eu și flămândul pășim pe coridor pentru a ajunge la lecția mea.

— Bună dimineața, Libby!

Vocea lui Giancarlo răsună imediat ce intru pe ușa bibliotecii și eu afixez un zâmbet ospitalier. Mă simt tare slăbită de câteva zile încoace, iar toate evenimentele de ieri au reușit să mă epuizeze și fizic, și mental. Ar trebui să fiu în luna de miere, bucurându-mă de primele clipe alături de soțul meu, însă el e prea ocupat cu vânătoria în acest

moment. Vincenzo închide ușa în urma noastră, apoi iese pe terasă cu o țigară în mână.

— Credeam că ești prea ocupată să continui cu lecțiile.

Mă apropii de canapea, lăsându-mi trupul să alunece pe suprafața moale și accept cana de ceai pe care mi-o întinde.

— Ți-am pus mai multe picături, ca să te ajute cu mahmureala.

Aprob din cap, iau o înghițitură din lichidul aromat și mă uit la foile goale care mă așteaptă.

— Astăzi exersăm siluetele, propune cu un zâmbet. Ce spui?

Aprob din cap înainte să beau din nou din ceai, luând creionul negru între degete.

— Până acum ne-am axat pe siluetele drepte. Ar trebui să le încercăm și pe cele în unghi, continuă demonstrându-mi ce trebuie să fac.

Degetele i se mișcă cu abilitate pe coala de hârtie, reușind să mă impresioneze din nou cu tehnica sa. Imediat ce termină și îmi împinge o foaie goală lângă mână, strâng creionul între degete și încerc să reproduc cât mai bine mișcările sale.

— Poți să fugi, îmi șoptește la ureche, făcându-mă să tresar brusc din cauza apropierii subite. Nu meriți să fii prizonieră într-o colivie aurită, adaugă pe același ton șoptit.

Își retrage chipul ca să îmi dea la o parte șuvițele de păr și să îmi descopere vânătaia lăsată de mușcătura lui Tristan.

— Viața mea personală nu te privește, i-o trântesc iritată, privindu-l în același timp și pe Vinnie, care e cu spatele la noi și își fumează țigara liniștit.

— Meriți să fii fericită, drăguță, continuă cu îndrăzneala sa și îmi atinge coapsa, apăsându-și degetele în materialul pantalonilor. Eu pot să te fac fericită, departe de locul ăsta și de atingerea lui brutală.

Inspir profund, fixând creionul cu privirea în timp ce mâna lui se oprește pe genunchiul meu.

— Sigur ți-ai dat seama în aceste două săptămâni că nu ești o studentă oarecare pentru mine.

Atingerile rapide pe picior, pe braț, pe mână – toate au avut un scop ascuns, iar eu, în naivitatea mea crasă, nu mi-am dat seama de semnalele pe care mi le transmitea. Zâmbetele largi și privirile lungi oferite la fiecare lecție. Momentele când îmi lua mâna într-a sa ca să îmi arate câteva trucuri ale artei. Cât de proastă pot să fiu!

— Pot să te fac fericită, așa cum meriți, murmură apropiindu-și chipul de al meu.

Am obosit al dracului de mult și simt cum furia pune stăpânire pe mine. Sunt furioasă pentru că sunt considerată o slăbiciune, o verigă de care toți pot să profite pentru propriile interese. Când o să înceteze testele, încercările patetice de a mă face să le demonstrez de ce sunt capabilă? Că nu sunt o afurisită de trădătoare?

Îi privesc mâna, obiectul cel mai prețios al unui artist și fără de care nu ar putea crea magie. Ei, bine, a venit vremea să spargem magia și să lăsăm realitatea să ne acapareze. Strâng creionul dintre degete și îl înfig în mâna pe care o ține pe piciorul meu, iar urletul de durere reușește să îi atragă atenția umbrei mele. Vincenzo se apropie de masă cu pistolul îndreptat spre profesor și așteaptă să îi dau ordinul. Așteaptă să văd cât de ușor pot să îmi sparg masca. Țsta e unul dintre testele lui *don* Adorno sau ale lui Tristan?

— Ce te face să crezi că am nevoie de tine ca să fiu fericită? întreb cu dinții strânși. Minciuna e în ADN-ul vostru și nu o să mă mai las prostită atât de ușor!

Mă privește cu ochii mari, de parcă mi-aș fi pierdut mințile și sunt convinsă că nu se aștepta la așa ceva.

— Ieri am devenit soția unui mafiot și mi-am dat seama că, dacă o să rămân naivă și fricoasă, o să fiu mâncată de vie, spun și apăs creionul când el încearcă să își sustragă mâna. O să uiți de încercările tale jalnice de a mă cuceri și o să te rezumi strict la o relație profesională.

Chipul i se strâmbă din cauza durerii, sângele i se prelinge pe piele, însă nu îl eliberez până când nu aprobă din cap. În lumea asta, conștiința e doar o piedică nenorocită. O greutate prinsă de picior într-o mare tulbure, care o să mă scufunde oricum. Tristan vrea o regină fără inimă și rece? Ei, bine, o să i-o ofer pe însăși regina de gheață, care o să-l bage în sperieți și pe regele nebun.

— Orice îți dorești, Libby, murmură printre buze.

— Doamna Romano.

— Orice își dorește doamna Romano, se corectează, râsuflând ușurat când îndepărtez creionul din mâna sa.

— Cred că sunt suficiente lecțiile pentru ziua de azi, îl expediez ridicându-mă în picioare.

Ignor valul de amețeală care mă cuprinde și încerc să îmi mențin postura, altfel risc să mă fac de râs.

— E în regulă, Vinnie, spun făcându-i semn să își lase arma jos. Cred că Giancarlo a înțeles care este rolul său.

Îl urmăresc pe profesorul meu cum își adună lucrurile, cum foile se pătează de sânge și împing senzația de vomă înapoi. Vincenzo urmărește precum un uliu plecarea victimei mele și înlătur sentimentul de vinovăție din cap, așteptând ca ușa să se închidă în urma lui Giancarlo. Capul i se întoarce spre mine, având în ochi o privire ciudată, pe care nu reușesc să o etichetez în cel mai potrivit mod, iar zâmbetul viclean din colțul gurii mă avertizează că o să mi-o plătească.

— Deci asta a fost atât de tare! izbucnește umbra mea când ușa se închide. Cine ar fi crezut că sub aspectul ăsta mic și inocent se ascunde o pumă întunecată? mă complimentează paznicul meu în timp ce își aranjează pistolul în tocul de piele.

— Dacă nu poți să îi bați, alătură-te lor, rostesc unul dintre sfaturile mamei și înșfac ceașca de ceai.

Iau o înghițitură, fixându-mi privirea pe vârful creionului mânjit de sânge. Stomacul meu începe să se revolte și, în același timp, simt cum un voal negru îmi acoperă ochii.

Degetele încep să îmi tremure, cana îmi alunecă din strânsoare, izbindu-se de podea cu un zgomot puternic și îl văd pe Vincenzo cum se apropie de mine cu ochii mari.

Totul devine negru.

— Mă simt bine, mormăi pentru a mia oară de când mi-am deschis ochii.

Sunt întinsă pe canapeaua din bibliotecă – cel mai probabil, singurul bărbat din încăpere a fost cel care a făcut asta –, iar Nina continuă să mă bată la cap cu chematul doctorului. Bullet se urcă în poala mea și îi mângâi imediat blănița moale, apăsându-mi vârfurile degetelor sub bărbia lui.

— Vincenzo, ți-am spus să nu mai mănânci și porția ei de mâncare! îl ceartă Nina, articulându-i o palmă după ceafă.

Izbucnesc într-un râs puternic, regretând asta imediat ce stomacul mi se contractă și simt înțepăturile puternice în interior. Degetele mi se strâng puțin mai tare în blana animalului din poala mea și el scâncește, plecând de lângă mine. Se retrage la picioarele fetei, aceasta se apleacă ca să îl ia în brațe și mă privește îngrijorată.

— De ce nu te duci să vezi dacă prânzul e gata?

Vinnie pleacă imediat și ne lasă singure, iar bruneta se așază pe fotoliul împreună cu Bullet în brațele ei și se încruntă.

— Începi să mă îngrijorezi, murmură cu degetele afundate în blana cățelului. De două săptămâni ai început să amețești, să ai crampe abdominale și acum mai și leșini.

Telefonul începe să sune în buzunarul pantalonilor, luându-mi posibilitatea de a-i înlătura îngrijorările. Scot mobilul la suprafață, zâmbesc când văd numele fratelui meu pe ecran și pornesc imediat apelul video.

— *Felicitări, doamnă Romano!* țipă cu putere în microfonul telefonului cu Randy lângă el.

Imaginea lor are puterea de a-mi vindeca inima și să mă facă să uit de rolul pe care trebuie să îl joc. Înainte să răspund, buza spartă a Mirandei îmi șterge zâmbetul și o privesc cu sprâncenele arcuite.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine?!

Strâmbă din nas, dându-și ochii peste cap când Blake face o aluzie sexuală și e lovit după ceafă.

— *O mică neînțelegere cu tata, bombăne iritată. Dar azi nu e despre mine și problemele mele,* îmi închide gura imediat ce mi-o deschid. *Ia zi, te pregătești pentru luna de miere?*

Da, un drum doar dus în iad, unde să mă scald în cazanul cu smoală, să merg pe pietre încinse, să fac masaj în flăcările fierbinți și să iau cina cu Satana în timp ce îl pârlolim pe nemernic mai ceva ca pe un porc la proțap. Pachet all-inclusive²⁰.

— Tristan are câteva probleme la serviciu și suntem nevoiți să amânăm luna de miere, spun în cele din urmă.

Îmi ascund vânătaia de pe gât cu palma înainte ca unul dintre ei să o vadă și continui să mă zgâiesc la buza umflată a prietenei mele.

— Încă nu ai nevoie de ajutor? insist în speranța să accepte și să o aduc aici.

— *Încă sunt în parametri,* mă asigură făcându-mi cu ochiul și nu pot să îmi rețin oftatul.

E atât de încăpățânată și crede că poate să învingă o vulpe bătrână precum Alastair Webster.

— *Povestește-mi cum a fost toată nunta,* îmi cere împingând fața fratelui meu din cadru.

Aș putea să îi spun că dintr-un vis frumos s-a transformat într-un coșmar oribil. Că l-am cunoscut pentru prima oară pe tatăl meu și mi-am dorit ca el să fie ucis de către soțul meu. Că s-a distrus naivitatea mea și că mi-am dat seama că trebuie să devin o persoană care să nu ezite să lase întunericul să preia controlul atunci când e nevoie. Da, aș vrea să îi spun toate astea, dar aleg să mint cu nerușinare, simțind privirea italienei asupra mea, din ce în ce mai intensă cu fiecare cuvânt mincinos pe care-l rostesc. Poate dacă fratele meu sau Randy ar fi fost aici, aș fi putut să îmi ascund tristețea în brațele cuiva.

— *Ca o nuntă din povești*, suspină blondina și forțez un zâmbet pe buze.

Imediat ce Blake preia controlul asupra telefonului său, îl întreb despre terapia sa și mă rog să termin cât mai repede pentru că nu am dispoziția necesară de a sta la taclale. După ce închei apelul, las telefonul pe măsuta de cafea și mă sprijin de spătarul canapelei, rezemându-mi ceafa de suportul dur.

— Am înfipt un creion în mâna lui Giancarlo, fac confesiunea cu ochii în tavan.

Simt privirea atentă a mezinii asupra mea, însă nu mă desprind de imaginea tavanului alb.

— Orice-ar fi făcut, sunt sigură c-a meritat-o, spune după o pauză lungă și silențioasă.

Un zâmbet mi se arcuieste pe buze și îmi amintesc de sfatul ei de azi dimineață. Nina e imună la actele de barbarism și la crime, probabil pentru că a luat parte la ele ori de câte ori a avut ocazia. Vincenzo își strecoară capul înăuntru să ne anunțe că masa e pregătită, iar când mă ridic în picioare valul de amețeală îmi face genunchii să tremure. Mă prind rapid de brațul întins al brunetei, ca să îmi găsesc echilibrul, și îi zâmbesc, sperând că o să reușesc să îi îndepărtez încruntătura de pe frunte. Amândouă părăsim biblioteca, Bullet o ia la fugă înaintea noastră lătrând de

câteva ori și refuz categoric excursia de un etaj cu liftul propusă de prietena mea.

E absolut ridicol! Mă simt epuizată din cauza stresului provocat de nuntă, de tatăl meu și inima mea frântă, dar asta nu înseamnă că trebuie să fiu tratată precum o prințesă firavă. Mirosul de mâncare mă ademenește imediat ce ajungem la parterul conacului și nu mi-am dat seama că îmi e atât de foame până când friptura și mirosul specific de Gnocchi²¹ nu mi-au gădilit nasul.

— Suntem doar noi două? Întreb în momentul în care ajungem în salon și văd doar două tacâmuri aranjate.

— Tristan și Cairo au de rezolvat niște probleme, iar *Nonno* e închis în biroul său de mai bine de o oră, îmi răspunde așezându-se pe locul ei.

Îmi las trupul să alunece pe propriul scaun fără să mai spun vreun cuvânt și nu ezit să mă înfig în mâncare și să îmi umplu farfuria.

— Ți-ai făcut bagajele?

Încerc să nu suspin de plăcere când papilele mele gustative fac cunoștință cu pastele aromate și perfect condimentate, privind-o pe mezina familiei.

— Aproape, bombăne în timp ce își mestecă friptura. Abia aștept să mă întorc la libertate, dar nu sunt încântată că începe facultatea.

Nici eu nu am fost mare fană a orelor și am avut noroc că Randy a fost alături de mine și am reușit să trecem împreună prin cursurile lungi, plictisitoare și seminarele obositoare. Iar vacanța de vară mereu mi-am petrecut-o în cafenea, făcând ore suplimentare până când Mack mă dădea afară în șuturi la final de săptămână.

— Gio știe că ai un iubit?

Pufnește în râs înainte să își tragă mai aproape paharul de vin și aprobă din cap.

— Știe, dar nu mă crede. Are impresia că am inventat un iubit-fantomă doar ca să îl țin pe el la distanță, mormăie

dându-și ochii peste cap.

— Nu te-ai gândit niciodată să fii cu el?

— Oh, sunt sigură că dacă nu ar fi fost promisiunea față de mama, aș fi fost căsătorită cu el în acest moment și, probabil, însărcinată, spune luând o înghițitură lungă. Dar nu m-a atras niciodată. E frumos și are un corp de invidiat, da, știu asta, dar nu am reușit niciodată să depășesc bariera de prietenie. Mai ales că el e prietenul fraților mei, adaugă cu un zâmbet scurt.

— Și mereu l-ai considerat un frate, completez pentru ea.

Aprobă încet din cap, plimbându-și vârful arătătorului pe gura paharului de cristal.

— E ciudat ca tocmai eu să am parte de altfel de reguli. Sunt sora Consilierului, sunt sora adoptivă a viitorului *Capo* și ar trebui să mă căsătoresc cu un bărbat care să le aducă beneficii de pe urma alianței.

— Ești importantă pentru ei, Nina, spun cu privirea fixată în farfuria pe jumătate plină.

— Nu tot timpul, rostește cu o voce încărcată de tristețe și care îmi atrage imediat atenția.

Își scutură capul cu un zâmbet nu prea convingător, însă decid să nu o trag de limbă. Am învățat că nu trebuie niciodată să o forțez să facă ceva sau să o oblig să vorbească, pentru că voi afla tot ce are pe suflet când ea o să simtă nevoia să se destăinuie.

— *Cazzo!* mormăie cu privirea în ecranul telefonului. Trebuie să merg la *Nonno*.

Se ridică în picioare, își înșfacă telefonul între degete și dispare pe hol cu pași rapizi. Capul îmi alunecă în față, ochii mi se fixează în farfuria cu mâncare și simt că senzația de vomă se întoarce să mă indispună.

CAPITOLUL 30

TRISTAN

Trebuie să recunosc că necredinciosul și-a folosit destul de bine banii pe care i-a avut de-a lungul timpului. Sufrageria în care mă aflu arată ca o afurisită de încăpere a unui palat. Canapelele cu broderie, pe care abia aștept să le mânjesc cu sângele lui trădător, candelabrul din aur care țipă opulență, șemineul placat cu marmură albă și covoarele albe persane. Sunt obișnuit cu astfel de încăperi, cu astfel de expuneri grotești ale bogăției. Casa mea e mult mai decentă decât imitația de palat a lui Ottavio Sancti și cred că abia acum apreciez bunul gust cu care au redecorat conacul de-a lungul anilor sora și bunicul meu.

— Ar trebui să îți mulțumesc că nu sunt legat?

Mă apropii de bătrân cu rânjetul rece destinat inamicilor mei, îi smulg bastonul dintre degete, iar acesta cade imediat în genunchi în fața mea. Învârt bățul de lemn dur în mâini, mângâind capul de leu din aur masiv. Împing masa de cafea scumpă cu piciorul în partea stângă, astfel încât să am mai mult spațiu în calea mea.

— Mereu ți-ai dorit un loc care nu îți aparține, Ottavio, spun apăsându-mi degetul mare pe gura leului. Și nu ai ezitat să îi otrăvești și mintea nepotului tău cu aceleași prostii.

— Nu meriți nimic din ceea ce ai, scuipă la picioarele mele. Marele Tristan Romano, care trebuie să își demonstreze constant potențialul în fața membrilor din *Famiglia*, mă ia peste picior. Un adevărat conducător nu are nevoie de teste. Tatăl tău se răsucește în mormânt de rușine.

Trebuie să recunosc că nenorocitul știe cum să atace punctele sensibile. Îl lovesc din plin în față cu propriul baston, trântindu-l la podea și sângele care iese din nasul

său doar mă face să zâmbesc mai tare. O mână îmi alunecă în buzunarul blugilor și sprijin bastonul de umărul meu, așteptând să se adune de pe jos.

— I-ai făcut pe toți să creadă că târfa ta e cea mai pură din lume, când toată lumea știe adevărul, continuă cu o voce răgușită. Nimeni n-o să te urmeze, nimeni n-o să te asculte.

Îmi scot mâna din buzunar și îmi înfig degetele în părul lui, apoi îi dau capul pe spate și îmi izbesc fruntea în gura lui, auzind cum osul slăbit de vârstă îi pocnește. Când încep să îi râd în față, el mă privește de parcă aș fi un dement care ar trebui anihilat asemeni unui câine turbat.

— Crezi că tu și gloata aia a ta de fosile o să opriți evoluția? Pentru că încercați să vă păstrați rahaturile de tradiții? Știu despre fiecare din complicii tăi, de planul tău de a cuceri *Cosa Nostra*, rânjesc mângâindu-i gâtul cu vârful bastonului.

Ochii i se măresc în urma șocului și privesc satisfăcut cum groaza îi înlocuiește aroganța.

— Amicii tăi sunt executați, unul câte unul, până la ultimul trădător, mârâi eliberându-i capul ca să îl lovesc cu putere în ceafă și să îl întind pe pământ. În propriile lor case.

Mă plimb în jurul său cu același zâmbet psihopat pe buze, bucurându-mă de trupul care îi tremură din ce în ce mai tare.

— Te-ai gândit la planul ăsta de unul singur sau Castelinni a contribuit în cea mai mare parte?

Ottavio e mult prea mândru ca să îmi ofere ceea ce am nevoie. Ca să îmi dea informațiile cu care să îmi distrug inamicul.

— Du-te la dracu'! azvârle cuvintele împreună cu o cantitate de sânge.

Îmi înfig piciorul în coastele sale, smulgând țipătul puternic din gâtul lui.

— *Camorra* o să-ți vină de hac, râde. Neîncrederea o să fie cea care o să te doboare, *Capo*, spune batjocoritor. Și,

data viitoare, Justin Mitchell n-o să mai ezite să își omoare curva de fiică.

Îl întorc cu fața la tavan, ajutându-mă de picior și mă aplec peste trupul mizerabil, jucându-mă în același timp cu bastonul său.

— Târfulița aia va deveni cea mai mare slăbiciune a ta și toți dușmanii tăi vor încerca să ajungă la ea. Justin știe asta, de aceea a încercat să o ia cu el, pentru ca tu să înnebunești căutând-o.

Furia se aprinde în ochii mei și îi înfig cu toată forța bastonul în palmă. Lemnul străpunge carnea și bărbatul se zvârcolește de durere.

— Vezi? Nu ești chiar așa greu de citit, *Capo*, continuă să mă ia în derâdere tușind zgomotos. Dar cum nu a reușit, așteaptă-te la o nouă tentativă. Mitchell îi e loial lui Rafael și, dacă el îi dă ordinul, o să bage un glonț direct în inima ei mică și firavă.

Cuvintele lui sunt sugrumate de suferință și abia le înțeleg.

Conducătorul *Camorra*, inamicul meu numărul unu și blestemul vieții mele. Rafael Castellini e un nenorocit dur, implacabil și care nu se abține când vine vorba de tortură. Dacă pe teritoriul meu femeile și copiii sunt în siguranță, el nu ezită să îi ucidă cu sânge rece. Are o minte ageră și mereu reușește să fie cu doi pași înaintea mea, dându-mi toate planurile peste cap. Mi-a ucis tatăl, i-a ucis pe părinții lui Cairo și aproape am pierdut-o și pe Nina din cauza lui. Faptul că a reușit să se infiltreze în *Cosa Nostra* e destul de rău și sper să reușesc să îi tai toate rădăcinile prin aceste executări. Nu îmi mai permit să pierd avantajele în fața sa și să îl las să se joace cu mintea mea. E un strateg desăvârșit, depășindu-l cu mult pe tatăl meu și de asta și-a creat oportunitatea de a-l omorî. Și-a jucat cărțile excepțional și am jurat – atât eu, cât și Cairo – că, într-o zi, noi vom fi cei care îi vor fura ultima suflare și îi vor smulge inima din piept.

Așa cum el a făcut cu noi.

Degetele mi se strâng cu putere pe lemnul dur din mâna mea și mă abțin să nu îl omor pe loc. Camera înregistrează orice cuvânt, orice gest al meu și nu trebuie să îmi dezvălui slăbiciunile în acest moment, când trebuie să-mi dovedesc puterea.

— Castelinni nu o să ajungă niciodată la familia mea.

— Patrizio nu ar fi de acord cu tine, mi-o întoarce începând să râdă cu horcăituri.

Îl înșfac de guler, ridicându-l de la podea dintr-o singură mișcare. Sângele i se scurge din mâna zdrobită. Trag de capul leului de pe baston, eliberând pumnalul ascuns în teaca de lemn.

— Tu ai fost unul dintre călăii tatălui meu, Sancti, mârâi în fața lui. Poate că Rafael a apăsât pe trăgaci, dar tu l-ai aruncat în brațele lui, urlu presând lama ascuțită pe gâtul nenorocitului până când pielea i se înfige în tăișul ascuțit și sângele începe să se prelingă pe lamă.

— Ar fi trebuit să fii tu, recunoaște. Dar Patrizio s-a oferit drept victimă în locul tău.

Monstrul din mine e complet descătușat, iar vârful pumnalului ajunge în ochiul stâng și i-l smulg într-o singură secundă, aruncându-l pe podea. Sângele țâșnește ca o fântână arteziană, mângîindu-mi chipul și tricoul, iar urletele de durere sunt ca un afurisit de balsam pentru sufletul meu. Îmi șterg fața cu antebrațul și îmi pătez pielea de sângele trădătorului, gustându-l cu vârful limbii și rânjind când simt savoarea fierul amar. Îl las să cadă în genunchi pe podea, alimentându-mă cu imaginea lui supusă mie.

Așa mi se vor închina toți trădătorii.

Își presează mâinile ca să oprească hemoragia necontrolată, agățându-se de cea mai mică speranță. O speranță care nu mai există din momentul în care cineva se pune cu Tristan Romano.

Mi se pare de-a dreptul hilar cum covoarele lui prețioase absorb culoarea păcatului.

— Ai vrut să îi omori și pe moștenitorii Ambrossi, conchid când fac legăturile în capul meu. Dar Cairo a rămas în casa mea, iar Nina a reușit să supraviețuiască. Odată ce Adorno Romano și-a ridicat zidurile de protecție, ai știut că ai pierdut bătălia.

Îi prind brațul cu mâna liberă, îl răsucesc până când îl simt încordat, apoi îmi apăs piciorul cu putere pe cot, rupând osul care trosnește și țipătul de agonie îl face pe bătrân să se zbată incontrollabil. Îl apuc de păr ca să îi dau capul pe spate, înfig vârful pumnalului în vena jugulară și las sângele să se scurgă pe degetele mele. Mă scald în el ca într-o fântână a vieții.

Trebuie să recunosc că bătrânul e călit în foc, pentru că rezistă eroic la tortura mea.

— Nu ar fi trebuit niciodată să te pui cu un Romano, fiu de cățea, murmur cu dinții strânși, uitându-mă la ochiul speriat. Când o să ajungi în lad, tata o să te aștepte ca să își ia revanșa, iar când voi veni și eu – fac o pauză rânjind ca un maniac ce sunt – o să îți dorești să nu fi existat vreodată.

Cu o singură mișcare, cuțitul îi intră în gât, omorându-l într-o fracțiune de secundă. Sângele se prelinge pe mâna mea, ochiul i se dă peste cap și îi las corpul inert să se lovească pe podea cu o bufnitură puternică. Privesc cadavrul cu respirația accelerată, pieptul mi se ridică și coboară rapid, iar cuvintele lui se reped în capul meu precum o casetă defectă.

Dacă e adevărat ce spune, dacă Libby nu e o trădătoare și nu a complotat niciodată cu Justin pe la spatele meu, înseamnă că am comis greșeala vieții mele. Dar cum pot să știu sigur dacă e adevărat ceea ce mi-a spus Ottavio?

Pot spune că atmosfera e de-a dreptul sumbră. Rar îl văd pe *Nonno* atât de tăcut și de perturbat de toată situația la care am fost expuși în ultimele zile. După executarea trădătorilor, a trebuit să ajutăm echipele de curățenie să scape de toate cadavrele, iar acum ne aflăm în drum spre club, unde bătrânul a convocat întâlnirea cu Căpitanii fideli și soldații rămași în viață și care nu au vrut să treacă de partea nenorociților.

— Niciodată nu am vrut să cred că Ottavio a fost cel care a provocat morțile tatălui tău și ale lui Adriano și Minerva.

Bunicul a văzut toată scena dintre mine și cel pe care l-a considerat un prieten, a ascultat toată conversația, iar când m-am întors acasă era deja izolat în bibliotecă și nu a lăsat pe nimeni să se apropie de el. Am fost al naibii de tentat să mă duc după Libby, să mă strecur în patul ei, să o strâng în brațe și să o las să mă învăluie în puritatea sa. Să-mi închidă demonii în temnița lor și să mă conducă spre lumina pe care numai ea ar putea să mi-o arate. Dar știu că nu am niciun drept să mă apropiu de soția mea și, cel mai probabil, ea mi-ar scoate ochii cu ghearele dacă aș îndrăzni să o ating. Nu am crezut niciodată că o să am nevoie de o femeie în asemenea manieră. Că aș avea nevoie de ea să îmi liniștească sufletul și să îmi dea senzația de siguranță, de stabilitate.

Nu am crezut vreodată că o să pornesc pe urmele tatălui meu în această privință.

A doua zi, Nina a reușit să îl convingă să își deschidă gura și nu știu despre ce naiba au vorbit, pentru că bunicul a dezactivat camerele de supraveghere, însă a reușit să îl liniștească suficient cât să își pună ideile în ordine.

— Ar fi trebuit să fiu mai vigilent și poate nu am fi ajuns în situația asta, oftează cu putere.

Degetele mi se strâng pe volanul din piele și îmi țin buzele închise pentru că nu știu ce naiba aș putea să spun. L-am bănuț de câțiva ani pe Sancti, am încercat de multe ori să demonstrez asta, însă am dat greș lamentabil, stârnind atât furia bunicului, cât și a bătrânilor, care mereu au susținut că sunt prea orbit de răzbunare. Mi-au spus că nu e posibil ca un viitor conducător să nu aibă încredere în una dintre cele mai vechi familii din *Cosa Nostra*. M-au considerat un copil răzgâiat, condus de o dorință nebună de a ucide și de a fi ucis, condamnând deciziile și imprudența mea. *Nonno* a picat de acord cu ei, smulgând din mâinile mele scaunul puterii, ceea ce m-a durut al dracului de tare, iar acum mă abțin din răspuțeri să nu urlu și să îi strig în față *ți-am spus eu*. Mă abțin pentru că îl respect prea mult, îl iubesc enorm și știu că, în adâncul sufletului, mereu a fost îngrijorat pentru mine.

Ecranul telefonului mi se luminează, anunțând un nou mesaj și îmi iau ochii de la drum, fixându-i pe suportul magnetic care îmi susține mobilul pe suprafața bordului. Îl deblochez, încercând în același timp să fiu atent la trafic.

Mason Cross: Pachet livrat.

Tastez rapid un *mulțumesc* și trimit mesajul, apoi blochez telefonul și inspir cu putere. Sper că fac alegerea bună și că nu o forțez prea tare pe Libby. Eu sunt obișnuit să îmi ucid inamicii, dar ea? Opresc mașina în parcare privată, motorul se liniștește cu un tors silențios și cobor din automobil. Aștept ca *Nonno* să mi se alăture în fața ușii, apoi intrăm în interiorul clădirii și ne îndreptăm spre sala de

conferințe de lângă biroul meu de la primul nivel. Căpitani și soldații ocupă deja locurile corespunzătoare, patru scaune fiind goale în jurul mesei. Cairo a plecat cu o oră înaintea noastră pentru a se ocupa de formalitățile necesare pentru ca noii Căpitani să preia afacerile legale din regiunile rămase fără conducători. Bunicul își ocupă scaunul din capul mesei și, pentru prima oară, eu îl las pe al meu liber și mă apropiu de barul cu băutură.

— Nu cred că e nevoie de multe vorbe, pentru că faptele și înregistrările au vorbit de la sine, începe în timp ce eu îmi torn un pahar de vodcă. Aș vrea să vă mulțumesc pentru loialitate și pentru ajutor și vă garantez că nu o să uit vreodată asta.

Golesc paharul dintr-o singură înghițitură, simțind privirile lui Cairo și Gio asupra mea.

— O să-l las pe Tristan să preia restul ședinței, spune și aproape că îmi scap paharul din mână. El o să numească noii Căpitani ai celor patru provincii.

Toate privirile se întorc spre mine și încerc să șterg uimirea și stupoarea de pe fața mea, disimulând faptul că m-a luat complet prin surprindere gestul ăsta. Când mă așez pe scaunul meu, în fața lui Cairo, și văd zâmbetul de victorie de pe buzele sale, îl rețin pe al meu. Mă uit la scaunele libere, la bătrânii care încă dețin puterea în celelalte regiuni, apoi la soldații fideli care urmează să avanseze în rang. Am nevoie de bărbați puternici, nemiloși și care o să mă urmeze în foc fără să ezite. Inspir profund înainte să îmi deschid gura, apoi rostesc cu voce tare mutările din mintea mea, așezând pionii în locurile de care am nevoie, reușind să îi surprind pe bătrâni cu o parte din alegerile mele. După ce fiecare regiune din cele patru libere își găsește conducătorii, privirea mi se oprește asupra lui Rosario Greco, care stă lângă fratele meu.

— Cred că Salvatore e mai mult decât pregătit să preia provincia *Agrigento*.

Am văzut modul în care i-a torturat pe trădători, cum i-a făcut să sângereze până aproape de ultima suflare și cum a reușit să îi facă să vorbească. Am nevoie de astfel de oameni în preajma mea. Bărbatul în vârstă îi aruncă o privire rapidă peste umăr fiului său, apoi își întoarce capul spre mine și aprobă printr-un gest, reușind să îl surprindă pe noul meu Căpitan. Cairo e deja pregătit pentru astfel de situații, mai ales că am discutat împreună despre echipa noastră perfectă din *Cosa Nostra*. Privesc cum actele noi sunt semnate de membrii cei mai tineri, iar zâmbetul de mândrie al bunicului meu reușește să mă molipsească imediat, urmând ca ultimele sale cuvinte să mă șocheze complet.

— Cred că Tristan și-a demonstrat abilitățile în fața tuturor de-a lungul anilor. De aceea, la aniversarea lui, în Ajunul Crăciunului, îi voi preda ștafeta. Așadar, la împlinirea vârstei de douăzeci și opt de ani, nepotul meu, Tristan Romano, va deveni noul *Padrino*.

Astea sunt cuvintele pe care am dorit să le aud de atât de mult timp, încât am încetat să mai sper la ele. Paharele au început să se lovească de blatul mesei, asta însemnând că toți sunt de acord cu decizia bunicului meu și simt cum o piatră mi s-a ridicat de pe suflet.

Zece minute mai târziu, rămân în sala de conferințe alături de Cairo, Gio și Salvatore și împărțim o sticlă de whisky.

— Mulțumesc pentru încredere, își apropie lupul singuratic al grupului paharul de al meu. Nu te voi dezamăgi.

Știu asta, altfel nu l-aș fi ales într-o poziție atât de privilegiată. Pereții de sticlă se ciocnesc între ei, palma fratelui meu mi se așază pe umăr și îi întorc zâmbetul când îl privesc.

— Am câștigat!

Cuvintele sale îmi fac inima să tresalte de bucurie preț de o secundă, înainte ca mintea să-mi zboare spre soția

mea, pe care nu am mai văzut-o de *atunci*. Inevitabil, mă gândesc la toate prostiile de care sunt capabil. Dacă asta e o victorie, de ce mă simt ca și cum am pierdut?

CAPITOLUL 31

LIBBY

Ultima săptămână a fost de-a dreptul haotică. Tristan și Cairo au reușit să se facă nevăzuți, *Nonno* a stat închis în bibliotecă mai multe zile la rând și Nina și-a amânat plecarea, chiar dacă abia a reușit să îl scoată de acolo. Apoi, ea i-a însoțit pe băieți la una din întâlnirile lor periculoase.

— Nu ar trebui să fie și profesorul tău aici? mă întreabă Vincenzo de pe scaunul său.

Acum jumătate de oră, ea a plecat spre Roma și, după ce am condus-o la ușă și ne-am luat la revedere, mi-am adus ustensilele și m-am refugiat în seră, exersând siluetele pe care mi le-a arătat Giancarlo înainte să îi distrug mâna.

— Am zis să îi mai dau timp de recuperare, bombăn cu nasul în coala de hârtie.

Începe să râdă, probabil amintindu-și de ceea ce am făcut.

— Cred c-ar trebui să îi spui lui Tristan, murmură cu privirea asupra mea și a degetelor mele.

— Și eu cred c-ar trebui să-ți faci un abonament la sală, i-o trântesc cu o voce rece.

Nu vreau să merg și să mă plâng la soțul meu afurisit. Nu am nevoie de protecția lui, nu am nevoie de nimic din partea lui, iar când va veni timpul și el își va da seama că a greșit, o să mă folosesc de cuvintele sale să-l atac.

— E de datoria mea să îi raportez orice nu e în regulă cu tine, continuă să mă preseze.

— Vincenzo, rostesc cu un timbru care sper că o să încheie subiectul ăsta definitiv. Dacă Romano află despre Giancarlo, o să mă asigur că păzești filiala *Cosa Nostra* din Alaska.

— Nu există filială în Alaska, spune după o tăcere de câteva clipe.

— Dacă îți ții gura, nici n-o să existe, i-o întorc enervată.

Își presează buzele între ele, întorcându-se la jocul său de Candy Crush și mă bucur că nu insistă mai mult pe subiectul ăsta. Deschid la o pagină nouă de hârtie, începând să îl schițez pe nemernic ca rege al infernului, pentru că, într-un fel, chiar asta e. Și a avut grijă să mă aducă și pe mine pe calea presărată de tortură, până în epicentrul nebuniei, aruncându-mă în flăcările fierbinți care m-au transformat. A trecut o săptămână de la nuntă, clipe în care nu l-am văzut nici măcar pentru două secunde, și nu mă pot abține să nu mă întreb dacă nu s-a dus la ea. Dacă nu s-a încălzit în patul Stellei, promițându-i locul meu. Făcând-o să aștepte să mor la scurt timp după *Nonno*, așa cum el mi-a promis atunci, urmând să își recupereze tronul și ea să îl facă fericit.

Așa cum eu nu o să îl fac vreodată.

O lacrimă mi se prelinge pe obraz, apoi se desprinde de pe pielea mea ca să se imprime pe hârtia albă. Oricât de mult încerc să îmi opresc sentimentele, să îmi arunc inima într-o temniță întunecată de unde să nu mai iasă, realizez că îmi e imposibil. Nu m-am născut în lumea asta, nu m-am născut să trăiesc într-o colivie de aur și să mă bucur de resturile altora. Nu m-am născut să fiu o regină de gheață. Dar cum altfel o să pot supraviețui alături de el? Cum altfel să îi demonstrez și lui că pot să fiu soția perfectă de care are nevoie?

Telefonul lui Vincenzo reușește să mă scoată din starea de meditație și să tresar, mâzgălind fața nemernicului când îi conturez ochii.

— Șeful vrea să te vadă, spune imediat ce întrerupe conversația.

— Să-și facă programare.

Maschează râsul în spatele unui tușit extrem de prost, apoi se ridică în picioare și așteaptă ca și eu să fac același lucru.

— Poate crezi că s-a legat o prietenie frumoasă între noi, dar el rămâne șeful meu și trebuie să fac ce spune. Așa că, dacă nu vii de bunăvoie, o să te duc cu forța la el, mă avertizează.

— Dacă pui mâna pe mine, jur c-o...

Cuvintele mele rămân suspendate în aer pentru că dobitocul mă înșfacă de talie, mă aruncă pe umărul său și se îndreaptă spre ieșirea din seră, fără să fie deranjat de faptul că îl lovesc cu caietul meu.

— O să-ți bag creionul în fund, Vincenzo!

— O să te scap în cap, *signora*, mi-o întoarce obraznic.

Poate am relație diferită cu Vinnie acum și el nu mai e ursuzul încruntat care pufnește la orice respirație a mea, dar cuvântul lui Tristan e lege și nu o să câștig niciodată împotriva sa.

— Poți să mă pui jos, sunt în stare să merg și singură, bombăn cu o ultimă fărâmbă de decență.

Imediat ce picioarele mi se așază pe pământ, valul de amețeală îmi transformă genunchii în gelatină și, dacă brațul paznicului nu m-ar fi susținut, aș fi căzut pe pietrele de pe pajiște.

— Sunt aproape patru săptămâni de când ai astfel de stări, Libby, îmi spune cu o voce blândă. Trebuie să îi spui să cheme doctorul.

Trag o cantitate considerabilă de aer în corp, iar când mă simt sigură pe picioare, mă desprind din atingerea sa.

— Nu am nevoie de doctor, dar mulțumesc pentru grijă.

Măcar cineva o face, aș vrea să adaug, însă îmi țin gura închisă și îi fac semn să mă conducă la șeful său afurisit. Îi urmez pașii pe cărarea care conectează conacul de *bârlog* și încerc să nu mă gândesc la ce e mai rău. Am știut mereu că așa se numește casa de lîngă, unde se întâmplă barbaritățile mafiei, dar nu am avut ocazia să văd ce se ascunde dincolo de pereții normali. Strâng caietul la pieptul meu, strecurând creionul în buzunarul din spate al pantalonilor crem pe care-i port și văd cartela pe care

Vincenzo o scoate din buzunar când ne oprim în fața porții secundare. Încuietoarea mecanică se deschide în momentul în care lumina roșie devine verde și văd numele lui Vinnie pe ecranul digital. Deschide poarta de metal, așteaptă să intru după el, apoi aud încuietoarea blocând ieșirea.

— Voi sunteți singurii cu cartelă?

— Mai este una de urgență, dar, de obicei, e la Nina, spune aruncându-mi o privire peste umăr.

Deci, dacă e să mor în clipa asta, nu voi putea ieși din locul acesta. Poate aș reuși să îmi creez un avantaj de câteva minute, atacându-mi soțul, dar Vincenzo ar sări pe mine de parcă aș fi o bruschetă apetisantă și amândoi m-ar pune la pământ.

— De ce vrea să mă vadă? Și de ce aici? Întreb înainte să deschidă ușa și să îmi facă semn să intru înăuntru.

Ridică din umeri, încercând să pară că habar nu are ce se întâmplă, și pășesc în interiorul bârlogului înghițind orice întrebare pe care o mai am. Sunt întâmpinată de un bar impresionant, cu rafturile pline de băuturi și pahare de cristal. Masa de biliard e amplasată în fața ferestrei, în partea dreaptă, iar mingile sunt deranjate de parcă ar fi fost folosite cu puțin timp în urmă.

— În capătul holului o să găsești scările care duc în subsol, mă informează când vine în fața mea și îmi ia caietul dintre degete.

Mă împinge ușor pe holul acoperit de covorul negru, pașii mei se afundă în materialul moale și mă opresc o secundă să admir plasma enormă care acoperă întregul perete și canapeaua în formă de semicerc. Vinnie se trânteste pe ea, azvârle caietul meu pe masa de sticlă din fața lui și îmi face semn spre trepte. Apropiindu-mă de ele, un sentiment de neliniște mă învăluie și, cu fiecare treaptă pe care o cobor, fiorul rece se izbește de pielea dezgolită de pe abdomen și brațe, iar când ajung la subsol și văd încăperea, înghit în sec. Pereții sunt roșii, dar abia după câteva secunde îmi dau seama că sunt pătați de sânge –

sângele uscat al victimelor – și nu cred că cineva mai știe numărul lor. Cușca din sticlă formată din patru pereți e așezată în partea din spate a încăperii, sub un geam minuscul, ceea ce mă duce cu gândul la o carceră de închisoare, unde singura sursă de lumină e mica gaură de comunicare din ușă. De aceea i se spune *buncăr*. Când luminile se sting, întunericul înghite totul. Nu îmi pot imagina cum ar fi dacă aș fi închisă într-un astfel de loc. Cât de tare m-ar tulbura și cât de mult m-ar dezechilibra.

Tristan stă cu spatele la mine, jucându-se cu un cuțit din mâna dreaptă, și mă apropii de el fără să scot vreun sunet. Arunc o privire rapidă asupra mesei pe care sunt întinse armele și asupra poligonului de tragere din spatele treptelor. Aparent, subsolul ăsta se întinde pe toată suprafața casei și au reușit să găsească o întrebuintare pentru fiecare colțișor. Mă opresc lângă soțul meu și îngheț într-o singură secundă când privirea mi se oprește în același loc cu a sa. Valul de amețală mă lovește cu putere și mă agăț de brațul lui Tristan ca să îmi mențin stabilitatea.

— Cadoul tău de nuntă, rostește cu o voce implacabilă.

Dumnezeule! În fața mea se află coșmarul meu cel mai de temut. Nu mi-am dat seama până acum, dar perspectiva vieții trăite cu un criminal nu mă sperie atât de tare precum bărbatul legat fedeleș. Peter e prins de scaunul metalic, în fața noastră, legat atât de tare încât funia e îmbibată în sângele de la încheieturi. Are un ochi umflat și abia dacă reușește să îl mai țină deschis, iar cel cu care se uită la mine are un amestec de furie și teamă în irisul căprui. Simt cum mai am puțin și vomit, stomacul fiindu-mi strâns ca într-o menghină și îmi acopăr buzele cu palma dreaptă, încercând să nu las slăbiciunea să iasă la suprafață.

Bărbatul de lângă mine își întinde brațul ca să smulgă banda adezivă de pe gura fostului meu iubit, care geme cu putere când buzele îi sunt eliberate într-un mod violent.

— Ți-a fost dor de mine, piersicuță? mă întreabă folosind aceeași voce cu care a reușit să mă bântuie.

Frica îmi zguduie întreaga ființă, făcându-mă să îmi strâng degetele pe cămașa brunetului.

— De ce e el aici?

Nu pot să îmi desprind ochii de pe Peter, chiar dacă mă adresez soțului meu, iar când chicotește și se întoarce cu fața la mine, cu o mină impasibilă, deja îmi imaginez ce e mai rău.

— Există un singur mod prin care să te eliberezi de trecut, Libertine, spune mișcându-și mâna liberă spre tocul de piele prins în jurul pieptului său. Să-i faci față, continuă neperturbat.

Degetele mi se desprind de pe brațul lui, privesc cu groază cum scoate pistolul din suport și îl întinde spre mine. Mă uit la arma din palma sa, incapabilă să îmi întind propria mână pentru a o lua. Râsetul puternic al coșmarului meu răsună între pereți, dar amândoi îl ignorăm. Ne susținem unul celuilalt privirea – a mea de frică, a lui de indiferență.

— Femeia perfectă pentru mine e capabilă să apese pe trăgaci, mi-o trânteste folosindu-se și de cuvintele mele.

Ăsta trebuie să fie testul suprem. La o săptămână după nunta noastră, a șaptea zi după ce mi-a frânt inima, după ce m-a ignorat complet, mă aduce aici, ca să îl omor pe fostul meu iubit și să îi demonstrez că pot fi regina unui rege dement.

Simt cum degetele îmi tremură când se închid în jurul pistolului și îl trag spre mine, în timp ce inima îmi bate cu putere și greața se izbește de stomacul meu. E prima oară când țin în mână așa ceva și resimt puternic greutatea armei. Dincolo de încercarea mea de a fi tare, de a demonstra că pot să trăiesc în lumea asta sângeroasă, adevărata mea natură e încă prezentă, vie și continuă să lupte cu încăpățânarea din creier.

— De-asta sunt aici? Să își facă dreptate de una singură? mă provoacă Peter cu un râset puternic. Nici măcar nu poate să țină pistolul cum trebuie și o să se împuște singură la cât e de împiedicată.

Fața lui Tristan devine o mască a furiei și pot să îmi dau seama că se abține să nu îi rupă gâtul dobitocului.

— Ai norocul că te-ai împiedicat în scula lui, altfel ai fi ajuns doar o târfă de pe marginea șanțului și pe care trebuia să o recunoască frățiorul la morgă.

Fără să mă gândesc de două ori, îndrept țeava armei spre el. Strângând din ochi, apăs trăgaciul, iar glonțul se înfige în piciorul său și absorb țipătul care îi iese pe gură, simțind cum zidurile de frică din interiorul meu se zguduie.

— Curvă proastă! Când pun mâna pe tine, te...

Al doilea glonț i se adâncește în coapsă, foarte aproape de mândria lui, și amintirea momentului în care a încercat să mă violeze începe să se evapore. Icnește cu putere din cauza durerii, capul îi alunecă pe spate pentru a trage aer cu putere în plămâni, iar pieptul i se ridică și îi coboară într-un ritm accelerat.

— De ce mi-ai făcut toate acele atrocități? Întreb țintind următorul loc în care să îl lovesc.

— Pentru că ai refuzat să îmi dai ce era al meu, spune cu o posesivitate la care nu are dreptul.

— Nu am fost niciodată a ta!

De data asta, nu reușesc să nimeresc brațul și glonțul doar îl zgârie când îi atinge pielea. În tot acest timp, simt privirea lui Tristan asupra mea, fiind extrem de atent la mișcările mele. Respirația lui Peter devine din ce în ce mai grea, își analizează rănila cu atenție și realizează că nu o să scape viu de aici.

— Ți-a plăcut să mă faci să plâng, să mă brutalizezi, să mă folosești pe post de scut, de jucărie personală, iar când nu am devenit târfa ta, ai încercat să mă omori, rostesc urând cât de tare îmi tremură vocea.

Italianul se tensionează în spatele meu și îmi dau seama că și asta e o informație pe care detectivii lui au ținut-o departe de raporturile oficiale.

— Nu știu sigur dacă ar trebui să fiu aici, Randy, bolborosesc în timp ce o las să mă tragă după ea la petrecere.

— Fără tine aş fi pierdută, Libbs. Aş fi preferat să fim la o cafea la Starbucks decât aici.

Charlotte a reuşit să îi facă o petrecere cu adevărat superbă, convingându-l pe tatăl lor să obţină o rezervare în timp record la restaurantul Theater on the Lake, cu condiţia să invite şi copiii politicienilor şi ai celorlalţi asociaţi ai săi. Şi, desigur că Gideon Dalton şi Peter Kaun fac parte dintre invitaţi. Sper doar ca Peter să nu se apropie de mine sau să încerce să ne împăcăm, să mă facă să plec mai devreme de la petrecere şi să o las pe Randy singură în cuşca cu lei.

— Dă-i bătaie, îmi ordonă împingând un shot în mâna mea când ne oprim lângă bar.

Îl dau peste cap dintr-o singură înghiţitură, las alcoolul să îmi ardă gâtul şi accept rapid felia de lămâie verde care mă face să mă strâmb când o gust. Îmi întorc privirea şi îl văd pe fostul meu iubit aşezat pe o canapea şi cu o fată în poala sa, care i se freacă neîncetat între picioare. Pare plictisit, neinteresat de avansurile individei şi e antrenat într-o discuţie cu Gideon, care trage cu nesaţ dintr-o ţigară cu marijuana.

— Eşti bine? Țipă blonda în urechea mea, făcându-mă să tresar.

Înainte să apuc să îi răspund, Charlotte se opreşte în faţa noastră, arătând ca o afurisită de prinţesă, îmi aruncă un zâmbet şi o îmbrăţişare scurtă, apoi începe să se certe cu sora ei despre ignorarea fiicei unuia dintre consilierii locali. Înghit în sec când Peter îşi fixează privirea asupra mea şi, involuntar, îmi aduc aminte de ultima noastră întâlnire. Modul violent în care m-a imobilizat pe patul său, muşcăturile puternice de pe pielea mea şi încercarea de a-şi forţa trupul între picioarele mele. Tresar iarăşi violent când mâna prietenei mele se aşază pe umărul meu.

— Hai să mergem afară, îşi ridică vocea ca să o pot auzi.

Charlie pleacă de lângă noi enervată, Randy înșfacă două doze de Cola de la barman și își face loc printre invitați până la terasa deschisă a restaurantului.

— Sora ta a plecat cam supărată, zâmbesc când îmi întinde cutia roșie de metal.

— Nu eu am pus-o să facă nebunia asta, pufnește arătând localul din spatele nostru. Poate să pupe în fund și de una singură invitații.

Coborâm treptele, îndreptându-ne spre marginea lacului Michigan, departe de agitația petrecerii.

— Îmi pare rău că a trebuit să îl vezi pe dobitoc, spune făcând referire la fostul meu iubit. Dar tata a insistat să facă parte din invitați, mormăie dându-și ochii peste cap.

— Atâta timp cât își consumă energia cu altele și mă lasă în pace, o să fiu bine, îi răspund imediat ce îmi deschid doza.

Ne așezăm pe pietrele din fața apei, amenajate pe post de bănci și iau o înghițitură puternică din suc acidulat. Ne avântăm în subiectul absolvirii, care se apropie de noi cu pași repezi și încep să mă deprim și mai tare. Nu am conexiunile politice ale prietenei mele și în timp ce ea o să ajungă să lucreze la Ambasadă, cel mai probabil, eu o să continui să șterg mesele de la cafeneaua Ray's până o să găsesc altceva mai bun și să îmi pun diploma la bătaie.

— Bună, piersicuță! aud vocea aproape de urechea mea, apoi brațul care se încolăcește în jurul umerilor mei mă face să îngheț.

Peter se așază în spatele meu, iar Gideon o capturează pe Miranda în brațele lui lungi și puternice, evitând cu desăvârșire doza cu care încearcă să îl lovească.

— Noi doi avem de discutat, mormăie cu buzele lipite de urechea.

Îmi vine să vomit doar pentru că mă atinge și îmi violează intimitatea în asemenea manieră.

— Ia-ți labele jengoase de pe ea! Și e valabil și pentru tine, Dalton, țipă la amândoi, însă asta doar le mărește

zâmbetele.

— Nu mai avem ce să discutăm, Peter, reușesc să îmi fac buzele să se miște. Noi doi am terminat-o.

— Asta s-o crezi tu, mârâie împingându-mă cu brutalitate.

Genunchii mi se izbesc de pământ și reușesc să mă sprijin în palme. Mâna lui se înfige în părul meu, mă smucește în picioare și îmi lipește spatele de pieptul său. Îmi forțează picioarele să se miște spre apă și aud țipetele prietenei mele în fundal, pentru că sunetul inimii mele speriate e în prim plan.

— Dacă nu ești a mea, n-o să fii a nimănui, mă amenință cu o voce de oțel.

Picioarele fac contact cu apa rece, iar eu încerc să îmi pun toată forța în tălpi și să rămân nemișcată. Reușesc să mă opun preț de două secunde, înainte ca nenorocitul să înjure, să mă apuce de talie și să îmi ridice picioarele din nisip.

— Ai fi putut să ai totul, sărăntoaco, mârâie trântindu-mă în apă, iar șocul termic îmi face inima să se oprească pentru o secundă.

Înainte să îmi revin, mâna i se strecoară în ceafa mea, brațul liber îmi imobilizează trupul și îmi smucește capul pe spate ca să își lipească gura de urechea mea.

— Tot ce trebuia să faci era să-mi ascuți ordinele.

Mă bagă cu capul în apă, ținându-mă pe loc, nemișcată. Trupul mi se zbate sub atingerea lui, încerc să îmi ridic capul ca să pot respira, dar e imposibil. Nărilor mă ustură, plămânii îmi ard și urlă după oxigen, iar când încerc să țip nu fac altceva decât să înghit și mai multă apă. Știu că plâng în timp ce creierul meu încearcă să găsească o metodă de a scăpa din mâinile lui, de a-mi salva viața. Simt cum trupul îmi cedează puțin câte puțin, cum reușește să fie distrus de un bărbat care a putut să mă păcălească.

Exact în clipa în care cred că o să mor, degetele îi tremură pe ceafa mea și capul îmi este eliberat. Mi-l ridic

imediat, trăgând lacom aer în plămâni. Miranda mă ține în picioare, strângându-mă cu putere la pieptul ei și mă scoate din apa rece, lăsând un Peter care tremură în locul meu. Unul care sper să moară cât mai repede.

Mă smulg din amintirea oribilă în clipa în care brațul lui Tristan îmi încercuiește talia. Chiar atunci realizez că plâng.

— Ar fi trebuit să fii moartă, îmi spune neperturbat de acțiunile sale oribile. Și dacă nu ar fi fost afurisita de Miranda, aș fi dus misiunea la capăt.

Randy mereu a avut la ea un aparat cu electroșocuri pentru autoapărare. A reușit să îi scurtcircuiteze scula lui Gideon și să îmi salveze viața când i-a băgat curentul electric în gât lui Peter. Mă uit la el cu sprâncenele unite, fără să înțeleg la ce se referă.

— Bătrânul Webster m-a pus să te scot din viața fiicei lui, aruncă bomba cu zâmbetul pe buze. Dar nu a anticipat niciodată faptul că o să fac o obsesie pentru tine.

Brațul din jurul meu se strânge cu putere într-un gest care emană posesivitate și știu că se abține al naibii de mult să nu îl sfărâme cu mâinile goale.

— Te-ai apropiat de mine doar ca să mă omori? îmi găsesc cuvintele.

— Da. Alastair mi-a promis droguri ori de câte ori aveam nevoie, adaugă cu un chicotit. Ești bună, piersicuță, și aș fi putut să mă îndrăgostesc de tine dacă nu ai fi fost atât de pudică și grețos de romantică. Întâlnirile alea au fost un adevărat chin pentru mine.

Mi-am dorit mai mult decât sex, mai mult decât săruturi înflăcărâte și atingeri sexuale. Am fost atrasă de el și am crezut că o să ne îndrăgostim unul de celălalt. Cât de proastă am fost!

Îndrept pistolul spre capul său, apoi întorc privirea asupra soțului meu, observând furia aprinsă în smaralde. Când își așază mâna peste a mea și îmi oprește tremuratul, știu că a înțeles. Și-a dat seama că nu pot să o fac, că am

nevoie de ajutorul lui ca să scap definitiv de coșmarul ăsta. Ne uităm unul la celălalt, încercând să ne spunem atât de multe. Încercând să ne unim inimile pe care mințile noastre le tot despart. Îmi e dor de el, de momentele pe care le-am petrecut împreună și la care am sperat după ce ne căsătorim. Îmi e dor să dorm în brațele sale, cu urechea lipită de pieptul cald și să îi aud inima cum bate. Îmi e dor de bărbatul de care m-am îndrăgostit.

— Nu ar fi trebuit niciodată să mă rănești, spun întorcându-mi privirea spre fostul meu iubit. Sper că ești obișnuit cu căldura, pentru că te-așteaptă iadul.

Tristan îmi apasă degetele care se lipesc de trăgaci în momentul în care gura i se deschide, glonțul se înfinge în craniu și moare într-o clipită. Capul îi alunecă în față, pieptul nu i se mai mișcă.

E mort. Fără suflare. Incapabil să mă mai rănească. Cel mai urât coșmar al meu tocmai a dispărut. Ar trebui să simt cum o greutate mi se ridică de pe inimă, dar nu cred să fie atât de ușor să îl scot și din mintea mea. Să îmi eliberez sufletul de cuvintele și tortura sa. O să am nevoie de timp să nu îmi amintesc daunele produse de cuvintele sale. Iar atunci când o să mănânc ceva consistent și cu calorii mai multe, să nu îi mai aud vocea agresivă. O să fie nevoie de nopți întregi să nu mai visez tot ce mi-a făcut. Să nu mai re trăiesc momentele în care m-a abuzat.

Poate că Peter e mort, dar eu încă nu sunt complet liberă.

Doar mă gândesc la asta și senzația de greață mă lovește din plin. Mă deprind din strânsoarea italianului, alunecând pe podeaua rece și vomit, simțind cum stomacul mi se contractă cu o forță copleșitoare. Părul îmi e dat pe spate, iar în clipa în care mi se liniștește stomacul, el mă ridică la pieptul său și mă scoate din subsol. Pot să îi aud inima și îmi doresc să bată pentru mine. Îmi doresc să îmi spună că mă iubește.

Când ajungem în living, Tristan mă lasă pe canapeaua din piele și îmi întinde cutia de șervețele de pe masa de cafea.

— Bun venit în *Cosa Nostra, mia sposa*²²!

Îmi ridic privirea spre chipul lui, iau sticla de apă de la Vincenzo, care a apărut lângă noi, și mă abțin de la orice comentariu răutăcios. Desfac capul de plastic, iau o înghițitură de apă ca să îmi curăț gura și o scuipe la picioarele lui, reușind să îi ud pantofii prețioși. Zâmbesc când privirea i se întunecă, îmi trec vârful limbii peste buzele uscate și beau apa cu privirea ațintită asupra sa. Se apleacă peste mine, lipindu-mă de spătarul canapelei, iar râsuflarea i se lovește de pielea mea.

— Te joci cu focul, Libertine! mă avertizează cu ochii fixați pe buzele mele.

Vrea să mă sărute la fel de mult cum vreau și eu.

— O sută de euro.

Ochii i se ridică asupra alor mei, sprâncenele i se unesc într-un gest de confuzie și simt cum răbdarea mea atârână de un fir subțire.

— Dacă vrei să mă săruți, ăsta e tariful, adaug reușind să sparg bula de neclaritate.

Ochii i se întunecă de furie, mâna i se ridică foarte aproape de gâtul meu și, înainte să mă atingă, înjură cu putere și își îndreaptă spatele.

— Du-o înapoi! îi ordonă lui Vincenzo înainte să dispară pe holul din spatele barului.

Iau o înghițitură de apă, ignorând privirea dezaprobată a umbrei mele.

— O să vă omorâți unul pe celălalt, mormăie dând din cap.

Doar zâmbesc fără să spun vreun cuvânt, înfiletez capacul și mă ridic în picioare. Tocmai am zguduit coroana de pe capul său și e doar o chestiune de timp până când o să-i zgudui și tronul.

Orele au trecut târându-se. Vincenzo m-a condus înapoi la conac, unde m-am refugiat în camera mea înainte să mă vadă altcineva. M-am închis în baie, sub duș, frecându-mi pielea cu buretele până când a devenit roșie și dureroasă. Apoi, imediat ce mi-am trântit fundul pe pat, am fixat ușa de legătură cu privirea, sperând că *Nemernicul* o să vină să mă consoleze. Dorindu-mi să o trântescă de perete, să se strecoare în așternuturi și să mă lipească de trupul său păcătos. Să îmi rostească cuvinte de alint și să îmi spună că o să mă protejeze mereu.

Dar Tristan nu a venit niciodată. Ușa a rămas închisă, sufletul meu a continuat să fie zdruncinat, iar a doua zi greața m-a făcut să mă lipesc de vasul de toaletă.

Așa m-a găsit băgăciosul cu foame de lup, care mă agasează constant în ultimul timp.

— Libby, dacă nu-i spui azi, o s-o fac eu, mă amenință când își bagă capul pe ușa de la baia mea.

Îmi sprijin fruntea pe brațul îndoit și nu îl ameninț așa cum aș vrea.

— Giancarlo e în bibliotecă pentru lecția voastră, mormăie când vede că nu îi răspund.

Mă ridic în picioare și trag apa, apoi mă sprijin de chiuvetă. Nu știu ce naiba se întâmplă cu mine în ultimul timp. Abia reușesc să mănânc, ca mai apoi să vomit tot ce intră în stomacul meu. Crampele au devenit de-a dreptul insuportabile, și chiar dacă Vinnie a reușit să ia câteva pastile de la doctor fără să afle ceilalți, nu au avut efect. Îmi curăț gura, îmi stropesc chipul cu apă rece și mă uit la reflexia mea palidă. Privirea de dezaprobare a umbrei mele mă irită. Stă sprijinit cu umărul de tocul ușii, privindu-mă încruntat și, de data asta nu mai am cum să îi închid gura.

— O să-i spun după lecția de desen, bombăn enervată și mă abțin să nu îl lovesc cu peria de la toaletă când zâmbește.

Îmi netezesc cutele de la maleta neagră pe care o port, apoi încerc să îmi ridic blugii mai sus pe talie. Am pierdut

câteva kilograme și cred că e timpul să aduc piese noi în dressing, cheltuind astfel câteva zerouri bune din contul soțului meu. Trag de șuvițele de păr ca să strâng mai tare coada de cal, iar apoi ies din baie. Înșfac paharul cu limonadă de la Vincenzo, iau telefonul de pe noptieră și ieșim amândoi din dormitor.

— Vreau căpșuni, Vinnie, spun în clipa în care ajungem în capătul scărilor.

Se uită la mine cu ochii mari, în timp ce coborâm treptele spre primul nivel al conacului.

— Și niște clătite cu multă miere și afine, continui lingându-mi buzele.

— Mă bucur că ți-a revenit apetitul, *șefa*, chicotește și nu ezită să se îndrepte spre bucătărie.

Nu știu de ce, dar chiar mi s-a făcut brusc foame și aș devora clătitele Gretei. Mă îndrept spre bibliotecă cu un mic zâmbet pe buze, gândindu-mă la tava enormă pe care bucătăreasa o va umple și pe care Vinnie o va goli pe jumătate până aici.

— Bună dimineața, doamnă Romano, mă întâmpină Giancarlo când intru pe ușă.

De la încercarea lui de flirta cu mine sau nu știu cum naiba să etichetez gestul său, s-a evaporat toată încercarea de a fi prietenul meu. Acum se rezumă doar la o legătură strict profesională. Bandajul de pe mâna sa a dispărut și pot să nu mă mai simt atât de vinovată pentru gestul meu. Închid ușa în urma mea, apropiindu-mă de canapea.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, nu am auzit alarma, spun în timp ce mă așez pe locul meu și pun paharul de limonadă pe măsuta de cafea.

Îmi împinge cana de ceai fără să se uite la mine și își scoate creionul mecanic din geantă.

— Deci, ce mă mai înveți astăzi? Încerc să fac conversație luând o înghițitură din ceai.

Stomacul mi se contractă imediat ce înghit lichidul și îmi rețin icnetul de durere, continuând să beau. Cred că îmi e

foame și băutura caldă nu e cea mai bună alegere pe stomacul gol. Așez ceașca pe masă, simțind cum tâmpile încep să îmi pulseze și vederea mi se tulbură.

— Cum să mori, șoptește cu chipul apropiat de al meu.

Mă întorc cu fața la bărbatul de lângă mine, lovindu-mă de zâmbetul arogant și privirea sălbatică din ochi. Privirea de răzbunare pe care nu am reușit să o deslușesc săptămâna trecută. Durerea din stomacul meu e mai puternică decât niciodată, iar când greața mă lovește cu forță mă aplec peste brațul canapelei și vomit. Văd sângele de pe podea și furnicăturile de spaimă îmi înțepă fiecare centimetru din corp.

— Ce mi-ai făcut? șoptesc fără vlagă, simțindu-mi genunchii moi.

Alunec de pe canapea, prăbușindu-mă pe parchetul dur, iar abdomenul mi-e cuprins de spasme dureroase, ceea ce face ca lacrimile să mi se adune în ochi.

— Te-am otrăvit, puțin câte puțin, spune cu un zâmbet larg.

Mă sprijin în genunchi și în mâini, încercând să avansez spre ușă, rugându-mă în același timp ca Vinnie să vină mai repede de la bucătărie. Giancarlo e în spatele meu și, cu o singură mișcare a piciorului, mă întinde pe podea și se așază într-un genunchi lângă mine.

— O otravă suficient de puternică cât să te omoare, dar care să nu fie detectată. O otravă naturală, draga mea, mă informează arătând flaconul cu picăturile de Ginkgo biloba pe care mi le puneam în ceai la fiecare lecție.

— Nenorocitul! mârâi încercând să îl lovesc cu piciorul, însă e mult mai rapid decât mine și îmi blochează atacul.

Simt cum durerea îmi amortțește mușchii din coapse și încerc să mă târăsc pe podea, dar tentativa mea e oprită când mâna lui Giancarlo se înfinge în părul meu și mă trage cu putere spre el.

— Ești atât de jalnică, rânjește dându-mi o șuviță de păr de pe frunte cu mâna liberă. Încerci să fii dură, să le arăți

tuturor că poți fi ca ei, dar ești doar o fetiță naivă pe care Tristan Romano nu dă doi bani. În timp ce tu te lupți să devii o copie, el se bucură de original.

Îmi trage capul pe spate cu putere, ceea ce mă face să icnesc. Trupul îmi e zguduit de un alt spasm de durere. Îmi ridică corpul până când mă sprijin în genunchi, lipindu-mi spatele de pieptul său.

— De ce faci asta? reușesc să scot pe gură, simțindu-mă epuizată.

— Pentru că nimeni nu e de partea ta, drăguță, chicotește lingându-mi lobul urechii. Nu ai ce căuta în viața lui.

Lacrimile mi se preling pe obraji și mă forțez să îmi înfig cotul în trupul său ca să mă eliberez, dar o dau în bară. Durerea din interiorul meu taie în carne vie și mă cutremur sub atingerea sa odioasă. Mă împinge pe podea, trântindu-mi trupul de suprafața dură și inspir zgomotos aer în piept în urma impactului.

— O să fie prea târziu până când cineva te va găsi și, oricum, nu vei supraviețui drumului până la spital, spune în timp ce se apropie de ușa terasei. Rămas bun, *bella*²³. Ne vedem în iad, chicotește înainte să dispară pe ușa de sticlă.

Încerc să mă mișc, dar durerea îmi săgetează întreaga ființă, făcându-mă să scâncesc cu putere și să plâng mai tare. Mă ghemuiesc pe podea, simțind cum camera începe să se învârtă cu mine. Când Vinnie deschide ușa și mă vede, scapă tava plină cu mâncare pe podea și se repede spre mine. Mă privește neputincios în timp ce își scoate telefonul și îi văd buzele cum se mișcă, însă nu reușesc să înțeleg ce spune. Mintea mea e acaparată de cuvintele lui Giancarlo, care se agață de sufletul meu precum un lipici puternic.

O să mor fără să îl mai văd pe Blake pe propriile picioare. O să mor fără să o mai salvez pe Randy. O să merg lângă mama și o să îi pot veghea din cer, încercând să le

călăuzesc pașii pe calea cea bună. O să ajung acolo unde ar fi trebuit să merg împreună cu mama.

Don Adorno intră pe ușă cu chipul palid și cuprins de spaimă, apropiindu-se de mine cu repeziciune. Cade în genunchi, mă ia în brațe și mă privește în ochi, mângâindu-mi părul. Trupul mi se scutură spasmodic sub atingerea sa și, pentru prima oară în viață văd frica din ochii lui.

— O să fii bine, *piccola mia*²⁴, mă încurajează cu o voce care îi tremură.

Am impresia că zâmbesc, dar lacrimile continuă să mi se prelingă pe obraji și îi strâng mâna în clipa în care el mi-o ia în palma sa caldă.

— Îmi... pare rău, șoptesc cu buzele care-mi tremură.

Pentru atâtea.

Închid ochii, auzind cum îmi strigă numele cu ardoare, însă nu mai găsesc în mine forța să rămân conștientă. Nu mai pot lupta cu propria mea persoană, încercând să fiu ceva ce nu sunt. Nu mă poate salva. Nimeni nu poate.

Tristan nu mă iubește pe mine, dar nici n-o să afle vreodată cât de mult l-am iubit eu pe el.

CAPITOLUL 32

TRISTAN

Mă uit la monitorul meu, la graficele de pe ecranul luminat și trag cu nesaț dintr-o țigară. Minteă mea nu se poate concentra la strategiile de marketing sau la vânzările slabe pe care filiala din California le înregistrează de mai bine de două luni. Nu mă pot gândi decât la soția mea afurisită și la faptul că s-a transformat într-o persoană care nu îmi place. De la nuntă, amândoi ne-am ignorat reciproc și când privirile noastre se întâlneau, aveam parte de răceală. O răceală care mă răscolește și pe care îmi dau seama că nu mi-o doresc. Eu sunt problema. De fiecare dată când vorbește cu *Nonno* sau Cairo, are un zâmbet larg, ochii îi sclipesc și e relaxată. Apoi mă privește pe mine și se transformă într-o regină de gheață. Merit toate astea, dar să fiu al naibii dacă o să fac ceva să îndrept lucrurile! Pot să supraviețuiesc unei căsnicii de conveniență și dragostea nu a făcut niciodată parte din planul meu. Nici ea, nici sentimentul ăsta ciudat care îmi strânge inima ori de câte ori vreau să o iau în brațe și primesc la schimb o privire nimicitoare.

Izbesc clapa de la laptop cu furie, mă sprijin de spătarul canapelei și îmi deschid buzele ca să eliberez fumul din plămâni. Nenorocitul de Justin a planificat totul în detaliu, plătindu-l pe unul dintre șobolanii cu care a lucrat ca să provoace accidentul. Așa a reușit să îmi arate că, undeva în inima pe care spune că nu o are, familia pe care a abandonat-o are importanță. Că îi preferă morți decât în mâinile inamicilor, mai ales într-ale mele. Dar planul s-a întors împotriva sa și singura victimă reală a fost soția sa, de care nu a divorțat niciodată. Ancora lui Libertine care reușea să o liniștească, să o stabilizeze. Justin i-a provocat o durere mai mare fiicei sale decât am făcut-o eu în tot acest

timp, și dacă ea o să afle vreodată că el e răspunzător pentru tragedie, o să fie sfâșiată.

Dar de ce îmi pasă mie de asta?

— Au scăpat de cadavru, îmi întrerupe fratele meu gândurile când se trânteste pe canapeaua din bârlog cu tableta în mână.

Peter Kaun e istorie. Libby avea nevoie de asta. Avea nevoie să simtă că demonii ei sunt puși pe pauză. Eu am reușit să îi adorm pentru o vreme, dar nu aveam puterea să o eliberez complet. Nu fără ca javra să dispară de tot de pe fața pământului. Trebuia să îl fi omorât de una singură, dar am știut din prima secundă că sângele jigodiei nu merită să îi mânjească mâinile.

O sută de euro.

Ea va reprezenta sfârșitul meu. Cum a zis Ottavio? Că va fi cea mai mare slăbiciune a mea? Drace! Deja a devenit cea mai mare slăbiciune pe care o am din clipa în care am petrecut mai mult timp în preajma ei. De când a reușit să se strecoare sub zidurile mele de piatră și să le zguduie cu o ușurință care mă înfioară. Apoi, ca un dobitoc, am distrus totul când mi-am descărcat furia pe ea. Știe ce fel de om sunt, ce fel de monstru se ascunde sub învelișul exterior și m-a lăsat să o rănesc. Mândria mea, orgoliul afurisit de care mă agăț atât de tare mă domină, iar ea știe asta. A știut că o să îmi pierd cumpătul când o să îl văd pe tatăl ei și mi-a împins limitele până când le-am distrus eu pe ale ei. Am reușit să transform femeia pe care mi-am dorit-o într-una care o să mă urască pentru restul vieții? Am făcut aceeași greșală ca tata?

Cairo își scoate telefonul din buzunar când acesta începe să sune, se încruntă o secundă și apoi răspunde. Privesc cum chipul i se tensionează și știu că asta înseamnă necazuri. Se ridică în picioare, dar nu închide apelul, ci îmi face semn să îl urmez afară.

— Adu-l în buncăr! ordonă când iese pe ușă. Vreau să fie supravegheat în fiecare secundă. Te poți juca puțin cu el,

dar Tristan o să-l vrea viu.

Ne oprim în fața porții, dar fără să înțeleg despre ce naiba e vorba și îmi caut cartela de acces în buzunarul pantalonilor. În clipa în care cipul e recunoscut și încuietoarea descuie poarta, Cairo își închide telefonul cu o înjurătură puternică.

— Ce naiba se întâmplă?

Blondul își deschide gura ca să răspundă la întrebarea mea, dar sunetul strident al ambulanței care intră pe porțile principale de la conac nu îi dă ocazia. Când văd mașina cum se apropie de casa mea, primul meu gând zboară la bunicul. A încercat cineva să îl omoare? De acolo toată discuția lui Cairo?

Încep să alerg pe alee, auzind cum îmi este strigat numele, însă nu încetinesc pasul. Inima mi se zguduie în torace, sângele îmi bubuie în urechi și ajung la intrare în clipa în care personalul medical intră în conac cărând o targă. Duca e în fața lor și îi conduce spre primul etaj, iar eu îi urmez fără să stau pe gânduri. Ușile de la bibliotecă sunt larg deschise și mă pregătesc psihic să îmi văd bunicul întins pe jos, într-o baltă de sânge și să aud paramedicul spunând că au venit prea târziu.

Însă nu am crezut că psihicul meu o să cedeze la imaginea soției mele inconștiente, cu capul în poala bărbatului care m-a crescut. Rămân în tocul ușii precum o statuie, cu respirația tăiată și știu că inima mea s-a oprit. *Nonno* o privește neputincios, având lacrimi în ochi pentru prima oară de când tatăl meu a murit. Femeia paramedic îngenunchează lângă ei, apăsându-și două degete pe gâtul roșcatei și interiorul mi se contractă.

Nu poate fi moartă.

Nu mă poate părăsi.

Respir din nou când femeia dă din cap și îi face semn colegului ei, care o ridică cu grijă pe soția mea și o așază pe targă. E atât de palidă! *Dio!* Buzele îi sunt purpurii, ochii superbi sunt închiși și îmi e teamă că nu o să îi mai deschidă

vreodată. Nici măcar pentru a mă privi cu răceală. Duca îl ajută pe *Nonno* să se ridice în picioare, iar când targa ajunge în dreptul meu nu sunt în stare să mă mișc. Mă uit la femeia pe care am rănit-o, pe care nu am reușit să o protejez.

Poate c-o să conduc lumea, dar ce rost are dacă ea nu va fi lângă mine?

Cairo mă trage pe hol, mânuindu-mă de parcă aș fi o păpușă de cârpe, iar paramedicii o duc pe Libby în afara conacului. Bunicul meu și majordomul îi urmează imediat, iar eu nu sunt capabil să fac un pas, să gândesc. Nu sunt în stare să îmi scot imaginea ei firavă din capul meu. Nu pot să îmi fac inima să bată într-un ritm normal. Corpul îmi e împins pe coridor de către fratele meu, aud cuvintele în urechea mea, dar nu sunt în stare să procesez. Încerc să nu mă împiedic în propriii pași când cobor scările, iar când ajung în fața ușii principale, văd neputincios cum nevasta mea e urcată în ambulanță și atunci sunt adus brusc la realitate. Mă apropiu de mașină, cu gândul de a mă urca lângă ea, de a-mi înlănțui mâna de a ei și de a nu mai pleca niciodată de lângă ea. Dar zidul de care mă lovesc e chiar bunicul meu.

— Trebuie să fiu lângă ea, reușesc să leg cuvintele între ele. E femeia mea! adaug când nu se clintește.

— Nu a fost niciodată soția ta, mi-o taie cu furie.

Îmi întoarce spatele, iar Duca îl ajută să se urce în ambulanță. Se apleacă peste trupul imobil al protejatei sale, cuprinzându-i mâna în palma sa. Ușile se închid, răpindu-mi imaginea lor într-o singură secundă și privesc neputincios cum ambulanța pornește din loc.

— Tristan, aud vocea joasă a lui Vincenzo.

Îl înșfac de gulerul cămășii, trântindu-l la pământ dintr-o singură mișcare și mă urc deasupra sa, apăsându-mi genunchiul pe pieptul lui.

— Ce mama dracului s-a întâmplat? urlu în chipul care mă privește terifiat.

— Mi-a cerut să îi aduc micul dejun, iar când m-am întors...

Nu îl las să termine, ci îmi înfig pumnul în fața sa, continuând cu alte lovituri până când mașina de teren se oprește lângă mine.

— Nu avem timp pentru asta, Tristan! mă ceartă Cairo din spatele volanului.

Nu știu când a reușit să ajungă în garaj și să scoată mașina de acolo, însă mă ridic în picioare, îl trag pe Vincenzo după mine și îl arunc pe bancheta din spate înainte să mă urc pe locul pasagerului. Cairo apasă accelerația până la podea, încercând să prindă din urmă ambulanța.

— Vreau să știu totul, Vincenzo! țiip lovindu-mi palma de bordul automobilului. Cine i-a făcut asta?

— Profesorul ăla afurisit, bombăne și înghite în sec când mă întorc cu fața la el. A doua zi după nuntă, au avut o lecție și nu știu ce naiba i-a zis, dar Libby i-a înfipt un creion în mână până la sânge.

— Și de ce nu mi-ai spus? urlu abținându-mă să nu îmi scot pistolul și să îl împușc.

Mă privește cu atenție, cântărindu-și cu grijă cuvintele.

— Libby mi-a interzis, mormăie cu o voce slabă.

Mă întorc complet spre el, întinzându-mi brațul și îl prind de guler, smucindu-i fața spre mine.

— Eu sunt șeful tău, dobitocule!

Cotul lui Cairo mă împunge în coaste, dar abia dacă simt dojana din partea lui.

— Mai sunt și alte lucruri pe care *Libby* – mârâi accentuându-i numele pe care nu ar trebui să îl pronunțe – nu a vrut să le știu?

Vincenzo pălește brusc, ochii încep să semene cu cei ai unei căprioare în lumina farurilor și îmi strâng degetele pe guler.

— Se simte rău de câteva săptămâni. A slăbit cinci kilograme, vomită destul de des și are stări de amețeală,

continuă și simt cum pulsul lui o ia razna. Am convins-o azi dimineață să îți spună despre ele, dar nu a avut niciodată ocazia.

Sângele începe să-mi fiarbă vene, presiunea din tâmpile mele atinge cota maximă și refuz să mai gândesc logic. Îl împing pe paznic în banchetă, îmi scot pistolul din tocul prins de umerii mei și trag siguranța.

— Nu avem nevoie de asta, Tristan! Își pierde Cairo cumpătul, coborându-mi brațul. E umbra lui Libby, ea a decis că vrea o relație de prietenie cu el. Doar și-a făcut treaba, încearcă să rezoneze cu mine.

— Trebuia să își facă treaba față de mine mai întâi, urlu revoltat, însă îmi las pistolul să alunece înapoi în toc după ce îi pun siguranța.

— Am încercat s-o conving, dar sunt pus între ciocan și nicovală, bolborosește în timp ce își netezește cămașa. Tu ești șeful meu, dar ea e soția ta și protejata lui *don* Adorno. M-a amenințat că mă trimite în Alaska și, dacă își flutură de două ori genele în fața lui, ajung să pescuiesc la copcă și să mă bat cu pinguinii pentru un amărât de pește.

Îl fixez cu privirea timp de două secunde, apoi mă întorc în scaunul meu, recunoscând în gând că are dreptate. Trecând cuvintele lui prin filtrul minții mele, îmi amintesc că am observat schimbările. Pielea palidă, subțierea trupului, oasele proeminente, ochii verzi care păreau extrem de obosiți. Cum pot să fiu atât de prost? Atât de orb?

Îmi lovesc capul de tetiera scaunului, privind drumul spre spital în timp ce o mie de gânduri îmi învăluie creierul. În acest moment îmi vine să apăs piciorul lui Cairo și mai tare pe accelerație și să fac cumva ca mașina să se apropie de afurisita de ambulanță.

Amintirile și cuvintele pe care i le-am spus vin să mă lovească precum un ciclon. Dacă moare... Dacă Libby moare, nu cred că voi putea trece peste asta.

Familia mea m-a ajutat să mă împac cu moartea tatălui meu, iar răzbunarea mi-a dat un scop în viața asta. Plecarea

mamei nu m-a afectat câtuși de puțin, pentru că de multe ori mi-am dorit să o facă. Mi-am dorit ca Mary Romano să dispară din viața mea definitiv, căci ea nu m-a iubit niciodată. A urât viața asta, viața în *Cosa Nostra*, și a reușit să îl manipuleze pe soțul ei și să îl înjosească în fața tuturor. Iar el a acceptat asta. Tatăl meu, conducătorul mafiei siciliene, nu a ezitat niciodată să se înjosească pentru nevasta lui. A iubit-o cu toată ființa lui și a făcut atât de multe pentru ea, încât a avut grijă să distrugă sentimentul de iubire pentru mine. Pe la spatele său, toți șuşoteau cât de fraier era, cât de manipulat de către o femeie străină și nimeni nu a înțeles cât de mare era iubirea lui. Nici măcar ea nu a înțeles asta. De asta și-a luat tălpășița imediat ce el a murit și a fost eliberată din coșmarul ei.

Cairo oprește vehiculul în fața spitalului, chiar lângă ambulanță, și cobor rapid din ea, intrând în holul larg. Înainte să mă reped spre asistenta din spatele biroului de internări, îl văd pe bunicul așezat pe un scaun, privindu-și picioarele în timp ce își frânge degetele.

— Unde e?

Își ridică capul să mă poată privi și încerc să nu mă las perturbat de neliniștea și vinovăția din ochii lui. În același timp, încerc să îmi mențin mintea limpede și să nu las gândurile negre să preia controlul.

— Doctorul a dus-o sus imediat ce am ajuns. O să ne anunțe când o putem vedea, murmură cu o voce răgușită.

Își privește mâinile, aceleași mâini care i-au strâns degetele lui Libby și care m-au împiedicat pe mine să stau lângă ea. Dacă soția mea moare, bunicul meu mi-a răpit ultimele clipe alături de ea și nu cred că voi fi în stare să îl iert pentru asta. Cairo și Vincenzo se apropie de noi, iar când văd cum fratele meu se apleacă pentru a-l consola pe *Nonno*, fapt complet nedrept, furia explodează în mine.

— E numai vina ta, spun cu o voce rece. Dacă nu l-ai fi adus pe nenorocitul ăla în casa noastră, Libby ar fi fost în siguranță.

Cairo se așază în fața mea, acoperindu-l pe bunicul nostru de privirea mea furioasă.

— *Nonno* nu e vinovat, mârâie enervat. Nu ai arătat niciodată că îți pasă de ea și, dacă ai chef să cauți vinovați, ar trebui să începi cu tine.

Pumnul mi se ridică, încordat peste măsură, și reușesc să îl înfig în fața fratelui meu. Nu se aștepta la asta, altfel, nu l-aș fi atins niciodată. Sare pe mine, izbindu-mă cu putere în peretele din spate, încercând să mă lovească, însă îmi bag umărul în gâtul lui și îi opresc orice lovitură. Încerc să mă eliberez din strânsoarea sa, să îl lovesc din nou, dar vocea autoritară a bunicului ne oprește.

— De-ajuns!

Eu și adversarul meu ne privim în ochii furioși preț de câteva secunde, apoi acesta se dă un pas înapoi și eu îmi desprind spinarea de zidul rece. Nu îmi pasă de privirile ațintite asupra noastră, ci doar de faptul că soția mea e aproape moartă și că nu pot să fac nimic să o salvez. Moartea nu a reușit niciodată să stârnească sentimentul de milă în interiorul meu pentru că niciodată nu am scurs viața dintr-un suflet nevinovat. Mi-am găsit izbăvirea în tortură și mi-am concentrat toată energia pe astfel de activități, care să mă facă să scot din mine furia și mania răzbunării. Am auzit mai multe țipete decât Disneyland și am văzut mai multe cadavre decât un medic legist la o morgă. Dar, pentru prima oară ca adult, realizez ce înseamnă cu adevărat moartea. E o sentință finală, din care nu te mai poți întoarce.

O să dispară zâmbetul ei.

O să dispară momentele în care credea că poate să câștige în fața mea.

O să dispară impulsivitatea, determinarea și focul din interiorul ei.

O să dispară ea. Pe vecie. Fără să se mai poată întoarce vreodată la mine.

— Știu că e vina mea și nu e nevoie să răsucești cuțitul în rană, Tristan, șuieră ridicându-se în picioare. Dar tu ești de-a dreptul ipocrit. Până azi, nici măcar nu ai privit-o mai mult de o secundă și acum te vezi ca un soț protector? Acum, când e posibil să dispară complet din viața ta, realizezi că există cineva mai important decât tine?

Cazzo!

Răsucitul cuțitului în rană? Bunicul meu e maestrul incontestabil la așa ceva.

— Dacă stăm să căutăm vinovați, atunci amândoi facem parte din categoria asta. Poate e cazul să nu te mai agăți atât de tare de căsnicia părinților tăi și să te ocupi de a ta, continuă să mă atace cu vorbele sale.

Tensiunea din trupul meu începe să se risipească și să lase în urmă o carapace goală, pregătită să fie înghițită de teamă. Am fost crescut să râd în fața fricii, să o provoc și să o dobor fără nicio greutate. Și uite cum o singură femeie a reușit să dezgroape ceea ce încerc să îngrop de ani de zile.

— Nu ești tatăl tău, și Libby, cu siguranță, nu e mama ta. Chiar crezi că i-aș fi permis atât de multe dacă ar fi fost copia fidelă a femeii care te-a născut?

Îmi stăpânesc impulsul de a înghiți în sec când se apropie de mine și mă fixează cu privirea furioasă.

— Consideră tot incidentul ăsta o a doua șansă, *figlio*. N-o mai da în bară și de data asta, altfel, o urc personal în avion și n-o să afli niciodată unde este, mă amenință.

Și să fiu al naibii dacă nu reușește să mă sperie. Privesc cum se îndreaptă spre lift, fratele meu îl urmează după ce îmi aruncă o privire de avertizare și, în cele din urmă, trădătorul de Vincenzo le urmează pașii, lăsându-mă complet singur în holul spitalului, cu toți ochii îndreptați spre mine.

Mă sprijin de perete, urmărind panoul ascensorului până când lumina galbenă se oprește la etajul patru al clădirii. Oftez cu putere și îmi mișc picioarele în fața ușilor de aluminiu, apăs butonul care cheamă liftul la parter, apoi îmi

las mâinile să alunece în buzunarele pantalonilor. Am știut că îmi complic viața când am decis să o aduc pe ea în nebunia mea. Am știut că o să existe riscul să devină o slăbiciune, dar nu am crezut niciodată că o să fie fix slăbiciunea care să îmi dea viața peste cap.

Pășesc în ascensorul puternic luminat, apăs butonul cu numărul patru și încerc să nu mă gândesc la ce e mai rău. Încerc să mă gândesc la faptul că soția mea va supraviețui și că mă va lăsa să îmi răscumpăr greșelile. *Nonno* are perfectă dreptate. Nu mai pot permite ca umbra căsniciei eșuate a părinților mei să îmi controleze viața. Nu mai pot să îmi întemnițez inima când tot ceea ce vrea ea este să fie liberă, să simtă, să dăruiască și să primească iubire.

Pășesc pe holul de la etajul patru, apăsându-mi pașii pe gresie până la zona de așteptare și alunec pe un scaun, departe de bunicul și fratele meu, fără să spun vreun cuvânt.

Trei ore mai târziu, ușile duble se deschid și mă ridic în picioare când îl văd pe bărbatul în halat că trece printre ele. Valentino, doctorul acceptat de *Famiglia*, care conduce și spitalul din Siracusa, se apropie de noi cu o mină serioasă, ochii fiind fixați asupra chipului meu. Sunt convins că bunicul a cerut ca el să se ocupe de protejarea sa imediat ce s-a urcat în ambulanță. *Nonno* se ridică în picioare exact în momentul în care doctorul se oprește în fața noastră.

— Fără ocolișuri, spun înainte ca medicul să deschidă gura.

— Nici nu aș fi îndrăznit altfel, Tristan, mă aprobă cu o mișcare a capului. Otravă. Și trebuie să recunosc că, oricine a otrăvit-o, a făcut o treabă minunată. Așa ceva nu găsești în analizele de laborator la prima vedere.

Inspir scurt, încercând să îmi țin furia sub control și să nu îmi amintesc cum am ignorat semnele de pe trupul ei.

— Am reușit să o eliminăm din organismul ei și până la sfârșitul zilei o să dispară complet. Din păcate, nu am putut să fac nimic pentru copil.

Copil.

Ochii îmi îngheață pe chipul doctorului, simțind cum sângele mi se scurge din obraji. O mână se așază pe umărul meu, dar nu sunt în stare să îmi întorc capul ca să văd cine mă sprijină.

— Ce... ce ai spus? reușesc să îmi găsesc vocea.

Nu o recunosc. E atât de slabă.

Bărbatul în halat alb îi aruncă lui *Nonno* o privire, apoi oftează și își întoarce fața spre mine.

— Soția ta era însărcinată în patru săptămâni, Tristan.

Simt cum genunchii mi se înmoaie și creierul meu îmi comandă trupului să nu cedeze și să ajung pe podea.

— Ultima doză de otravă a fost mult prea puternică, iar fătul era abia la început. Îmi pare foarte rău, băiete.

Mă simt de parcă tocmai am încasat un glonț direct în inimă, care mi-a oprit sângele și mi-a smuls viața din trup. Îmi cuprind fața cu palmele care îmi tremură pentru prima oară în mai bine de zece ani, și mă străduiesc să îmi egalizez respirația. Încerc să îmi păstrez nivelul de oxigen constant în plămâni și să respir. Mâna lui Cairo de pe umărul meu e mai puternică decât niciodată, degetele sale aproape sfărâmând osul. Simt privirea bunicului asupra mea înainte ca el să alunece pe scaun, resimțind impactul șocului. Simt compasiunea pe care o emană față de mine și, pentru prima oară, simt că am nevoie de ea. Simt că am nevoie de milă, de compasiune, pentru că nu am fost în stare să o protejez. În mintea mea predomină un singur cuvânt. Cel mai important pe care am dorit să îl aud de când mi-am pierdut familia.

Copil.

Urma să am un copil. Cu Libertine a mea. Cu roșcata mea guralivă care mi-a acaparat inima și mintea. Cu femeia de care m-am îndrăgostit fără să îmi dau seama.

Realizarea mă lovește din plin, amplificând pumnul în stomac pe care l-am primit împreună cu vestea doctorului. O iubesc pe Libby. Sentimentul ăsta a stat ascuns în spatele

posesivității, al încăpățănării și mândriei mele. L-am ascuns de inima mea, în speranța că nu o să fiu ca tatăl meu. În speranța că ceea ce simt pentru ea nu o să mă facă slab, dar să fiu al naibii dacă iubirea pentru ea nu alimentează monstrul din mine. Îl face să crească, să fie mai sângeros ca niciodată.

Ca să o protejez pe ea, familia noastră, trebuie să fiu bărbatul de care are nevoie. Atât în căminul nostru, cât și în bârlogul mafiei.

Simt cum mușchii îmi tremură, cum întreaga mea ființă se zguduie, cum vinovăția se revarsă în mine precum o avalanșă care vrea să mă înghită.

— Nu vreau ca nimeni să afle de copil, spun cu o voce de oțel, agățându-mă de masca mea obișnuită.

Trei perechi de ochi se fixează asupra mea, însă niciunul dintre bărbați nu scoate vreun cuvânt pe gură.

Copilul meu. Mereu mi-am dorit o mică ființă care să se agațe de mine și să mă scoată din întuneric. O mică făptură care să mă salveze, care să îmi arate că viața asta are și lucruri bune, nu doar singurătate și suferință. Mi-am imaginat de multe ori că sufletul meu o să fie răscumpărat de puritatea unui copil.

Vederea mi se tulbură, încărcată de lacrimile care mă iau prin surprindere. Nu am crezut vreodată că o să mai fiu capabil de astfel de emoții, de astfel de sentimente care taie în carne vie și sfâșie sufletul. Clipesc de câteva ori, încercând să îmi fac lacrimile să se evapore și să mă arăt puternic. Mă întorc cu fața la bunicul meu și îi arunc o privire tăioasă, încercând să îmi controlez furia și să nu îl atac mai mult decât e necesar.

— Vreau să o văd, mă adresez lui Valentino, care îmi face semn să îl urmez.

Îmi apăs pașii pe holul larg, știind că *Nonno* și Cairo sunt în spatele meu.

— Încă nu e stabilă și, în mod normal, nu ai avea voie lângă ea.

— Nu dau doi bani pe regulile tale de rahat, izbucnesc nervos, încercând să nu îmi strâng degetele în jurul gâtului său.

În mod normal, nu ar trebui să fiu în spitalul ăsta. Doctorul ne îngrijește acasă sau la bârlog pentru că nu vrem să atragem atenția asupra noastră și să trezim suspiciuni. Cazurile grave sunt rezervate pentru spital și ultima oară când am fost în unul, Nina era în comă în urma accidentului care i-a ucis părinții.

— Tristan, trupul ei e slăbit, spune în clipa în care se oprește în fața unei uși albe și mă privește. A fost expusă timp îndelungat la doze constante și e posibil să nu...

Pumnul mi se încleștează pe halatul său, reușind să îmi închidă gura în momentul în care îl smucesc spre mine.

— O să faci absolut totul ca să o salvezi sau o să ajungi mâncare de pești, spun cu dinții strânși.

— Știu cine e și ce înseamnă pentru tine, murmură încercând să ascundă frica din voce. Sfatul meu e să te rezumi la vizite scurte și dese.

— Nu am nevoie de sfatul tău, bombăn eliberându-i halatul.

Mă opresc în fața ferestrei care îmi oferă o imagine terifiantă a roșcatei mele, ignorând cu desăvârșire discuția dintre doctor și bunicul meu. Privirea mi se fixează pe trupul ei neclintit, la chipul palid, la masca de oxigen care îi acoperă fața, la perfuzia care o ajută să rămână în viață.

— Nu o să te iert niciodată pentru că l-ai lăsat aproape de ea, șoptesc cu amărăciune, căci nu pot renunța la reproș. Pentru că nu l-ai controlat suficient.

Dacă l-aș fi lovit sau împușcat, cred că ar fi fost mai bine. Dar m-am săturat să încerc să îl mulțumesc, pentru că toată viața mea am făcut asta și mereu l-am dezamăgit. Nepotul pe care nu a putut să îl controleze și de care s-a rușinat din clipa în care a rămas orfan. Știu că mă iubește, nu am nicio îndoială, dar ar fi preferat să nu mă transform într-o afurisită de bombă atomică după moartea tatălui meu.

Deschid ușa de metal, intrând în salonul privat fără să răspund la înjurătura lui Cairo sau să văd cât de mult mi-am rănit bunicul. Mă opresc lângă geamul mare de lângă ușă ca să pot trage perdeaua albă, ascunzând-o pe micuța mea de pacienții curioși care se pot perinda pe hol. Iau unul dintre scaunele de lemn de lângă singura fereastră a salonului, mă așez pe el și îi cuprind palma rece în mâinile mele.

— Ar fi trebuit să fiu lângă tine, *tesoro mio*²⁵. Ar fi trebuit să te protejiez, murmur uimindu-mă de cât de străină e vocea mea. M-am lăsat condus de furia oarbă și de răzbunare, reușind să te împing de lângă mine.

Pare atât de liniștită și arată ca un afurisit de înger. Îi apăs palma pe obrazul meu și oftez cu putere, lăsând inima să mi se zguduie în pieptul pe care îl simt înlemnit.

— Am nevoie de tine, Libby. Ești îngerul căzut de care un demon ca mine are nevoie pentru izbăvire, susur în timp ce îi țin mâna între pumnii mei și mă mișc doar cât să îi sărut interiorul palmei. Nu mă abandona și tu, o implor și mă las cuprins de slăbiciune.

Vocea care-mi tremură, lacrimile care mi se preling pe obraji, sentimentul de împlinire care îmi umple golul din suflet. Nu mă mai sperie. Sentimentele, emoțiile pe care am încercat să le țin închise în adâncul meu nu mă mai sperie atât de tare.

Datorită ei.

Datorită femeii pe care o iubesc.

— Întoarce-te la mine, Libertine, îi cer îndepărtând o şuviță de păr de pe fruntea sa. Întoarce-te și învață-mă să te iubesc așa cum meriți, *amore mio*.

Îi privesc abdomenul plat, locul unde trebuia să fie copilul nostru și simt cuțitul care se înfige cu putere în inima mea. Simt cum pedeapsa se abate asupra mea precum cel mai puternic cutremur, reușind să-mi zguduie lumea spre uitare.

— Nu o să te las să cunoști durerea asta, murmur lingându-mi buzele sărate din pricina lacrimilor. O să fie al doilea și ultimul secret pe care o să îl am față de tine, îi promit sărutându-i degetele reci.

Îmi așez obrazul pe abdomenul ei, lăsând lacrimile să ude materialul cearceafului și îi privesc chipul frumos. După atâția ani, mă las copleșit de emoții, mă las acaparat de durere și de lacrimile care încearcă să o șteargă, rugându-mă ca soția mea să își deschidă ochii superbi și să se întoarcă la mine.

Chiar dacă o să mă trimită în iad să îmi răscumpăr greșeala.

Mai târziu, simt cum mâna caldă de pe umărul meu mă mișcă cu blândețe, apoi vocea surorii mele reușește să spargă valul de oboseală din creier. Îmi deschid ochii, clipind de câteva ori și îmi dau seama că sunt întins pe canapeaua din salonul soției mele și soarele începe să apună.

— Când ai ajuns? șoptesc cu vocea răgușită.

Mă ridic în fund, frecându-mi ochii cu două degete și o privesc pe roșcata care e încă imobilizată în patul de spital.

— Acum jumătate de oră, îmi răspunde întinzându-mi un pahar de cafea. Cairo l-a dus pe *Nonno* acasă ca să se schimbe.

Foarte bine, pentru că oricum nu vreau să îi văd. Pe bunicul, pentru că îl consider vinovat de toată porcăria asta, iar pe fratele meu fiindcă mă scoate din minți că e de partea lui. Nina se așază lângă mine, cu propriul pahar de cafea între degete, iar capul îi alunecă pe umărul meu.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată plângând.

Îmi lipesc buzele pe capacul de plastic și iau o înghițitură din cafeaua amară, ținându-mi gura închisă. Mereu mi-am controlat emoțiile și am încercat să nu fiu un bărbat slab.

Prima oară am plâns când câinele meu a murit. Aveam cinci ani și am ținut enorm de mult la potaia aia afurisită.

A doua oară am plâns când l-am văzut pentru prima oară pe tata omorând un bărbat. Aveam opt ani și încă mai exista milă în inima mea, iar conversația care a urmat m-a făcut să înțeleg care e moștenirea mea și ce trebuie să conduc. La treisprezece ani, am fost inițiat în *Cosa Nostra* și am crezut că pot să fiu moștenitorul de care avea nevoie familia Romano.

A treia oară când am plâns, tatăl meu era mort. Mi-am jurat în acea zi, cu o săptămână înainte să împlinesc paisprezece ani, că o să mă transform în bărbatul de care au nevoie să conducă cu o mână de fier. Deciziile care au urmat nu au făcut altceva decât să îmi arate că răzburarea e doar o hotărâre proastă care îți poate distruge viitorul. Hotărârea de a îl omorî pe Justin aproape m-a făcut să o pierd pe Libby.

Tresar puternic când ceva umed se așterne pe pielea mea, reușind să vărs câteva picături de cafea pe podea. Bruneta continuă să îmi șteargă lacrimile uscate fără să fie perturbată de ieșirea mea, având un zâmbet discret pe buze.

— Știam eu c-o să te îndrăgostești de ea, șoptește înainte să își apese buzele pe obrazul curat.

Îndrăznesc să îi arunc soției mele o privire rapidă în timp ce înconjur umerii Ninei cu un braț și o trag mai aproape de mine.

— Și ea te iubește.

Am bănuț asta, dar acum, că aud confirmarea... e absolut minunat. Îi sărut creștetul capului, zâmbind și, în același timp, simt cum bucățile căzute din inima mea se lipesc la loc.

— Nu cred că va mai simți la fel când se va trezi, murmur mângâindu-i brațul.

— E regina ta, Tris, chicotește folosind alintul pe care îl spunea când era mai mică. Trebuie doar să îi pui coroana înapoi pe cap și să te asiguri că nu o să o dea vreodată jos.

Da, pot să fac asta. O să mă asigur că Libby știe exact care e locul ei de acum înainte și nu o să las pe nimeni să o doboare.

Golesc paharul de cafea dintr-o singură înghițitură, îl așez pe masa de lângă canapea și continui să o privesc pe soția mea.

— Știi că *Nonno* se simte vinovat, nu?

Fanul numărul unu al lui Adorno Romano și-a deschis gura și își înfinge colții în mine cu prima ocazie.

— A vrut s-o ajute să își îndeplinească visul, continuă să mă preseze cu motivele pe care deja le știu.

— Ar fi trebuit să cerceteze mai bine, mârâi printre dinți.

Mă ridic în picioare, oprindu-mă în fața ferestrei și privesc cum soarele își pregătește ultima prestație pe ziua de azi, ancorându-mi mâinile pe șolduri, într-o încercare de a-mi calma nervozitatea.

— A crezut că are totul sub control, mormăie după un oftat puternic. Tristan, știi foarte bine că...

Amândoi înghețăm. Sunetul puternic al aparatului care monitorizează activitatea cardiacă a lui Libby îmi blochează sângele în vene. Privesc cum pieptul nu i se mai mișcă și cum linia de pe ecranul aparatului devine statică. Când Nina se ridică de pe canapea și iese pe ușă, îmi recapăt respirația și mă năpustesc asupra roșcatei mele.

— Libby, nu îndrăzni să-mi faci asta! aproape țip cu privirea împietrită pe chipul ei.

Nu respiră. Pieptul nu i se ridică și nici nu coboară într-un ritm potrivit. O pierd. Nu pot să o las să plece de lângă mine. Inima mea se zbate în piept de parcă ar vrea să îmi spargă toracele și să se cuibărească în pieptul ei ca să îi dea viață.

— Libby, te implor, te implor... nu mă abandona, îi cer aplecat deasupra ei până când medicul apare lângă mine și mă dă la o parte.

Mâinile mi se încleștează pe bara de inox de la capătul patului, privind neputincios cum femeia pe care o iubesc

moare sub ochii mei.

— Zero cinci de epinefrină!

Brațele Ninei se strâng în jurul meu, simt cum lacrimile ei îmi udă tricoul, dar nu sunt în stare să mă uit la ea. Asistentă scoate seringă din brațul femeii care zace în pat, apoi doctorul așază padelele pe pieptul ei și încearcă să o salveze.

Unu. Trupul ei se zguduie sub șocul electric aplicat.

Nicio schimbare.

Doi. Linia de pe monitor continuă să își bată joc de mine.

— Libertine, am nevoie de tine! Încerc să o aduc înapoi cu propriile mele cuvinte.

O nouă seringă se descarcă în brațul ei, strânsoarea surorii mele se intensifică în jurul meu, iar când padelele coboară din nou pe pieptul său, propria mea inimă se oprește.

Libby moare. O pierd exact în momentul în care descopăr cât de multă nevoie am de ea. Toate cuvintele, tot ceea ce i-am făcut, toate se întorc să mă bântuie. Să mă chinuie și să se asigure că nu o să pot trece vreodată peste moartea ei. Genunchii îmi cedează și se lovesc cu putere de podeaua acoperită de gresie și simt cum mă cutremur. Mâinile încă îmi sunt agățate de bara de inox, capul îmi atârna între brațe, iar corpul îmi tremură convulsiv.

Dio! Niciodată nu am trecut prin așa ceva. Niciodată nu m-am simțit atât de distrus. Mai întâi copilul, și acum o pierd pe ea. Îmi pierd raza de soare și nu o să mai reușesc niciodată să ies din peșteră. Nu o să reușesc niciodată să fiu fericit. Si totul pentru că am fost prea prost ca să apreciez la timp ceea ce am avut.

O lacrimă mi se prelinge din colțul ochiului, alunecă pe obraz, pe bărbie și în cele din urmă cade pe podea.

Când aud sunetele stridente în cameră și degetele Ninei se încleștează pe umerii mei, îndrăznesc să îmi ridic capul. Buclele de pe ecranul monitorului mă fac să înghit în sec și

reuesc să îmi găsesc puterea să mă ridic în picioare. Când văd că pieptul i se mișcă, scot aerul pe care nu mi-am dat seama că l-am reținut în plămâni. Mă apropii de ea, simțind cum picioarele încă îmi tremură și mă aplec peste trupul său. Când îi ating chipul, mâna îmi tremură, dar să fiu al naibii dacă îmi pasă de toți oamenii care mă privesc. Îi mângâi obrazul cu degetul mare și îmi apropii fața de a ei, sărutându-i fruntea.

— Nu te las niciodată să pleci, Libertine!

Își deschide ochii, reușind să îmi taie răsuflarea când smaraldele ei mă fixează. Continui să îi mângâi obrazul, susținându-i privirea și, când pleoapele i se închid, realizez că o să mă lupt cu însuși diavolul pentru a o proteja.

E a mea. Pentru totdeauna.

Frânez pe alea de piatră din fața bârlogului, cobor din mașină și îmi salut fratele care mă așteaptă lângă automobilul său cu o mișcare a capului.

— Poate ar trebui să mă lași pe mine să mă ocup de el, încearcă să mă convingă.

Trântesc portiera în urma mea, aruncându-i o privire de avertizare.

— E al meu, mârâi abținându-mă să nu-l lovesc pentru că am nevoie de toată energia pentru nenorocitul din grotă.

Oftează cu putere, însă știe că am dreptate și că ar face la fel dacă ar fi în locul meu. Nu mă poate înțelege în acest moment pentru că nu a fost niciodată în pantofii mei. Nu a iubit niciodată o femeie și niciuna nu i-a stârnit suficient de tare interesul, încât să îl determine să investească

sentimente într-o relație. Singura femeie pe care o iubește e Nina, însă dragostea pentru o soră e diferită față de dragostea pentru femeia cu care urmează să îți petreci restul vieții.

Iar acum o știu și eu.

Cairo mă urmează pe poteca îngustă și eu îmi verific telefonul în timp ce pășesc pe podeaua din interiorul bârlogului. Nina a promis să mă țină la curent cu tot ce se întâmplă, la fiecare douăzeci de minute, dar Valentino m-a asigurat că soția mea e stabilă și își poate reveni în orice clipă. Otrava i-a părăsit complet sistemul, dar e menținută sub observație atentă. În mod normal, ar trebui să o aduc acasă, să îl forțez pe doctor să o supravegheze în mediul meu, însă *Nonno* s-a asigurat că nimeni nu o să ajungă la protejata sa. E singurul salon ocupat de la etajul patru al clădirii, Vincenzo și încă doi soldați sunt acolo, iar intrarea principală e păzită cu minuțiozitate.

— Cum se simte?

Vocea lui Giosue mă face să îmi ridic ochii din fața ecranului tactil și să îl privesc obosit.

— Mai bine, mormăi lăsându-mi telefonul să alunece în buzunarul pantalonilor. Aș vrea să spun același lucru și despre profesorul ei.

Trec pe lângă prietenul meu, ignorând privirea lungă îndreptată asupra mea și îmi apăs pașii cu hotărâre pe covor până în capătul holului, apoi cobor treptele spre subsolul groazei. Îl găsesc pe nenorocit atârnat de lanțurile din tavan, cu părul îmbibat în propriul sânge, în timp ce Cosimo îi face o transfuzie.

— Am spus că nimeni nu se atinge de el.

— *Nonno* a fost de altă părere, vine replica lui Cairo.

Șaptezeci de ani, dar duritatea și violența nu i-au măcinat măduva bunicului meu.

— Trezește-l! ordon în timp ce mă apropii de masa plină cu arme.

Cuțitul Stiletto parcă mă îndeamnă să îl înșfac și, pentru prima oară, renunț la pistolul meu semiautomat Beretta în favoarea lui.

— Trebuie să aflăm mai întâi pentru cine lucrează, rostește cu vocea consilierului din el.

Pufnesc în răs, iar degetele mi se închid în jurul cuțitului și îl ridic de pe masă.

— Tristan, dacă nu afli cine l-a pus să facă asta, va ataca din nou. Pentru început, asigură protecția lui Libby și apoi poți să-i faci ce vrei, încearcă să rezoneze cu psihopatul din mine.

Îmi dau ochii peste cap, asta fiind metoda mea de a-i spune că îi dau dreptate, și mă apropii de profesorul amărât. Mâinile îi sunt legate deasupra capului de lanțurile puternice, încheieturile sunt marcate de sângele uscat și aștept ca să îi fie încheiată transfuzia de sânge pentru a mă ocupa de el cum se cuvine.

— *Padrino Romano*, spune cu o voce răgușită imediat ce își deschide ochii și mă fixează cu privirea.

Începe să râdă și încearcă să se joace cu nervii mei, chiar dacă știe că o să moară foarte curând.

— *Cine te-a plătit?*

Chicotește cu capul în jos, fiind mai moale decât o cârpă, dar nu încearcă să riposteze sau să scape.

— *Târfa de mă-ta!* scuipe sângele la picioarele mele.

Un rânjel mi se lărgeste pe buze, învârt cuțitul între degete și apoi îl înfig în coapsa stângă, făcându-l să geamă cu putere. Răsucesc lama în carnea lui, reușind să scot urletul strident din gâtul său și să hrănesc monstrul din mine.

— *Cine te-a spus să îmi omori soția?* îl întreb din nou.

Își înalță capul ca să mă poată privi în ochi, fără să îi fie frică de ceea ce o să îi fac și râde.

— *Libby e moartă? Înseamnă c-o să mă întâlnesc cu ea în iad*, chicotește și apasă pe butonul greșit.

Furia mea aproape scapă de sub control pentru simplul fapt că nemernicul e fericit că i-a făcut rău. Îi fac semn lui Cosimo să coboare lanțurile, smulgând lama din piciorul victimei mele. Mă dau un pas în spate când legătura e ruptă și privesc cum profesorul se izbește de podeaua de beton. Îi prind părul murdar între degete, smucindu-l pe spate, apoi apăs vârful lamei pe obrazul său.

— *Atât de mult curaj pentru un câine mort*, rostesc cu o voce de oțel.

Crestez inițialele soției mele pe obrazul lui, savurând agonia care îl cuprinde. Privesc cu o satisfacție imensă cum sângele i se prelinge pe pielea murdară, apoi cobor cuțitul spre buzele sale, fixând lama ascuțită în colțul gurii.

— *Ai făcut cea mai mare greșeală din viața ta când mi-ai atins femeia*, mârâi tăind carnea până la ureche dintr-o singură mișcare.

Îl las să agonizeze pe podea, în timp ce curăț sângele de pe cuțit de materialul pantalonilor și ignor privirea dezaprobatoare a fratelui meu.

— *Nu a fost... niciodată... femeia ta, Romano*, spune curajos.

Privirea lui Cairo se întunecă și știu sigur că acum nu îl mai interesează dacă aflăm sau nu pentru cine lucrează amărâtul. Mă întorc cu fața la el, lovindu-i moaca cu toată talpa și îl trântesc pe podea. Își acoperă partea stânga, lăsând sângele să i se scurgă printre degete și nu pot decât să zâmbesc.

— *Faci parte din Camorra?*

Nu mai are mult. Respirația i se îngreunează cu fiecare secundă, ochii încep să devină din ce în ce mai goi și viața se scurge din el. Curajul i se clatină și nu mă surprinde asta. La un moment dat, toți cedează și îmi oferă ce am nevoie.

— *Castelinni te-a pus să faci asta?* Încerc din nou să extrag informații de la el și mă aleg cu un deget mijlociu și un rânjet în colțul drept al gurii.

Mă așez într-un genunchi, aplecându-mă peste trupul său mizerabil și apăs lama cuțitului pe abdomen, deschizându-i pielea de parcă aș vrea să îl jupoi de aceasta.

— *O să te uiți la mine cât timp îți iau viața, fiu de cățea,* îi ordon strecurându-mi mâna liberă sub ceafa sa.

Degetele mi se apasă în pielea care începe să își piardă din căldură și împing vârful cuțitului în mușchii abdominali.

— *Chipul meu o să fie ultimul pe care o să îl vezi înainte să mori,* îi promit răsucind arma în măruntaiele lui împutite.

Înregistrez în urechi ultimele sale țipete.

— *O să mă aștepti în iad, unde o să afli că diavolul e cel mai bun prieten al meu.*

Trupul îi e cuprins de spasme convulsive. Vârful ascuțit de la Stiletto se adâncește în stomacul lui, dar profesorul nu mai are putere să țipe. Icnetele de durere sunt singurele care se aud, împreună cu lupta pe care o duce pentru a-și menține respirația.

— *În curând, o să îl trimit și pe Rafael Castellini lângă tine și amândoi o să regretați faptul că mi-ați rănit femeia,* îi jur.

Cu o ultimă privire, înfig cuțitul în stomacul său și îl trimit în infern.

Îmi iau mâna de pe ceafa lui, lăsându-i capul să se izbească de podeaua rece și mă ridic în picioare, privind trupul plin de sânge și lipsit de viață. Cairo se oprește lângă mine, mâna i se așază pe umărul meu și îmi strânge pielea sub degetele sale, acesta fiind modul său de a-și cere scuze pentru ce s-a întâmplat la spital. Îi lovesc ușor palma – modul meu de a i le accepta.

Rămânem tăcuți o vreme.

— Ai nevoie de ea, își deschide gura în clipa în care mă întorc cu spatele la cadavru. Toată familia noastră are nevoie de ea.

Aprob din cap și rămân nemișcat, așteptând ca toți să plece și să mă lase singur. Cairo știe de ce am nevoie și, cu o ultimă privire, urcă treptele oferindu-mi intimitatea

absolut necesară. Trag aer adânc în piept, simțind cum mușchii din gât se încordează și mă întorc la cadavrul de pe podea. Îngenunchez lângă corp și îmi înfig cuțitul în gâtul imobil, știind că, în curând, o să îi desprind capul de restul cadavrului. Continui să străpung pielea cu lama ascuțită, aud cum oasele trosnesc în momentul în care îmi pun mâinile pe obraji și distrug cartilagii cu o simplă mișcare. Fiecare mișcare a mea e condusă de imaginea ei inconștientă, de chipul palid. De clipa în care inima i s-a oprit și am crezut că a murit. Când capul se desprinde umeri, sângele țâșnește împrôșcându-mă de chip. Îmi șterg fața cu mâna, privind impasibil opera mea de artă și simt cum demonii din mine se retrag în colțul lor întunecat.

Până la următoarea vărsare de sânge.

Telefonul îmi vibrează în buzunarul pantalonilor, întind mâna plină de sânge ca să îl iau și imediat ce activez ecranul văd mesajul de la sora mea.

Nina: E trează :)

Inima mea se zguduie preț de o secundă și un zâmbet mi se arcuieste pe buze.

— Acum trebuie să îi arăt ce înseamnă pentru mine, bolborosesc în timp ce tastez un răspuns.

O să fie al naibii de greu să obțin iertarea sa și o să se folosească de orice greșală ca să mi-o arunce în față. Dar nu mă deranjează să trec prin iad pentru a mă strecura în inima ei. O voi face pe Libertine Romano să mă ierte, chiar dacă e ultimul lucru pe care îl mai fac în viața asta.

CAPITOLUL 33

LIBBY

Când mă trezesc a doua oară, îmi dau seama că e dimineață și că sunt tot într-un pat de spital. Am visat chipul lui Tristan privindu-mă speriat în timp ce îmi mângâia obrazul cu degetul său. M-am trezit îndurerată, de parcă un tren a trecut peste mine, lăsându-mă cu gura uscată și cu un trup rigid și amortit. Nina nu s-a mișcat de lângă mine din clipa în care mi-am deschis ochii, anunțând familia că nu am murit și ținându-mă de mână cât timp doctorul s-a asigurat că o să rămân în viață. Apoi am alunecat din nou într-un somn profund, simțindu-mi pleoapele ca de plumb.

Îmi răsucesc capul în perna moale și privirea mi se fixează pe trupul lui Tristan. Soțul meu, care doarme pe canapeaua din salonul meu cu buzele ușor întredeschise, cu părul ciufulit și cu picioarele sprijinite pe coapsele fratelui său. Cairo mai are puțin și se scurge pe podea din cauza poziției sale, dar doarme cu gura deschisă și cu ceafa sprijinită de speteaza canapelei.

— Au ajuns la scurt timp după ce te-ai trezit prima oară.

Îmi întorc capul în partea stângă a patului până când zâmbetul larg al Ninei mă întâmpină și îmi dă un sentiment de siguranță. E așezată pe un scaun de lemn, cu laptopul în brațe și pare puțin mai înviorată decât frații ei leșinați.

— Ți-ai adus temele cu tine? întreb făcând semn spre laptop cu capul.

Mă aprobă cu un oftat, apoi îl închide și îl așază pe noptiera de lângă pat. Degetele i se închid pe paharul de apă de pe blatul de lemn și mi-l întinde. Îl accept imediat pentru că simt ca și cum aș avea gura plină cu nisip, ceea ce îmi face vocea să ușor răgușită. Îmi lipesc buzele de marginea de sticlă a paharului și las lichidul rece să alunece în interiorul gâtului, încercând să îmi potolesc setea. După

ce ultima picătură ajunge pe limba mea, întind paharul spre brunetă și îi fac semn să îl umple și pe al doilea.

— Ai nevoie și de un analgezic?

Simt o ușoară pulsație în tâmpile, dar refuz medicația știind cu ce să tratez durerea de cap.

— Aș avea nevoie de o cafea, murmur după ce golesc al doilea pahar de apă.

Chicotește, apoi își apasă buzele pe fruntea mea când se ridică în picioare.

— O să-l întreb pe doctor dacă ai voie, îmi zâmbeste îndepărtând o șuviță de păr de pe obrazul meu.

Înainte să întreb ce s-a întâmplat cu mine, pentru că îmi aduc aminte doar vag, Cairo cade de pe canapea, izbindu-și fundul de podea, iar picioarele lui Tristan îl lovesc în față, trezindu-l complet.

— *Cazzo!*

Înjurătura lui mă face să râd și atrag atenția asupra mea din cauza gâtului uscat și a sunetelor răgușite pe care le scot.

— Ți-am zis să dormi pe scaun, bombăne Nina dezaproband ușor din cap.

— Încearcă tu să dormi pe scaun după ce ai stat trează paisprezece ore, mârâie și se ridică în picioare.

Îmi aruncă un zâmbet relaxat, însă privirea mea stăruie asupra chipului soțului meu, care continuă să stea întins pe suprafața moale și mă privește de parcă aș fi leacul pentru tratarea cancerului.

— Cairo, nu vrei să vedem de ce *Nonno* întârzie cu micul dejun? propune bruneta, agățându-l imediat pe fratele ei de braț și trăgându-l în afara salonului.

Iar eu rămân singură cu bărbatul pe care îl iubesc. Cel care m-a rănit enorm. Privirea de agonie și teama din ochii lui ar trebui să îmi satisfacă inima rănită. Ar trebui să râd de el, de faptul că e suficient de vulnerabil cât să își expună slăbiciunea. Pe mine. Privesc cum se ridică de pe canapea, cum se apropie de patul meu, cum se așază pe scaunul

Ninei și tresar când picioarele de lemn scârțâie pe gresie când se apropie de mine. Îmi privește cu atenție mâna stângă și probabil se întreabă dacă ar trebui să mă atingă sau nu. Doamne! Eu știu că am atât de multă nevoie de atingerea lui. Să mă simt în siguranță, căci știu că numai în brațele lui sunt protejată. Dar ultimele sale cuvinte se întorc în capul meu să îmi amintească că sentimentele mele nu vor fi niciodată returnate.

— Ce s-a întâmplat? Întreb dorindu-mi să tai liniștea ciudată și să îmi îndepărtiez și fâstâceala.

— Ai fost otrăvită, șoptește cu ochii pironiți asupra perfuziei care îmi alimentează vena.

Giancarlo. Profesorul meu de artă a reușit să mă păcălească, să îi păcălească și pe ei.

— Nu ai ce căuta în viața lui, repet cuvintele bărbatului care a încercat să mă omoare și văd cum brunetul se tensionează. Asta a spus înainte să fugă, îi explic privindu-l în ochii verzi și sălbatici care m-au cucerit.

— E mort, Libby, spune luându-mă de mână.

Îmi presez buzele între ele pentru a înghiți suspinul și încerc să îmi țin mâna nemișcată. Degetele lui se strâng în jurul pielii mele, răspândind căldura după care tânjesc atât de mult. Doamne, cât de mult vreau să mă sărute! Mă aștept ca un val de compasiune să mă lovească din plin, dar nu am parte de el. Nu pot să simt milă pentru Giancarlo. Nu când a încercat să mă ucidă. Problema e că, dacă el a ajuns la mine, atunci orice inamic o s-o facă.

— Presupun c-o să mă trezesc într-un pat de spital destul de des de acum înainte, împing cuvintele pe gură.

— Nimeni nu o să te mai atingă, mă minte cu o mină serioasă.

Nu pot să îmi rețin chicotitul când îmi sprijin capul de bara de inox a patului.

— Au făcut-o deja și a doua oară nu vor ezita să termine slujba. Credeam că asta îți dorești, continui să spun

cuvintele prostesti. Dacă rămân în viață, Stella nu poate să îmi ia locul.

Privirea i se întunecă și, în același timp, presiunea din jurul degetelor mele se mărește. Mă abțin să nu înghit în sec și continui să îi susțin privirea, ascunzând faptul că sunt neliniștită.

— Ai de gând să îmi aduci aminte de fiecare dată? Pentru că, lasă-mă să îți amintesc, *Libertine*, îmi accentuează numele, că pot să îndur mai bine decât te aștepti atacurile tale de fetiță rănită, mârâie sfredelindu-mă cu privirea.

Îmi privește cu ardoare buzele uscate și mă lupt cu impulsul de a-mi înfinge degetele în părul său răvășit și de a-l trage spre mine.

— Am spus toate acele lucruri pentru că eram furios și am vrut să te rănesc, recunoaște fără niciun efort. Dar asta nu înseamnă că acele cuvinte au fost sau sunt adevărate.

Minciuna e scutul său de protecție. Își amăgește victimele cu cuvinte, se joacă cu mintea lor și apoi le ucide fără să clipească. Creierul meu urlă să nu îl cred, dar în același timp, simt cum inima mi se întregește sub efectul minciunilor sale.

— Și ce-o să se întâmple data viitoare când vei fi furios? O să mă pui în lanțuri și o să mi-o tragi până la inconștientă?

De ce nu mă pot opri din a scoate prostii pe gură? Asta e o întrebare la care habar nu am cum să răspund, dar îmi dau seama că, prin ele, ating o coardă sensibilă care îl enervează pe italianul meu.

— Da, spune cu o voce răgușită. O să ți-o trag atât de tare, încât să nu mai poți merge, iar când o să simți durerea până în adâncul sufletului tău, o să îți amintești că trebuie să îți ții gura aia afurisită închisă când trebuie.

Cum ar fi, *acum*. Avertismentul se aplică chiar în acest moment, când nu fac altceva decât să încerc să îl rănesc la fel de tare cum m-a rănit el pe mine. Dar nimeni și nimic nu

Îl poate atinge pe Tristan Romano. În niciun caz spălăcita de americană naivă cu care s-a căsătorit.

Ne privim clipe îndelungate, fără să mai rostim vreun cuvânt, lăsând doar limbajul trupului să vorbească pentru noi. Vârful limbii mele îmi umezește buzele, degetele sale îmi mângâie pielea, smaraldele mă privesc de parcă aş fi o fântână de apă în mijlocul deşertului. Ne amăgim unul pe celălalt pentru că lăsăm orgoliile noastre să ne învingă inimile.

— Aproape ai murit sub ochii mei, *topolina*, rosteşte cu o căldură în voce pe care nu o credeam posibilă. Am crezut că te-am pierdut.

Îşi apropie chipul de al meu, făcându-mi inima să bată cu putere în piept şi rămân nemişcată.

— Nu ai nevoie de mine, Tristan, îmi găsesc propriile cuvinte când buzele noastre sunt despărţite de un afurisit de centimetru.

— Ba da, mă contrazice. Am nevoie de tine şi nu o să pleci de lângă mine nici dacă viaţa ta ar depinde de asta. Eşti a mea! Din clipa în care ţi-am dăruit uşa şi până când o să îţi dai ultima suflare.

— Vinnie mi-a dăruit uşa, bombă pierdută în intensitatea ochilor săi.

— Taci din gură, Libertine! mârâie exasperat, apoi îşi lipeşte buzele de ale mele.

Nu mai reuşesc să îmi reţin suspinul, lăsându-l să iasă printre buze în clipa în care limba lui se strecoară în gura mea. Sărutul ăsta e ca o gură de aer în mijlocul unui maraton care îmi face plămânii să ardă. Are acelaşi efect pe care îl are ploaia asupra unei secete şi tocmai din acest motiv e o minciună atât de perfectă. Una de care trebuie să mă îndepărtez. Îmi desprind gura de a sa, ţinându-mi buzele cât mai departe de ale sale.

— Vreau să plec la Milano.

Inima mea îşi măreşte intensitatea bătailor şi îl privesc în ochi, urând ceea ce văd în ei. Blestemându-mă pentru

mândria stupidă și pentru faptul că, pentru prima oară de când îl cunosc, văd suferință în ochii soțului meu. Vinovăția mă lovește din plin, dar nu suficient de tare cât să renunț la dorința de a fugi de el.

— Vreau să încep cursurile la Marangoni cât mai repede și, dacă perioada de înscriere s-a terminat, aș vrea să mă ajuți să intru acolo, îndrăznesc să îi cer și nu mă surprinde râsul său profund.

— Deci, vrei să pleci de lângă mine și vrei ca eu să te ajut să o faci? chicotește în timp ce își sprijină spatele de spătarul scaunului.

Aprob din cap, simțind cum obrații îmi iau foc și mă joc cu paharul de plastic din mâna dreaptă. Tristan încă o ține captivă pe cealaltă sub palma sa caldă.

— Nu o să meargă, spune atrăgându-mi atenția asupra lui. Poți să fugi și la capătul lumii, Libertine, dar amândoi știm că nu o să fii vreodată liberă.

Se apleacă din nou spre mine și rânjește, reușind să îmi trimită un fior pe șira spinării.

— Pentru că sunt aici, spune lovindu-mi ușor fruntea cu două degete. Și aici, continuă apăsându-și vârful degetelor în dreptul inimii mele. Ești a mea!

Își apasă buzele peste ale mele, tachinându-mă.

— Îi acorzi prea multă importanță unei târfe.

Doamne, Libertine, închide gura aia stupidă!

Buzele i se lipesc de lobul urechii mele, îi simt răsuflarea caldă pe piele și înghit în sec când îi aud cuvintele.

— Continuă să îmi apeși butoanele afurisite, *amore*, mă provoacă. Prefer oricând sexul dur și educativ.

Amintirea îmi scurtcircuitează trupul și rămân nemișcată sub atingerea sa.

— Voi scoate asta din capul tău, spune când mă privește din nou. Ți-am scos trecutul de acolo și o să îndepărtiez și încercarea mea jalnică de a te frânge. Apoi o luăm de la zero.

Doamne, cât de bun poate să fie! Cât de ușor poate să mă prostească și să mă facă să îi accept minciunile!

— Poți să pleci la Milano, poți să te ascunzi în școala ta de desen, dar să fii mereu pregătită. Pentru că voi veni să te revendic. Și, în acea clipă, o să îți dai seama că ai pierdut jocul.

Îmi sărută vârful nasului și îmi eliberează mâna în momentul în care familia sa intră pe ușa salonului și mă acaparează.

Regele nebun doboară regina după un joc crâncen. Șahmat!

A doua zi după ce i-am spus lui Tristan că vreau să plec la Milano, cererea mea de admitere la Marangoni a fost imediat aprobată. Va trebui să recuperez o săptămână de cursuri, dar asta nu va reprezenta o problemă.

— Ești sigură că asta e cea mai bună idee?

Oftez cu putere, privind cele două valize pe care mă chinui să le umplu de câteva ore. Nina nu s-a dezlipit de mine de când am venit acasă – acum două zile – și tot de atunci încearcă să mă convingă să rămân în conacul Romano.

— Am nevoie să fiu departe de locul ăsta, spun cu vocea slabă. S-au întâmplat atât de multe și am nevoie de timp să le asimilez.

Bullet fură un adidas din valiza de pe podea și începe să își facă de cap cu șiretul alb, ceea ce mă face să zâmbesc. Bruneta se chinuie să împăturească un tricou de câteva minute și văd cum se abține de la comentarii, ceea ce nu îmi place deloc.

— Nina, spune ce ai pe suflet, o îndemn. Știi foarte bine că nu-mi plac ocolișurile.

— În aceste momente, nu sunt cea mai mare fană a lui Tristan, dar nu ai fost acolo când aproape ai murit, șoptește reușind să îmi provoace un fior pe șira spinării.

Mă uit la cureaua de piele din mâna mea și încerc să nu îl compătimesc pe nemernic.

— Nici măcar când a murit tatăl lui nu a fost atât de sfâșiat, Libby.

Rahat! Țasta e exact motivul pentru care trebuie să plec de aici. Familia lui o să mă preseze cu diferite povești și cu diferite scuze în numele său, până când o să cedez psihic și o să-l iert.

— Poate e trist că nu am murit și că Stella nu poate să îmi ia locul mai repede, împing cuvintele pe gură și le regret imediat.

Nina îmi aruncă o privire care îmi spune clar că ar vrea să mă strângă de gât pentru ceea ce am spus.

— Ai tot dreptul din lume să fii furioasă, dar nu pot să nu mă gândesc și la el. Are nevoie de tine, Libby, și chiar dacă îți permite libertatea temporară, asta este viața ta, spune gesticulând spre tot ce ne înconjoară.

Las cureaua să alunece în interiorul valizei de pe canapea, privind cum mezina familiei se ridică în picioare și își pune mâna pe umărul meu.

— Joacă-te cu nervii lui, dar niciodată cu inima, *cara mia*. Ai reușit să i-o lipești la loc și nu cred că ar supraviețui dacă tot tu ai sfărâma-o, murmură apăsându-și buzele pe obrazul meu.

Mă uit la hainele cumpărate din banii soțului meu, apoi privirea îmi alunecă pe inelele de la mâna stângă și nu pot să nu oftez. Simt cum sunt învăluită într-o tornadă de emoții, care mă trag când în zona pozitivă, când în cea negativă, iar glasul inimii mele se pierde în bătălia lor.

— Sper că nu stăm până de Crăciun acolo, nu? reușește vocea lui Vinnie să mă facă să tresar. Nu vreau să îmi car haina de blană după mine.

Îmi întorc capul și îl văd molfăind de zor un măr verde și îmi vine să mă duc la el, să îi ating fruntea și să văd dacă nu cumva are febră.

Oh, Vinnie! Mi-ar plăcea să exprim și eu același dezinteres. Dar știu că Tristan va veni după mine într-un timp extrem de scurt. Va veni să-mi spună că nu pot sta

departe de el. Că nu am unde să fug. Și, în adâncul sufletului meu, nici nu vreau să fug. Tot ce îmi doresc cu adevărat e să fiu în brațele lui. Mai ales după evenimentele din ultimul timp.

— Poți să fii mai leneș de atât, Vincenzo?

Îi răspunde Ninei cu un rânjel care pe mine mă face să zâmbesc, iar pe ea să-și dea ochii peste cap.

— Mă duc să-l verific pe *Nonno*, spune bruneta și ne părăsește cu o dezaprobare din cap.

Don Adorno se consideră principalul vinovat, iar faptul că Tristan îi răsuțește cuțitul în rană de fiecare dată nu îl ajută absolut deloc. Dar când doi lei se înfruntă, cum ai putea să îi desparti? *Nonno* s-a închis în camera lui, refuză să coboare la masă împreună cu noi și, de cele mai multe ori, eu sau Nina ajungem să bem ceaiul sau să luăm prânzul împreună cu el. Refuză să îl vadă pe nepotul lui, dar și reciproca este valabilă, ceea ce e de-a dreptul sfâșietor. Amândoi se iubesc enorm, știu care le sunt greșelile, însă se încăpățânează să nu își vorbească. Bătrânul ar fi unul dintre motivele pentru care nu aș vrea să plec, dar sunt egoistă și vreau să îmi clarific mintea cât mai departe de Tristan.

Alunec pe canapea, întinzându-mi picioarele până când călcâiele mi se sprijină pe podeaua de lemn și îi arunc o privire lui Vinnie.

— Și tu crezi că e o idee proastă să plec?

Se așază cu fundul pe parchetul negru pentru a se juca cu câinele pufos și ridică ușor din umeri.

— Cred că ai nevoie de o mică escapadă, mai ales după tot ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni, mormăie trăgând de șiret.

— Dar?

— Dar ești soția lui și, dacă ai fi văzut modul în care l-a ucis pe Giancarlo...

Își scutură capul fără să continue ideea. Vinnie nu a fost nici el de față, însă a văzut cadavrul profesorului meu și câteva ore nu a fost în stare să vorbească.

— Lucrez de zece ani în conacul Romano, încă de când am fost inițiat în *Cosa Nostra* și nu am crezut vreodată că o să-l respect pe Tristan mai mult decât o făceam deja, recunoaște mângâind în treacăt creștetul cățelului.

Tălpile mi se lovesc ușor între ele și îl privesc cu atenție pe paznicul meu, încercând să înțeleg sensul cuvintelor sale.

— Credeam că o femeie reprezintă o slăbiciune în mafie.

Își ridică capul aruncându-mi o privire serioasă, apoi îl lipește de peretele din spatele său.

— Depinde de bărbat. Pentru un inamic, da, e considerată o slăbiciune, îmi dă el dreptate. Dar asta nu înseamnă că femeia trebuie să plătească pentru un război de care nu e responsabilă.

Mușcă cu putere din mărul lui în timp ce Bullet îi linge mâna. Poate că las familia Romano în urmă, dar se pare că umbra mea e la fel de încăpățânată să își susțină conducătorul. Exact ca și ceilalți. Oftez cu putere, analizându-mi vârful negru al adidașilor și mă întreb cât o să rezist în Milano înainte ca Tristan Romano să îmi spargă ușa și să mă revendice pentru a doua oară.

CAPITOLUL 34

LIBBY

— Să-mi fut una!

Astea sunt primele cuvinte care îmi ies pe gură în clipa în care ușile liftului se deschid și pășesc în apartament, lăsându-l pe Bullet pe podea.

Familia asta iubește marmura, îmi dau seama când las holul de la intrare în spate și îmi apăs tălpile pe parchetul maro care mă atrage într-un living spațios. Peretele de sticlă îmi oferă o imagine absolut spectaculoasă asupra capitalei modei din Italia. Cele două canapele sunt răsfirate de-a lungul sufrageriei spațioase, iar scările simple din lemn, cu balustradă din sticlă așteaptă să fie urmate până la etaj.

— Cât de mare e locul ăsta?

Vinnie împinge valizele lângă cea mai apropiată canapea, lăsându-i un bacșiș generos portarului care l-a ajutat să le care până aici.

— Bucătăria e în capătul holului, indică spre locul respectiv. La etaj sunt patru camere, o baie comună și camera de jocuri.

— Camera de jocuri? repet cu un zâmbet în timp ce mă apropiu de ușa din sticlă care îmi oferă accesul spre terasă.

— Inițial, acolo era a doua bucătărie, dar Tristan și Cairo au transformat-o într-o cameră de jocuri. Biliard, jocuri video, Xbox.

Băieții și jucăriile lor. Îmi dau ochii peste cap și ies pe terasă, apropiindu-mă de marginea de piatră a clădirii. *Piazza del Duomo*²⁶ e atât de aproape de mine și îmi aduc aminte cât de mult mi-am dorit să ajung aici. Cum mi-am imaginat că o să fac parte din Săptămâna Modei, fiind unul dintre designeri. Abia aștept să descopăr orașul ăsta superb și să mă simt liberă din nou. Dar o parte din mine își dorește ca și Tristan să fie aici, să mă țină de mână pe străzile

înguste, să îmi fure săruturi pătimase și să devorăm paste ca în scena siropoasă din *Doamna și Vagabondul*²⁷.

— Asta e cartela ta, spune Vincenzo imediat ce se oprește lângă mine și îmi întinde plasticul alb. Nu poți intra în casă fără ea.

— Vrei să spui că o să mă lași singură? pufnesc amuzată în timp ce prind cartela de acces între degete.

— Nu în viața asta, șefa, zâmbește sprijinind o țigară între buze.

Îmi dau ochii peste cap și mă întorc cu fața la piața plină de oameni. Îmi place să spun că Vinnie e ca un frate enervant care nu poate să își țină gura, iar el și Blake s-ar înțelege de minune împreună. Fratele meu, care e atât de fericit cu evoluția și cu tratamentul său. Noua metodă aplicată de medicul din Elveția are efecte miraculoase asupra lui Blake și îmi dau seama că încep să îl recuperez puțin câte puțin.

— Vinnie, aș aprecia dacă am fi discreți cât timp suntem aici, reușesc să spun și încerc să nu îl pocnesc când pufnește în râs.

— Și cum ai vrea să faci asta, doamnă Romano?

Jur că, într-una din zilele astea, o să-i dau una în bile până o să cânte Ave Maria mai ceva ca o soprană.

— Putem merge pe jos sau putem folosi transportul public, sugerez sprijinindu-mi șoldul de zidul de piatră.

Vincenzo mă privește preț de două secunde, își lipește fundul de marginea terasei și își dă capul pe spate izbucnind într-un râs colorat. Îmi dau ochii peste cap, încrucișându-mi mâinile la piept și aștept să își termine criza.

— Scumpo, eu cred că tu încă nu realizezi cu cine te-ai căsătorit, chicotește trăgând din țigara lui. Un Rolls Royce Wrath, nou-nouț, e în garajul subteran, iar Tristan o să-mi fiarbă ouăle dacă atingi vreun buton de metrou.

Rolls Royce, pe bune? Ar trebui să îmi tatuez pe frunte *Sunt noua prințesă a mafiei siciliene* și ar fi mai simplu.

— Deci, o să fiu mereu o pasăre într-o colivie de aur?

Vincenzo mă privește cu atenție, îmblânzindu-și expresia pentru prima oară de când îl cunosc. Acum îmi dau seama că nu știu prea multe despre el și că începutul nostru a fost unul foarte urâcios.

— Ai nevoie de protecție, încearcă să amelioreze situația.

Se apropie de masa de sticlă așezată pe suprafața terasei, înșfacă o sticlă de bere și un hanorac și se întoarce lângă mine.

— Toată Sicilia știe cine ești și, în curând, partenerii și asociații *Cosa Nostra* vor face la fel, spune întinzându-mi hanoracul.

Pentru o seară de octombrie, Milano e destul de răcoros și accept imediat haina, lăsându-mi brațele să alunece în interiorul mânecilor. Parfumul lui Tristan îmi pătrunde în nări în clipa în care trag fermoarul sub bărbie și îi arunc lui Vincenzo o privire care cere explicații. Dar mă aleg doar cu un zâmbet arogant, care mă face să îmi dau ochii peste cap și să îi smulg sticla de bere dintre degete.

— Tristan chiar e un nemernic posesiv, bombăn desprinzând capacul zimțat de pe bere.

— Toți mafioții sunt la fel, mă asigură cu țigara între buze și își ia alta. Ești soția lui și, după ce el preia conducerea, o să devii cea mai importantă femeie din Sicilia.

— Nu asta ai crezut inițial, îl tachinez amintindu-i de trecutul relației noastre.

Nu e intenția mea să îi stric buna dispoziție, dar trebuie să recunosc că îmi place să îi răsucesc puțin cuțitul în rană.

— Am fost un prost, recunoaște luând o înghițitură zdravănă din berea sa.

Nu spun nimic, lipind sticla de buzele mele și aștept să continue pentru că simt că o să urmeze o mărturisire.

— Am copilărit cu Tristan și Cairo și locuiesc în conac de zece ani, continuă strivind țigara de marginea de piatră.

Sunt prietenii mei, mereu am avut grijă unul de celălalt și nu vreau...

— Ca Tristan să fie rănit de o a doua Stella, închei pentru el și iau o altă gură din băutura mea.

Acum că aduce asta în discuție, realizez că niciodată nu li s-a adresat celor doi nemernici în mod respectuos. Îi admiră, asta e mai mult decât sigur, dar mereu s-a comportat de parcă ar fi mai apropiat de ei decât restul umbrelor.

— Nu ești a doua Stella, Libby, mormăie cu un oftat. Am spus toate acele cuvinte pentru că eram furios că trebuia să stau după fundul tău în loc să particip la întâlnirile și misiunile organizației. Dar, după corecția pe care mi-a aplicat-o Tristan, mi-am dat seama că a avut încredere în mine să te țin în siguranță. Și furia mea a distrus acea încredere. Asta, și afurisitul de Giancarlo, adaugă mânios.

Privesc cum vârfurile degetelor i se albesc pe sticla maronie și văd vinovăția din ochii săi căprui. E prima oară când îl analizez cu atenție pe paznicul meu, care e mai în vârstă decât mine doar cu doi ani. Părul său șaten e răvășit de vântul răcoros care adie din când în când și, chiar dacă sunt răutăcioasă de multe ori cu el, trupul lui e la fel de sculptat ca și ale celor doi nemernici. Cred că Vincenzo e un mutant de are pătrățele la cât mănâncă.

— Încă are încredere în tine, altfel nu ai fi fost lângă mine și acum, îl încurajez cu un zâmbet.

Plimbă mukul de țigară pe suprafața dură din piatră cu un zâmbet slab pe buze.

— Mda, nu prea cred asta.

Îmi întorc capul spre Dom cu un suspin, iau o înghițitură de bere și îmi țin gura închisă pentru că nu știu ce să mai spun.

— Ai de gând să te mai joci mult cu nervii lui?

Zâmbesc larg, duc sticla la gură, iar Vinnie doar pufnește amuzat.

— O să vă omorâți într-o zi, chicotește golindu-și berea.

Poate că da, poate că nu. Dar îmi place mult să mă joc cu nervii lui Tristan Romano.

Privirea îmi alunecă în living, unde cățelul meu pufos tocmai își face nevoia pe covorul scump și alb. Pufnesc în râs când îl văd, apoi înjurătura lui Vinnie mă face să hohotesc cu adevărat.

A doua zi, rămân cu gura căscată la bărbatul care își aranjează părul în oglinda de lângă ușa principală, analizând cu grijă blugii negri, maleta închisă la culoare care îi acoperă partea superioară a trupului și jacheta albastră din denim.

— Ce? mă întreabă încruntându-se în oglindă.

— Mă așteptam să porți costum, bombăn încercând să îmi îndepărtez uimirea.

Nu l-am văzut niciodată în haine lejere și ăsta e un șoc pentru mine. Arată atât de normal, ca un bărbat pregătit să meargă la o întâlnire și să-și amăgească partenera cu gura lui mincinoasă.

— Aș atrage atenția asupra mea, rânjește. Trebuie să arătăm ca un cuplu de studenți îndrăgostiți.

Ce?! Mă opresc în fața oglinzii, cu gura deschisă larg și încerc să ignor amuzamentul nătărăului când îmi vede reacția.

— Trebuie să arătăm ca ce?!

— Nu pot să te protejez din exteriorul clădirii, Libertine, pufnește reușind să mă irite. Tristan a fost de acord să joc rolul iubitului tău fals pe parcursul orelor.

— Vrei să spui că ești student la Marangoni? La același profil cu mine?

Îmi face cu ochiul, lărgindu-și zâmbetul până când își expune dinții albi.

— Îți imaginezi? Eu, un soldat din *Cosa Nostra*, cu o diplomă în Design și specializare în Marketing.

De data asta nu mă abțin și îmi înfig pumnul în umărul său, ceea ce îl face să își dea ochii peste cap.

— Deci Tristan e de acord să mă săruți, să mă ții de mână și să mă scoți la întâlniri? îl tachinez netezindu-mi rochia neagră.

— Nu te flata, spălăcito, chicotește. Sunt iubitul tău doar în cazul în care vreun idiot vrea să se dea la tine. Și cred că vor fi câțiva pretendenți, adaugă mai puțin amuzat. În rest, eu mi-o trag cu cine am chef.

Mă uit la rochia neagră, simplă și cu guler care se oprește pe coapsele mele, apoi la cizmele lungi din piele întoarsă care lasă foarte puțină piele dezgolită la vedere. Părul meu e prins într-o coadă și am foarte puțin machiaj pe față, așa că nu înțeleg despre ce naiba vorbește.

— Hai să mergem, altfel întârziem la cursul de Fundamentele Desenului.

Doamne! Știe până și orarul dementul ăsta. Va fi tare amuzant să îmi fac prieteni cu G.I. Joe²⁸ lângă mine. Îmi iau geanta și mapa cu foile albe, apoi îl urmez în lift.

— Deci, acum mă urăști mai tare, îmi deschid gura în clipa în care ușile se închid și mă sprijin cu spatele de peretele cabinei. O să te joci cu creioane, în loc să fii cu restul soldaților.

Își ține ghiozdanul agățat de spate cu doar două degete și se întoarce cu fața la mine.

— Am renunțat la ideile astea de ceva vreme, Libby, recunoaște jucându-se cu cheile de la mașină. Acum sunt curios cine o să primească următorul creion în mână și cât o să dureze până o să rup un gât.

Mafioții și pasiunea lor pentru crime.

— Ai grijă să nu te alegi tu cu unul în fund, îl ameninț cu un zâmbet dulce.

— Să te văd, pricăjito, mi-o întoarce la fel de amuzat.

Chiar îmi aduce aminte de Blake și de modul în care ne certam din motive absolut stupide înainte de accident. Cred că ei s-ar înțelege de minune și abia aștept ca fratele meu să își revină și să fim din nou împreună.

Ajunși în garajul subteran, mă străduiesc să îmi țin gura închisă și să nu mai fiu impresionată de bolidul scump și luxos în care mă urc. Dar Vincenzo se comportă ca un copil de patru ani care a primit cel mai frumos cadou de la Moș Crăciun și îmi mușcă limba ca să nu las un comentariu răutăcios să-mi iasă printre buze. Am emoții foarte mari și ele cresc pe măsură ce roțile mașinii se lovesc de asfalt și mă apropie de visul meu. Visul meu aproape imposibil, care părea atât de mare pentru cineva ca mine. Degetele mi se strâng cu putere în jurul materialului de piele al genții și suspin când mă gândesc că, în doar câteva minute, o să ocup un scaun la primul curs de design specializat și o să mă simt mai fericită decât niciodată.

Zece minute mai târziu, Vinnie parchează automobilul în parcare autorizată, coborâm și ne îndreptăm spre clădirea institutului. Ușile duble sunt larg deschise, invitând studenții în interiorul care poartă speranțele pe coridoarele lungi. Reușesc să îmi pierd iubitul fals printre studenții care se grăbesc să ajungă la propriile cursuri, dar sunt convinsă că o să-și găsească el calea către mine. Urc până la primul nivel al clădirii, ghidându-mi pașii spre a doua ușă din dreapta, unde harta pe care am memorat-o aseară îmi indică sala unde s-ar desfășura primul curs. E aproape plină, iar în clipa în care mă opresc în tocul ușii toate privirile sunt îndreptate spre mine. Afișez un zâmbet relaxat, încercând să îndepărtiez sentimentul ciudat care mă cuprinde când simt că sunt în centrul atenției și mă apropii de penultimul rând. Mă așez pe unul dintre scaunele roșii și acum chiar simt că nu trebuia să plec înaintea lui Vincenzo. Mă simt de parcă aș fi într-o cușcă cu șacali și aștept să fiu devorată. Îmi scot instrumentele pe banca de plastic și încerc să nu rânjesc când rățacitul se trânteste pe scaunul de lângă mine și îmi mârâie în ureche.

— Data viitoare când mai fugi de mine, o să te închid în lift, mă amenință, ceea ce mă face să pufnesc în râs.

Reușesc să atrag atenția asupra noastră, dar majoritatea colegilor își întorc capetele după câteva secunde. O singură privire rămâne ațintită asupra mea. Posesorul unei perechi de ochi albaștri îmi zâmbește cu căldură și își ridică ușor mâna, într-un gest de a mă saluta. Înainte să fac același lucru, brațul umbrei mele mi se așază pe umeri într-un mod posesiv și îl intimidează pe tipul cu ochi albaștri cu privirea până când acesta se rușinează și își întoarce capul.

— Pe bune?

— Zi mersi că nu-i Tristan în locul meu, altfel papă-lapte ar fi fost împușcat direct în ochișorii ăia albaștri și frumoși ai lui, chicotește.

Îmi dau ochii peste cap, dar nu pot nega că are dreptate. Tristan e al naibii de posesiv și cred că ar masacra orice persoană de sex masculin din încăperea asta.

Mafiot cu mândrie stupidă și posesivitate fără măsură!

După cursuri, ies din ascensor pășind pe podeaua din marmură și mă întorc cu fața la umbra mea, mai furioasă ca niciodată.

— Oh, haide că nu-i atât de rău! se apără.

— Aproape i-ai spart capul, Vincenzo! Pentru că s-a uitat la mine timp de *cinci secunde*, îmi ridic vocea lovindu-l cu geanta în abdomen.

— Mare chestie! Un cucui, bombăne dându-și ochii peste cap.

— Nu mai ai ce căuta la Marangoni, tun enervată. O să stai și o speli Rolls Royce-ul cu limba cât mă aștepți! îl ameninț înfigându-mi vârful degetului în pieptul său.

— Aceasta nu este hotărârea ta, *amore*.

Țip speriată de vocea perfect calmă, iar când mă întorc cu fața sunt întâmpinată de zâmbetul leneș și sclipirea de amuzament din ochii verzi. Tristan îl ține pe Bullet în brațe și îi mângâie blana de parcă face lucrul cel mai firesc din lume. Sunt incapabilă să îmi deschid gura și clilesc des pentru că am senzația că sunt într-un vis.

— Chiar credeai că scapi de mine? chicotește și tot ce îmi doresc e să îl pocnesc în moaca aia frumoasă și arogantă. Geanta îmi alunecă pe podea, lovindu-se de marmură cu un zgomot și privesc cât de relaxat e soțul meu. Îmbrăcat într-o pereche de pantaloni sport, un tricou alb și cu picioarele goale, reușește să îmi doboare toate inhibițiile și protestele. Iar privirea lui flămândă parcă mă provoacă să sar pe el și să îi smulg hainele de pe trup.

— Am nevoie de o băutură, murmur și îmi mișc picioarele spre bucătărie.

Doamne, cât de proastă pot să fiu încât să uit atât de repede cuvintele sale urâte doar pentru că îmi doresc să mă țină în brațe? Nu mă așteptam să apară atât de repede aici și – cum a zis? Oh, da – *să mă revendice*. Am crezut că o să am măcar o săptămână, două la dispoziție, nu o afurisită de zi. O zi!

Aproape smulg ușa frigiderului când o deschid, înșfac prima sticlă de vin de pe raft și mă apropiu de insula din mijlocul bucătăriei, trăgând de sertarul de lângă chiuvetă și scot tirbușonul. Înfig vârful ascuțit în dopul de plută, închizând sertarul cu șoldul și iau un pahar de cristal pe care îl umplu considerabil cu alcool. Trag aer în piept înainte să îmi lipesc buzele de marginea paharului și suspin când simt gustul aromat pe limbă. Văd cu coada ochiului cum *nemernicul* intră în bucătărie complet relaxat, simțindu-se ca acasă. Ce proastă sunt! *E* la el acasă. Își menține zâmbetul arogant pe buze și urmăresc cum se apropie de dulapul cu veselă, ia un pahar la fel de mare ca al meu, vine lângă mine și îmi ia sticla de vin din mână. Degetele noastre se ating și simt cum un curent electric îmi traversează trupul și mă zguduie puternic.

— Ce cauți aici? reușesc să întreb când își umple gura cu vin.

Îmi aruncă o privire care îmi face inima să tresară și sângele să îmi fiarbă în vene. Îmi strâng degetele pe

cristalul paharului până când se albesc și îmi rețin impulsurile sălbătice.

— Dacă vrei să mă săruți, trebuie să aștepti să îmi termin paharul. Iar dacă vrei sex, va trebui să beau toată sticla și să fiu suficient de beată să îmi desfac picioarele pentru tine, spun și afișez un zâmbet, voind să îi arăt că încă sunt afectată de cuvintele sale.

Se apropie de mine și realizez că nu am unde să fug în momentul în care spatele mi se lipește de marginea insulei și sunt prinsă între aceasta și trupul său. Își așază paharul pe suprafața lucioasă, coborându-și capul până când răsuflarea sa caldă îmi mângâie obrazul.

— E nevoie de un singur lucru să îmi cedezi, spune sigur pe el.

Sunt pregătită să îi întorc replica, însă mâna care îmi se strecoară sub rochia mea îmi închide gura. Înghit în sec, iar când degetele trec de bariera lenjeriei, îmi scap paharul pe podea și încerc să îi opresc mâna înainte să mă răvășească.

— Încetează să te mai agăți de cuvintele alea, Libertine, îmi ordonă lăsându-și un deget să alunece în interiorul meu.

Încerc să îmi înăbuș geamătul, dar mă corupe în clipa în care degetul mare îmi se apasă pe clitorisul meu și un icnet îmi scapă printre buze. Mâna liberă mi se strânge de marginea insulei și îmi ridic bărbia, sfidându-l cu un zâmbet.

— Ai altele mai bune? Ar trebui să îmi tund părul? Să îmi vopsesc ca să arăt ca Stella?

Al doilea deget care intră în mine mă face să îmi mușc buza de jos și să îi susțin privirea încărcată de dorință.

— Nu mă poți provoca, rânjește începând să își miște degetele dureros de lent în interiorul meu și să îmi topească zâmbetul.

— Ești sigur? chicotesc chiar dacă simt cum mișcările sale mă înnebunesc. Vena care îți pulsează pe frunte spune altceva.

Își lipește trupul de al meu, adâncindu-și degetele până când reușește să îmi găsească punctul sensibil, în timp ce

vârful degetului mare se mișcă în cercuri lente pe clitorisul meu.

— Știu că te-am rănit, dar dacă repeți cuvintele alea ne faci mai mult rău, murmură cu buzele lipite de gâtul meu.

Îmi deschid gura, dar singurul sunet care se rostogolește de pe buzele mele e scâncetul de plăcere, provocat de mâna sa care își mărește intensitatea mișcărilor.

— Ce trebuie să fac să îți demonstrez că îmi pare rău?

Mă mușcă de gât, apăsându-și indexul pe punctul încărcat de terminații nervoase.

— Că ești singura de care am nevoie?

O nouă mușcătură, și de data asta îmi las capul să alunece pe spate, simțind cum valurile de plăcere erup din adâncul meu. Nu știu de ce aș avea nevoie. Nu vreau să mă amănesc din nou, să cred că mă poate iubi și să mă aleg cu inima frântă. Îmi mușc cu ardoare buza de jos, înfigându-mi dinții în carne până când simt gustul de sânge pe limbă. Șoldurile încep să mi se miște, reușind să îi smulgă un geamăt soțului meu. Mâna liberă îmi cuprinde ceafa cu blândețe și îmi apropie chipul de al său.

— Vreau să avem o căsnicie adevărată, Libby, șoptește cu privirea încărcată de dorință.

— Atunci fă-mă să mă simt iubită, îi cer cu o voce răgușită. Arată-mi că sunt singura femeie din viața ta. Singura care contează.

Cu un geamăt din adâncul gâtului său îmi acaparează buzele într-un sărut pătimaș și îi înconjur gâtul cu brațele, tânjind să îl trag mai aproape de mine. Șoldurile mele se rotesc în jurul degetelor sale, limba i se strecoară în gura mea și simt cum sunt aproape de a exploda. Îl trag cu putere de păr, făcându-l să icnească în gura mea în timp ce sunt împinsă pe o culme abruptă de către atingerea lui divină.

— Ador cum îmi strângi degetele și te lași pradă pasiunii, spune imediat ce își desprinde buzele de ale mele

și îmi prinde lobul urechii între dinți. Te ador *pe tine*, Libertine!

Ah! Asta e o lovitură sub centură și îi simt pe piele zâmbetul satisfăcut când mușchii vaginului mi se contractă în jurul falangelor sale, capul îmi alunecă pe spate și orgasmul mă lovește din plin. Unghiile mi se înfig în scalpul său, dar durerea pe care i-o provoc e infimă pentru un demon ca el. Respirația mea greoaie îmi face pieptul să urce și să coboare în timp ce buzele lui depun săruturi blânde pe gât și obraji.

— Ești un mare ticălos! bombăn referindu-mă la ultimele sale cuvinte.

Își retrage degetele din mine cu un chicotit enervant și dorința de a îl lovi se risipește în clipa în care își linge cele două falange cu care m-a chinuit.

— Complet de acord, recunoaște trecându-și limba peste vârful degetului mare. Dar îți place partea asta a mea la fel de mult cum îmi place și mie.

Mai bine mor decât să recunosc asta, mai ales în fața sa, dar are dreptate. Și, încă o dată, am cedat în fața lui Tristan Romano.

Îl împing de lângă mine, luându-i paharul de vin și părăsesc bucătăria înainte să mai fac altceva ce aș putea regreta. Aproape mă lovesc de Vincenzo când ajung pe hol și abia mă feresc să nu vărs vinul roșu pe tricoul său.

— Comand pizza, spune cu telefonul în mână și aprob din cap, chiar dacă mie îmi e foame de altceva.

— Șuncă și multă brânză, bombăn trecând pe lângă el fără nicio altă vorbă.

Urc treptele spre etajul apartamentului, luând o înghițitură de vin înainte să intru în camera mea și să închid ușa când animalul meu de companie se strecoară înăuntru. Valizele mele încă sunt împrăștiate pe podea pentru că nu am avut timp să despachetez cum ar fi trebuit ieri. Și cred că tocmai mi-am găsit ocupația potrivită să îl ignor pe soțul meu nemernic pentru restul zilei.

Las paharul de vin pe noptiera albă, pescuiesc o pereche de pantaloni sport gri, un tricou negru larg, lenjeria intimă și mă strecor în baie, încuind ușa. Nu vreau să mă trezesc cu trupul lui musculos și păcătos în același duș, pentru că nimic nu m-ar mai opri să îl trag lângă mine și să îl las să își facă de cap.

Zece minute mai târziu, opresc apa caldă, pășesc pe covorul moale din fața chiuvetei și îmi șterg trupul cu prosopul. Îmi privesc cu atenție reflexia, observând cât de proeminente sunt coastele mele, cum se evidențiază clavicula și îmi las vârfurile degetelor să alunece pe abdomenul plat. Otrava a reușit să îmi topească kilogramele pe care mi le-am dorit dispărute, dar nu sunt mulțumită deloc de aspectul ăsta nou. Ideea de pizza a lui Vincenzo sună tare bine și stomacul meu e de acord în momentul în care începe să scoată sunete de foame. Mă îmbrac rapid în hainele confortabile, îmi usuc părul și mă întorc în dormitor aproape împietrind în tocul ușii când îl văd pe nemernic pe marginea patului cu ochii în tableta sa.

— Ce cauți aici?

Zâmbește, dar fără să își ia privirea din ecranul luminat și ochii îmi alunecă pe valiza străină de lângă ale mele.

— Suntem soț și soție, Libertine. Doar nu credeai că avem dormitoare separate.

Nenorocitul ipocrit!

— După nuntă aveai altă părere, îl atac și zâmbesc când degetul îi rămâne suspendat deasupra tabletei și maxilarul i se încordează.

Nu mi-o întoarce și mă declar satisfăcută, reușind să îmi lărgesc rânjetul și sper să îl irite la culme atitudinea asta a mea. Mă desprind din cadrul ușii, încercând să ajung la bagajele mele răsfirate, dar când trec prin fața italianului, acesta mă înșfacă de încheietură și mă smucește spre el. Tableta cade pe podea, iar eu sunt întinsă pe genunchii săi și, înainte să îmi dau seama ce se întâmplă, palma i se lipește de fesa mea și icnesc surprinsă de gestul său.

— Fetitele obraznice sunt bătute la fund, Libertine, mă avertizează înainte să mă lovească din nou.

Trupul mi se cutremură sub atingerea lui și simt cum un val de plăcere se prelinge în interiorul meu.

— Ai de gând să îți ții gura?

Îmi prind buza de jos între dinți și zâmbesc. Îi arunc o privire peste umăr și îl provoc cu privirea.

— Credeam că-ți place gura mea mare, chicotesc.

O nouă palmă mă face să tresar și să îmi înghit cuvintele.

— Aș prefera dacă ai face altceva cu limba aia afurisită, în loc să spui prostii, mârâie lovindu-mă din nou la fund.

O, da! Știu unde ar vrea să îmi pun gura, însă n-o să primească asta prea curând.

— Deci, *asta*, bombăn mișcându-mi ușor fundul, ar trebui să mă învețe o lecție? Devii moale, domnule Romano, pufnesc în râs.

Brațul i se înfășoară în jurul taliei mele și mă ridică brusc, așezându-mă în poala sa. Picioarele mele îi încadrează coapsele și nu mă pot abține să nu îmi afund mâinile în părul negru și să îi privesc ochii pătrunzători. Ereția sa mă împunge între coapse și încerc să ignor fierbințeala care îmi cuprinde trupul.

— Cred că am avut parte de suficiente torturi de când ne-am cunoscut, spune în timp ce îmi mângâie spatele.

Învârt șuvițele sale scurte între degetele mele, fascinată de intensitatea smaraldelor care mă privesc cu dorință și foame. Privirea îmi alunecă pe buzele sale, dorindu-mi enorm de mult să le ating, în timp ce mâna i se oprește pe șoldul meu și se afundă în carnea moale.

La naiba! E soțul meu și pot să îl ating și să îl sărut oricând vreau.

Îmi apropii chipul de al său, simțind cum flacăra din interiorul meu arde și mai tare. Doar că, înainte ca gurile noastre să se atingă, vocea lui Vincenzo mă face să tresar.

— A venit pizza!

Înjurătura lui Tristan mă face să zâmbesc și îmi șterg buzele de ale sale, într-o încercare de a-l tachina și mai tare.

— Nu te mai juca cu focul, șuieră apăsându-mă cu putere pe erecția lui.

— Credeam că-ți place să te arzi, *amore*, chicotesc și mă desprind din brațele sale.

O fac înainte să cedez complet.

Am de gând să mă joc cu mintea lui, cu dorința din el până când o să-l aduc la pragul de intoleranță.

Joc nou, rege nebun. Sper că ești gata de atac.

CAPITOLUL 35

LIBBY

Imediat ce cursul de istorie a artei se termină, îmi adun creioanele și foile pline de notițe, le bag în mapa colorată de plastic și mă ridic de pe scaun. Colegul meu, cel pe care idiotul de Vinnie l-a bătut, e absent și nu pot să nu fiu afectată de situația lui sau de faptul că restul grupei se uită la mine de parcă aș fi cea mai mare vrăjitoare din lume și aș putea să îi nimicesc dintr-o singură privire.

— Te urăsc, șuier enervantă când ajung pe hol și îl observ în spatele meu.

— Pot trăi cu asta, chicotește aruncându-și ghiozdanul pe umăr.

Îmi dau ochii peste cap și îmi continui drumul spre ieșirea din institut, încercând să nu râd de naivele care își flutură genele și încearcă să flirteze cu Vinnie. Dacă ar ști ele că tot ce vrea el e doar o tură de rodeo, ar fugi mâncând pământul de fața lui frumușică și de pătrățelele de pe abdomen. Leșim împreună pe ușa principală a clădirii, apropiindu-ne de mașina noastră și încremenesc când îl văd pe nemernicul meu sprijinit de capotă. Îmi zâmbește larg, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri, o cămașă roșie în carouri care se asortează de minune cu un pulover negru și o pereche de pantofi închiși la culoare. Trebuie să recunosc că afurisitul arată al naibii de bine.

— Ce cauți aici? întreb când mă opresc în fața sa.

— Am venit să te scot la o întâlnire, anunță cu o nonșalanță care mă lovește în moalele capului.

După un șoc de câteva secunde pufnesc în râs, știind că e doar o glumă bună. Mă apropii de el, apăsându-mi degetele pe fruntea lui ca să mă asigur că nu are febră. Își dă ochii peste cap, lărgindu-și zâmbetul.

— Ți-am spus că vreau să fac căsnicia asta să funcționeze, Libby.

Îl privesc neîncrezătoare, fără să mă mișc din loc și îl las să îmi îndeapărteze mâna de pe fruntea lui.

— Haide, mor de foame, spune și mă trage după el spre Mercedesul negru.

Vincenzo nu ne urmează, înșfăcându-mi mapa dintre degete și se urcă la volanul mașinii cu care am venit, probabil bucurându-se de clipele libere de care are parte în acest moment. Soțul meu îmi deschide portiera, comportându-se ca un adevărat cavaler și eu îmi arcuiesc o sprânceană încercând să înțeleg unde a dispărut nemernicul.

— N-ar trebui să avem escortă? Ca să nu-ți fie zgâriată pielea de mafiot, adaug cu o voce plină de miere în timp ce îi mângâi bicepșii.

Brațul i se sprijină pe marginea portierei și el își apleacă chipul spre al meu.

— Aici nu sunt mafiotul Tristan, ci omul de afaceri cu o viață normală și care vrea să aibă o afurisită de întâlnire cu nevasta lui. Ai de gând să intri în mașină sau te arunc înăuntru după ce îți înroșesc fundul? adaugă folosindu-se de vocea lui de mafiot.

Îmi dau ochii peste cap și alunec pe scaunul din piele neagră și roșie. Interiorul automobilului e absolut uimitor și cred că Blake ar face câteva tumbe dacă ar vedea bolidul. Îl privesc cum înconjoară botul mașinii după ce îmi închide portiera, încercând să nu salivez prea tare. Mă uit la hainele mele. Am fost inspirată acum câteva ore când am ales rochia neagră cu buline roșii și mâneci lungi, dar și pantofii Louboutin. Cred că e suficient pentru o întâlnire cu soțul meu.

Doamne, nu îmi vine să cred că spun asta!

Brunetul alunecă în spatele volanului, apasă pe butonul rotund de pe bord pentru a porni motorul, apoi brațul i se strecoară printre scaunele noastre spre bancheta din spate

și îmi întinde buchetul absolut superb de trandafiri albi. Gestul său îmi taie răsuflarea, iar vârfurile degetelor mele mângâie cu grijă petalele catifelate ale florilor. Îmi întorc capul și îi sărut buzele înainte ca vreunul dintre noi să spună ceva stupid și să spargă magia. Nu încercă să își strecoare limba în gura mea, păstrând atingerea suavă și plăcută. Când buzele ni se desprind, ne privim în ochi preț de câteva secunde, apoi întreaga sa atenție se îndreaptă spre parbriz și pune vehiculul în mișcare.

Admir buchetul din mâinile mele, știind că va reprezenta următoarea schiță în caietul meu și nu pot să nu zâmbesc ca o idioată îndrăgostită. E prima oară când văd această latură a lui Tristan – această latură ascunsă – și sunt sigură că sunt printre singurele persoane care beneficiază de ea. Aș vrea să fie așa tot timpul. Dar, uneori, visurile pe care ni le dorim cu ardoare nu devin realitate. Se comportă așa doar ca să mă păcălească și să cad în plasa lui. Și să fiu a naibii dacă nu are un talent înnăscut pentru treaba asta.

După un drum de zece minute, parchează mașina aproape de *Piazza del Duomo*, iar eu las buchetul de flori pe bancheta din spate și coborâm amândoi din automobil. Mă ia de mână și ne îndreptăm spre restaurant ca o pereche de îndrăgostiți.

— E vreun oraș din Italia pe care să nu-l cunoști?

Nu a avut nevoie de GPS pentru a pătrunde pe străzile orașului așa cum a avut Vincenzo când am mers pentru prima oară la școală.

— Da, cele conduse de șefii celorlalte clanuri ale mafiei, îmi răspunde complet relaxat.

Mă tensionează pentru câteva secunde, apoi pătrundem în interiorul restaurantului și sunt cucerită de decorul fascinant. Când Tristan mă conduce la masa noastră, care îmi oferă o priveliște în prim plan al Domului, toată tensiunea mi se evaporă. Mă așez pe scaunul din lemn acoperit cu tapițerie roșie, având încă gura deschisă. Încerc

să descifrez sculpturile care acoperă exteriorul monumentului.

— Chiar știi cum să impresionezi o fată, reușesc să spun când se așază lângă mine.

Chicotitul său are efectul unui fior asupra mea și îi aud telefonul care începe să sune strident. Respinge apelul de pe ecranul ceasului său inteligent și își concentrează întreaga atenție asupra mea.

— Vin?

Aprob din cap, iar când ospătarul se apropie de noi și comandă unul dintre vinurile albe produse de compania lui, îmi dau ochii peste cap și mă abțin de la comentarii răutăcioase. Toate mesele de lângă noi poartă cartonașul pe care e imprimat cuvântul *Rezervat* și aștept ca bărbatul în cămașă albă să se retragă înainte să vorbesc.

— Ai rezervat întregul restaurant pentru noi?

— Doar zona asta, rânjește făcându-mi cu ochiul.

E cinci după-amiază, într-o zi de vineri, și sunt convinsă că localul pierde mulți bani și clienți din cauza noastră. Telefonul îi vibrează din nou și se uită încruntat la ecranul ceasului, unde numele lui Cairo îl acaparează.

— Răspunde, nu mă deranjează, îl liniștesc cu un zâmbet.

Îmi aruncă o privire încărcată de scuze, își scoate mobilul din buzunarul pantalonilor și îi răspunde fratelui său, fiind acaparat de vestile noi. Îmi întorc capul spre piața plină cu turiști, observând diferite grupuri care fac poze sau care intră în Dom. Ospătarul se întoarce cu sticla de alcool, umple două pahare și ne întinde meniurile cu un zâmbet fals pe buze. Presupun că știe cine e Tristan de fapt și îi este frică că dacă scapă o picătură de vin pe pantalonii săi scumpi, o să fie găurit de gloanțe.

— *Nu am timp să mă ocup de așa ceva*, murmură în italiană și lasă un oftat profund să îi iasă din gât.

Îmi cobor privirea pe meniul elegant care îmi prezintă numai ciudățenii extravagante. Tartar de ton? Ravioli cu leu

de mare? Ce naiba s-a întâmplat cu pastecele clasice și cu pizza pe blat subțire?

— *Ești sigur că poți să faci asta? O să fim destul de aglomerați cu predarea ștafetei, spune lovindu-și degetele de meniu. Nu, amore, știi că nu pot trăi fără tine, adaugă amuzat.*

Pufnesc în răs fără să vreau când aud ultima sa replică și reușesc să mă hotărâsc asupra felului de mâncare.

— *Nu vrei să discutăm mai târziu detaliile astea inutile? Sunt la o întâlnire cu soția mea și vreau să aud gura ei, nu pe a ta.*

Aud râsetul puternic al nemernicului numărul doi prin difuzorul telefonului și nici măcar el nu crede că întâlnirea asta e posibilă.

— *Mai du-te la dracu'!* îi urează enervat și închide convorbirea.

Își lasă telefonul pe masă, reușind să sperie ospătarul care se oprește lângă scaunul meu și îl aud înghițind în sec.

— *Ați... ce o să serviți?* se bâlbâie cu privirea în carnețelul mic pe care îl strânge între degete de parcă viața sa ar depinde de asta.

— *Ton cu varză chinezească și mango,* rostește italianul meu amuzat peste măsură de frica chelnerului.

La urma urmei, mafiotul din el cu asta se hrănește, nu?

— *Ravioli alla Milanese pentru mine, mulțumesc,* adaug cu un zâmbet, încercând să îndulcesc situația, dar iepurele speriat nici nu se uită la mine.

Se întoarce pe călcâie și dispăre rapid, iar eu îi arunc o privire dezaprobatoare soțului meu, care își soarbe vinul neperturbat.

— Chiar îți place să sperii oamenii, nu?

Rânjește larg, acoperindu-mi palma cu mâna sa liberă.

— Hai să nu vorbim despre abilitățile mele. De ce nu îmi spui despre talentul tău la design? mă îndeamnă și mă ia prin surprindere.

Trag aer adânc în piept, gândindu-mă pentru câteva secunde cum am reușit să mă agăț de desen.

— Mereu mi-a plăcut să desenez și mi-am dat seama că am talent înainte de liceu, zâmbesc luând paharul de vin în mâna liberă. Apoi Randy m-a încurajat să aplic la Parsons, dar mi-a fost respinsă cererea pentru bursă și, pentru că nu am avut bani, nu am putut să ajung acolo.

— Cred că ai talentul de la tatăl tău, aruncă cuvintele și aș vrea să ghicesc intenția din replica lui.

Iau o înghițitură din băutura aromată, lăsându-mi papilele gustative să explodeze de plăcere, în timp ce degetele lui îmi mângâie încheietura, reușind să îmi provoace furnicături. Îmi ling buzele, apoi o prind pe cea superioară între dinți și îl privesc.

— Cum l-ai cunoscut? Întreb pentru că asta aș fi vrut să știu din prima clipă în care mi-a spus de datorie.

— L-am cunoscut înainte să mă întorc acasă, după ce am terminat facultatea, spune și văd cum relaxarea începe să îi dispară. Am încheiat o misiune pentru *Famiglia* din New York și șobolanul care se ocupa de ea voia să mă păcălească. În acel moment, tatăl tău lucra pentru el, dar a venit la mine și a reușit să îmi salveze viața. Drept mulțumire, i-am oferit un loc în casa mea. Ar fi trebuit să îmi dau seama din acea clipă că schimbă taberele după conveniență.

Degetele i se strâng pe mâna mea și înghit în sec când simt frustrarea pe care o emană trupul său.

Chelnerul se întoarce cu mâncarea noastră, reușind să așeze farfuriile pe masă fără să își riște capul.

— Mi-a spus că nu mai are familie pentru că a abandonat-o și că singurul lui regret e că nu a putut să își cunoască al doilea născut, continuă imediat ce rămânem singuri.

Își ridică privirea spre ochii mei și încerc să nu izbucnesc în râs.

— L-am antrenat și l-am băgat în sânul familiei mele. *Nonno* mereu a avut rețineri în privința lui și de asta a fost restricționat la anumite ședințe ale organizației.

Serios, chiar nu știi cum poate să fie atât de precis bătrânul ăsta. Cu o simplă privire își dă seama dacă meriți sau nu să pui piciorul în casa lui.

— A stat lângă noi destul de mult timp, adunând cât mai multe informații, apoi m-a trădat în favoarea lui Rafael Castellini. A spus că vrea să se ocupe de o tranzacție de unul singur, iar eu am avut încredere în el cât să îi dau mână liberă.

— Iar el a luat banii și a fugit, ghicesc destul de ușor.

Tristan aprobă din cap, eliberându-mi mâna ca să se poată înfige în mâncarea sa, care miroase de-a dreptul divin.

— A omorât dealerul, a luat banii mei și s-a dus la Castellini pentru refugiu. Iar aici s-a oprit colaborarea mea cu tatăl tău.

Gust din propria mea farfurie, simțind cum stomacul mă imploră să îl umplu, asimilând în același timp și informațiile oferite. De ce tatăl meu ar face una ca asta? Tristan i-a oferit o nouă viață, i-a salvat pielea pentru că, dacă rămânea în America ar fi fost mort, apoi l-a trădat pentru inamic. Presupun că așa e în natura lui, să nu prindă rădăcinii într-un loc.

— Și ai crezut că folosindu-te de mine îl atragi într-o capcană?

Mă fixează cu privirea, alegându-și cu grijă vorbele înainte să își deschidă gura. Într-un fel, am senzația că omite anumite detalii, pentru că nu mă privește deloc în ochi când începe să povestească.

— Inițial, da, recunoaște. Când am venit după tine în Chicago, am știut că o să fii momeala perfectă pentru el, ridică ușor din umeri. Apoi... mi-am amintit că tatăl tău se pricepe de minune la jocurile mintale și am crezut că m-a manipulat.

Rămâne cu privirea ațintită pe paharul de vin.

— Să ajung la tine, să te bag în casa mea și să fii spionul perfect, explică în clipa în care îmi vede stupoarea de pe față. Ceea ce, analizat bine, era – cu adevărat – improbabil.

— De asta m-ai supus testelor, conchid simțind cum mi se usucă gâtul.

— Nu mă așteptam să le treci, recunoaște. De cel al Ninei, da, mai ales că ea e mai blândă, dar în niciun caz de testul lui Cairo.

Da, ticălosul ăla chiar știe să fie sadic și îmi e frică de biata fraieră care îi va deveni soție. Asta dacă el se va însura vreodată.

— Și când ți-ai dat seama că poți să ai încredere în mine? Întreb apropiind paharul de vin de buze.

— După atentatul asupra lui *Nonno* și luna ta de recuperare.

Luna în care m-am îndrăgostit de el.

— Apoi Justin Mitchell a apărut și a distrus totul, murmur în timp ce agit băutura între pereții de sticlă.

Privirea i se întunecă de-a dreptul, reușind să îmi facă trupul să intre într-o stare de panică și iau o înghițitură din alcoolul dulce pentru a reuși să înfrunt izbucnirea sa.

— Nu sunt obișnuit să pierd, Libertine, admite cu o răceală în voce care îmi face pielea de găină. Faptul că tatăl tău m-a trădat și încă respiră e o lovitură puternică în orgoliul meu. În clipa aceea, am uitat de orice moment alături de tine, am uitat de ceea ce simt lângă tine și am lăsat furia să mă consume. Ți-am promis că nu voi fi niciodată violent în preajma ta și mi-am încălcat promisiunea.

Regretul din privirea sa mă răscolește și amintirea este dosită într-un colț îndepărtat al minții mele. Îmi eliberez mâinile de furculiță și pahar și îi cuprind palma. Îmi întrepătrund degetele cu ale sale.

— Știu cât de mult îți dorești răzbunare și cât de tare te domină mândria de mascul alfa. De asta te-am lăsat să o

faci, șoptesc strângându-i ușor degetele. Te-am lăsat să îmi frângi inima doar ca tu să îți salvezi mândria.

— De ce?

Răspunsul e atât de simplu, încât nici nu trebuie să mă gândesc de două ori la el.

— Pentru că te iubesc, Tristan, spun simțind cum o lacrimă mi se prelinge pe obraz. Pentru că partea umană din tine m-a făcut să ignor bestia din interior și să iubesc bărbatul rănit care are nevoie de mine.

Se desprinde din strânsoarea mea pentru a-mi cuprinde chipul în palmele sale calde, iar când își unește buzele de ale mele, simt cum inima mea se vindecă cu o simplă atingere. Gura i se mișcă cu blândețe peste a mea, alinându-o.

Cu sărutări suave și încărcate de promisiuni.

— Nu te merit, Libertine, dar să fiu al naibii dacă o să te las vreodată să mă părăsești, mă avertizează lipindu-și fruntea de a mea.

— Nu plec nicăieri, *amore*, îl tachinez cu zâmbetul pe buze. Dar încă nu mă pot întoarce acasă cu tine.

— Mai vedem, spune provocator înainte să mă sărute din nou.

După ce ne-am terminat masa, am devenit un cuplu de turiști care a explorat Domul atât în exterior, cât și în interior. Tristan m-a ținut aproape de el tot timpul, furându-mi câteva săruturi și fiind mai relaxat decât l-am văzut vreodată.

În clipa în care intrăm în ascensorul blocului, își atinge cartela de panoul de control care îi aprobă accesul spre apartamentul nostru, apoi mă lipește de peretele din spatele meu și mă sărută. De data asta, el mă sărută cu o pasiune care reușește să mă sufocă și mă agăț de umerii săi să mă sprijin, lăsându-i limba să pătrundă printre buzele mele. Niciodată nu am recunoscut asta, însă săruturile lui Tristan au un efect puternic asupra mea, reușind să îmi provoace fiori pe piele ori de câte ori îmi oferă unul. Brațul

lui îmi cuprinde talia și mă sprijină de pieptul dur, adâncind sărutul când capul îmi alunecă pe spate.

Liftul se oprește cu un sunet slab, iar când ușile se deschid, noi ne despărțim buzele și îmi las un zâmbet să iasă la iveală. Mă ia de mână înainte să pășim pe suprafața de marmură din fața ascensorului și vreau să îi spun că aș vrea o a doua întâlnire, însă blonda răvășită care se oprește în fața noastră îmi îngheață cuvintele pe limbă. Ochii ei căprui ne privesc cu vinovăție, hainele îi sunt șifonate, părul încâlcit și obrajii îmbujorați. O recunosc pe fata asta, iar când Vinnie se oprește în spatele ei cu un zâmbet arogant pe buze și purtând doar o pereche de pantaloni, îmi dau seama cine e fata.

— Ne vedem mai târziu, îi spune cu buzele apropiate de urechea ei, reușind să o facă să roșească și mai tare.

Vecina noastră, bursiera din Paris cu care am făcut cunoștință azi dimineață în holul clădirii după ce s-a izbit în musculosul meu fals iubit, se strecoară în ascensor înainte ca ușile lui să se închidă. Eu rămân șocată de ce am văzut.

— Te-ai culcat cu Blanche? îl întreb pe arogant.

Aprobă orgolios din cap, rânjind cu gura până la urechi.

— E excitant ca dracu s-o fuți și să auzi *Oh, mon dieu!*²⁹. Numele meu sună al naibii de sexi în franceză, chicotește îndreptându-se spre bucătărie și îl aud pe Tristan pufnind în râs.

— Astea sunt discuțiile voastre după ce faceți sex cu o fată? Cât de măgari mitocani puteți fi? mârâi enervată de atitudinea lor și îmi smulg mâna din strânsoarea caldă a soțului meu.

— Lui Vincenzo îi place să își împărtășească aventurile sexuale, îmi spune cu un zâmbet, urmându-mă spre scară.

— Oh, și ție, nu? i-o întorc aruncându-i o privire peste umăr.

— Ba da, recunoaște cu nesimțire. Dar nu am spus nimănui cât de sălbatică ești în pat.

Mă lovește cu palma peste fund exact în momentul în care urc prima treaptă și mă întorc cu fața la el, strâmbând din nas.

— Nu m-am putut abține, își explică gestul imediat ce privirile ni se întâlnesc.

Pufnesc în răs și continui să urc restul treptelor până la etajul apartamentului, simțindu-l pe Tristan aproape de mine în tot acest timp.

— Ești foarte diferit când suntem singuri, constat în momentul în care intrăm în dormitorul meu, pe care el l-a invadat, și îmi las geanta pe dulapul de sub televizor.

Îmi dau părul la o parte și încerc să îmi deschid fermoarul rochiei, care, aparent, e blocat și îmi îngreunează situația. Brunetul îmi îndepărtează mâinile cu blândețe și reușește să scoată bucata de material blocată între dinții fermoarului.

— Asta pentru că nu trebuie să mă prefac când sunt cu tine. Sau cu restul familiei, spune reușind să deschidă complet fermoarul. În afara casei, trebuie să fiu un *Made man* neînduplecat, care nu e capabil de emoții.

Pentru că emoțiile sunt o slăbiciune și o vulnerabilitate față de inamici, continui în gând.

— Toți mafioții au familie. Soții, copii, frați. Toți își țin emoțiile ascunse într-o mască de indiferență ipocrită? Nu e ca și cum dușmanii tăi nu știu de faptul că ești căsătorit.

Pielea mi se înfioară când buricul arătătorului său îmi mângâie șira spinării.

— Tradiționaliștii din *Cosa Nostra* nu dau doi bani pe sentimente, Libertine. Căsătoriile sunt aranjate și rar se ajunge la iubire. Femeile sunt folosite pentru a-și asigura moștenitorii și alianțele politice. Băieții sunt bătuți până când devin bestii fără suflet și dedicați complet cauzei organizației. Iar fetele sunt crescute între patru pereți și îndoctriinate să devină soții și mame, fără să guste

libertatea, îmi explică reușind să mă înspăimânte. *Cosa Nostra* e mereu pe primul loc.

Îmi împinge rochia în față peste umeri, lăsând-o să alunece de pe sânii mei capturați în sutienul din dantelă.

— Dar bunicii și părinții tăi nu au fost așa, spun ajutându-l să îmi îndeapărteze mânecile lungi de pe încheieturi.

— *Nonno* a fost primul care a căzut în vraja dragostei, chicotește cu buzele apăsate de umărul meu. A crezut că o să aibă parte de o soție modestă, supusă și care o să își țină gura închisă. În schimb, a primit o vulpe șmecheră, cu o gură imensă și care i-a dat bătaie de cap groaznice în spatele ușilor închise. Dar tatăl ei a fost tare fericit când a scăpat de fiica pe care nu a reușit niciodată să o controleze. Mereu a sperat că Adorno Romano va fi un tradiționalist adevărat și o va învăța mai multe decât a putut el.

Trage materialul rochiei în jos, aceasta părăsindu-mi soldurile și rămân în lenjeria intimă roșie în fața lui. Îmi scot picioarele din pantofii cu toc și mă întorc pe călcâie, lovindu-mă din plin de privirea lui posesivă și flămândă.

— Apoi, părinții lui Cairo s-au căsătorit într-o încercare de a aduce pacea între *Cosa Nostra* și *Camorra*. A fost dragoste la prima vedere pentru ei și au murit unul lângă celălalt, iubindu-se nebunește.

Prind marginea puloverului său între degete și îl dezbrac, aruncându-l la podea lângă rochia mea, apoi mă ocup de nasturii cămășii sale.

— Și părinții tăi? forțez nota simțindu-l cum se tensionează sub efectul întrebării mele.

Reușesc să îi desfac nasturii, împing cămașa de pe umerii săi și îmi dau capul pe spate să îl pot privi. O aruncă pe podea lângă restul hainelor după ce o dezbracă și îmi trec mâinile peste abdomenul său tonificat, așteptând răspunsul.

— Căsnicia părinților mei a fost o glumă proastă, rostește în cele din urmă cu o voce de oțel. O farsă care nu

ar fi trebuit niciodată să aibă loc.

Încă nu e pregătit să vorbească despre relația lor și despre efectul pe care îl are asupra lui. Mă ridic pe vârfuri, apropiindu-mi chipul de al său și zâmbesc, dorind să îi risipesc tensiunea.

— Dacă nu ar fi avut loc, tu nu ai fi fost aici, șoptesc cu dinții strânși în buza lui de jos.

Cu un geamăt profund, îmi cuprinde fesele într-o strânsoare puternică, lipindu-mă de trupul său cald. Gem când își strecoară limba în gura mea și își apasă erecția pe abdomenul meu. Rămânem nemișcați, pierzându-ne în sărutul înflăcărat și mă întreb cât va mai dura până să mă arunce în pat și să se urce deasupra mea. Mâinile îi urcă pe trupul meu, iar atingerea lui îmi face pielea să se înfierbânte și sângele să se zbată în venele mele.

— Cred că ar trebui să te bagi în pat, spune în clipa în care rupe sărutul.

— Să mă pun la somn sau să ne culcăm? Întreb voind să pricep adevăratul sens al cuvintelor sale.

Zâmbește larg, apăsându-și buzele pe vârful nasului meu și își agață mâinile de umerii mei.

— Nu pari genul de fată care face sex de la prima întâlnire.

Timp de două secunde nu sunt în stare să înțeleg, apoi valul de realizare mă lovește din plin și încep să râd cu putere.

— Chiar ai de gând să mergi în continuare cu chestia asta? chicotesc încercuindu-i gâtul cu brațele.

Îmi pișcă pielea ușor, sprijinindu-și fruntea de a mea și zâmbește.

— Ești prima persoană pentru care sunt dispus să trădez *Omertà*, Libby!

Cuvintele lui au un efect puternic asupra inimii mele naive și simt cum mi se zguduie în piept.

— Credeam că *Omertà* e doar jurământul tăcerii.

Îmi mângâie părul cu delicatețe, zâmbindu-mi cu căldură.

— Este. Dar în organizație e și un jurământ al loialității față de *Cosa Nostra*. Dacă vreodată ar trebui să aleg între *Famiglia* și familia mea de sânge, ar trebui să aleg mereu *Famiglia*.

Până acum, mi-am dorit să îmi spună că mă iubește, dar cuvintele pe care le-a rostit sunt mult mai importante decât ceea ce am sperat eu că îmi va spune.

Cosa Nostra e moștenirea lui. *Omertà* e jurământul său sacru. Iar faptul că m-ar putea alege pe mine în locul lor mă face să mă simt cea mai iubită femeie din lume.

— Sunt pe primul loc, șoptesc cu vocea care-mi tremură.

— Pentru totdeauna.

Lacrimile mi se adună în ochi și îl privesc cu adorație, știind că orice amintire urâtă pe care mi-ar fi provocat-o e ștearsă din mintea mea.

— Nu va trebui să alegi niciodată, Tristan, îl asigur simțind cum îmi tremură vocea. Ne-am găsit unul pe celălalt și, indiferent de încercări, legătura dintre noi e mai strânsă decât a fost vreodată.

Șuieratul care îi iese printre buzele întredeschise coincide cu lacrimile care mi se preling pe obraji și îl las să mă strângă la pieptul său și să mă sărute.

Cred că e pentru prima oară când sunt fericită să plătesc datoria tatălui meu. O datorie care m-a făcut să renasc și să îmi găsesc fericirea.

CAPITOLUL 36

LIBBY

Mă apropii de femeia așezată pe banca de lemn din Central Park, locul meu preferat din New York și primul pe care l-aș fi vizitat dacă aș fi avut ocazia. Am fi hrănit rațele și am fi râs de tot felul de prostii.

— Bună, draga mea! aud vocea blândă de care îmi e atât de dor.

Mă așez lângă ea pe suprafața dură a băncii, simțind acele din gât care mă înțepă fără milă.

— Bună, mamă!

O singură privire asupra chipului ei mă face să plâng și mă zguduie până în miezul ființei mele. Mâna caldă îmi atinge obrazul și degetul ei îmi șterge lacrima, iar din gura mea scapă un suspin.

— Ești atât de curajoasă, draga mea. Sunt tare mândră de tine, rostește cuvintele de care îmi e atât de dor.

— Îmi e dor de tine, recunosc trăgându-mi nasul într-un mod nu prea politicos.

Însă e tare greu să îmi reprim emoțiile.

— Nu am plecat niciodată, Libby. Sunt mereu aici, zâmbeste apăsându-și palma pe inima mea.

O acopăr cu propria mână, suspinând din adâncul sufletului meu și îmi ling buzele simțind gustul sărat al acestora din cauza lacrimilor.

— Mi-ar fi plăcut să fii lângă mine. Să îl cunoști pe Tristan.

Își lărgeste zâmbetul, apoi îmi înconjoară umerii cu brațul său și mă trage mai aproape de ea până când capul mi se sprijină de pieptul său.

— Uneori, trebuie să ne înfruntăm soarta singuri, scumpo, rostește cu blândețe mângâindu-mi umărul.

Trebuie să avem puterea de a tăia legăturile care ne trag în jos și de a ne agăța de cele care ne ajută să avansăm.

— Uneori, mă simt vinovată, recunosc privind rațele cum înoată liniștite pe suprafața apei. Eu sunt fericită în Sicilia, iar Blake e singur, pe un pat de spital.

Această vinovăție mă urmărește din clipa în care am acceptat propunerea soțului meu și, acum că am descoperit iubirea alături de el, mă simt și mai vinovată pentru fratele meu.

Buzele calde se apăsă pe creștetul meu și îmi închid ochii preț de câteva secunde, îmbătându-mă cu senzația de întregire pe care mi-o oferă.

— Ai făcut tot ce ai putut ca să îți salvezi fratele, micuța mea. Blake se recuperează și, dacă tu n-ai fi plecat, el nu ar fi ajuns niciodată atât de departe. Niciunul dintre voi nu ați fi evoluat atât de mult.

Îmi ridic capul, privind-o fără să înțeleg ultima afirmație.

— Blake a învățat că, în viață, nu trebuie să iei totul de-a gata și că e suficientă o singură secundă să te dezechilibreze, zâmbește mângâindu-mi cu blândețe părul. Iar tu ai învățat că nu trebuie să depinzi de alții pentru a te apăra. Ai fost singură, departe de persoanele care îți ofereau confortul, și ai reușit să îți depășești limitele. Ți-ai învins demonii, iubito, și asta e o realizare cu care nu se pot mândri prea multe persoane.

Lacrimile mi se adună în ochi.

— Te iubesc, Libby, șoptește cu glasul încărcat de emoție. Iubesc femeia care ai devenit și îți iubesc curajul. Nu lăsa pe nimeni să te mai pună la pământ.

Aprob din cap și o îmbrățișez strâns, știind că o să fie mereu prezentă în inima mea.

— Data viitoare când te întâlnești cu tatăl tău, să-i dai una în bile din partea mea.

Încep să râd cu forță și, mai mult ca sigur, o să-i îndeplinesc dorința.

Imaginea lui Tristan îmi oprește respirația. Stă sprijinit de copacul din spatele băncii, cu mâinile în buzunarele pantalonilor și cu un zâmbet discret. Mă așteaptă.

— Du-te la el, iubito, mă îndeamnă, chiar dacă e cu spatele la bărbatul de care m-am îndrăgostit. Va avea grijă de tine.

Femeia își apasă buzele pe tâmpla mea, iar ochii mi se închid.

— Te iubesc, mami, șoptesc cu pleoapele închise.

Mă ridic de lângă ea, apropiindu-mă imediat de italianul meu. În clipa în care mă trage în brațele sale, capul mi se întoarce spre bancă.

Dar mama a dispărut. Și îmi dau seama că e fericită pentru mine.

Mă întorc spre Tristan, întinzând mâna pentru a-l atinge, însă degetele mi se lovesc de așternutul gol. Îmi deschid ochii și îmi dau seama că sunt singură în patul meu – în patul nostru – și plâng. Mă ridic în fund, ștergându-mi lacrimile cu podul palmei și mă uit rapid la ceasul de pe noptieră. E ora două. După confesiunea italianului meu nemernic, ne-am schimbat în pijamale și ne-am strecurat sub cearșafuri cu intenția de a viziona un film, însă am adormit la jumătatea lui și cred că el a profitat de asta să se strecoare afară.

Îmi dau seama că visul meu a părut real deoarece subconștientul meu îmi proiectează cele mai mari dorințele. Mi-ar fi plăcut tare mult ca, atunci când m-am trezit la realitate, mama și Blake să fie ca înainte. Viața mea să revină la ziua absolvirii, înainte de momentul accidentului.

Dar dacă asta s-ar fi adevărat, nu l-aș mai fi avut pe Tristan.

Peter Kaun a fost coșmarul meu, persoana de care m-am temut cel mai tare. Am acceptat noua mea viață, atât în interiorul conacului, cât și în afara lui. Libby de acum ar bate-o zdravăn pe Libby cea din urmă cu patru luni și

probabil ar râde de ea și de fricile ei minuscule. Alături de Tristan, mi-am descoperit o nouă latură, una de care am nevoie pentru a-i fi aproape, pentru a-l sprijini.

Cobor din pat, lăsându-mi părul lung să alunece pe spate și îmi apăs tălpile pe parchetul negru până când ajung la ușa dormitorului și ies din încăpere. Pășesc pe holul întunecat, oprindu-mă prima dată în camera de relaxare, unde îmi găsesc soțul ancorat pe canapea, concentrat asupra calculatorului său.

— Lucrezi atât de târziu?

Își ridică privirea din ecranul laptopului, încruntându-se când îmi vede ochii roșii. Îmi târăsc picioarele pe podea până când ajung la canapea și mă așez lângă el.

— Ce s-a întâmplat? vrea să știe și mă lipește de el.

— Am visat-o pe mama, șoptesc lăsându-mi capul să alunece pe umărul său.

Își așază laptopul pe masa din fața canapelei, apoi mâna lui puternică mă ia de coapsă și mă trage în poala sa. Palma caldă, care e lipită de pielea mea dezgolită, îmi oferă un sentiment de siguranță și îmi face inima să tresară.

— Sunt bine, murmur știind că nu e obișnuit să împartă cuvinte de alint.

Îmi dau capul pe spate și îi zâmbesc, acceptând sărutul pe care mi-l oferă când își apăsă buzele peste ale mele. Vârfurile degetelor sale îmi mângâie coapsa, reușind să trezească fiorii plăcerii pe șira spinării și gem când limba i se strecoară printre buzele mele și îmi revendică gura. Îi mângâi abdomenul coborând spre pătrățelele conturate într-un mod ireal.

— La a doua sau a treia întâlnire? mă întreabă printre săruturi.

— Ce?

— Sex. La a doua sau a treia întâlnire? mormăie fixându-mă cu o privire încărcată de dorință.

— După a cincea întâlnire, chicotesc prinzându-i buza de jos între dinți.

Geme cu putere și îi urmez gestul imediat ce mă apasă pe erecția lui și mă face să mușc din carnea moale.

— Filmul e a doua întâlnire, mă informează smulgându-și buza din strânsoarea mea. După a treia, ți-o trag, mă avertizează cu ochii întunecați de pasiune.

— Am adormit la jumătatea filmului, deci nu se poate considera...

Îmi închide gura când fața i se oprește aproape de a mea și îi simt respirația pe piele.

— Bine, accept abținându-mă să nu râd. Mâine, dacă te porți drăguț, o să-ți pregătesc o cină romantică și va fi a treia întâlnire.

Își arcuiește o sprânceană, privindu-mă de parcă aș fi vorbit din nou în mandarină.

— Știi să gătești?

Îmi dau ochii peste cap și îl lovesc ușor în piept.

— Da, domnule Romano, îl tachinez știind cât de mult îl enervează apelativul ăsta. Și o să mă asigur că ai parte de o cină cu adevărat copioasă, adaug coborându-mi mâna spre umflătura pantalonilor.

Șuieratul său îmi mărește zâmbetul și îmi ridic mâna înapoi spre pectoralii lui.

— Chiar știi să cucerești un bărbat, bombăne amuzat și eu îl lovesc peste abdomen.

Sunetul unui nou e-mail mă face să tresar și alunec din poala sa, lăsându-l să se întindă după laptop și să ofteze cu putere.

— Am rămas în urmă cu câteva rapoarte și trebuie să le pregătesc pentru începutul săptămânii, îmi răspunde tastând câteva cifre în documentul deschis. Cairo pleacă în California pentru a rectifica câteva probleme de acolo.

Nici nu vreau să mă gândesc ce înseamnă a rectifica la ăștia doi. Știu doar că filiala companiei de vin din Napa Valley le face cam multe probleme în ultima perioadă.

— Crezi că poate face un ocol?

— În Chicago, spune citindu-mi imediat gândurile. Credeam că Blake e bine, mai ales de când elvețianul îi vibrează fundul.

Pufnesc în răs, gândindu-mă la înjurătura fratelui meu dacă ar auzi cuvintele italianului.

— E bine, spun zâmbind bucuroasă. E foarte entuziasmat de evoluția recuperării sale. Dar îmi fac griji pentru Miranda.

Octombrie e abia la început și, chiar dacă alegerile pentru Senat vor avea loc abia peste trei săptămâni, nu pot să nu mă gândesc la ea și la ce se poate întâmpla în cazul unui eșec al tatălui ei. Nu știu ce naiba încearcă să facă și cum încearcă să oprească o nouă investiție, dar nu pot decât să fiu îngrijorată. Alastair Webster e un rechin când vine vorba de cariera sa politică și asta e tot ce contează pentru el, iar dacă Miranda și Charlotte încearcă să-i distrugă șansele unui nou mandat, el le va scoate din schemă fără să clipească.

— Sunt convins că e bine, murmură cu ochii fixați în ecranul luminat.

El nu știe despre magnitudinea problemei și crede că e ceva neimportant.

— Știu că detectivii tăi de rahat nu ți-au dat multe informații, dar nu pot să nu îmi fac griji. Gideon Dalton e obsedat de Miranda, a fost prietenul lui Peter și dacă amândoi au în comun ceva, acel ceva e obsesia.

Numele fostului meu iubit îi face maxilarul să se încordeze și continuă să își țină gura închisă.

— Nu ai relații cu *Outfit*? Poate ar reuși s-o protejeze, șoptesc simțind cum speranța îmi ține inima strânsă într-o gheară.

Tristan își apasă degetele pe tastatură, imprimând documentul la care lucrează și se ridică în picioare brusc, apropiindu-se de imprimanta de lângă Xbox.

— *Outfit* îl sponsorizează pe Webster, Libby, mi-o trânteste pulberându-mi instant speranța. Au nevoie de el,

de poziția lui pentru a-și continua afacerile fără nicio problemă.

Înșfacă pachetul de țigări de pe masa de biliard și își aprinde una, complet relaxat.

— E prietena mea cea mai bună, încerc să îl conving cu un oftat. Nu merită ca Alastair să o vândă de parcă ar fi o bucată de carne.

Își deschide buzele pentru a lăsa fumul să îi părăsească plămânii și se apleacă pentru a apuca hârtiile imprimare.

— Voi vorbi cu Cairo înainte să plece, să văd ce părere are și el. Mătușa lui e căsătorită cu fostul *Capo* din Chicago, adaugă cu ochii fixați în documentele sale.

Ticălosul! Chiar ar fi fost ciudat să nu aibă legături cu mafia din America, mai ales că majoritatea clanurilor sunt formate din familii de italieni stabilite pe continent. Îmi mușc limba voind să nu îi dau vreo replică răutăcioasă și simt cum speranța se reîntoarce în inima mea.

Sper doar să reușesc s-o salvez la timp pe Randy.

— Gătești paste unui italian, cât de original, bombăne umbra mea ciugulind din mozzarella.

Mă abțin să nu îl lovesc pe Vincenzo cu lingura de bambus în cap și continui să asezonz puiul. Am găsit pe internet o rețetă de paste Caprese cu pui și mi-am zis că e perfectă pentru seara asta. Dar evident că domnul comentator profesionist are chef să mă agaseze cu alegerile mele în timp ce se uită la *Lucifer*³⁰ pe tabletă și stă aplecat peste insula din bucătărie.

— Credeam că înveți mai multe despre sărutul franțuzesc, i-o întorc.

Îl lovesc peste mână când încearcă să îmi mănânce iar ingredientele și îi zâmbesc când se strâmbă.

— N-am fost complet mulțumit de serviciile ei, bombăne luând o înghițitură din berea sa.

Îmi mușc buza ca să nu izbucnesc în râs și mă asigur că paste mele nu se lipesc de fundul vasului în care le fierb.

— Asta e versiunea ta de „*trage-le-o*”?

Îmi face cu ochiul în clipa în care mă uit la el și mă încrunt, dezaproband vehement din cap. Nu cred că aş putea vreodată să înţeleg atitudinea asta a bărbaţilor şi de ce fug atât de tare de iubire. Sau de responsabilitatea care vine odată cu o relaţie.

După ce e gata, pun puiul pe o farfurie , avertizându-l pe Vinnie cu privirea că nu are voie să se înfigă în el și arunc roșiile în tigaia de unde am scos carnea. Iau doza de Cola de lângă tableta pe care este afișată rețeta și sorb o înghițitură zdravănă din băutura acidulată.

— E atât de greu să adăugați un strop de romantism?

Își oprește serialul, ridicându-și ochii din ecran cu un oftat puternic.

— Problema e că voi vreți *doar* romantism, bombăne cu patos, evident iritat de subiect. Flori, ciocolată, filme siropoase și romantice, plimbări lungi, cine la lumina lumânării, rânjește batjocorind lumânările mele roșii.

— Și ce-i așa greșit în asta? Întreb când mă întorc la plită și mă asigur că nu mi se ard legumele.

— Sunt un *Made man*, Libby, spune de parcă asta ar explica totul. O întâlnire, poate două, asta sunt dispus să accept, murmură făcând semn spre cina mea romantică. Dar s-o fac toată viața? Nu prea cred.

Îmi dau ochii peste cap și renunț la subiectul ăsta pentru că e clar că Vinnie rămâne un încăpățânat. Abia aștept să cunoscă o femeie de care să se îndrăgostească și să își înghită cuvintele. Opresc focul la paste, le scurg de apă și apoi le adaug peste roșii, amestecând cât să nu se lipească de tigaie. Câteva minute mai târziu, adaug puiul și

mozzarella, las brânza să se topească și opresc aragazul. Mirosul îmi face stomacul să tresalte cu poftă și mă uit la ceas. Tristan trebuie să ajungă în câteva minute și sunt convinsă că o să vină lihnit, mai ales dacă întâlnirea nu a mers cum și-ar fi dorit de la început. Îi umplu o farfurie lui Vinnie, plasând-o sub nasul său, apoi le aranjez cu grijă pe celelalte două – pentru mine și italianul meu. Un sunet strident, provenit de la intrare, mă sperie și Vincenzo sare în picioare, înșfăcând pistolul din tocul prins de șolduri.

— Stai aici! îmi ordonă îndreptându-se spre hol.

Înghit în sec, încercând să nu îmi imaginez ce e mai rău. Mâinile îmi tremură când las farfuriile pe insulă și cred că ar trebui să învăț cum să mă descurc cu o armă ca să mă pot apăra de una singură. Mă întorc cu fața la ieșirea din bucătărie, reprezentată doar o arcadă construită din perete fals și aștept ca umbra mea să se întoarcă. Încep să număr în gând secunde, simțind cum inima îmi bate mai tare cu fiecare clipă care trece și panica mă cuprinde. Fac un pas cu gândul de a-l verifica pe Vinnie și îngheț în momentul în care ea apare în fața mea.

CAPITOLUL 37

TRISTAN

— Data viitoare, jur că îi bag un glonț în gât, mârâi în microfonul telefonului când cobor din mașină.

Cairo încearcă să mă facă să văd partea plină a paharului, dar eu chiar nu pot. Am reușit să îl fac pe Directorul General al DCSA³¹ să se întâlnească cu mine ca să îl conving să pornească o anchetă asupra organizației Camorra și să închidă ochii la pachetele mele care ajung în țară.

— *E tânăr și abia a fost ales, bombăne fratele meu în urechea mea. Predecesorul său i-a fost mentor și a avut grijă să îi insuflă devotamentul pentru Camorra.*

Oftez cu putere când mă opresc în fața liftului și apăs pe butonul rotund, așteptând ca ușile să se deschidă.

— Nu am de gând să îi ofer informațiile despre 'Ndràngheta³², şuier imediat ce intru în ascensor.

Îmi scot cartela ca să o pot lipi de panoul de comandă și să obțin accesul către penthouse.

Organizația din Calabria este una dintre aliatele noastre și la fel de căutată de polițiști ca și *Cosa Nostra*, dar să fiu al dracului dacă am de gând să rup o relație de ani de zile doar ca să obțin un avantaj în fața lui Castellini.

— *Nici n-aveam de gând să sugerez asta. Dar cred că ar fi bine să îi invităm pe el și pe noua lui soție la petrecerea de ziua ta. Poate reușim să îi deschidem ochii și să îl facem să înțeleagă mai bine intențiile noastre, adaugă și pot să jur că rânjește ca un psihopat afurisit.*

Îmi lipesc capul de perete liftului și zâmbesc.

— Vin mâine acasă și discutăm despre asta împreună cu Nonno.

— *Vii singur?*

Habar nu am cum să răspund la întrebarea asta. Dacă o las pe Libby aici e ca și cum las un gol în sufletul meu, un gol care o să se adâncească în fiecare zi petrecută departe de ea. Dar, în același timp, vreau să fie fericită și să își îndeplinească visul.

— Nu știu, răspund în cele din urmă, privind cum cifrele de pe panoul de comandă se schimbă.

— *Știi că nu poți să stai prea mult plecat din Sicilia, îmi spune și mă enervez.*

— Da, tati, mârâi iritat. Vin mâine acasă și te pun să-mi semnezi următoarea ieșire.

— *Știam eu că trebuia să te bat mai tare când erai mic, chicotește.*

Pufnesc în răs când aud cuvintele sale și îi închid în nas în momentul în care liftul se oprește la etajul corespunzător. Ușile de metal se deschid și zâmbetul mi se scurge de pe buze când îl văd pe Vincenzo întins pe podea, inconștient. Îmi scot pistolul din tocul de piele prins în jurul pieptului, ascuns în spatele sacoului, și mă apropiu de trupul soldatului meu. Îngenunchez lângă el, apăsându-mi două degete pe gâtul său și răsuflu ușurat când îi simt pulsul. Privirea mi se fixează pe seringă goală de lângă capul lui, apoi vocea ei îmi ridică toate zidurile de apărare.

Dar nu mă pot feri de amintirile care vin în valuri peste mine.

— *Nu cred că bunicul tău mă place prea mult, a murmurat cu o voce suavă.*

Am continuat să îmi apăs buzele pe spatele ei, delectându-mă cu suspinele dulci pe care le scotea pe gura ei păcătoasă.

— *E doar protector, dar sunt convins că vei reuși să îl cucerești.*

— *Și câinii ăia ai lui mereu mârâie, a continuat să se plângă.*

Am întors-o cu fața la mine și m-am lipit de ea, complet gol, potrivindu-mă între coapsele ei când și-a îndepărtat picioarele.

— Ar trebui să te îngrijoreze doar mârâitul meu, cara, am șoptit cu dinții presați în lobul urechii sale drepte.

Ea a început să chicotească și și-a apropiat chipul de al meu, privindu-mă printre genele lungi.

— Mârâitul tău nu mă sperie câtuși de puțin, Tristan Romano.

Mi-am apăsât buzele peste ale ei și am făcut-o să își înghită cuvintele.

Am nevoie de toată stăpânirea din lume pentru a nu intra înaintea de a auzi confesiunile femeii care m-a trădat. Aceeași femeie care pretinde niște drepturi care nu au fost nicicând ale ei.

— Pentru cât timp?

Nu am vrut să maschez tensiunea din vocea mea și nici să ascund cât de mult mă durea ceea ce se întâmpla. Cum eram dat la o parte de o nouă persoană pe care o consideram importantă.

— Nu știu, a rostit cu privirea în podea.

Maxilarul meu a fost pe punctul de a se sfărâma și m-am întors cu spatele la femeia pe care o iubeam, ca să fiu sigur că nu îmi pierdeam mințile și făceam ceva ce urma să regret mai târziu.

— Tristan, știi că ăsta e visul meu, să devin cunoscută și să fiu cea mai bună, și-a argumentat abandonul. Iar plecarea în America o să-mi ofere șansa asta. N-am de gând să-mi irosesc frumusețea servind la o nenorocită de cafenea.

Mi-am strâns pumnul și mi-am sprijinit fruntea de el, încercând să nu îmi pierd cumpătul.

— Defilările sunt mai importante decât mine? Decât ceea ce avem?

Am aruncat o privire rapidă la inelul de pe masă, cel pe care l-a refuzat, apoi m-am uitat în grădina cu statui, observând cum câinii bunicului se jucau cu Nina.

— În acest moment, da, a spus înfigând un ultim cuțit în inima mea.

M-am întors cu fața la ea și am simțit cum inima mi s-a frânt sub efectul cuvintelor sale. Cum toate visurile mele s-au năruit și cum viitorul pe care mi l-am dorit s-a scurs printre degetele mele.

— Ieși afară din casa mea! i-am ordonat simțind cum abia am mai putut să-mi controlez furia.

A tresărit violent, de parcă tocmai i-aș fi dat o palmă și s-a uitat la mine cu lacrimi în ochi.

— Tristan, te rog! Nu vreau să ne despărțim astfel, m-a implorat, dar nu a făcut decât să mă enerveze mai tare.

— Și cum ai vrea? am urlat la ea. Ți-am dat totul! Inima mea, casa mea, viața mea! Ți-am cerut să devii soția mea, Stella, și tu ești dispusă să arunci totul la gunoi pentru o carieră nenorocită, am continuat să țip și să ignor pustietatea care mi-a acaparat sufletul.

M-am apropiat de birou, am luat inelul între degete, apoi l-am aruncat la gunoi fără nicio remușcare. Femeia a privit totul cu ochii mari, înghițind în sec, dar nu i-am dat timp să deschidă gura.

— Nu te mai vreau în casa mea. Nu te mai vreau în viața mea, am rostit apăsător, chiar dacă am urât cuvintele care mi-au ieșit pe gură. Vreau să stai departe de mine pentru restul zilelor tale, altfel, jur pe ce am mai sfânt că o să îmi descarc cartușul de gloanțe fix în inima ta, așa cum ai făcut și tu în acest moment!

CAPITOLUL 38

LIBBY

— Urăsc să mă murdăresc pe mâini, zâmbește cu pistolul îndreptat spre mine.

Face un pas spre bucătărie, arogantă și pregătită să mă șteargă de pe fața pământului. Telefonul e pe insulă și Tristan e doar la un apel distanță, dar, dacă mă mișc să îl iau, Stella n-o să ezite.

— Doamne, ești atât de speriată! Cum ar trebui să faci față mafiei? râde de mine.

— Unde-i Vincenzo? întreb fiindu-mi teamă că l-a omorât.

— Inconștient, pe podea. Bietul fraier! chicotește apropiindu-se de mine și fac un pas înapoi până când spatele mi se lipește de insulă. A fost atât de surprins să mă vadă, încât am avut timp să-i înfig injectia în gât și să-l adorm.

la sticla de bere de lângă farfuria umbrei mele, sorbind lent și țintindu-mă cu arma în tot acest timp.

— Ce vrei? De ce faci asta?

Sper din tot sufletul ca Tristan să vină mai repede și să... ce? Doar n-o s-o omoare pe ea pentru mine.

— Pentru c-a trebuit să apari și să strici tu totul, spune lăsând o privire furioasă să mă fulgere până în vârfurile degetelor.

Înghit în sec, analizând cu grijă de ce arme aș putea să mă folosesc, dar singure ustensile pe care le am sunt cele de bucătărie. Haide, Libby! Gândește!

— Chiar nu înțeleg cum poate să stea cu una ca tine. O străină afurisită, care n-o să facă altceva decât să-i aducă probleme și dușmani.

Îmi întind mâna încercând să apuc ciocanul pentru carne din chiuveta aflată spatele meu.

— Și crezi că, dacă mă elimini pe mine, tu te alegi cu băiatul? o provoc închizându-mi degetele pe mânerul de fier. Dacă tu mă împuști acum, el o să te găsească. Și, când vei fi în mâinile lui, te va trimite după mine.

Încerc să îi arăt că nu are importanță, că e un nimeni pentru el, dar nenorocita știe cum să mă facă să mă îndoiesc de propriile-mi cuvinte.

— Tristan nu o să mă omoare niciodată, mă asigură plină de venin. Mă iubește, *doar pe mine*, și mă va lăsa din nou lângă el imediat ce scap de tine. Nu uita că ești doar înlocuitoarea mea, puștoaico.

Înainte de accident, aș fi fost de acord cu ea. Înainte ca Tristan să mă lase să îi cunosc latura umană, aș fi lăsat-o să se joace cu mintea mea.

— Continuă să te amăgești, Stella, continui s-o provoc, făcând-o să se apropie și mai mult de mine. Dar dacă l-ai fi iubit cu adevărat, nu l-ai fi abandonat. Ai fi rămas alături de el, indiferent de acțiunile sale și visurile tale. l-ai fi oferit iubirea pe care și-o dorește din tot sufletul.

Se pune în fața mea și îmi aruncă o privire furioasă, apăsând vârful pistolului în piept, pregătită să mă împuște.

— Ține-ți gura, americană proastă! îmi mârâie în față. Crezi că *tu* ești fericirea lui? Doar pentru că s-a căsătorit cu tine? pufnește ironică. Nu uita că *mie* mi-a oferit prima oară inelul.

Ridic ciocanul, încercând să o lovesc în cap și să scap din capcana ei. Dar îmi prinde încheietura într-o fracțiune de secundă, strângându-și degetele cu putere pe pielea mea. Îmi înăbuș scâncetul de durere.

— M-am născut și am crescut în mafie, spălăcito, spune mândră de ea. Pot să șterg podeaua cu tine într-o clipită.

Îmi strânge încheietura până când un șuierat de durere iese printre buzele mele și scap ustensila la podea. Cotul ei mă lovește din plin în stomac, reușind să îmi taie respirația și mă preling de-a lungul insulei până când fundul mi se izbește pe gresia rece.

— Ai mai multe vieți decât o pisică afurisită.

Se întinde după sticla verde și ia o nouă înghițitură din berea începută de Vincenzo, rânjind în timp ce eu încerc să îmi recapăt respirația. Creierul meu începe să facă conexiunile.

— Tu ai fost, o acuz. Tu l-ai pus pe Giancarlo să mă otrăvească.

Agită băutura de pereții de sticlă, chicotind.

— Am sperat că va fi util, mormăie ridicând piedica de la armă și ia o nouă înghițitură din băutură. Dar n-a fost în stare să ducă planul la bun sfârșit.

Blonda își aranjează o șuviță de păr după ureche și mă țintește cu pistolul, privindu-mă cu superioritate.

— Tristan va fi supărat de moartea ta, dar îmi va permite să îl consolez așa cum știu mai bine. Curând, o să devin din nou regina conacului Romano. Apoi, voi începe să elimin concurența, iar mucoasa de Nina e prima pe listă.

— Ticăloasă ce ești! mârâi încercând să mă ridic.

Mă împinge rapid cu piciorul și spatele mi se lovește în suprafața dură a insulei, transformându-mă într-o pradă ușoară.

— Îmi pare rău c-o să mori așa, Libby! spune pe un ton fals. Dar îți promit că voi avea eu grijă de văduvul tău.

Înghit în sec cu inima care îmi bate cu putere. Aud doar ritmul nebun care îmi năvălește în urechi și mă hipnotizează. Spatele mi se lipește de peretele insulei, trupul cedându-mi înfrânt. Mă pregătesc să fiu împușcată, să simt durerea de scurtă durată, ca apoi să îmi închid ochii și să adorm pentru totdeauna. N-o să rateze, n-o să ezite și nici nu are de gând să mă chinuie. Are nevoie de o moarte rapidă și sigură ca să își revendice locul. Stella Andreotti a câștigat jocul și l-a câștigat *pe el* pentru că mereu a știut că ea e pe primul loc. Adevărata lui iubire și cea care urmează să stea alături de el, pe tronul Siciliei.

Înainte ca degetul ei să apese trăgaciul, îl văd pe Tristan cum se oprește în spatele femeii, cu țeava propriului pistol lipită de ceafa acesteia. Are o privire care ar putea să ucidă într-o singură secundă – o privire sălbatică, pe care nu am mai văzut-o până acum.

— Mereu ți-a plăcut să te joci cu focul, Stella. Credeam că ultima arsură a fost mai mult decât suficientă să te facă să dispari definitiv, mârâie în urechea ei în timp ce îi înșfacă arma cu mâna liberă.

Dumnezeule! Cum se va termina nebunia asta?

— Libby, lasă-ne singuri!

Rânjetul Stellei îmi întoarce stomacul pe dos și aroganța din privirea ei, cea cu care mă batjocorește e mai dureroasă decât orice. Rămân nemișcată cu fundul lipit de podea, privind cum brațele femeii coboară lângă trupul său. Tristan scoate cartușul de la pistolul cu care am fost amenințată, lăsându-l să alunece în buzunarul pantalonilor săi.

— Libby, acum! îmi ordonă cu o voce dură, încercând să își țină furia sub control.

Îmi desprind privirea de pe chipul triumfător al Stellei, fixându-mi ochii în cei ai soțului meu. În clipa în care își dă seama că nu vreau să plec, controlul său se sfărâmă.

— Măcar o dată în viața ta fă ce îți cer, Libertine! țipă și mă cutremur.

O împinge pe fosta sa iubită din fața mea, iar mâna liberă i se întinde spre mine, degetele se închid pe încheietura mea și mă ridică în picioare dintr-o singură mișcare. Capul îmi alunecă pe spate și îl privesc, încercând să nu plâng. Nu vreau să vărs lacrimi și să îmi las temerile să iasă la suprafață. Nu vreau să aud din gura lui că o alege pe ea.

— Tu ești singura, mă asigură reușind să îmi facă inima să bată zgomotos.

Stella pufnește amuzată când îi aude cuvintele, dar niciunul nu o bagă în seamă. Sunt complet absorbită de intensitatea ochilor verzi ai lui Tristan. De smaraldele care

îmi făgăduiesc că tot ce se întâmplă între noi este real. Că am un loc în inima lui, un loc doar al meu.

— Lasă-mă să mă ocup de porcăria asta, bine? Mă întorc la tine, îmi promite apăsându-și buzele de ale mele.

În fața ei. O face în fața ochilor ei. Mă sărută blând, dorind să mă liniștească cu atingerea asta suavă, fără să îi pese că Stella ne vede. Când își retrage capul și se dă un pas înapoi, îmi adun curajul să îmi mișc picioarele și să ies din bucătărie. Pașii mă poartă spre dormitor, însă vocea ei, plină de siguranță, mă oprește în loc.

— Mereu ai știut cum să faci femeile să-ți ciugulească din palmă, *amore*, aud chicotitul ei batjocoritor.

Doamne, cât de ușor poate femeia asta să se joace cu mintea mea! Cât de ușor poate să mă provoace și să sădească adânc în sufletul meu îndoiala. Naiba s-o ia de nenorocită! Cuvintele ei mă determină să mă gândesc că urmează să râdă de faptul că sunt naivă și jalnică. Cel mai probabil, el o va săruta cu patima de care eu nu am avut niciodată parte. Apoi, hainele de pe ei vor dispărea, rupte, distruse, și, la final, vor putea plănui cum să conducă lumea lor. Cea din care eu nu fac parte. Tristan va răsufla ușurat, simțindu-se acasă în prezența ei. O va smuci spre el, urmând să îi devoreze gura și s-o posede pe afurisita aia de insulă. Inima i se va întregi în brațele ei – aceeași inimă pe care eu m-am străduit s-o repar și s-o fac să bată pentru mine. Tristan își va revendica femeia și va uita de mine.

Oricât de mult aș vrea, nu pot să opresc lacrimile care mi se preling pe obraji.

Doamne, Libertine! Cât de proastă ai putut fi să crezi că tu contezi pentru el?! Că tu ești singura de care are nevoie.

Ar trebui să plec. Ar trebui să mă închid în dormitorul pe care l-am împărțit și să mă pregătesc pentru ce e mai rău. Problema e că picioarele mele nu sunt în stare să se miște pentru că, aparent, îmi place să îmi aud inima frângându-se la descoperirea minciunilor. Mă preling pe perete până când fundul mi se oprește pe podeaua rece, îmi lipesc capul de

suprafața dură și, chiar dacă nu vreau să fiu martora acestei discuții, nu pot să plec. Nu până când nu aud din gura lui – clar și răspicat – că o alege pe ea.

CAPITOLUL 39

TRISTAN

— Mereu ai știut cum să faci femeile să îți ciugulească din palmă, *amore*, aud chicotitul batjocoritor de îndată ce Libby dispăre din raza ei vizuală.

În toată această perioadă, am crezut că vinovatul pentru tentativa de otrăvire era Castellini și, astfel, am aruncat o nouă bilă neagră în coșul său. Dar a fost tot timpul ea. Stella e singura vinovată pentru moartea copilului meu. Gândul la pierderea suferită îmi sfărâmă ultima frântură de control și mă reped asupra ei, împingând-o în insula de lemn și îmi înfig mâna în gâtul subțire.

Cățeaua nenorocită a crezut că se poate întoarce cu coada între picioare la mine și eu o voi primi cu brațele deschise. Nu s-a așteptat că va găsi o altă femeie în viața mea și a decis să elimine concurența.

Degetele mi se strâng cu putere în jurul armei până ce se albesc. În aceste momente, regret enorm că nu împărtășesc mentalitatea celor din Camorra. Așa, aș putea să o împușc fără mustrări de conștiință. Cu toate că ar merita să moară în cele mai teribile chinuri.

— Nu știu ce naiba e în capul ăsta al tău, dar ai întrecut limita, Stella! îi mârâi în față abținându-mă atât de mult să nu o sufoc.

Nenorocita chicotește, trecându-și vârfurile degetelor peste obrazul meu ca și cum ar mai avea dreptul ăsta. Îi eliberez gâtul, de parcă pielea sa m-ar arde și mă retrag un pas în spate. E atât de încrezătoare și de cinică. Crede că încă mă poate înfășura în jurul degetului ei, urmând să mă joace după bunul său plac, închizându-mi gura cu sex. Încă are impresia că totul e o joacă, că Libby e doar ceva

temporar și menit să îi țină locul ei cald, când adevărul e opusul tuturor acestor lucruri.

— Nu am suferit destul pentru că am plecat? Știu că te-am rănit și cred că am plătit suficient prețul acestui păcat, încearcă să mă manipuleze.

Se apropie de mine așezându-și palmele pe pieptul meu și aproape toarce când se lipește de mine. Își trece vârful limbii peste buzele roșii. Mă privește seducător, într-un mod pe care, cândva, îl consideram irezistibil. O privire care, în trecut, îmi făcea sula să se întărească și sângele să îmi fiarbă în vene. Acum, însă, nu are niciun afurisit de efect. În afară de repulsie.

— Suntem perfecți unul pentru celălalt, *tesoro*. Am fost perfecți din clipa în care ne-am cunoscut.

— Până când ai decis că nu sunt la fel de bun precum cariera ta, i-o întorc împingând-o de lângă mine.

Pistolul încă îmi atârnă în mâna stângă și demonul din mine urlă să îndrept țeava spre fruntea ei și să termin cu mascarada asta definitiv.

— Am făcut o greșeală, Tristan! O afurisită de greșeală! urlă la mine de parcă ea ar fi victima în toată situația asta. Crezi că nu știu c-am fost o proastă? Habar n-ai cât de tare m-a durut când am văzut-o pe ea în locul meu! țipă gesticulând cu brațul spre locul unde Libby a dispărut. Chiar ai crezut că o să accept așa ceva?

— Ți se pare că dau doi bani pe ce vrei tu să accepți? zbier la rândul meu. M-ai părăsit! Ți-ai făcut bagajele, ai împachetat hainele cumpărate *de mine*, ți-ai luat biletul de avion folosindu-te de *banii mei* și ți-ai creat o viață departe de mine, asigurându-te că mai ștergi câteva zerouri din contul meu.

Dio! Dacă aș putea să ucid cu privirea, cred că ar fi moartă și îngropată în această clipă, iar eu aș scăpa de bătaia asta de cap.

— Am crezut că vrei să mă știi în siguranță, mi-o trănțește de parcă plecarea ei pe alt continent afurisit ar fi

fost o excursie de o săptămână.

Pufnesc într-un râs isteric, pentru că javra e mai dementă decât am crezut, și dezaprob din cap, uluit de cuvintele ei.

— Ești complet nebună, Stella, și m-am săturat să caut scuze pentru tine. Cât timp am fost împreună, am încercat să ignor faptul că m-ai folosit în scop material. M-ai lăsat să mi-o bag în fiecare gaură a ta, la dracu'! Trebuie să recunosc că ai știut cum să scoți banii din buzunarul meu, rânjesc așteptându-mă la o reacție.

Când încearcă să mă pălmuiască, îmi lărgesc rânjetul, îi prind încheietura și o smucesc spre mine apăsând țeava pistolului în coastele ei.

— Te-am lăsat să faci toate alea pentru că te iubesc, spune încercând să arunce în ring altă carte.

Cartea te iubesc și ești dragostea vieții mele. Da, nu sunt așa fraier să cad în capcana asta.

— M-ai lăsat pentru că am fost porțița ta de scăpare din sărăcie. Și pentru că te-ai săturat ca tăticul să îți strice fața drăguță, i-o întorc.

Tatăl Stellei a fost un soldat bun, loial, dar pe care l-am omorât în urma unei promisiuni pe care mi-a smuls-o în timp ce îmi sugera scula de pară ar fi fost cea mai dulce acadea din lume. Iar din cauza asta m-am ales cu o bulină neagră pe cazierul meu și o săptămână în buncăr.

— Nu m-ai iubit niciodată, nu mi-ai oferit niciodată confort, o atac neîncetat și nu mă opresc când îi văd lacrimile false. Ai așteptat o oportunitate mai bună și ai crezut că în America e tărâmul făgăduinței. Nu te-ai întrebat niciodată de ce te-am lăsat să pleci?

Respirația i se oprește când își dă seama care e răspunsul și îi eliberez încheietura, dându-mă un pas în spate. Încearcă atât de mult să pară că e rănită, să își justifice gelozia stupidă și posesivitatea asupra mea, încât devine de-a dreptul jalnică. Se pare că actoria nu e unul din punctele ei forte.

— De ce nu m-ai omorât?

— Pentru că am o conștiință și o educație care m-au învățat că trebuie să respect femeile. Chiar dacă unele sunt niște javre mincinoase și lipsite de scrupule.

Tresare de parcă aș fi lovit-o fizic, dar chiar nu îmi pasă de teatrul ei ieftin. Ar fi trebuit să stea departe de femeia pe care o iubesc. Și eu aș merita să îmi fie sărutate picioare pentru că e încă în viață. Mă privește cu regret, începând să plângă cu suspine și abia acum realizează ceea ce ar fi trebuit să știe când a plecat. Că nu mai sunt al ei și că și-a pierdut coroana mult dorită.

— Ce-o să se întâmple cu mine?

Să fiu al dracului dacă știu ce naiba să fac cu ea! Cert este că nu o pot lăsa în Sicilia. Chiar dacă e pe teritoriul meu și ordinele mele sunt lege, femeia nu va renunța. Va găsi o cale să ajungă din nou la Libby și va încerca să o rănească. Nici măcar nu pot să gândesc clar și trebuie să îl sun pe Cairo. El nu are un trecut emoțional cu ea și va fi mai lucid decât mine.

Cu mâna liberă, scot telefonul din buzunarul pantalonilor, continuând să țin arma îndreptată spre fosta mea iubită, dar nu cred că e suficient de proastă încât să mai încerce ceva și acum. Dacă îmi scapă, o să o găsesc și soarta ei nu o să mai fie așa drăguță. Apăs pe ecran și conectez apelul, apoi lipesc mobilul de ureche și aștept să îmi răspundă. Sper doar să nu fie înfipt în vreuna din aventurile sale, pentru că o să îmi ia ceva să dau de el.

— Am nevoie de o echipă de curățare în Milano, spun imediat ce răspunde.

— *Cazzo! Castelinni?*

O privesc pe femeie cum își ține brațele strânse în jurul trupului, plânge și îmi evită privirea.

— Stella.

Liniște. Fratele meu nu e în stare să spună niciun cuvânt pentru câteva clipe bune, apoi aud scârțâitul scaunului, urmat de un expirat profund.

— *Moartă?*

— Nu, răspund rapid, știind că îi iau o piatră de pe umeri.

Cairo e un psihopat însetat de sânge, dar, când vine vorba de femei și copii, și el are aceeași aversiune. Am fost crescuți în aceeași manieră și de multe ori gândim la fel.

— *Și ce vrei să faci cu ea? Presupun că a încercat să își impună prezența acolo, și nu a fost într-un mod prea plăcut.*

Liniștea mea e singurul răspuns pe care îl primește, dar el deja știa asta. Știe cât de nebună e fosta mea iubită și chiar a încercat de vreo câteva ori să îmi spună că o să regret amarnic aventura asta. Iar eu urăsc să îi dau dreptate lui Cairo Ambrossi.

— *O să trimit doi soldați s-o preia și s-o aducă în Sicilia,* continuă lăsând un foșnet să se audă în fundal.

Aprob din cap mai mult pentru mine, știind că, până aici, e un plan bun. Îmi țin telefonul sprijinit de ureche și ascult convorbirea scurtă dintre el și un soldat din echipa de curățenie. Mereu dă ordinele de pe telefonul de serviciu, de care e mai lipit decât de cel personal.

— *Ajung la tine în zece minute,* spune după ce termină conversația. *Și, Tristan, săptămâna viitoare pleacă un nou transport în China,* adaugă după o pauză de câteva secunde.

Îmi deschid gura să urlu la el și să îl anunț că nu am timp de așa ceva și că ultima mea grijă sunt drogurile care trebuie să plece din port, dar realizez imediat ce vrea să spună, de fapt. O privesc pe Stella, analizând-o din cap până-n picioare și îmi dau seama că va primi fix ce trebuie. Va fi o adevărată vedetă în lumea Triadelor. Și aici nu mă refer la faptul că va agăța un chinez drăguț și îi va suga scula mică toată viața, în schimbul unei perechi de Louboutin.

— Perfect, e tot ce spun înainte să închid convorbirea și să las telefonul în buzunar.

Stella își face curaj să se uite la mine și, sprijinindu-se cu spatele de marginea insulei, își deschide gura, apoi o închide înapoi. Îmi cobor brațul suficient cât să îi dau de înțeles că nu are nicio șansă, în caz că încearcă să facă vreo prostie.

— Cairo s-a gândit să mă arunce în bordel și să mă exploateze, nu-i așa?

Niciodată nu s-au înțeles și știe ce aversiune are fratele meu pentru ea. Dacă ar fi fost după el, ar fi trebuit să nu să se mai întoarcă niciodată în Sicilia. Și eu ar fi trebuit să îl ascult și să nu-i mai permit să pună piciorul pe insulă.

— Da, îi răspund fără urmă de compasiune. Dar nu pe continentul ăsta, adaug cu un zâmbet.

Buzele i se deschid ca să tragă zgomotos aer în piept, brațele îi cad pe lângă corp și mă privește cu ochii mari. Ca un iepure în fața vânătorului.

— Nu poți să-mi faci asta, Tristan, mă imploră repezindu-se spre mine. Te rog, fac orice! Jur că n-o să mă mai ating de spălăcita aia.

Palma dreaptă mi se oprește pe ceafa ei, degetele mi se afundă în piele și îi apropii chipul de al meu, încercând să nu îi rup și gâtul în această mișcare, așa cum merită.

— E pentru ultima oară când o mai jignești pe femeia pe care eu o iubesc, o avertizez simțind cum inima îmi explodează în torace.

Tocmai am recunoscut cu voce tare că o iubesc pe Libertine Mitchell. Și lumea nu s-a descompus în jurul meu. Nu am fost înghițit de o gaură neagră din pământ. Am fost conștient de sentimentul ăsta din clipa în care am crezut că a murit pe patul de spital. Nu îmi pot imagina lumea asta, regatul meu fără ea. Nu pot să exist fără ea lângă mine. Până acum, l-am condamnat pe tatăl meu pentru sentimentele sale, dar îmi dau seama că adevăratul prost am fost chiar eu. Iubirea nu e o slăbiciune, nu e un punct vulnerabil de care să profite inamicii. E ceea ce mă face mai puternic. Ceea ce mă determină să devin ucigașul cu sânge

rece care să o protejeze pe ea și familia noastră. Familia pe care o vom construi împreună, începând cu primul copil și terminând cu al cincilea sau al zecelea.

Cosa Nostra trebuie să fie condusă de dinastia Romano și numai alături de ea pot să obțin asta.

— O iubești?! Pe amărâta aia? Cred că glumești, Tristan! pufnește iritată, ceea ce îmi alimentează furia.

Degetele mi se strâng cu putere pe ceafa ei, adâncindu-mi vârfurile în piele până când smulg un scâncet din gura ei.

— Nu e pentru tine, continuă să vorbească și, pentru prima oară, văd cât de remodelată e fața ei. Nu ți se potrivește.

— Și ai impresia că *tu* ești potrivită pentru mine? ridic vocea pentru că nu mai am energia necesară să mă controlez.

Îmi arunc pistolul în chiuvetă, apoi o întorc pe blondă cu spatele la mine și o izbesc în marginea insulei, reușind să îi smulg aerul din plămâni. Îi prind ambele mâini la spate, fără să îi dau vreo șansă să scape și o imobilizez, presându-mi pieptul de spatele ei.

— De ce mama dracului crezi că ești potrivită pentru mine? Pentru că ești falsă din cap și până în picioare? Întreb făcând referire la extensiile lungi, la botoxul din buze și la restul operațiilor estetice.

Îi țin încheieturile cu o singură mână și cealaltă o folosesc să îi smulg șuvițele false, fără să îmi pese de țipătul ei de durere.

— Crezi că pentru mine au vreo valoare? Cu ce mă ajută să arăți perfect dacă în interior ești mai putredă decât un măr otrăvit?

O simt cum tremură și nu cred să fie din pricina apropierei dintre noi.

— Ți-ai imaginat că o să cad la picioarele tale, să îți îndeplinesc dorințele și să te primesc cu brațele deschise când urma te întorci. Ai crezut că o să fie ușor să mă faci cad în genunchi și să o luăm de unde am rămas, împing

furios cuvintele pe gură. Ești doar o târfă în care am investit mai mulți bani decât a trebuit și nu o să îmi recuperez niciodată cu adevărat investiția. După cum vezi, plasticul nu mi-o mai scoală, adaug când îmi lipesc pelvisul de fundul ei. Dar, după ce ieși pe ușa aia – și ar trebui să îmi mulțumești că nu ieși într-un sac, dezmembrată – eu o să mă îngrop adânc în femeia adevărată din dormitorul meu.

— Du-te la dracu'! mârâie încercând să se elibereze din strânsoarea mea.

— Nu, *cara*, acolo o să te duci tu.

Îmi recuperez pistolul și fac câțiva pași în spate, suficienți cât să nu fiu tentat să o omor. Când se întoarce cu fața la mine, îi văd adevărata natură, adevărul chip și singurul sentiment pe care mi-l provoacă e dezgustul. Își privește extensiile pe podea, apoi rânjește larg când își înalță capul.

— Chiar crezi că mironosița aia te iubește? În clipa în care o să-și vadă fratele recuperat, o să plece de lângă tine și tu o să rămâi singur în turnul tău de fildeș, râde încercând să se joace cu nervii mei. Și tu îmi spui c-o iubești.

— Da, îi răspund fără să stau pe gânduri. Pentru că a reușit să spargă zidul de gheață din jurul meu și să mă facă să mă redescopăr pe mine însumi. Pentru că a vrut mereu să fie alături de mine, nu de banii mei, spun desprinzându-mă de lângă ea. Am trecut-o prin flăcările iadului și a rămas lângă mine. Știe ce îmi poate pielea și, chiar și așa, a continuat să mă țină de mână și să mă ghideze spre lumina de la capătul tunelului. Dacă ea ar pleca de lângă mine, aș întoarce planeta cu susul în jos doar ca să o găsesc și să o aduc înapoi.

Izbucnește într-un râs puternic, continuând să fie o javră afurisită și proastă.

— Ceea ce nu am făcut niciodată pentru tine.

— E frumos să fii în locul ei, rânjește aruncând pe podea ultima extensie din părul ei.

— Nu o să fii niciodată ca ea, Stella, i-o arunc fără ocolișuri. Ai lăsat trecutul să îți modeleze personalitatea și ai devenit mult prea egoistă. Libby mereu a pus binele celor pe care îi iubește mai presus de al său. Nu o să ajungi niciodată la calitățile ei, adaug ridicând ușor din umeri.

Înainte să își deschidă gura și să continue atacul, telefonul acaparează liniștea și îl scot din buzunar pentru a citi mesajul de la numărul necunoscut. Soldații mei sunt aici și le dau acordul pentru a urca la etaj, îndreptându-i direct spre bucătărie.

— Pleci cu oamenii mei în Sicilia și rămâi la bordel până săptămâna viitoare, când trimitem următorul transport spre China, o anunț auzind cum sunetul de la ascensor se aude în hol. Poate ai noroc și dai de vreun boșorog căruia să îi placă fața ta. Și poate că va vrea să te cumpere.

— N-o să renunț la noi, Tristan! Oriunde m-ai trimite, o să vin înapoi și o să te fac să înțelegi că eu sunt cea mai bună pentru tine!

Pufnesc amuzat, iar când ridic privirea din ecranul mobilului și îi văd expresia încerc să nu râd. Cred că nu realizează ce i se întâmplă și sunt mai mult decât bucuros să îi explic noua ei situație.

— Vei deveni o târfă într-unul dintre bordelurile conduse de Triadele chineze. O să sugi scule și o să fii mai găurită ca o roată de cașcaval elvețian și o să primești bani cât să îți ajungă pentru chirie și mâncare. O să rămâi mereu la acest nivel, pentru că nu o să te las să avansezi în rang, încerc să îi pictez întreaga imagine. Partenerii mei sunt mai mult decât dispuși să mă prindă prin intermediul unei favori, dar să fiu al naibii dacă nu merită. O să te țină în bordelul lor pentru restul vieții tale nenorocite și, de fiecare dată când un chinez gras o să te pună să îi sugi scula, o să îți aduci aminte de mine și de faptul că ai încercat să îmi distrugi fericirea. De fiecare dată când o să fii în patru labe, într-o partidă grețoașă cu doi sau trei bărbați, o să îți amintești că ar fi trebuit să fii mai deșteaptă.

Mă apropii de ea și îmi aplec capul spre chipul ei, ignorând paloarea obrazilor și frica din ochi pe care încearcă să o ascundă în spatele aroganței.

— Cea mai mare greșeală a ta a fost că ai uitat cine sunt cu adevărat. Ai uitat că eu conduc insula aia afurisită și că nu sunt un bărbat ușor de manipulat sau de prostit. Ai crezut că poți să joci în liga mare, să câștigi, dar te-ai împiedicat la primul obstacol.

Mă retrag ușor și văd cum înghite în sec.

— Sper să ai o viață frumoasă, Stella! Una pe măsura acțiunilor tale, îi urez obosit.

Băieții intră în bucătărie, salutându-mă printr-o mișcare scurtă a capului și le dau mână liberă. Privesc cum unul dintre ei introduce seringă în gâtul blondei, care stă nemișcată și mă privește fix. Eu număr secunde în gând. Tranchilizantul e destul de puternic și când ajung la zece, trupul ei cade fără vlagă în brațele soldatului.

— Nu vreau nicio greșeală, ordon punând piedica armei și o strecor în tocul de piele.

Ei iau trupul imobil al fostei mele iubite și, după o ultimă privire, rămân singur și nu pot să nu oftez cu putere.

Un amalgam de sentimente îmi cuprinde pieptul și nu știu cum ar trebui să le interpretez.

Am ținut la ea, am vrut să devină soția mea pentru că mi-a demonstrat că nu o să găsesc pe nimeni mai bun și care să se potrivească atât de mult cu mine. M-a făcut să râd, mi-a îndepărtat tensiunea ori de câte ori am avut nevoie și m-a ascultat, încurajându-mă și susținându-mi planurile. Dar ambiția ei a fost mai presus de sentimentele mele. Am lăsat-o să plece, să mă părăsească. Acum realizez că, de fapt, nu am iubit-o niciodată. Dacă Libby ar pleca de lângă mine, aș căuta-o și aș închide-o în bârlogul meu, asigurându-mă că rămâne pe vecie lângă mine.

Respirația întretăiată și înjurăturile șoptite îmi trezesc starea de alertă din corp și îmi iau imediat pistolul în mână, ieșind din bucătărie. Îmi apăs tălpile pe hol, observând

picioarele lui Vincenzo mai întâi, apoi restul trupului care e târât de soția mea spre cea mai apropiată canapea.

— Ce faci? întreb fixându-mi arma înapoi în toc.

Roșcata se sperie și îl scapă pe bărbat pe podea. Sunt convins că o să se trezească cu o durere de cap.

— N-am putut să-l las acolo, bombăne cu respirația tăiată și roșie în obraji.

Băga-mi-aș! Femeia asta e prea bună pentru mine. Zâmbind larg, îmi las telefonul să cadă în buzunarul pantalonilor și îl înșfac pe Vincenzo de pe parchet ca să îl pot întinde pe canapea.

— Va fi bine?

La început, el a fost ofțicat că l-am pus să facă munca de dădacă – ca să folosesc propriile sale cuvinte – și nu a ezitat să își înfigă colții în micuța mea. Vincenzo e un soldat loial, unul dintre cei mai buni, iar eu îl consider un prieten de nădejde. De asta am suficientă încredere în el cât să îl las să o protejeze pe Libby, iar după bătaia pe care i-am administrat-o pentru insolența sa, a înțeles și el asta. Dar Libertine a reușit să i se strecoare pe sub piele și să îl atragă de partea ei, permițându-i să se relaxeze prea mult, stârnindu-mi furia.

— Își va reveni și va fi același idiot arogant pe care o să îl pocnesc imediat ce se recuperează, spun cu o voce nu prea plăcută.

Roșcata oftează cu putere, cuprinzându-i capul cu grijă ca să îi poată strecura o pernă sub ceafă.

— Nu vreau să-l omori, mă roagă aruncându-mi o privire rapidă.

Desigur că nu am în plan să îl omor. Am nevoie de el în viață, să o protejeze până când voi fi convins că merită o promovare în rang. Dar asta nu înseamnă că nu am de gând să îi dau câțiva pumni sau să îi creștez fața drăguță. Libby ia floarea albă din vaza de cristal, cea așezată pe măsuța de cafea, se apropie de umbra ei ca să îi poată împreuna mâinile pe piept, apoi sprijină floarea între degetele lungi.

Vincenzo arată ca un mort și îmi privesc soția cu o sprânceană arcuită în mod obraznic.

— Nu m-am putut abține, zâmbeste ridicând ușor din umărul stâng.

Dezaprob din cap cu un zâmbet ușor relaxat și o las să îmi înconjoare talia cu brațele. Se ridică pe vârfuri și își apasă buzele peste ale mele. Simpla ei atingere îmi oferă un sentiment de siguranță, reușind să umple golul din sufletul meu. Adaug mai multă presiune în sărut, împingându-mi limba printre buzele sale în timp ce îi mângâi părul. Palma mea aplică presiune pe ceafa ei și, lipindu-i gura și mai tare de a mea, îi absorb suspinul pe limbă.

— Hai să mergem sus, spun mângâindu-i buza de jos.

Aprobă din cap și mă trage după ea spre scară, iar eu o urmez tăcut până la etaj. Când deschide ușa dormitorului, se întoarce cu fața la mine și mă îmbrățișează cu putere, dorind să îmi ofere confortul de care am nevoie.

— S-a terminat, șoptește cu buzele lipite de gâtul meu.

Glasul ei suav mă face să simt un val de vinovăție pe care nici măcar eu nu îl pot înțelege. Aprob din cap și mă desprind încet din îmbrățișarea ei, apoi fac semn spre baie și mă închid în interiorul încăperii înainte să îmi pună mai multe întrebări. Mă opresc în fața oglinzii, privindu-mi reflexia și înjur în barbă când îmi văd chipul chinuit de vină. Îmi dau hainele jos, lăsându-le să cadă pe podeaua acoperită cu gresie și intru în dușul mare.

Nu înțeleg ce se întâmplă cu mine. Dau drumul la apa rece, îmi las capul să alunece în față până când bărbia mi se sprijină de piept și îmi închid ochii.

Mi-am subestimat inamicul și asta mi-a adus o pierdere imensă. Nu am reușit să o protejez pe femeia mea pentru că am fost prea prost ca să îmi dau seama că avea nevoie de mine. Răzbunarea mi-a întunecat rațiunea, iar Libby a ajuns în pragul morții.

Futu-i! Pumnii mi se izbesc în peretele din faianță cu furie. Îmi deschid ochii și îmi privesc tălpile goale.

Eu am adus-o în casa mea. Am fost atât de prost, încât i-am permis Stellei să îmi treacă din nou pragul, când, demult, mi-am jurat contrariul. Am vrut gelozie pură din partea soției mele și, chiar dacă am obținut ce mi-am dorit, am pus-o în pericol. Pe ea și pe copilul nostru.

Unghiile mi se înfig în palme, tăind pielea, dar nu simt nimic. Durerea fizică e nulă în comparație cu cea din sufletul meu.

Stella nu mai reprezintă un pericol și va muri departe de Sicilia. Dar cum pot s-o protejez pe Libby? Ar fi mai bine dacă aș lăsa-o să plece? Rafael va profita de prima oportunitate pe care o va avea să o atace. Nu o pot pierde pe Libby! E femeia care mi-a întregit inima, dar și cea mai mare slăbiciune a mea. Însă cum îi pot asigura viitorul?

— Tristan?

Mâinile lui Libby se opresc pe pieptul meu, îmbrățișându-mă strâns și își lipește obrazul de mușchii mei încordați. Oftez cu putere, lăsându-mi capul pe spate până când ceafa mi se sprijină de umărul ei. Buzele calde și moi îmi sărută tâmpla, risipind tensiunea din trupul meu cu atingerea asta atât de blândă. Îndreaptă mânerul de la bateria din inox spre apa caldă, potrivit temperatura înainte să îngheț de tot. Vine în fața mea, iar când îmi cuprinde chipul în palmele sale fine, îmi deschid ochii.

— Ești bine? mă întreabă ca și cum i-ar fi frică de răspunsul meu.

O privesc în ochi, încercând să mă uit dincolo de îngrijorarea din ei și rămân tăcut.

— Iubitule, vorbește cu mine, șoptește trecându-și mâinile prin părul meu ud.

Nu îmi deschid gura pentru că nu știu cum aș putea să exprim în cuvinte ceea ce simt. În schimb, o împing în peretele din spatele ei și îi rup rochia cu o singură mișcare. Rochia roșie, cu un decolteu succulent și cu un șliț mare, pe care ar fi trebuit să o scot de pe ea gentil, după cina noastră

romantică. Dar, în clipa asta, pot să fiu oricum, numai gentil, nu.

— Încă poți să pleci, spun cu vocea răgușită.

— Nu vreau să plec, șoptește privindu-mă cu adorație, un sentiment pe care nu îl merit.

E nevoie de o singură privire din partea ei ca să mi se întărească și să fiu cuprins de un val fierbinte de dorință. Vârfurile degetelor mi se plimbă pe pielea ei goală, coborând de pe gât spre sânii plini și apoi spre picioarele ei.

— S-ar putea să te rănesc, mormăi ancorându-mi mâinile în șoldurile sale.

O strâng cu putere, ținând-o pe loc și văd cum își înghite geamătul.

— Ba nu, mă contrazice de parcă ar ști ce e în sufletul meu mai bine decât mine.

Mă lipesc de ea cu un mârâit, îi cuprind fesele în palme și o ridic la pieptul meu. Picioarele ei îmi înconjoară bazinul și eu o lipesc de peretele rece, sprijinindu-mi erecția de interiorul coapsei sale.

— Nu face presupuneri fără un temei solid, Libertine.

O privesc direct în ochi când rostesc cuvintele. Zâmbetul ei mă scoate din minți, iar când îmi apropie chipul de al său și își freacă vârful nasului de al meu, simt cum monstrul din mine aproape scapă de sub control.

— Lasă-mă să te conving, domnule Romano!

Îmi apăs buzele peste ale ei și îi revendic gura într-un mod brutal, simțind cum în acest moment autocontrolul meu se spulberă. Alunec în interiorul ei dintr-o singură mișcare, fără să îmi pese de preludiu sau dacă e pregătită să mă primească. Îmi înfig degetele în fesele sale, ținându-le de peretele rece și pompez în interiorul vaginului strâmt. Dur, repede, căutând să liniștesc amalgamul de sentimente contradictorii din interiorul meu. Spatele ei se freacă de faianța udă, șoldurile ei vin în întâmpinarea mea, iar gemetele sale îmi alimentează plăcerea. Își desprinde gura de a mea, lăsându-și capul să alunece pe spate și își expune

gâtul elegant. Dinții mi se adâncesc în pielea ei fină pentru că nu mă pot abține să nu o marchez.

A mea. Pentru totdeauna.

Întreaga mea existență e un păcat, dar sper să îmi mântuiesc sufletul cu iubirea ei pură.

Și nici măcar diavolul nu o poate convinge să mă părăsească.

Unghiile ascuțite se înfig în spatele meu, tăind carnea de la umeri până la șolduri, alegându-se cu un icnet prelung și cu o zvâcnire puternică a șoldurilor mele.

— *Dio, Tristan!* exclamă în timp ce mușchii vaginali se contractă în jurul erecției mele.

Nu i-am spus niciodată cât de sexi e când vorbește în limba mea maternă.

Picioarele i se strâng în jurul meu în timp ce continui să alunec în interiorul ei și o privesc în ochi. Smaraldele intoxicate cu pasiune, dorință și iubire. Iubirea după care am tânjit toată viața. Iubirea pe care nu am de gând să o mai las să îmi scape printre degete. Îmi țipă numele în momentul în care orgasmul o lovește din plin și simt unda de electricitate de pe șira spinării. Fruntea îi alunecă pe umărul meu, brațele i se înmoaie și continui să o pătrund, menținând aceeași forță până când mușchii fesieri mi se încordează, degetele mi se afundă în pielea fină și explodez în interiorul ei. Îmi deschid gura, dornic îmi oxigenez plămânii, simțind cum îmi arde gâtul. Îi înconjur talia subțire cu un braț și mă sprijin de perete cu cel liber, în timp ce inima mi se zbate în torace și îmi admit înfrângerea.

— Te iubesc, Libby!

Ăsta este adevărul meu. Poate că Stella a fost prima femeie pentru care am făcut o pasiune, dar Libby este prima mea dragoste. Singura mea dragoste.

Își înalță capul să mă poate privi în ochi, îmi mângâie buza de jos cu degetul mare și îmi zâmbește cu același afurisit de zâmbet cu care îmi face sufletul să trăiască.

— Și eu te iubesc, domnule Romano, chicotește și buzele mi se mișcă într-un surâs.

Afurisită mică! Îmi apăs gura de a sa, strângând-o cu putere la pieptul meu și știu că mi-am găsit fericirea în brațele ei.

CAPITOLUL 40

TRISTAN

— Tristan, abia am început orele și nu știu dacă o să le pot face online, îmi spune încercând să nu își piardă controlul.

Nu îmi pasă de cât timp e aici, cât de mult își dorește să se bucure de o viață normală și cât de tare vrea să mă strângă de gât. Nu rămâne aici.

— Directorul tău îmi plătește târfele să îi sugă scula și să și-o bage în fundul lor pentru că nevasta lui prețioasă e prea pudică pentru sex oral și anal, i-o trântesc.

Nu cred că e cea mai bună idee să îi spun despre activitățile din *Cosa Nostra*, mai ales că pare că mai are doar puțin și vomită dacă continui.

— O să facă tot ce spun eu și te asigur că o să ai afurisita aia de diplomă, bombăn aruncând valiza pe pat. Ai venit aici ca să fugi de mine, de porcăriile pe care le-am făcut și le-am spus, dar acum nu mai e cazul, afirm știind perfect de ce și-a dorit refugiul ăsta.

— Chiar așa?

Se sprijină cu fundul de comoda albă, încrucișându-și mâinile la piept și privește cum îi arunc puținele haine din dulap în bagaj.

— Dacă tu ai impresia că rămâi aici, doar cu Vincenzo, care, apropo, încă își ține punga de mazăre pe cap și salivează ca un bebeluș când îi iese un dinte, înseamnă că nu știi cât de nebun pot să fiu, continui fără să mă uit la ea.

Prietenul meu s-a trezit abia azi dimineață cu o durere de cap imensă, grație nevestei mele, cel mai probabil, și cu o salivație excesivă în urma anestezicului pe care i l-a administrat Stella. Îi arunc cele două genți peste sacourile albe, decorez vârful hainelor cu tocurile negre, apoi încerc să închid fermoarul și înjur când nu reușesc. Simt cum

roșcata se abține să nu izbucnească în râs și privește cu zâmbetul pe buze cum mai am puțin și stric fermoarul.

— Am nevoie de fundul tău, mormăi enervat.

Se desprinde de comodă, rânjind larg la cerința mea – care are cu totul alt înțeles –, se apropie de pat și se urcă pe bagaj, zâmbindu-mi.

— Știam eu că te-ai îngrășat în ultimul timp, o provoc imediat ce închid fermoarul fără pic de efort.

Mă lovește în umăr, molipsindu-mă cu rânjetul său larg.

— Ești un măgar!

Îmi pun mâinile pe talia ei, apoi o dau jos de pe pat și o sărut pe vârful nasului.

— Mi s-a mai spus, chicotesc.

Îmi întind brațul și trag valiza pe podea dintr-o singură mișcare.

Inspir zgomotos, înșfac valiza ei și pe a mea în mâini, apoi ies din cameră, simțind-o aproape de mine pe roșcată. Cobor treptele în grabă, depunând bagajele pe holul din fața liftului și observ cu coada ochiului cum soția mea se strecoară în bucătărie. Verific ora pe ceasul de la încheietură și văd mesajele de la Cairo. Îmi scot telefonul din buzunarul blugilor, activez ecranul și deschid mesageria în timp ce mă apropii de bucătărie.

Cairo: Kang a trimis un nou pachet împreună cu banii. Ajunge în câteva săptămâni.

Perfect. Alianța cu Triadele merge mai bine decât aș fi crezut și acum e timpul să primim primele încasări din vânzarea drogurilor. Banii pentru compania de vinuri au fost deja virăți în contul firmei, dar cei ilegali sunt ascunși pe vasul cu care operăm.

Cairo: Testele au eșuat din nou.

Fir-ar să fie! Chimiștii mei încă nu sunt în stare să găsească doza potrivită din drogul pentru memorie.

Cred că e timpul să aducem alți oameni pentru partea asta. Cineva care știe să îmbine două molecule.

Trimit mesajul și mă opresc lângă perete imediat ce aud vocea ei.

— Nu e vina ta, murmură încercând să îl facă pe Vincenzo să se simtă mai bine.

Arunc o privire rapidă în bucătărie, unde îl văd ocupând un scaun de lângă insulă, cu punga de mazăre congelată pe cap, iar Libby e lângă aparatul de cafea.

— Ar fi trebuit să fiu mai rapid, spune trântind punga de gheață improvizată pe blatul insulei. În schimb, am fost prea surprins s-o văd în lift, întrebându-mă cum naiba a reușit să obțină accesul în penthouse.

Micuța își ia cana roz în mâna dreaptă, apoi se apropie de umbra ei și se așază pe scaunul de lângă el.

— Cum a intrat în clădire?

Vincenzo ridică neputincios din umeri, făcând-o să ofteze, apoi își lipește buzele de cana fierbinte. Stella a avut cartelă pentru apartamentul ăsta. Doar Cairo știe că am folosit orașul și locul acesta ca să ne comportăm precum doi necunoscuți îndrăgostiți și să scăpăm câteva zile din nebunia care ne înconjură. Nu i-am cerut niciodată să îmi returneze cadourile, dar nu m-am gândit că o să mai aibă accesul în clădirea asta. Practic, eu am fost cel care i-a lăsat calea liberă către Libby. Și asta aproape m-a costat iubirea vieții mele.

— Doamnelor, îmi pare rău că trebuie să vă stric bârfa, însă ne așteaptă un avion, spun imediat ce mă desprind de zid și intru în încăpere.

Libby își dă ochii peste cap, luând o nouă gură de cafea, într-un act de rebeliune și eu încep să îmi lovesc piciorul de

podeaua din bucătărie. Se ridică de pe scaun, complet degajată, îndreptându-se spre chiuvetă. Își spală cana, așezând-o în suportul de metal și știu că se chinuie să ignore mișcarea mea din picior, fiind din cale afară de încăpățânată. Telefonul îmi vibrează în mână și îmi aplec capul, observând mesajul nou de la fratele meu.

— Chiar nu vreau să plec, bombăne întorcându-se cu fața la mine.

Îmi ridic privirea din ecranul telefonului, îl las să alunece în buzunarul pantalonilor fără să apuc să îi răspund și mă apropiu de ea de parcă aș fi un leu care vrea să își devoreze cina.

— Tu ai vrut-o, Ursula! o avertizez și rânjesc.

Înainte ca valul de înjurături să iasă din gura ei, pentru că soția mea chiar își urăște numele mijlociu, o înșfac de talie și o arunc pe umărul meu fără pic de efort.

— Ai revenit la cartofi, Mario? mă tachinează și imediat se alege cu o palmă la fund.

Vincenzo se ridică de pe scaunul lui cu un zâmbet larg, aruncând punga în chiuvetă și ne urmează îndeaproape. Micuța își lovește ușor pumnii de spatele meu, într-o mică încercare de a se elibera, dar adevărul e că ador să mă comport ca un om al peșterilor cu ea.

— Mario, mi se pare mie sau încep să se formeze valuri de dulceață aici? chicotește prinzând între degete o parte din mușchiul meu dorsal tonificat.

O nouă palmă peste fund o face să mă piște cu forță, dar, evident, nu are niciun efect asupra mea.

— Oh, fetițo, nici nu știi ce fel de dulceață te așteaptă când ajungem în avion! o ispitesc simțind cum sângele îmi zvâcnește în penis.

Pășesc în lift și continui să o țin pe umărul meu, afundându-mi degetele în talia ei.

— Discuțiile voastre pre-sex sunt prea ciudate pentru gustul meu, bombăne Vincenzo sprijinindu-se de peretele ascensorului.

— Măcar sunt mai bune decât discuțiile tale despre sex, i-o tai. Ar trebui să te uiți mai des la filme porno.

Libby izbucnește în râs, observând privirea de indignare de pe chipul umbrei ei și mă aștept la o replică acidă. Însă Vinnie își ține gura închisă, apăsându-și podul palmelor pe tâmpile. Îl cunosc pe ticălos și, dacă am fi fost singuri, mi-ar fi întors-o cu obrăznicie și m-aș fi ales și cu un deget mijlociu.

Gura lui rămâne închisă pe tot parcursul drumului până la aeroport și e mai mult decât evident că încă nu și-a revenit după incidentul cu Stella. Sunt convins că are impresia că m-a dezamăgit și, într-un fel, sunt, dar prefer să nu îi răsucesc cuțitul în rană în acest moment. Trebuie să rezolv alte probleme și el e ultima grijă pe lista mea. Știu că Libby îl consideră un prieten și că pe ea nu o va mai dezamăgi vreodată.

Opresc mașina pe pistă, lângă avionul privat al familiei mele, cobor din spatele volanului și deschid portiera din spate pentru soția mea, continuând preludiul ciudat dintre noi.

— Caleașca te așteaptă, Ursula, spun cu un rânjet.

— Sper că prințul e înăuntru, Mario, îmi răspunde cu obrăznicie.

O arunc din nou pe umărul meu, apoi urc treptele aeronavei, pătrunzând în interiorul acesteia. Pășesc hotărât pe holul acoperit de covorul roșu până în spatele avionului, deschizând cu piciorul ușa dormitorului. O las jos, rămânând de cealaltă parte a ușii, rânjind cu privirea fixată asupra sânilor ei.

— Am de rezolvat câteva probleme, dar, după ce decolăm mă întorc la tine, îi promit. Și te vreau goală, așteptându-mă în patul ăla, spun făcând semn cu capul spre acesta.

Îmi apăs buzele peste ale sale și îi închid ușa în nas înainte să îmi dea vreo replică. Îmi scot telefonul din buzunar și văd cum soldatul meu aruncă două comprimate

în gură. Le înghite fără apă, apoi se lungește într-unul dintre fotolii cu ochii închiși.

— Nu te învinui prea tare, amice, îl încurajez când mă așez lângă el.

Cairo: O să mă uit la posibilia candidați înainte să plec.

Cairo: Cred că e timpul să te împaci cu Nonno.

Rahat! Eu și bunicul suntem ca două bombe pe cale să explodeze una în preajma celeilalte și am profitat de mica escapadă a soției mele la Milano ca să o urmez și să nu îl văd în fiecare zi. Nu am de gând să îmi cer scuze pentru că e vina lui. Dar nici nu îmi doresc să nu ne mai vorbim, iar vulpea bătrână e la fel de încăpățânată ca și mine, și nici el nu o să își ceară scuze. Însoțitoarea de zbor îmi aduce geanta cu laptopul și un pahar de whisky, apoi se retrage cu un zâmbet slab pe buze. Scot calculatorul din servieta specială, îl așez pe masă, deschid clapa și apăs pe butonul de pornire. Am câteva e-mail-uri noi, pe care nu am apucat să le verific azi dimineață și mă uit rapid la subiectele lor. Contabilitatea de la firmă, factura de la noul scuter al Ninei și mesajul de la Logan. Îl deschid pe ultimul și citesc imediat printre rânduri.

Operațiunea surprinde nevasta

De la: loganqueen@gmail.com

Către: tristan.m.romano@gmail.com

E mai mult decât pregătit pentru călătorie. Recuperarea e absolut uimitoare și poate să facă câțiva pași și să stea sprijinit în baston mai bine de două minute. Își poate continua recuperarea în Sicilia, dar îți sugerez să îl ții pe Leandro o perioadă. Nu garantez, dar preconizez că în cinci luni va merge doar în baston și de acolo va fi nevoie doar de

fizioterapie pentru recuperarea totală. Sora lui îl va motiva și mai mult.

Anunță-mă când trimiți avionul. Și sper să-ți aduci aminte că îmi plac bomboanele din ciocolată cu mentă.

Ticălosul! Zâmbesc larg gândindu-mă că prietenul meu nu s-a schimbat deloc. Eu și Cairo am studiat în America și am stat în cămin într-o încercare de a uita cine suntem. Ne-am ales cu un coleg de cameră de gașcă, cu care ne împărțeam iarba, țigările și mâncarea și care avea o familie extinsă imensă. Robert Evans, băiatul de bani gata și nepotul unuia dintre cei mai buni avocați din New York a ales aceeași facultate ca și mine și ne-am împotmolit cu el. Petreceri, sex deocheat, cursuri ratate din cauza mahmurelii. Aia ani frumoși din viața mea!

Verișorul său, Logan, care învăța să devină un medic respectat și să întreacă reputația părinților lui, nu și-a găsit niciodată locul în căminul lui, alături de colegii săi de cameră și, de multe ori, își petrecea timpul în preajma noastră, consumându-ne rezerva de marijuana, pe care o folosea în scop medicinal – după spusele sale – și ne făcea să îl ajutăm cu temele până când ne venea să ne scoatem ochii și să îi dăm și un pumn în același timp. Iar când l-am împins în brațele lui Devon, actuala sa soție, am reușit să scoatem scheletele din camera noastră de cămin și să nu mai auzim despre circulația sanguină și cum mama dracului reușim să respirăm cum trebuie.

Logan a fost colegul nostru de cameră bonus și am știut imediat că o să fim prieteni. Așa cum am rămas și acum. Datorită lor, am reușit să fac afaceri cu familia sa extinsă și să îmi spăl și câteva păcate în fața membrilor din *Famiglia*. Am știut că dacă îl las pe Blake Mitchell în mâinile sale, o să îl ajute exact cum are nevoie. De asta, când a venit și mi-a spus de noua procedură din Elveția și de unul dintre medicii-minune care o poate aplica, nu am refuzat. Acum, tot ce vreau e să îl aduc pe cumnatul meu acasă, alături de sora

sa, pentru că știu cum e să îți fie dor de familie, cum e să îți dorești să îi vezi, să îi strângi în brațe, să le spui că îi iubești. Vreau să îi fac surpriza asta lui Libby. Vreau să fie fericită. Peste măsură de fericită.

Îi dau o replică amuzantă doctorului deștept, aud cum Vincenzo începe să sforăie imediat ce avionul se ridică de la sol și închid clapa laptopului. Îmi golesc paharul de băutură, așteptând ca aeronava să se redreseze și să îmi pot duce planurile la bun sfârșit.

Las ultimele picături să se scurgă pe buzele mele, apoi așez paharul pe masă și mă ridic în picioare când semnalul luminos se stinge. Îmi las telefonul pe scaun pentru a evita eventuale întreruperi și mă apropii de dormitor. Deschid ușa, găsindu-mi soția așezată în fotoliul de piele, îmbrăcată într-una dintre cămășile mele preferate și cu picioarele goale. *Dio!* Femeia asta vrea să îmi aducă pieirea și să fiu al dracului dacă nu o ador pentru asta.

— Ți-am zis că te vreau goală, îmi găsesc glasul imediat ce închid ușa în spatele meu.

— Nu știam că ți-am dat impresia că sunt supusa ta, domnule Romano, mă provoacă în timp ce își învâрте o suviță de păr între degete.

Mă apropii de ea cu grijă, apucându-mi marginea tricoului între degete și îl scot pe cap, expunându-mi abdomenul. Aud cum înghite în sec și îmi fixează abdomenul lucrat cu o intensitate ce îmi taie respirația. Mă opresc în fața fotoliului, apăsându-mi palmele pe brațele rigide ale acestuia și mă aplec spre chipul ei până când doar un centimetru ne mai desparte buzele.

— Nu știam că ți-am dat impresia că ai voie să mă contrazici, doamnă Romano.

Capul îi alunecă pe spate, zâmbindu-mi așa cum nu a mai făcut-o altă femeie și sfidându-mă cu privirea.

— Nu știu dacă ai o observat, dar *contrazicere* e numele meu mijlociu.

Îmi înfig palmele în talia ei, ridicând-o în picioare și îi privesc buzele ispititoare.

— Amuzant. Credeam că numele tău mijlociu e Ursula.

Îi zdrobesc gura cu a mea și îmi încleștez pumnii în jurul cămășii, rupând nasturii cu o simplă mișcare și lăsând-o complet goală. Tresare în brațele mele și o împing pe pat, întrerupând sărutul.

— În genunchi, Libertine! Îi ordon cu degetele în cureaua pe care o deschid și o las să cadă la podea.

Mă fixează cu privirea dominată de dorință și cu respirația accelerată, însă nu face nicio mișcare. Îmi deschid nasturii blugilor și scap rapid de ei împreună cu restul hainelor.

— Vreau să stai în genunchi când ți-o trag, repet pe un ton impunător.

De data asta mă ascultă, așezându-se în patru labe și îmi aruncă o privire peste umăr, zâmbindu-mi larg, ca o păcătoasă. Jur că femeia asta o să mă scoată din minți. Mă apropii de ea, plimbându-mi degetele pe spatele ei, lărgindu-mi rânjetul când îi aud suspinul și văd cum i se face pielea de găină. Mă aplec spre trupul său, sărutându-i tatuajul imprimat pe piele, în timp ce degetele mi se opresc între picioarele sale. Îi ating labiile, reprimându-mi geamătul puternic când văd cât e de udă și continui cu atacul buzelor mele.

— Ți-ai imaginat ce o să îți fac cât m-ai așteptat?

Îmi introduc un deget în vaginul ei, reușind să smulg un icnet de plăcere din buzele pline, iar dinții mi se înfig în umărul drept.

— Ți-ai imaginat cât de tare o să mă afund în tine? Șoptesc cu buzele lipite de urechea ei, în timp ce degetul meu e sufocat de pereții vaginului.

Îmi apăs buricul degetului mare pe clitorisul ei, mișcare ce o face să își împingă fundul în mine, înghițindu-mi și mai mult degetul. Penisul îmi e tare și fiecare secundă cu care își lipește fesele de pelvisul meu mă aduce aproape de

explozie. Îmi retrag degetul din vaginul ei, mângâindu-i labiile cu el și îi tachinez cu vârful membrului meu intrarea, lăsând gemetele noastre să se împreuneze. Capul îi cade în față cu un oftat încărcat de dorință și îi prind bărbia cu degetele mele, aducându-i gura foarte aproape de a mea.

— Ești a mea, afirm posesiv, pătrunzând-o dintr-o singură mișcare.

I se taie respirația. Îmi îngrop erecția între pereții strâmți și umezi, rămânând nemișcat pentru ca ea să își poată recăpăta suflul. O ciupesc de sfârcurile întărite, smulgându-i un țipăt din gâtlee, urmat imediat de propriul meu icnet când se contractă în jurul meu.

— Până când moartea ne va despărți, șoptesc apăsându-mi buzele peste ale ei înainte să îi eliberez bărbia.

Îmi pun mâinile pe șoldurile ei și încep să mă mișc, retrăgându-mi penisul aproape complet, continuând să mă împing cu putere între coapsele sale până când pelvisul mi se lovește de fesele ei ferme. Stabilesc un ritm rapid, dur și o pătrundere suficient de adâncă cât să îi atingă punctul G și să o facă să scâncească sub atacul meu. Mâinile îi cedează după câteva clipe și se sprijină pe antebrațe, înălțându-și fundul superb. Nu mă pot abține și o lovesc peste fese.

— Tristan!

Rânjesc neperturbat de țipătul ei și continui să o domin, să o absorb în fiecare por al trupului meu, simțind o plăcere infinită. A fost creată pentru mine și o să mă asigur că îi mulțumesc lui Justin Mitchell pentru soția mea înainte să îi înfig un glonț în frunte. Îmi rotesc șoldurile, adâncindu-mi degetele în trupul ei, strivindu-i pielea, iar ea geme atât de tare și profund, încât sunt convins că o pot auzi și piloții.

— Doamne, Tristan! scâncește cu răsuflarea tăiată în timp ce strânge în pumni cearșaful de sub ea.

Continui să o penetrez puternic, smucindu-i trupul spre al meu cu fiecare mișcare, gemând sub efectul pe care corpul său îl are asupra mea. Mă aplec peste spatele arcuit

până când pieptul mi se lipește de pielea asudată și mă folosesc de mâini să îi provoc explozia. Îi cuprind sânul, trăgând fără milă de sfârcul întărit, rotindu-l până când capul ei se lipește de umărul meu, iar cealaltă mână își croiește drumul spre clitoris. Îi apăs punctul plin de terminații nervoase, învârtindu-mi vârful degetului pe el și rânjesc când își dă ochii peste cap de plăcere și corpul ei contractă în jurul sculei mele.

— Dumnezeu, exclamă înfigându-și dinții în buza de jos când orgasmul o zguduie cu putere.

Se încordează în jurul meu, trupul îi e cuprins de spasmele plăcerii și îmi strigă numele ca într-o sonată dulce. Îmi apăs buzele pe gâtul ei, pe vena care îi pulsează frenetic și simt cum presiunea din pântecul meu devine din ce în ce mai puternică. Continui să pompez în interiorul său, lăsând-o să alunece pe saltea fără energie și îmi las capul să cadă pe spate, ejaculând în interiorul ei cu un strigăt puternic. Mă prăbușesc peste trupul transpirat, strivind-o între pieptul meu și saltea și încerc să îmi stabilizez respirația și inima. Îi dau șuvițele de păr la o parte de pe frunte și îi văd zâmbetul satisfăcut.

— Nu prea sunt convinsă că ți-ai demonstrat punctul de vedere, murmură cu obrazul lipit de saltea.

Femeia asta o să fie nebunia mea curată. Mă rostogolesc de pe ea, întinzându-mă pe pat și trag lacom aer în piept, îndepărtându-mi părul de pe fruntea udă. Încep să râd, lăsând-o să se înghesuie în mine și să își sprijine capul de pieptul meu.

— Cred că am educat o nimfomană, chicotesc trecându-mi degetele prin părul roșu încâlcit.

— Doar ai descoperit femeia care o să te iubească toată viața, șoptește înainte să își apese gura peste a mea.

Pot să jur că bătăile inimii mele și-au mărit intensitatea.

A reușit să mă păcălească și să intre în sufletul meu, îndepărtând demonii de acolo. A reușit să vadă dincolo de monstrul meu, dincolo de masca de duritate și răceală. M-a

găsit pe mine și m-a ajutat să mă redescopăr. Cu ea alături de mine știu că pot să înving orice obstacol.

CAPITOLUL 41

TRISTAN

— Vrei să îmi vorbești despre ea?

Imediat ce pornesc mașina și ies din curte, simt cum degetele mi se strâng pe volanul de piele. A trebuit să aterizăm în Catania pentru a le face o vizită noului meu Căpitan și pentru a mă asigura că soldații săi l-au acceptat fără probleme. Am hotărât să parcurg cu automobilul distanța dintre Catania și Siracuza, alegându-mă cu un drum de o oră cu soția mea în mașină. Vincenzo, Dante și Cosimo sunt în SUV-ul din spatele nostru și chiar ar fi trebuit să îi oblig să meargă cu noi pe bancheta din spate. Astfel, aş fi evitat discuția asta ciudată.

— E ca și moartă, iubito, și nu mai are niciun sens să vorbim despre ea, încerc să mă eschivez, însă știu că asta nu o să îi închidă gura lui Libby.

Îmi întind brațul spre torpedo, deschid ușa de plastic și înșfac pachetul de țigări din interior. Închid compartimentul, apoi mângâi genunchiul stâng al roșcatei.

— Tristan, a fost o persoană importantă pentru tine, insistă. Nu cred că poți să mergi mai departe dacă nu vorbești despre... acțiunile ei.

Oftez cu putere, prind țigara între dinți, apoi o scot cu ușurință din pachet și îl arunc în compartimentul din fața schimbătorului de viteze. Iau bricheta din același loc, îmi aprind tutunul și deschid geamul. Presupun că dacă o fac acum, îi închid și ei gura și îmi eliberez și conștiința.

— Nina a adus-o la petrecerea de ziua mea, cu patru ani în urmă, cedez, într-un final. M-am simțit atras de ea și am făcut-o să își deschidă picioarele pentru mine în mai puțin de o oră. Apoi, banii au făcut-o să se lipească de mine ca scaiul, spun simțind cum resentimentele ies la suprafață.

Mă privește tăcută, cu capul sprijinit de tetieră și cu fața la mine, dar fără să știe ce să îmi spună.

— După aproximativ un an, a început să facă nazuri la euro și s-a îndrăgostit de dolarii americani. A refuzat să se căsătorească cu mine și a plecat. Finalul basmului, mormăi trăgând cu putere din țigară.

Nu vreau să îmi aduc aminte nimic din ce ar avea legătură cu ea. Nu vreau să îmi mai aduc aminte că a făcut parte din viața mea.

— Ai tot dreptul să fii trist. Știu cât de mult ai iubit-o, șoptește atingându-mi umărul drept cu palma ei caldă.

Cazzo! Discuția asta e ultima de care am nevoie în acest moment, dar vocea blândă și atingerea încurajatoare a soției mele reușesc să îmi risipească resentimentele. Îmi arunc țigara pe geam după nici două fumuri, las valul cenușiu să îmi iasă printre buze, apoi cuprind palma roșcatei cu a mea și o duc la gură. Îmi apăs buzele pe pielea fină și suspin.

— Nu am iubit-o niciodată, Libby, recunosc. Da, am dorit-o din prima clipă în care a pus piciorul în casa mea și i-am oferit tot ce a vrut ca să obțin asta, dar am lăsat-o să plece.

Nu mai simt nicio durere când admit asta. Nu mai simt acele din inimă când mă gândesc la abandonul Stellei. Nu mai sunt rănit.

— Dacă chiar aș fi iubit-o, m-aș fi dus după ea. Aș fi convins-o prin toate mijloacele posibile că o vreau lângă mine și că pot să o fac fericită.

Acesta este adevărul și, în sfârșit, sunt gata să îl accept.

— Nu vreau să te mai îndoiești de sentimentele tale pentru mine, îi cer aruncându-i o privire rapidă. Știu că nu ți-am dat niciun motiv să mă crezi, dar te iubesc și o să îți arăt asta până o să murim. Împreună, adaug sărutându-i mâna.

Zâmbetul ei relaxat îmi risipește tensiunea acumulată în trup și mă las moale în scaunul meu. Mă uit în oglinda retrovizoare, asigurându-mă că umbrele ne urmează

îndeaproape și simt că sunt pregătit să mai fac un pas și să îmi descarc sufletul în fața ei.

— Aș vrea să îți vorbesc și despre părinții mei, spun simțind un nod în gât în timp ce mâna liberă sugrumă volanul.

Așez mâinile noastre împreunate pe coapsa dreaptă, iar degetele ei le întrepătrund pe ale mele. Aruncându-i o privire rapidă, îi văd ochii mari, complet șocați în urma cuvintelor mele.

— Ești sigur? șoptește neîncrezătoare.

Rânjesc larg, strângându-i degetele cu ale mele.

— Ești soția mea, rostesc ridicând ușor din umăr. Nu trebuie să existe acest fel de secrete între noi și nu vreau ca trecutul meu să mai intervină vreodată în relația noastră.

Zâmbește și mă molipsește și pe mine. Depășesc cu ușurință mașina din fața mea, apoi trag aer adânc în piept, pregătindu-mă pentru revelație.

— Am avut o familie fericită, acum mult timp, încep umezindu-mi buzele. *Nonno, Nonna*, tata și cu mine. Părinții mei s-au cunoscut în America, pentru că mama e originară de acolo și a fost dragoste la prima vedere. Sau, cel puțin, asta au susținut ei, mormăi cu un oftat, gândindu-mă la el. Tata nu i-a spus despre partea întunecată a familiei și a convins-o să se mărite cu el și să vină în Sicilia. A crezut că se poate adapta, dar secretele au început să iasă la suprafață și i-a fost cam greu să facă față.

Acum că știu ce înseamnă iubirea, cât de mult te poate urca pe scara raiului și cât de tare poți să aluneci în iad când îți e furată, îl înțeleg pe Patrizio Romano. Îi înțeleg o parte din acțiuni și o urăsc mai mult pe femeia care mi-a dat viață.

— Bunicul a spus mereu că locul ei nu era acolo și că avea să plece cu prima ocazie, continui dezaproband din cap și mă angajez într-o nouă depășire. Dar tata s-a încăpățânat să îi demonstreze contrariul. A făcut tot ce i-a stat în puteri să o țină în casa familiei și a lăsat-o

însărcinată. Măinile mi se strâng cu putere pe volan, știind că o să urmeze partea pe care o detest.

— Pentru că era însărcinată cu moștenitorul Romano, nu a mai avut nicio șansă de a fugi. Întemnițată pe vecie într-o colivie de aur, rostesc cuvintele pe care l-am auzit de atâtea ori din gura ei. Astfel, a ajuns să ne urască pe toți, începând cu mine, motivul pentru care a rămas o prizonieră, continuând cu soțul ei, cel care i-a dat sentința și apoi cu restul familiei, gardienii ei.

Doamne, simt cum mi se face pielea de găină când mă gândesc la copilăria mea și la cât de mult îl invidiam pe Cairo! Pe iubirea pe care mătușa Minerva o avea față de el. Iar eu mă mulțumeam cu fărâma pe care mi-o oferea și mie.

— Tatăl meu nu a renunțat niciodată la iubirea față de ea, iar nenorocita a exploatat asta la nesfârșit, umilindu-l în fața oamenilor săi și a întregii organizații, mârâi și îi strâng degetele până când scâncetul ei mă face să tresar.

Privirea îmi alunecă pe mâinile noastre împreunate și îi sărut degetele, simțindu-mă ca ultimul ticălos.

— Continuă, mă îndeamnă cu vocea ei blândă.

— Mașini, bijuterii, orice își dorea, avea. Nici măcar o dată nu mi-a șters lacrimile. Nu mi-a mângâiat părul, nu mi-a făcut de mâncare, nu mi-a spus o poveste de noapte bună, las cuvintele să iasă din gură cu tot cu furia mea. Tata a încercat să acopere și golul lăsat de ea, dar el era mai trist decât mine. E al naibii de greu să stai în casa ta, în același pat cu femeia pe care o iubești și să știi că o dezgusti și că tot ce vrea ea e să fugă de tine.

Dezaprob din cap, amintindu-mi de clipele în care a flirtat cu soldații noștri, când a râs de mine când i-am cerut să îmi citească o poveste de noapte bună, când s-a culcat în patul lor cu una din gărzile ei de corp.

— A fost o târfă arivistă, egoistă și răzbunătoare, care a plecat la prima ocazie. Războiul dintre *Camorra* și *Cosa Nostra* a ajuns la o limită extremă. După ce Castellini a ucis familia Ambrossi, tatăl meu a vrut să își răzbune prietenii. A

vrut să îl distrugă pe Rafael și să respire ușurat, dar soarta a avut altă părere, șuier încă blestemând destinul pentru nedreptate.

Simt palma caldă pe obrazul meu și Libby îmi mângâie pielea, încurajându-mă și asigurându-mă că e aici, cu mine. Că nu pleacă. Niciodată.

— L-a prins într-o ambuscadă și l-a ucis fără să clipească. Pe el și pe toți cei zece soldați ai săi, apoi a aruncat trupul în fața porții, rostesc cuvintele simțind cum mă înec.

Înghit în sec și aproape îmi vine să smulg volanul din bordul mașinii, la fel cum îmi doresc să smulg inima din pieptul lui Rafael Castellini.

— Trage pe dreapta, aud rugămintea ei și abia acum îmi dau seama că plânge.

Pornesc semnalizarea, apoi trag de volan până când mașina părăsește șoseaua și frânez, oprind-o pe margine. Libby își decuplează centura de siguranță și se urcă în poala mea, înfășurându-și brațele în jurul gâtului meu. O strâng la pieptul meu fără să ezit vreo secundă și îi inspir parfumul dulce când îmi lipesc fruntea de umărul ei. Tremur. Întregul meu corp se zguduie sub atingerea sa, aud vocile lui Vincenzo și Dante, apoi se așterne liniștea. Doar suspinele soției mele se aud în mașină, în timp ce mâinile ei îmi mângâie părul, având chipul ascuns în gâtul meu.

— Mary a profitat de moartea tatei și a plecat, continui. Fără să se uite înapoi, fără să mă întrebe dacă vreau să merg cu ea, fără să îi pese de mine.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Degetele mi se afundă în talia ei subțire și trag aer adânc în piept înainte să vorbesc.

— S-a întors în America și a fost ucisă de *Famiglia* din New York, spun fără urmă de emoție în glas.

Roșcata mea geme cu o forță care îmi zguduie sufletul și mă strânge cu putere în brațele ei, de parcă ar vrea să mă închidă în interiorul său.

— Dumnezeu, Tristan! Îmi pare rău, spune ridicându-și capul să mă poată privi.

Îmi cuprinde chipul în palmele ei, apropiindu-l de al său și îmi mângâie obraji cu degetele mari.

— Îmi pare rău că nu ai cunoscut iubirea unei mame. Îmi pare rău pentru suferința ta, suspină continuând să plângă. Îmi pare rău pentru că nu a văzut cât de perfect ești, șoptește printre suspine. Cât de mult poți să oferi.

Cuvintele ei au un impact puternic asupra mea, lipind bucățile mele frânte de inimă. Cele căzute în abis și pe care nu am crezut că le mai pot recupera.

— Nu o să renunț la moștenirea mea, oricât de periculoasă ar fi, o avertizez. Dar o să fac tot ce îmi stă în putere să te protejez. Să te țin lângă mine, șoptesc fără să îmi iau privirea din ochii ei.

— Nu aș putea niciodată să îți cer asta, *amore*, zâmbește sărutându-mi fruntea. O să fiu alături de tine până la finalul vieții și, apoi, ne vom întâlni în iad și vom dansa în flăcări unul lângă celălalt.

Îngerul meu, cu siguranță, va ajunge în rai. Dar planul ei sună al naibii de bine și mă motivează să trăiesc cu adevărat. Până la ea, am supraviețuit. De când e lângă mine, simt că trăiesc.

— O să te iubesc pe tine, pe copiii noștri și pe nepoții noștri, îmi promite reușind să atingă o coardă sensibilă în interiorul meu. O să am grijă să îți ofer toată dragostea de care ai nevoie. Asta e o promisiune, domnule Romano, chicotește cu degetele răsfirate în părul meu.

— Ești cea mai importantă persoană din viața mea și nu o să te mai las să pleci. Niciodată, jur lipindu-mi buzele de ale ei.

— Asta sună mai mult a amenințare, suspină cu gura lipită de a mea.

— Ia-o cum vrei, dar soarta îți e pecetluită, spun înainte de a o săruta pătimaș și de a mă pierde în brațele sale.

Simt că aş putea să mor chiar în această clipă. Pentru că sunt fericit. Pentru că am reuşit să cunosc dragostea alături de o femeie extraordinară şi care o să îmi fie alături, indiferent de greutate.

CAPITOLUL 42

TRISTAN

— Poți să vii puțin în bibliotecă? mă întreabă soția mea imediat ce își ițește capul în biroul meu.

Mă întorc cu fața la ea, rotindu-mă în scaunul meu și îmi închid laptopul. Distribuitorii de băutură de la club încep să mă calce pe nervi și trebuie să îmi controlez impulsurile și să nu îi sun să urlu la ei, acum că fratele meu e plecat în America.

— Fantezie? o tachinez ridicându-mă în picioare.

Își dă ochii peste cap și deschide ușa larg, așteptându-mă în cadrul ei cu un zâmbet radios. Îmi aplec chipul spre al său și o sărut pe buze, înfășurându-mi un braț în jurul taliei ei. Cu două zile în urmă, mi-am expus toate secretele în fața sa. M-a ținut în brațe, m-a sărutat și mi-a promis că nu o să mă abandoneze. Că nu o să mai fiu lăsat în urmă. Nu o să mai fiu dat la o parte.

— S-ar putea să te alegi cu o durere de spate, continui să o provoc când mă ia de mână și mă trage după ea.

— Nu astăzi, *caro*, chicotește aruncându-mi o privire rapidă peste umăr.

O las să mă ghideze spre încăperea care se află pe același etaj cu biroul meu, deschide ușa de lemn, apoi mă împinge în interior și picioarele îmi îngheață pe parchet în momentul în care îmi văd bunicul. Așezat pe canapea, cu tava de ceai și prânzul pe care l-am refuzat în urmă cu jumătate de oră pe masa de cafea.

— Trebuie să îți ceri scuze și să vă împăcați, aud vocea trădătoarei care își apasă palmele pe omoplații mei.

Nici măcar nu mă clintește, însă continuă să aplice presiune asupra trupului meu, în timp ce *Nonno* mă privește tăcut.

— Nu mai fi un catâr scăpat în cap, pufnește izbindu-și umărul în spatele meu, reușind astfel să mă facă să avansez. N-am de gând să vă las să vă comportați ca doi străini, continuă și mă împinge din nou.

— Oprește-te până nu îmi desprinzi plămânii, nebuno!

Mă întorc cu fața la ea, înșfăcând-o înaintea să îmi administreze o nouă lovitură și mă abțin să nu o strâng de gât.

— Perfect, rânjește cu obraznicie. Am un curs în zece minute și nu pot să întârzii. Comportă-te frumos, mă avertizează înainte să îmi tragă capul spre ea și să mă sărute scurt.

Se întoarce pe călcâie și părăsește biblioteca, lăsându-mă singur cu bărbatul care m-a crescut. Rămân nemișcat, la doar câțiva centimetri distanță de el, cu buzele unite într-o linie subțire și aștept să facă el primul pas, altfel urmează să stăm aici mult și bine.

— Libby s-a gândit că am putea lua prânzul împreună, vorbește făcând semn spre cele două farfurii cu friptură de vită.

A făcut primul pas, Tristan, și acum, tu ești cel care trebuie să mergă mai departe.

Aprob din cap, mișcându-mi picioarele până ajung lângă canapea și alunec lângă bătrân. Îmi trag farfuria mai aproape, privind cu coada ochiului cum umple două căni cu ceai și, jur că dacă băutura aia are iar gust de șosete nespălate, îi zdrobesc ceainicul nenorocit. Într-o încercare de a se menține plin de energie, a început să cultive diverse buruieni în seră și îl pune pe Duca să facă diferite combinații ciudate. Tai o bucată din friptura mea, o arunc în gură și o mestec, rămânând la fel de tăcut ca un mut, detestând situația asta.

Nu e prima oară când eu și bunicul avem parte de astfel de certuri și nu ne vorbim. S-a mai întâmplat când, după moartea tatei, am omorât jumătate din polițiștii Siracuzei și m-am ales cu o săptămână în buncăr. Apoi, când eu și Cairo

am distrus unul dintre restaurantele lui Castellini din Napoli și ne-am ales amândoi cu două săptămâni în buncăr. Dar, ori de câte ori am greșit, mi-am cerut scuze. Eu am fost cel care și-a recunoscut vina și care a venit cu capul plecat în fața lui. De data asta, însă, nu o să se întâmple, oricât de mult ar insista afurisita mea de soție și oricât de mult m-ar priva de sex.

— Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, *figlio!*

Înghit a doua bucată de carne fără să o mestec, clipind de câteva ori, apoi îmi întorc capul și îl privesc pe bătrân. În ochii lui se vede clar vinovăția care îl macină și care mă răvășește și pe mine.

— Ar fi trebuit să-l cercetez mai bine înainte să îl las lângă ea, însă am crezut că am totul sub control. Avea niște referințe impecabile, o carieră perfectă pentru a-i oferi lui Libby sprijinul artistic de care avea nevoie. Dar nu am crezut niciodată că un spion se va infiltra în casa noastră.

Îmi scap furculița pe jos, privindu-l cu ochii mari și aud şuieratul propriei respirații.

Bunicul nu trebuie să afle că Stella a fost cea care a încercat să îi vină de hac soției mele. Știind asta, ar fi cu adevărat dezamăgit.

Cuvintele ei nenorocite se întorc și îmi fac sângele să fiarbă în vene. Pumnii mi se trântesc pe masă și vesela se clatină sub impactul puternic al furiei mele.

— Nu există suficiente cuvinte care să exprime cât de mult regret ce s-a întâmplat. Cât de mult mă doare că ea aproape a cunoscut moartea. Și copilul tău...

— Încetează, îi cer deznădăjduit.

Vocea îi piere, tremurând din pricina emoției și îmi așez o palmă pe genunchiul său, într-o încercare umilă de a-l alina. Știu că e mai bine să creadă că Giancarlo a venit de unul singur și nu adus de ea.

— Mi-am pierdut fiul, mi-am pierdut soția, i-am pierdut pe Minerva și Adriano, continuă și văd cum îi tremură degetele pe baston. Nu te pot pierde și pe tine, Tristan.

Degetele mi se strâng pe rotula sa în timp ce inima mi se zguduie în piept. *Nonno* e singurul tată care mi-a mai rămas. Singurul care m-a ajutat să evoluez constant, să cresc și să mă adaptez oricărei situații. A fost alături de mine la bine, la rău, învățându-mă la fiecare pas și asigurându-se că o să fiu conducătorul cu care să se mândrească. A ignorat lecțiile dure ale tradiționaliștilor, formându-și propriul stil de a-mi preda ascunzișurile din *Cosa Nostra* și, pentru asta, o să îi fiu recunoscător toată viața. Pentru că nu a renunțat la mine.

— Nu o să mă pierzi niciodată, bunicule, îmi găsesc, într-un final, cuvintele. O să fiu mereu bătaia ta de cap și ghimpele din fund.

Bătrânul începe să râdă cu forță, trăgându-mă imediat la pieptul lui și mă strânge cu forță în brațe.

— Cu tine și Cairo nu mă aștept să îmi scot prea curând spinii din dos.

Pufnesc în răs, conștient de faptul că eu și fratele meu suntem responsabili de majoritatea firelor albe din părul lui Adorno Romano. Datorită soției mele, eu o să fiu mai tolerant, însă Cairo o să devină pericol public când nu o să îl mai însoțesc la târfe sau la petrecerile de la club. Mă desprind din îmbrățișare cu zâmbetul pe buze și iau cana de ceai pe care mi-o întinde, apoi îmi sprijin spatele de speteaza canapelei.

— Libby mi-a spus despre Stella.

Îmi privesc bunicul fără să știu cum să reacționez sau cum să interpretez cuvintele sale. Oare cât i-a spus? Expresia sa e mai mult decât grăitoare și mormăi o înjurătură, răsuflând totodată ușurat și reușind să îi fac buzele să se arcuiască într-un zâmbet. Libby a auzit conversația mea cu Stella. A auzit tot ce i-am spus, unde urmează să ajungă ticăloasa și nu mi-a spus nimic. Și cea mai mare surprindere e faptul că nu a fugit de mine. Nu s-a speriat și nu a vrut să fugă fără să se uite în urma ei.

— Trecutul ne face rău doar dacă îi permitem acest lucru, *figlio*, îmi spune când vede că nu am vreo intenție să deschid gura. Profită de slăbiciunea pe care ai avut-o pentru ea să găsești tăria pentru a o proteja pe cea care contează.

Ochii îmi alunecă în lichidul maroniu dintre pereții de porțelan, simțind cum interiorul îmi e răscolit de cuvintele sale atât de simple.

— Și dacă dau greș?

Asta e frica mea cea mai mare. Că o voi dezamăgi. Că nu o voi putea proteja nici pe ea, nici pe copiii noștri. Așa cum nu am putut să îl protejez pe el...

— Ești rege în *Cosa Nostra*, Tristan, afirmă mândru. Sunt sigur că o să găsești o modalitate să îți aduni soldații și să îți protejezi regina.

Nimeni nu se poate juca cu vorbele precum *Nonno*. Și să fiu al naibii dacă nu îl cred.

Mă uit la afurisitul de ceas mai des decât mi-aș dori, sperând că bunicul o poate distrage suficient de mult cât să o surprind. Dacă îl sun din nou pe Cairo, nemernicul o să își arunce telefonul pe geam. Dar unde naiba e? Avionul a aterizat acum patruzeci de minute și ar fi trebuit să fie acasă. După două săptămâni de plângeri continue, comportându-se mai rău decât o fetiță căreia nu îi dai o acadea, a reușit să schimbe conducerea filialei din Napa Valley și să facă o escală la Chicago pentru a recupera surpriza soției mele. *Nonno* și Libby au plecat în oraș acum o oră, în căutarea unui set mai mare de masă și scaune,

bătrânul argumentând că mobilierul îi este necesar pentru sala de conferință din aripa vestică. O minciună gogonată, însă micuța mea chiar nu poate să îi spună *nu* lui Adorno Romano.

Răsuflu ușurat când văd mașina care trece de porțile principale și mă ridic de pe scaun, părăsind imediat biroul. Parcurg rapid holul din câțiva pași, ajung la baza scărilor și pășesc apăsând pe treptele de marmură. Duca mă întâmpină la parter cu un zâmbet și mă urmează spre intrarea principală.

— Camera domnului Mitchell e pregătită în aripa nordică, la fel și cea a doctorului său. Iar pe cea a domnișoarei Webster am aranjat-o la ultimul etaj, mă informează.

Deschid ușa exact în clipa în care automobilul se oprește în fața treptelor și îmi las mâinile să alunece în buzunarele pantalonilor. Cairo e primul care coboară, cu un oftat prelung și cu o privire care ar putea să ucidă pe oricine.

— Ai făcut până pe drum? întreb când privirile ni se intersectează.

— Nu, bombăne arătându-mi degetul mijlociu cu o privire iritată. Dar am fost al naibii de tentat să arunc o blondă din mașină. De mai multe ori, adaugă în timp ce înconjoară vehiculul.

Se oprește lângă portiera din dreapta, pe care o deschide cu o forță care ar putea să o smulgă din balamale. O femeie subțire, cu părul blond prins într-o coadă de cal, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni sport negri și un hanorac roz coboară de pe scaunul pasagerului, aruncându-i o privire furioasă fratelui meu. Adidasul negru calcă pantoful lui Cairo când trece pe lângă el, zâmbind când îi aude înjurătura. Eu mă abțin să nu pufnesc în râs. Și-a găsit Ambrossi nașul?

Cu cât se apropie mai mult de mine, observ zgârietura de pe obrazul stâng și buza inferioară umflată. Libby chiar a

avut motive ca să se teamă pentru prietena ei. Rămân nemișcat pe prima treaptă de marmură când ea se oprește în fața mea și îmi întinde mâna. O face forțând un zâmbet.

— Miranda Webster, dar cred că știai asta deja.

Îi cuprind palma cu a mea, strângându-i ușor pielea cu degetele mele și afișez un zâmbet rece.

— Bun venit în Sicilia, Randy, îi răspund folosind aceeași poreclă ca și soția mea.

Portierele din spate se deschid în același timp și primul care coboară e Logan. Îmi aruncă o privire supărată.

— Nu mi-ai pus ciocolată în avion.

O las pe Miranda în fața ușii, apoi mă apropii de prietenul meu, zâmbindu-i larg înainte să ne îmbrățișăm.

— Credeam că, la salariul tău, îți permiți să plătești cinci euro pentru o pungă, îl tachinez.

Izbucnește în râs, apoi îmi întoarce spatele și îl ajută pe cumnatul meu să coboare din mașină. Blake Mitchell nu mai arată ca bărbatul care își plângea de milă în urmă cu câteva luni. Acum reușește să se sprijine pe propriile picioare, susținut de un baston și pot să văd speranța și determinarea din privirea lui. Ochii i se fixează asupra mea, analizându-mă cu atenție și doar zâmbesc. Ultima noastră întrevvedere nu s-a terminat tocmai bine, iar conversația de la telefon, când i-am cerut mâna surorii sale, s-a încheiat cu câteva amenințări de prisos. Când va afla în ce casă intră, își va da seama că gestul său a fost drăguț, dar complet inutil.

— Blake, rostesc înclinându-mi capul într-un semn de salut.

— Tristan, îmi răspunde în aceeași manieră.

Nu ne strângem mâinile, împărțășind doar un salut din complezență. Elvețianul se apropie de noi după ce Cairo scoate scaunul cu rotile din portbagaj și îi strâng mâna, dar fără să îi acord prea multă importanță.

— Poate ar trebui să intrăm înăuntru, sugerez. Libby va sosi în curând și nu aș vrea să aibă parte de surpriză aici.

Mă întorc la ușă, făcându-i semn Mirandei să intre prima, apoi îi urmez pașii și aștept ca restul să intre după noi. Îi conduc în salon, unde Duca a pregătit cafeaua și a aranjat platourile preparate de Greta.

— Deci, tu ești cel care nu a lipsit de la orele de bune maniere, mormăie blonda și îmi mușcă buza de jos ca să nu râd.

Majordomul îi întinde o cană plină cu lichid fierbinte, pe care ea o acceptă cu un zâmbet larg și văd cum se strâmbă din pricina durerii. Nu am să înțeleg niciodată animalele care rănesc femeile într-un mod atât de barbar.

— Ce vrea Randy să spună, începe Blake lovindu-și prietena cu bastonul la fund, e că vă mulțumim pentru ospitalitate.

Ochii albaștri ai femeii se fixează asupra fratelui meu, care se tensionează lângă mine și o devorează cu privirea sa. O dorește, și ceva îmi spune că nu are de gând să se lase până când nu o va avea. Dar dacă micuța Webster seamănă cu soția mea, va fi o adevărată plăcere să urmăresc până unde ajunge nebunia lor.

Ecranul ceasului meu inteligent se luminează, iar când îmi cobor privirea asupra lui observ aplicația de urmărire. Sistemul de urmărire pe care l-am montat în inelul de logodnă mă anunță că cei doi se apropie de casă. L-am cerut lui Cosimo să pună un GPS și în inel pentru că știu că Libby nu îl va da niciodată jos. Colierul cu smarald e amestecat cu restul bijuteriilor în sertar, și dacă ar trebui să o localizez după el, roșcata mea nu ar părăsi niciodată dormitorul.

Mă întorc cu spatele la oaspeții mei și mă îndrept spre intrarea principală ca să îmi aștept soția. Mă sprijin de tocul ușii și văd cum mașina se apropie în viteză, reușind să mă facă să zâmbesc. Libby a insistat să fie ea cea care conduce și l-a lăsat pe Vincenzo să aleagă noul Mercedes GLE pe care l-am achiziționat săptămâna trecută. Frâna puternică îl face pe bunicul să își apese palmele de bordul mașinii și văd

rânjetul larg și sclipirea nebuniei pe chipul soției mele. Oh, am o mică maniacă a vitezei!

Umbra ei coboară de pe bancheta din spate, trântindu-se în genunchi pe pământ și începe să mulțumească lui Dumnezeu că e viu.

— Nu mai exagera atât, Vinnie, se rățoiește la el când coboară din automobil.

— Ești complet dementă! Cine dracu' te-a învățat că la culoarea galben a semaforului trebuie să accelerezi?

Nonno se apropie de mine fără să comenteze abilitățile de șofat ale protejatei sale, însă privirea lui spune totul. Mă bate ușor pe umăr și intră în conac, lăsându-i pe cei doi să se certe.

— Data viitoare, îți cumpăr scutec. Eram convinsă că mirosul de rahat vine de la tine, i-o aruncă enervată și trânteste portiera.

Încep să râd cu forță, privind schimbul de replici și prietenia lor ciudată.

— O să ți-l păstrez ca să-ți faci mască de față, spălăcito, i-o întoarce Vincenzo cu un mârâit.

Micuța mea își dă ochii peste cap și se apropie de mine, aruncându-și brațele în jurul meu. Se ridică pe vârfuri și mă sărută suav, zâmbindu-mi larg.

— Am o surpriză pentru tine, spun așezându-i o șuviță de păr după ureche.

— Nu prea îmi plac surprizele, bombăne dându-se un pas în spate.

O iau de mână și o conduc pe hol spre sufragerie, auzind zumzetele dintre pereți.

Degetele ei mă strâng ușor până când ajungem în dreptul canapelelor și simt cum strânsoarea ei slăbește. Îmi întorc capul și îi văd gura deschisă, ochii mari și șocul reflectat în smaralde.

— Bună, surioară!

Blake îi zâmbește de pe brațul canapelei, afișând un rânjet larg și văd cum Cairo o presează pe Miranda lângă

lift, încercând să o ascundă. Nu știu dacă a intrat în jocul meu cu surpriza sau vrea să o tortureze pe blondă. Sau pe ei amândoi.

— Mă gândeam c-o să primesc o îmbrățișare... după atâtea luni.

Libby pleacă de lângă mine, alergând spre fratele ei și impactul îi aruncă pe amândoi pe canapea, făcându-l pe Mitchell să geamă.

— Ești chiar aici, spune pipăindu-i chipul și îmi dau seama că, în curând, o să izbucnească în plâns.

— Și o să rămân aici cât timp ai nevoie de mine, mucoaso.

Chicotitul ei îmi face inima să tresară și privesc cum se dă jos de pe canapea, ajutându-l pe fratele ei să se ridice în picioare. Această simplă priveliște îi declanșează râul de lacrimi.

— Blake... poți... poți să stai în picioare! exclamă cu vocea încărcată de emoție.

Leandro, elvețianul, rânjește mândru, umflându-și pieptul și se prezintă, începând să povestească despre evoluția fantastică a pacientului său. Logan îmi aruncă o privire exasperată, dându-și ochii peste cap.

— Și Logan e răspunzător pentru miracol, îi închide Blake gura lăudărosului și îi face cunoștință surorii sale cu prietenul meu.

Privesc toată scena cu zâmbetul pe buze, aruncând din când în când câte o privire lângă lift, unde Cairo și Miranda mai au doar puțin și se sărută înainte să se strângă de gât.

— Mă bucur să o cunosc pe femeia care i-a pus un inel pe deget lui Tristan Romano, aud vocea lui Logan Queen.

Îmi dau și eu ochii peste cap, apropiindu-mă de micul grup care s-a format lângă canapea și îmi înfășor brațul în jurul taliei ei, lipindu-i spatele de pieptul meu. Libby se relaxează sub atingerea mea și își așază palmele pe brațul meu.

— Asta nu e singura ta surpriză, *amore*, șoptesc cu buzele lipite de urechea sa.

Îi fac semn lui Cairo să își elibereze prizoniera și simt cum trupul roșcatei îngheață în brațele mele când își vede prietena. Mâinile îi cad pe lângă corp și suspinul care îi face trupul să se zguduie e acompaniat de lacrimile Mirandei când ea se apropie de noi.

— Nu știu dacă o să te pot iubi vreodată mai mult decât o fac acum, rostește cuvintele de față cu toată lumea, în timp ce chipul ei se întoarce spre al meu și își lasă lacrimile libere. Te iubesc!

Își apasă gura peste a mea, apoi se avântă spre prietena ei, îmbrățișându-se strâns și amândouă încep să plângă una în brațele celeilalte. Le fac semn bărbatilor să ne apropiem de masă, lăsându-le celor două un moment de intimitate. Mă așez pe scaunul din dreapta bunicului meu, zâmbind când văd emoția ce plutește între ele. Se așază pe canapea și nu le mai pasă de absolut nimic din ceea ce se întâmplă în jur. Au nevoie să recupereze timpul pierdut.

Îmi place să o văd pe Libby fericită și vreau să mă asigur că va vărsa doar lacrimi de bucurie de acum înainte.

CAPITOLUL 43

TRISTAN

Cobor din mașină și mă opresc cu privirea ațintită asupra clădirii pe care o dețin și simt cum inima îmi bate cu putere. Urmează să îmi primesc moștenirea – cea adevărată –, nu conturile cu cifre și virgule din bancă.

Astăzi, depun oficial jurământul pentru a deveni *Padrino* și trebuie să recunosc că sunt emoționat. Privind icoana din mâna fratelui meu, încerc să îmi reamintesc instrucțiunile bunicului.

Lasă sângele să atingă imaginea în flăcări a sfântului reprezentat pe hârtie.

Rostește jurământul fără frică, cu capul sus și cu o privire demnă de un conducător.

Acceptă tatuajul liderului.

Cucerește afurisita de lume.

— Ești pregătit?

Sunt pregătit. Așa cum n-am fost niciodată, și îmi dau seama că e cel mai potrivit moment să îmi iau coroana și să devin regele nebun al lumii.

Inspir scurt, răspunzându-i lui Cairo printr-o aprobare din cap și intrăm împreună în club, ghidându-ne pașii până la sala de conferință unde Căpitani și cei mai loiali soldați ai lor mă așteaptă. *Nonno* e așezat în centrul încăperii, cu un zâmbet larg pe buze, iar fratele meu își ocupă locul în dreapta sa, locul unui *Consigliere*. Îmi face semn să mă opresc în fața lor înainte să înceapă ceremonia.

— Tristan Mario Romano, ești pregătit să juri credință veșnică și să preiei rolul de conducător din *Cosa Nostra*?

— Da, răspund fără ezitare, întinzându-mi mâna dreaptă.

Inima îmi bate cu putere în piept, privind cum bunicul ia cuțitul din mâna lui Cairo, se apropie de mine și taie pielea

degetului arătător, lăsându-mi sângele să curgă.

— Juri pe *Omertà* să aperi și să pui întotdeauna pe primul loc *Cosa Nostra*?

— Da.

Mint cu nerușinare, pentru că pe primul loc va fi Libby.

Pentru totdeauna.

Cairo dă foc imaginii sfântului Gabriel, apoi i-o înmânează bunicului. Acesta îmi prinde încheietura, apăsându-mi degetul tăiat pe icoană și trag aer în piept înainte să rostesc jurământul.

— Dacă trădez organizația, voi arde precum acest sfânt. Jur loialitate și cer loialitate. Jur respect și cer respect. *Cosa Nostra* e familia mea, doar eu o pot apăra.

Membrii participanți repetă ultimele mele cuvinte, lovindu-și pieptul cu pumnul în dreptul inimii, unde au tatuat simbolul *Omertà*. Flacăra îmi pișcă pielea, având grijă să îmi ia picătura de sânge pentru ca procesul să fie încheiat, apoi mâna îmi este eliberată.

— Slavă noului *Padrino* din *Cosa Nostra*! exclamă bunicul și ceilalți îi repetă cuvintele.

E gata. Visul meu a devenit realitate și sunt conducătorul afurisitei de organizații.

Îi las pe toți membrii să mă felicite în parte, dar nu mă pot gândi decât la tatăl meu. Aș fi vrut să fie aici, lângă mine, și să îmi spună cât e de mândru. Că am reușit să îi depășesc așteptările. Dar trebuie să mă mulțumesc cu speranța că astea ar fi fost cuvintele pe care mi le-ar fi spus și el.

După ce sunt felicitat de Căpitani și soldați, aceștia părăsesc pe rând sala de conferințe și văd cum Gio lovește ușor cu palma scaunul de tatuaj, zâmbind. Acum e timpul să îmi imprim simbolul puterii pe pielea mea, ceea ce face ca visul să devină și mai real.

— Ne vedem acasă, copii! ne anunță bătrânul când mă așez pe scaunul de piele.

Pleacă împreună cu Rosario Greco, tatăl lui Salvatore, bolborosind despre ceremonia de inițiere a bunicului meu. Salvatore rămâne alături de noi și, cât timp Giosue îmi dezinfectează pielea de pe antebraț, Cairo dispare și se întoarce cu o sticlă de whisky și patru pahare goale.

— Ar trebui să mă ascuți mai des, rânjește întinzându-mi băutura tare.

Îmi dau ochii peste cap și nici măcar nu tresar când acul se oprește pe pielea mea și prietenul meu își începe munca. Simbolul conducătorului e un craniu cu o coroană și am cerut să fie adăugată și o pereche de aripi, de o parte și de cealaltă a craniului. Vreau ca tatuajul să aibă o mică modificare, ceva care să mă diferențieze de ceilalți predecesori ai mei.

Diavol și înger. *Diavol* cu oricine încearcă să mi se împotrivească și *înger* pentru familia mea. Pentru Libby și viitorii mei moștenitori, singurii pe care o să îi protejez cu prețul vieții mele.

— Ești mult prea arogant, chiar și pentru gustul meu, *fratello*, i-o întorc luând o înghițitură din scotch.

Blondul își dă ochii peste cap, turnând al doilea pahar și rânjetul îi piere imediat ce alarma se activează pe telefonul său. Nu am cum să ajung la al meu și rămân nemișcat, urmărind cum își scoate mobilul din buzunarul pantalonilor și își verifică ecranul.

— Ce mama dracului caută alea două lângă mașina mea cea nouă? urlă băgându-și ochii în ecran de parcă ar putea să vadă mai bine.

Îi fac semn lui Salvatore să mă scape de paharul de cristal, apoi îmi scot propriul dispozitiv electronic și pornesc camerele de supraveghere până ajung la cea din garaj. Miranda și Nina tocmai se urcă în noul Aston Martin al fratelui meu, cel pentru care a făcut o obsesie și căruia i-a montat alarmă specială pentru că a știut că Nina o să încerce să pună mâna pe el. Dar problema e că americanca e cea care se urcă în spatele volanului și fratele meu mai

are puțin și face atac de cord. Încerc să nu îmi aduc aminte de momentul când Nina și cu Libby mi-au lovit Ferrari-ul și nici nu vreau să mă mai gândesc la costurile pe care a trebuit să suport pentru a acoperi paguba celor două răzvrătite. Dar Cairo e un adevărat obsedat de mașini, mai rău decât e de sex, și dacă bolidul ăla va avea vreo zgârietură, Miranda ajunge bucăți în America, iar Nina, direct la o mânăstire în Elveția.

S-au întâmplat destul de multe în ultimele șase săptămâni. Transportul din China a ajuns în portul nostru fără probleme și am reușit să distribui banii în mod egal către Căpitani. Kang m-a asigurat că Stella o să fie o bucățică profitabilă pentru bordelul lor. Cel puțin, pentru câteva luni până când rangul de prospătură îi e șters de clienții lui fideli. Filiala din Napa Valley nu ne mai aduce pierderi și Cairo s-a asigurat că cifrele din rapoartele de contabilitate nu vor mai dispărea. Libby e mai fericită decât niciodată de când fratele și prietena ei au venit în casa noastră. Nina a ajuns acum patru zile acasă, transformându-se în dragonul organizării, preluând rolul de a-mi organiza petrecerea aniversară. Miranda i s-a alăturat și împreună au grijă să îmi facă praf sănătatea mintală. Slavă Domnului că Libby a ales să se ocupe de cursurile ei, pentru că nu aveam nevoie de o a treia pacoste care să mă întrebe dacă vreau o culoare anume la șervețele de masă sau ce fel de preparate îmi doresc la aperitiv.

— Vincenzo, nu-mi pasă ce faci, dar le dai jos din mașina mea!

Da, sigur, reușește el să le oprească, aș vrea să comentez, însă acul intră mai adânc în pielea mea și tac din gură. Mă uit la barul cu băutură și încerc să îmi dau seama ce ar fi mai tare decât un whisky.

— Atmosfera de la petrecere va fi tare voioasă, mormăie Gio cu o dezaprobare din cap.

Cairo merge prin încăpere ca un leu în cușcă și pot să îmi dau seama că cele două o vor încurca rău de tot. Da, o

să fie tare amuzantă seara asta. De regulă, petrecerile aniversare sunt cele mai gălăgioase pentru că trebuie să invităm întreaga organizație și să menținem aparențele. Din fericire, ziua mea e în aceeași zi cu Ajunul Crăciunului și împușc doi iepuri dintr-o lovitură, mai ales că Ninei îi plac petrecerile grandioase, care mănâncă la fel de mulți bani ca fățarnicii din *Cosa Nostra* la bufetul suedez. De data asta, nu mai sunt ținta mamelor disperate, care își împing fiicele minore în brațele noastre, cu intenția de a obține o căsătorie avantajoasă în urma unui dans. Cairo, Gio și Salvatore vor fi cei sugrumați de astfel de cereri și o să mă amuz copios pe seama lor.

— Cred că soarta își bate joc de mine. Altfel, nu văd de ce mi le-a adus pe cele două diavolițe împreună, spune imediat ce închide telefonul și ia o înghițitură zdravănă direct din sticlă.

Nimeni nu se aștepta ca Nina și Miranda să se înțeleagă atât de bine și să fie ca două boabe într-o păstaie. Împreună, ele îl vor înnebuni pe Cairo.

Răzbunarea e dulce.

CAPITOLUL 44

TRISTAN

Cazzo! În clipa în care coboară treptele de la primul etaj și o văd, răsuflarea mi se taie. Rochia argintie cu umeri goi, cu mâneci lungi din dantelă, cu un șliț larg și corsetul care îi înalță sânii îmi lasă gura apă. Sigur o să omor pe cineva în seara asta doar pentru că o să uite la ea mai mult de două secunde. Părul roșu îi cade pe umeri în valuri perfect aranjate, machiajul îi scoate smaraldele în evidență și coroana pe care a purtat-o la nuntă o transformă într-o adevărată regină. Regina unui rege nebun. Îmi întind mâna ca să o cuprind pe a ei și îmi înfrâng impulsul de a o poseda chiar aici, pe afurisitele de scări din marmură.

— Ești... futu-i, Libertine! Cum poți să fii atât de perfectă?

Chicotește și îmi sărută buzele cu o atingere simplă, asigurându-se că rujul roșu nu se imprimă și pe gura mea.

— Ești singurul care mă vede astfel, spune aranjându-mi cravata cu zâmbetul pe buze.

— Sper, altfel, o să fac masacru printre invitați, bombăn fără să îmi pot lua privirea de pe trupul ei.

Nu trebuie să îmi las emoțiile să iasă de sub control. Nu pot să o sărut cu pasiunea pe care mi-o doresc de față cu ceilalți. Nu pot să o strâng în brațe așa cum tânjesc. Nimeni nu trebuie să își dea seama că o iubesc. Trebuie să îi conving că e o simplă femeie, care nu are nicio putere asupra mea și că nu e mai presus de jurământul meu.

— Ești pregătită? întreb referindu-mă la măștile de indiferență pe care trebuie să le afixăm în public.

Aprobă din cap, sprijinindu-și mâna pe brațul meu și ne apropiem împreună de sala de evenimente pentru a înfrunta șacalii. Îi fur un sărut înainte să intrăm pe ușile încăperii, apoi zâmbetul mi se topește lăsând locul pentru unul rece.

Suntem întâmpinați de un val de aplauze, iar banda îl acompaniază cu cântecul aniversar. Aștept ca ultimele tonuri să se stingă, scanând cu atenție încăperea și invitații.

— Merg la fete, șoptește aproape de buzele mele și mă uit insistent la gura ei ispititoare.

Dio, cât de mult vreau să o sărut și să scurg aerul din plămâni ei. În schimb, aprob din cap, accept sărutul pe obraz și o las să plece spre grupul său. Arunc o privire în sală, analizând decorul, și trebuie să recunosc că Nina s-a întrecut pe sine. Tavanul e încărcat cu fulgi de nea falși, mesele sunt acoperite de fețe de masă argintii și peste care sunt așezate buchetele de trandafiri roșii, dar și tacâmurile negre. Cum naiba a reușit să ascundă pereții vișinii și să îi facă argintii chiar nu îmi dau seama. Dar, sigur, *Nonno* o să îi mănânce urechile dacă nuanța deschisă nu dispăre mâine dimineață. Bradul de Crăciun e ornat într-un mod elegant, cu o combinație de argintiu, auriu și roșu, amplasat lângă ieșirea de la terasă. Băieții mei stau în fața barului mobil și, înainte să mă alătur lor, bunicul mă cheamă după el. Minunat, chiar îmi era dor să merg pe la toți tradiționaliștii și să le ascult petițiile. Ca fiul sau nepotul să avanseze în grad, ca fiica sau nepoata să se căsătorească cu cineva suficient de bun sau alte cerințe stupide. Când cineva ajunge la putere, toți vor câte ceva de la el și sunt în stare să îi ia toată mâna în clipa în care le întinde un deget.

După un sfert de oră, ținând un pahar de bourbon între degete, reușesc să mă alătur băieților pe terasă, aruncând în gură un aperitiv cu caviar.

— Dacă mai trebuie să aud despre o afurisită de logodnă, îmi pierd mințile, bombăn enervat.

Iau țigara dintre buzele lui Cairo și trag un fum adânc, simțind cât de ușor reușesc să mă destind din gestul ăsta mărunț.

— Nu ți se spune *Padrino* degeaba, comentează Gio și eu îi arăt degetul mijlociu.

— Cred că următoarea căsnicie e chiar a ta, îl chinui cu zâmbetul pe buze. Fiica cea mai mare a lui Otello Favro își așteaptă cavalerul.

Prietenul meu își scuipă vinul peste balustradă și izbucnesc în râs când îi văd reacția. Fata nu e chiar atât de rea pe cât o consideră el. Dar idealul lui feminin e sora mea, iar Isabella Favro îi e inferioară. Nina e diavolul într-o fustă mini, iar Isabella e fata tăcută, care cântă în corul bisericii.

— Să nu-ndrăznești!

Îmi lărgesc rânjetul și el știe perfect că, dacă vreau, se însoară cu ea. Iau o înghițitură din băutura mea, observând privirea de ucigaș a ursuzului Ambrossi. O urmez pentru a vedea ce i-a captat atenția într-un mod negativ și o observ pe Miranda Webster lângă cumnatul meu, hohotind în voie.

Ultimele săptămâni au fost un adevărat chin în sânul familiei. Între Cairo și Miranda există o tensiune pe care o poți tăia cu cuțitul și care îmi întinde nervii la maximum. Libby a avut grijă să îi spună întregul adevăr și să o avertizeze despre comportamentul pe care îl aștept din partea ei. Interacțiunile noastre sunt destul de limitate și politicoase, cele cu *Nonno*, aparent, sunt tare interesante, din spusele lui, iar cu Nina, nici nu mai trebuie să spun. Însă ea și Cairo... *Dio!* Atracția dintre ei e atât de fierbinte, încât ar putea să ardă întreaga insulă.

— Ar trebui să i-o tragi, spun trăgând un nou fum din țigară. Poate o scoți din capul tău și vă calmați.

Bineînțeles că i-o plătesc cu aceeași nenorocită de monedă pentru momentul în care și el a procedat astfel cu mine. Nici mie nu mi-a convenit când s-a oferit să i-o tragă el lui Libby. Simplul gând mă face să mă îngrunt.

Cairo înșfacă tutunul din mâna mea și continuă să o ținuiască cu privirea când lipește capul țigării de buze.

De parcă ar avea un radar, blondă își ridică ochii și zâmbetul i se topește. Palma i se așază pe ceafa lui Blake și dezaprob din cap când aud înjurătura fratelui meu. *Dio,*

ajută-mă să nu îi împuşc pe amândoi şi să îmi pot păstra sănătatea mintală.

Mă angajez într-o discuţie cu Gio şi Salvatore, încercând să ignor bomba nucleară de lângă mine şi sper doar să nu explodeze de Crăciun şi să reziste până la Anul Nou. Câteva minute mai târziu, Libby se opreşte lângă noi cu un zâmbet mic pe buze.

— Pot să îl răpesc puţin pe sărbătorit? Întreabă de parcă vreunul dintre ei ar putea să o oprească.

Îmi sprijin paharul pe marginea balustradei şi o las să mă ia de mână şi să mă tragă după ea în grădina cu statui.

— S-a întâmpat ceva?

Dezaproabă din cap, lărgindu-şi zâmbetul când îşi potriveşte pasul cu al meu.

— Voiam doar să îţi dau cadoul între patru ochi, spune cu vocea încărcată de emoţie.

Privirea îmi alunecă pe mâna sa liberă, observând că între degete e agăţată o pungă colorată mică. Nu ştiu ce cadou mi-a luat ea, dar eu ştiu ce vreau când suntem doar noi doi, în dormitorul nostru. Ne oprim în faţa sculpturii lui Bernini, Pluto şi Proserpina, şi simt cât e de emoţionată. Îmi eliberează mâna şi se întoarce cu faţa la mine.

— Ți-am promis că o să fiu alături de tine până la final, şopteşte ridicându-şi ușor mâneca dreaptă.

O urcă până la cot, descoperindu-şi antebraţul unde văd bandajul alb prins de pielea ei, puţin mai sus de încheietură. Îl dă jos cu grijă, privindu-mă în ochi în tot acest timp, şi când ultima bucată de material îi descoperă tegumentul, simt cum respiraţia mi se opreşte pentru o secundă. Craniul feminin, coroana perfect detaliată care seamănă cu cea din părul ei şi trandafirii care sunt înghiţiţi arată de-a dreptul superb pe mâna sa.

— L-am făcut în timpul ceremoniei tale, murmură când îi prind încheietura şi mă uit cu atenţie la tatuaj.

— O regină pentru un rege nebun, rostesc.

— Un regat pentru eternitate.

Îmi ridic privirea spre chipul său, mângâindu-i obrazul cu mâna liberă și nu știu cum să găsesc cuvintele potrivite care să îmi exprime emoțiile.

— Te iubesc! spun, într-un final, apăsându-mi buzele peste ale ei.

Îmi sprijin fruntea de a sa și îmi țin ochii închiși, suspinând cu putere când îi inspir parfumul dulce și o las să mă îmbrățișeze. Îi sărut vârful nasului și simt pacea din sufletul meu. Cea care liniștește furtuna cu o simplă atingere.

— Mai am ceva pentru tine.

Se apleacă să ia punga de la picioarele ei, apoi mi-o întinde mie. Îmi introduc mâna în interiorul acesteia și agăț micul obiect. Scot la iveală o pereche de botoși albi, incredibil de minusculi. Inima mi se oprește și, involuntar, amintirile urâte mă învăluie.

— Ești însărcinată? o întreb privind-o în ochi.

Își mușcă buza de jos, iar emoția și fericirea din ochii ei mă lovesc din plin în stomac, reușind să îmi smulgă oxigenul din plămâni. Simt cum picioarele îmi tremură și mă împleticesc spre banca din spatele meu până când cad pe suprafața dură. Mă uit la cadoul ei, amintindu-mi de primul copil, cel pe care nu am putut să îl protejez. De copilul despre care ea nu știe. Acesta este unicul motiv pentru care nu îmi poate înțelege reacția.

— Tristan?

Se apropie de mine, așezându-se în genunchi în fața mea. Mă privește cu teamă. Are lacrimi în ochi, fir-ar al dracului să fie!

— E o veste proastă? șoptește cu o voce care îi tremură. Nu îți dorești sarcina?

Dacă vreau copilul? *Dio!* Sunt în stare să îmi dau propria viață pentru făptura mică din interiorul ei, dar cum pot să îmi justific reacția fără să o rănesc pe ea? Doar dezaprob din cap, menținându-mi buzele închise.

— Ți e frică pentru viața lui?

Cât de ușor poate să îmi citească gândurile! Cât de ușor a putut să se strecoare în inima mea!

Las botoșii pe bancă, apoi o iau de brațe și o așez în poala mea, strângându-mi brațele în jurul ei.

— Tremuri, murmură cu mâinile în părul meu.

La dracu'! Am știut că o să vină momentul ăsta, când o să rămână din nou însărcinată, dar nu m-am așteptat să fie atât de repede. Am crezut că o să am la dispoziție măcar doi, trei ani ca să îmi întăresc poziția de *Capo* și să îmi pot proteja familia așa cum îmi doresc. Să îmi pot proteja copiii.

— Tristan, vorbește cu mine, mă imploră dându-mi capul pe spate.

Palma dreaptă mi se așază pe abdomenul ei plat, iar ea tresare.

— Sunt fericit pentru copil, dar îmi e frică, recunosc în fața ei. Mă tem că dușmanii mei îl vor lua de lângă noi înainte să ne putem bucura de el.

Mă privește cu atenție și mă sărută, mângâindu-mi părul.

— O să fim bine, mă încurajează. O să ne asigurăm că doar familia știe de sarcină și, după ce nasc, sunt convinsă că vei găsi metoda potrivită să ne ții în siguranță.

— Sunt în stare să devastez planeta ca să vă protejez, jur strângându-mi brațele în jurul ei.

— Și cum am mai trăi? mă întreabă cu un chicotit.

— Am fi în avion, exersând pentru al doilea copil.

Izbucnește într-un râs puternic, reușind să îmi facă propriile buze să se arcuiască într-un zâmbet.

— Mi-ai oferit atât de multe, Libertine, și nu cred că îți pot mulțumi îndeajuns, șoptesc apropiindu-mi buzele de ale ei.

Îmi prinde chipul în palmele fine și mă sărută, făcându-mi inima să bată din nou. Nu am crezut niciodată că mă voi împiedica de iubire, mai ales în lumea nebună pe care o conduc. Dar, oricât de întunecată ar fi cărarea, mereu se

găsește o rază de lumină care să ghideze un păcătos spre un drum mai bun.

Libby e raza mea de soare și am de gând să mă asigur că va străluci din ce în ce mai puternic. În fiecare zi.

CAPITOLUL 45

LIBBY

— Ești singură astăzi, doamnă Romano?

Îi zâmbesc femeii când intrăm în interiorul cabinetului, lăsându-l pe Vincenzo la ușă. Încerc să nu râd de ușurarea ginecologului meu pentru că sunt singură și Tristan nu mai e aici ca să se enerveze reciproc. Carina e fiica lui Valentino, doctorul care se ocupă de *Cosa Nostra*, și îi cunoaște destul de bine pe cei doi nemernici. Au crescut împreună, le-a tratat rănilor de câteva ori, atunci când tatăl ei i-a permis, iar Tristan și Cairo se comportă cu ea cam la fel cum o fac și cu Nina.

— Cum te simți? mă întreabă făcându-mi semn spre masa de consultații.

Am stabilit de la început să vorbim ca două prietene și să nu îmi ascundă absolut nimic din ce are legătură cu sarcina.

— De o săptămână, grețurile matinale au început să mă lovească din plin și abia reușesc să țin mâncarea în stomac.

Îmi dau paltonul jos, așezându-l în cuier și mă dezbrac, apoi mă întind pentru consult.

— O să-ți prescriu niște vitamine prenatale, dar grețurile se vor diminua abia după primul trimestru.

Se așază pe scaunul său, ia tubul de gel din suport și pune o cantitate considerabilă pe sonda ecografică, făcându-mă să tresar la contactul cu substanța rece.

— Ți-am spus la ultimul consult că aș vrea să facem o ecografie pentru a stabili dacă avem unul sau doi bebeluși, rostește.

Tristan nu știe despre această posibilitate. La ultimul consult, el a trebuit să preia o convorbire în afara cabinetului și nu a auzit și această parte din conversație. Îmi fixează privirea pe ecranul monitorului, unde umbrele se joacă

pe el și aud bătaia inimii, ceea ce îmi face ca emoțiile să o ia razna din nou. Apoi, o a doua bătaie inundă difuzorul.

Încep să plâng.

— Felicitări, doamnă Romano! Ai gemeni.

Îmi văd cele două raze de speranță pe monitor, aud cum ritmul inimilor lor se îmbină perfect cu al meu și în creier mi se întipărește cea mai frumoasă melodie pe care am auzit-o vreodată. Doctorul continuă să analizeze cu grijă imaginile pe care le vede, studiind cu atenție fiecare colț al monitorului și făcând măsurători.

— Aș dori să vii la consult peste o lună, la paisprezece săptămâni, spune când se ridică de pe scaun. Vitaminele să le iei zilnic, de preferat, dimineața, și încearcă să consumi cât mai multe fructe, legume și lichide.

Desprinde imaginile de la imprimanta ecografului și mi le dă când revin și mă așez la biroul ei, îmbrăcată.

— Îți recomand să te odihnești cât mai mult pentru că sarcina gemelară e mai dificilă. Ne vedem peste câteva săptămâni, bine?

Degetele îmi tremură când se închid pe imaginile perfecțiunii și zâmbesc cu gura până la urechi, aprobând din cap. Mă ridic în picioare, îmi iau rețeta și paltonul și părăsesc cabinetul, oprindu-mă lângă Vinnie.

— Totul bine? întreabă luând dintre degete rețeta pe care e scrisă denumirea suplimentului alimentar.

— Perfect, rânjesc reușind să îl molipsesc și pe el, apoi strecor ecografiile în buzunarul paltonului.

Îmi îmbrac haina în drumul nostru spre parterul spitalului, apoi ne oprim la farmacia existentă în incintă.

— Tristan termină imediat și vine direct acasă, mă informează cât farmacistă îmi împachetează vitaminele.

Iau o acadea de pe teighea, întinzându-i-o *copilului* de lângă mine, care o acceptă imediat, de parcă ar fi din aur. Femeia în halat alb pufnește în râs, amuzată de reacția lui. Plătesc vitaminele și desertul umbrei mele, apoi părăsim

farmacia și ne îndreptăm spre ieșirea din spatele spitalului, spre parcare privată.

Soțul meu mi-a interzis complet să conduc cât sunt însărcinată pentru că, aparent, Vinnie și *Nonno* l-au convins că reprezintă un pericol ca șofer. Așa că mă urc pe locul din dreapta, îmbrăcată, îmi cuplez centura de siguranță și aștept să ajung acasă și să îi dau vestea minunată italianului meu.

S-au schimbat destul de multe în ultima lună, de la Crăciun. Tristan mi-a construit un studio de artă lângă seră, unde mă retrag ca să îmi găsesc pacea interioară și sănătatea mintală, ceea ce a devenit destul de des necesar, mai ales de când Randy și Cairo au început războiul. Situația e destul de tensionată, în principal din cauză că Alastair Webster insistă ca mezină lui să se ducă acasă, iar el să își obțină avantajele de pe urma ei. Evident că Webster a câștigat din nou alegerile și a aflat de încercarea Mirandei de a-l sabota. Slavă Domnului că a reușit Cairo s-o salveze înainte ca Gideon Dalton să pună mâna pe ea, chiar dacă acum regretă enorm decizia asta. Faptul că prietena mea are o minte excelentă pentru afaceri și numere l-a împins pe soțul meu să îi ofere o slujbă la compania de vin, chiar sub aripa lui Ambrossi. Ea știe foarte bine cine e el, în ce lume a intrat și, chiar dacă e suficient de deșteaptă ca să îi ofere respectul cuvenit Consilierului în fața publicului, în spatele ușilor închise, prietena mea nu ezită să îi întoarcă obrăznicile și comentariile. Dar Charlotte l-a convins pe tatăl lor că Miranda s-a transformat în Julia Roberts și urmează o călătorie de genul *Eat, pray, love*³³ și că, atunci când o să se întoarcă acasă, o să își accepte soarta. E o mare minciună, dar măcar tragem de timp până când reușim să găsim un plan definitiv.

Parcurgem drumul până acasă fredonând melodiile de la radio și, când ajungem în fața conacului, văd mașina soțului

meu în dreptul treptelor de marmură și încep să mă agit în scaunul meu.

— Deja nu mai ai control asupra vezicii?

Îl ignor complet pe măgar și mă dau jos din automobil când acesta se oprește, repezindu-mă în interiorul conacului. Aud vocea fratelui meu în living, urmată îndeaproape de cele ale lui Tristan și Cairo. Îi găsesc așezați la masă, împărțind o sticlă de vin și având o discuție destul de animată.

Italianul meu își întoarce capul spre mine, având un rânjel arogant pe buze, iar eu mă apropii imediat de el. Își trage scaunul în spate, făcându-mi loc să mă așez în poala sa, cuprinzându-mă cu brațele.

— Bună, iubirea mea! șoptește sărutându-mă cu patos până când cei doi geloși se prefac că tușesc.

Scot imaginile din buzunarul paltonului și i le pun în mână, bătându-mă în poala sa. Privește micile ecografii fără să înțeleagă la ce se uită, de fapt, și îmi vine să râd de încruntătura sa de pe frunte.

— Presupun că e bine?

Pufnesc în râs și mă uit în ochii săi, mușcându-mi buza de jos.

— Da. Amândoi sunt bine, spun cu vocea cuprinsă de emoție.

Țîmp de două secunde nu reacționează, apoi ochii i se măresc în urma șocului și gura i se deschide.

— Gemeni?!

Aprob din cap cu vehemență, aud urlatele lui Blake și Cairo și îl las pe nemernicul meu să mă sărute cu o forță care îmi taie respirația. Îmbrățișarea sa e atât de strânsă, încât ar putea să mă sfărâme și să mă absoarbă în interiorul său.

— *Ti amo, topolina*³⁴, murmură cu fruntea lipită de a mea.

Îi mângâi obrazul proaspăt ras, simțindu-mă mai fericită decât niciodată.

— *Anche io ti amo, mafioso mio*³⁵.

A fost un drum lung. De la o simplă datorie la o iubire de o viață. O să îmbătrânim împreună, alături de familia noastră minunată și o să dăruim orice obstacol în calea noastră.

O datorie italiană nu se uită niciodată. Așa cum iubirea noastră va dăinui o veșnicie.

— Hei!

Vocea frântă a prietenei mele mă face să îmi ridic capul și să o privesc în timp ce se apropie de noi. Alunecă pe scaunul de lângă Blake, înșfacă sticla de vin și ia o înghițitură zdravănă. Are ochii roșii și sunt sigură că a vorbit cu Charlotte și că nu a fost o discuție prea plăcută.

— Tata a stabilit data nunții mele, spune înainte să ia o nouă gură din băutură.

Simt cum tocmai sunt lovită în stomac și brațele lui Tristan se strâng în jurul meu, încercând să mă asigure că n-o s-o pierd.

— Douăzeci și doi septembrie, de ziua mea, pufnește lăsând o lacrimă să i se prelingă pe obraz. Ce mai cadou, nu?

Nu pot să o pierd pe prietena mea cea mai bună doar pentru că un nenorocit poate să scape nepedepsit. Nu pot să îmi pierd sora de suflet. Gândul ăsta îmi stârnește lacrimile și nu mă pot abține să nu plâng.

— Trebuie să existe o soluție, șoptesc privindu-l pe soțul meu, care pare adâncit în gânduri.

Randy începe să râdă și Blake îi ia sticla de vin înainte să o dea gata. Are un zâmbet slab și știu că, în interiorul ei, totul se descompune. În scurta perioadă de când a venit aici, ea a fost extrem de fericită, chiar și cu certurile dintre ea și *Nemernicul numărul doi*. Nu pot permite ca ea să plece înapoi în vizuina cu lupi și să fie sfâșiată.

Dar înainte să găsesc o soluție logică în capul meu, Cairo își deschide gura și reușește să ne șocheze pe toți cu cuvintele care îi ies printre buze.

— Ai putea să te căsătorești cu mine.

Acum că datoria italiană a fost plătită, ești pe cale să descoperi o altă față a italienilor.

Cairo Ambrossi e un bărbat mândru și îndurerat, pregătit să își apere ego-ul până la finalul vieții. Sau, cel puțin, așa credea.

Oare Miranda, americanca cu gură mare, îi va putea dărâma zidurile de piatră?

Volumul următor te va cuceri de la primele capitole și te va purta într-o călătorie a iubirii și nebuniei. Cine așteaptă cu nerăbdare?

M U L Ţ U M I R I

În primul rând, vreau să vă mulțumesc vouă, cititorilor, că sunteți alături de mine și mă încurajați să scap din cotidian și să pun pe hârtie fanteziile și visurile mele.

Mulțumesc pentru susținere și mă bucur enorm de mult când citesc mesajele, recenziile și părerile voastre.

Mulțumesc familiei mele pentru sprijin, în special soțului meu, care își vâra nasul băgăcios în manuscritele mele ca să tragă cu ochiul și încearcă să le facă o soartă mai bună fraților săi.

Mii de mulțumiri grupului meu de suport, unicornițelor mele, care mi-au ridicat moralul de fiecare dată când am avut nevoia și m-au impulsionat să merg mai departe cu povestea. Ele știu exact prin ce stări trece un autor când intră în blocaj și îi vine să renunțe sau consideră că ceea ce a scris nu e bun. Sunt cele mai bune susținătoare și mă bucur enorm să le am lângă mine.

În ultimul rând, vreau să mulțumesc editorului meu, Bianca, the queen without a crown, the badass boss, care mi-a mâncat urechile, fulgii, fundul, absolut totul și m-a ajutat să scot cea mai bună variantă dintr-o idee nebună care mi-a intrat în suflet și a ajuns să fie preferata mea.

Sper că lumea nebună pe care am creat-o să fie una pe placul vostru.

Cu drag,

I V O

Notes

[←1]

(it.) fiică

[←2]

Gian Lorenzo Bernini a fost printre cei mai mari artiști ai barocului, cunoscut mai ales ca sculptor, deși a avut lucrări semnificative și în domeniul arhitecturii, picturii și poeziei.

[←3]

Leonardo da Vinci; cel mai de seamă reprezentant al Renașterii italiene din perioada de apogeu a acesteia. Spirit universalist: pictor, sculptor, arhitect, muzician, inginer, inventator, anatomist, geolog, cartograf, botanist și scriitor.

[←4]

Pictură celebră a lui Leonardo da Vinci, realizată în anii 1503-1506, reprezentând o femeie cu expresie gânditoare și un surâs abia schițat.

[←5]

Desemnare academică acordată absolvenților unei instituții de învățământ care au menținut o realizare academică ridicată.

[←6]

Competiție internațională pentru studenții colegiilor de artă și design din toată lumea

[←7]

(it.) profesor

[←8]

(it.) studenta mea

[←9]

(it.) multumesc

[←10]

Păpușă de modă și un personaj fictiv introdus de Mattel în 1961 ca omolog masculin al păpușii Barbie

[←11]

Vulcan activ din insula Sicilia, aflat în apropiere de orașul Catania

[←12]

(it.) frumusețe

[←13]
(it.) doamnă

[←14]

(it.) draga mea soție

[←15]

Conținut al World Wide Web care există pe rețelele darknet, rețele care se suprapun peste Internetul public, dar care necesită software specific, anumite configurații sau o autorizație de acces

[←16]

Opioid analgezic consumat ca drog și care produce dependență

[←17]

Tranchilizant utilizat pentru a comite asalturi sexuale și care are ca efect advers pierderea memoriei

[←18]

Master of Business Administration – Master în Administrarea Afacerilor

[←19]

Mineral fictiv care apare în poveștile cu Superman (Clark Kent) și care îi poate slăbi puterile acestuia

[←20]

(engl.) totul inclus

[←21]

Gnocchi sunt o familie variată de găluște din bucătăria italiană. Sunt făcute din bucăți mici de aluat compus din griș, făină obișnuită de grâu, ou, brânză, cartofi, pesmet, făină de porumb sau ingrediente similare și, eventual, inclusiv ierburi, legume și alte ingrediente.

[←22]

(it.) soția mea

[←23]

(it.) frumoso

[←24]

(it.) micuța mea

[←25]

(it.) comoara mea

[←26]

Piața Domului – Centru turistic din Milano care are ca obiectiv principal catedrala din Milano (Domul)

[←27]

Film de animație produs de Disney în 1955

[←28]

Figurină de acțiune cu rolul de soldat al armatei Statelor Unite

[←29]

(fr.) Oh, Doamne!

[←30]

Serial care prezintă viața lui Lucifer Morningstar (Diavolul) care părăsește
Iadul pentru Los Angeles

[←31]

Acronim pentru Direzione centrale per i servizi antidroga; (it.) Direcția centrală pentru servicii antidrog

[←32]

Organizație criminală din Calabria, Italia

[←33]

(engl.) Mănâncă, roagă-te, iubește; Film din 2010, cu Julia Roberts în rol principal și care interpretează o femeie plecată într-o călătorie de redescoperire a sa

[←34]

(it.) Te iubesc, șoricel

[←35]

(it.) Și eu te iubesc, mafiotul meu

Table of Contents

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>
<u>23</u>
<u>24</u>
<u>25</u>
<u>26</u>
<u>27</u>
<u>28</u>
<u>29</u>
<u>30</u>
<u>31</u>
<u>32</u>

33

34

35

←1

←2

←3

←4

←5

←6

←7

←8

←9

←10

←11

←12

←13

←14

←15